"Farklı zaman dilimlerinde geçen, sürprizlerle örülü bu hikâye, Kate Atkinson'ın *Hayat, Sil Baştan* ve Taylor Jenkins Reid'in *Evelyn Hugo'nun Yedi Kocası* kitaplarını sevenlere hitap ediyor." **–*Booklist***

BARBARA DAVIS

ESKİ KİTAPLARIN YANKISI

OLİMPOS®

Çeviren: Beril T. Uğur

İKİ GİZEMLİ KİTAP. ÖLÜMSÜZ BİR AŞKIN YANKILARI.

Ashlyn Greer'in kitaplara olan ilgisi kâğıdın, mürekkebin ve derinin büyüleyici kokusunun çok daha ötesine uzanıyordu. Değdiği her kitapta yalnızca onun okuyabileceği bir tür parmak izi vardı sanki, önceki sahiplerinin bıraktığı duygusal izleri de hissedebiliyordu.

Bir gün eline geçen özenle ciltlenmiş iki kitabın yankıları, onu hiç ummadığı bir hikâyenin içine sürükledi. Yeteneği hızla bir takıntıya dönüşürken peşine düştüğü ipuçları kendi geçmişiyle yüzleşmesini de kaçınılmaz kılacaktı.

Kimlikleri belirsiz iki yazarın birbirine hitaben yazdığı anlaşılan bu kitaplar trajik bir aşk hikâyesinin iki farklı yüzünü anlatıyordu. İki taraf da diğerine şaşırtıcı suçlamalar yöneltirken 1940'lı yılların New York'una, dönemin siyasi ve toplumsal atmosferine dair ilgi çekici detayları da gözler önüne seriyordu.

Bu gizemli kitapların kaynağını ve yazarların gerçek kimliğini öğrenmeyi kafasına koyan Ashlyn, nerede olduklarını bilmediği iki kırık kalbin çağrısına kapılmış, kendini on yıllar öncesine uzanan bir edebi gizemin içinde bulmuştu ve ne olursa olsun çözmeye kararlıydı. Esrarengiz âşıklar hakkında yeni şeyler öğrendikçe, onların aşk hikâyesini sonlandırmaya ve kendi hayatının yarım kalan bölümlerini tamamlamaya da bir adım daha yaklaşacaktı.

ISBN 978-625-95681-4-0
9 786259 568140
OLİMPOS®
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

BARBARA DAVIS

Ayışığı Kitaplığı

ESKİ KİTAPLARIN YANKISI

OLİMPOS®

Eski Kitapların Yankısı
Barbara Davis
Orijinal Adı: The Echo of Old Books

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2023, Barbara Davis

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Elif Nihan Akbaş
Son Okuma: Zehra Uzun
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Şubat 2025
ISBN: 978-625-95681-4-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Amazon Publishing'den alınmıştır ve Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

BARBARA DAVIS

ESKİ KİTAPLARIN YANKISI

Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

OLİMPOS®

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

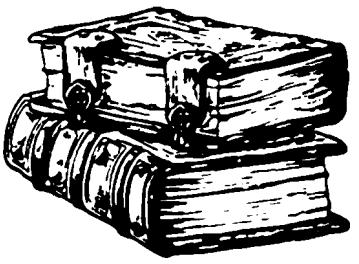

Bu kitap kütüphanecilere ve kitapçılara adanmıştır...
Hayal gücünün koruyucuları, aç kalpleri besleyenler,
yazılı kelimelerin çöpçatanları.
Sizin aşkla yaptığınız işleriniz olmasaydı biz ne yapardık?

Gece kütüphanemde oturup kitaplarımın sessiz yüzlerine bakarken, zaman zaman tabiatüstünü hissedebildiğime dair tuhaf bir duyguya kapılırım.

–Alexander Smith

GİRİŞ

21 Temmuz 1954
Marblehead, Massachusetts

Mektup elime güneşli bir yaz günü ulaştı.

Büyük, kahverengi bir zarftaydı ve iki ayrı yerine kırmızı mürekkeple ÖNEMLİ damgası vurulmuştu. O günkü diğer postalarla birlikte lekeli, deri masa tablasında duran zarfa boş boş baktım. Üzerindeki el yazısı tanıdık gelmişti, gönderenin ismi de.

Sandalyeme çöktüm, derin derin nefes alıp verdim. Üzerinden bunca yıl geçmesine rağmen anılar aldatıcı şeylerdi. Hayalet bir uzvun sızısı gibi, ağrının kaynağı ortadan kalkmış olsa da ansızın ve keskin bir biçimde bana kaybettiklerimi hatırlatan bu şeye hazırlıksız yakalanmıştım. Birkaç dakikalığına o ıstırapla otururak geçmesini bekledim.

Çalışma odamın panjurlarının arasından sızan akşam güneşi halıda, duvarlarda, kitaplar, ödüller ve yıllar içinde sağdan soldan toplanmış ıvır zıvırlarla dolu kitaplık raflarının üzerinde açık sarı ışık hüzmeleri oluşturuyordu. Burası benim sığınağımdı. Ama bugün geçmişim beni bulmuş gibi görünüyordu.

Zarfı açtım ve içindekileri yazı masasına döktüm. Kese kâğıdına sarılı, dikdörtgen bir paket ve üzerine bir not kâğıdı zımbalanmış küçük bir zarf vardı.

Ekteki mektubu sana iletiyorum.

Dickey'nin itinalı el yazısı tanınmayacak gibi değildi.

Yeğenim.

Bugünlerde nadiren konuşuyorduk, yıllar içinde sohbetimiz samimiyetsiz bir hâl almıştı. Yine de tatillerde ve doğum günlerimizde birbirimize kart atardık. Dickey bunlardan başka bana ne yollamış olabilirdi ki?

Zarftaki kâğıdı yavaşça çıkarıp açtım ve deri tablanın üzerine koydum. Bu seferki Dickey'nin değil, bir başkasının el yazısıydı. O da tanıdıktı. Keskin hatlı, köşeli ve oldukça yatık bir yazıydı. Bir hayaletin yazdığı harfler.

Dickey,

Ailenle aramızda geçenlerden sonra seninle irtibat kurmamı cüretkârca bulacağından şüphem yok. Ailenle bağlantımdan ötürü aramızın açıldığının kesinlikle farkındayım ve seni bir kez daha arada bırakmak istemiyorum ama bunca yıldan sonra, açıklığa kavuşturulması gereken konuların olduğunu görüyorum. Dolayısıyla senden son bir iyilik rica edeceğim. Sana yolladığım paketi zamanla izini kaybettiğim teyzene iletirsen beni çok memnun edersin. Onunla irtibat hâlinde olduğunu düşünüyorum, sen her zaman onun kıymetlisiydin, bir keresinde hassasiyet arz eden bir haberleşme konusunda sana güvendiğini hatırlıyorum. Bu hatıra senin yardımına başvurmam için bana cesaret verdi. İçindekiler özel olduğundan ve onları yalnızca teyzenin görmesi gerektiğinden paketin ona açılmadan ulaştırılmasını rica ederim.

En derin saygılarımla ve minnetle,

-H

İtinayla sarılmış pakete bakarken oda birden küçülmüş gibi hissettim, havasız ve basık geldi. Ondan bir tek haber almadan geçen on üç yılın ardından eski ulağımız aracılığıyla gizli saklı bir paket yollamıştı. Neden şimdi? Hatta dümdüz *neden*?

Terlemeye başlayan ellerimle kalın kese kâğıdını yırttım. Kabartmalı, deri bir kitap sırtı göründü. Ebru desenli, mavi bir cilt. Bana bir kitap yollamıştı. Altın yaldızlı harflerle yazılan ismi beni tokat yemişim gibi irkiltti.

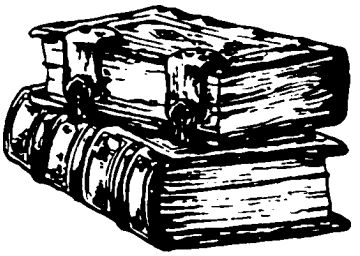
Belle'e Dair Pişmanlığım

Boğazımdaki acıyla yutkundum, iğne batması gibi, can yakan bir histi ve öyle tazeydi ki nefesimi kesti. Uzun zamandır uyuşmuş gibiydim, olanları hatırlamamaya gayret ediyordum, dolayısıyla incitilmenin, kanatılmanın neye benzediğini unutmuştum. Cesaretimi toplayarak kitabın kapağını açtım ve elimi ağzıma bastırarak hıçkırığımı yuttum. Elbette içinde bir yazı vardı. Son sözü söyleme fırsatını asla kaçırmazdı. Ama baş sayfaya –doğrudan vicdanıma nişan alınan bir ok misali– yazdıklarını okurken sesinin kulaklarımda çınlaması beni hazırlıksız yakaladı.

Nasıl, Belle? Onca şeyden sonra... bunu nasıl yapabildin?

BİR

ASHLYN

Çok sevilen bir kitaptan daha hayat dolu hiçbir şey yoktur.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

23 Eylül 1984
Portsmouth, New Hampshire

Ashlyn Greer çoğu pazar öğleden sonrasında olduğu gibi yine avdaydı. Bu kez yaklaşık dört yıldır sahibi olduğu ve işlettiği sahaf dükkânı Alışılmadık Bir Öykü'nün iki blok ötesindeki bir vintage butiğinin dağınık arka odasındaydı.

Önceki gün, butiğin sahibi Kevin Petri onu arayarak Rye'dan gelen bir adamın birkaç kutu kitap getirdiğini ve onları saklayacak yerinin olmadığını haber vermişti. Gelip onlara bakmak ister miydi?

Bu Ashlyn'in ilk seferi değildi, daha önce de tatil günlerini kayıp bir hazine bulma umuduyla kutuları karıştırarak geçirdiği olmuştu. Çoğu defa eve eli boş dönmüştü ama her zaman değil. Bir keresinde, *Küçük Büyük Tüm Canlılar*'ın, hiç okunmadığını tahmin ettiği bir ilk baskısını bulmuştu. Başka bir sefer, *Yitik Ufuklar*'ın bir ilk baskısını bir kutu dolusu yemek

kitabının arasından kurtarmıştı. Epey ihmal edilmiş bir kitaptı fakat titizlikle yapılan bakımın ardından ondan iyi kâr elde etmişti. Böyle eserler sık sık karşısına çıkmazdı, hatta neredeyse hiç çıkmazdı ama nadiren böyle bir fırsat yakaladığında da bu heyecanı yaşamak tüm yorgunluğuna değiyordu.

Ne yazık ki bugünkü kutular pek umut vadedici görünmüyordu. Çoğu ciltli kitaplardı, Danielle Steel'in, Diane Chamberlain'ın ve *ağlama garantili* romanların sevilen kralı Hugh Garret'ın yeni tarihli çoksatan romanlarıydı. Elbette hepsi de saygın yazarlardı ama nadir sayılmazlardı. İkinci kutu daha eklektik bir seçki sunuyordu, aralarında birkaç tane sağlık ve beslenme kitabı vardı, biri okurlarına otuz günde düz bir karna sahip olmayı vadederken bir diğeri makrobiyotik beslenmeye övgüler yağdırıyordu.

Ashlyn kitapların hiçbiriyle gereğinden fazla vakit kaybetmemeye özen göstererek elini çabuk tuttu ama onları kutuya geri koyarken hissettiği titreşimleri göz ardı etmesi kolay olmadı. Belli ki eskiden, vadesinin dolmasına az kaldığından endişe eden hasta ve kaygılı birine aitlerdi. Ashlyn bu kişinin bir kadın olduğundan neredeyse adı gibi emindi.

Onun böyle bir yeteneği vardı, birinin müzik kulağı olması ya da bir parfümcünün burnunun iyi koku alması gibi bir şeydi. Bazı objelerin, hatta kesin konuşmak gerekirse kitapların yankılarını duyabiliyordu. Ashlyn bunu nasıl yapabildiğine akıl sır erdiremiyordu, tek bildiği yeteneğinin o on iki yaşındayken ortaya çıktığıydı.

Annesiyle babası yine şiddetli bir kavgaya tutuşmuştu ve Ashlyn arka kapıdan usulca dışarı süzülerek bisikletine atladığı gibi Market Sokağı'ndaki küçük kitabevine varana kadar öfkeyle pedal çevirmişti. Geçmişi anarken buranın onun sığınağı olduğunu anlıyordu ve eski günleri hâlâ sık sık düşünüyordu.

Kitabevinin sahibi Frank Atwater onu her zamanki gibi sessizce başını eğerek selamlamıştı. Kasabadaki herkes gibi o da

Ashlyn'in nasıl bir aile hayatı olduğunu biliyordu ama Frank onunla bu konudan hiç bahsetmez, hatta aksine, annesiyle babası dayanılmaz olduğunda ona sığınabileceği bir liman sunmayı tercih ederdi. Ashlyn onun bu iyiliğini asla unutmamıştı.

Ashlyn, hayatında önemli bir yeri olan o gün, doğruca en sevdiği köşeye, çocuk kitaplarının olduğu yere yönelmişti. İsimlerini ve yazarlarını ezbere biliyordu, hangi sırayla dizildiklerini de öyle. Hepsini en az bir kere okumuştu. Ama o gün rafta üç yeni kitap vardı. Ashlyn onların yabancı sırtlarında parmaklarını gezdirdi. *Doktor Dolittle'ın Hikâyesi*, *Fildişi Tılsımın Sırrı* ve *Su Bebekleri*. Ashlyn *Su Bebekleri*'ni raftan aldı.

İşte tam o sırada olanlar oldu. İçini kıpır kıpır eden küçük bir şok dalgası kollarını tırmanarak göğsüne yayıldı. Sonra öyle büyük bir hüzne kapıldı ki nefesi kesildi. Kitabı elinden düşürdü. Kitap ayaklarının dibine düştü, sayfaları açıldı ve halının üzerinde ölü bir kuş gibi hareketsiz kaldı.

Bunu hayal mi etmişti?

Hayır. Fiziksel olarak hissettiği şey tamamen gerçekti. Deminki ıstırabı öyle sahici ve tazeydi ki gözleri dolmuştu. Ama nasıl?

Ashlyn çekinerek kitabı yerden aldı. Bu kez, duygularını serbest bıraktı. Gözyaşları boğazını yaktı. Büyük bir kaybın acısını omuzlarında hissetti. Ucu bucağı olmayan, merhametsiz bir ıstıraptı bu. Ashlyn o zamanlar, insanın içine işleyen, hafızaya kazınan ve yüreği dağlayan bu tür bir ıstıraba aşina değildi. Orada oturdu ve bu şey her neyse anlamaya çalıştı.

Sonunda ıstırabı hafifledi, onu deminki kadar şiddetli hissetmemeye başladı. Bu duyguya alışmış olabilirdi ya da yaşadığı duygular kendiliğinden kan kaybetmişti. Ashlyn hangisinin doğru olduğundan emin değildi. Bunca yıl sonra bile emin olamıyordu. Bir kitabın yankıları kendi kendine değişebilir miydi, yoksa hissettiği duyguların zamana karşı koyan, daha kalıcı bir tabiatı mı vardı?

Ertesi gün Frank'e yeni kitapların nereden geldiğini sormuştu. Frank, oğlunu bir araba kazasında kaybeden bir kadının kız kardeşinin getirdiğini söylemişti. Ashlyn o zaman anlamıştı. O boğucu hüzün, kaburgalarının altındaki o ezici duygu yastı. Bir annenin matemiydi. Ama bunun nasıl olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Birine ait bir eşyaya dokunarak o şahsın duygularını paylaşmak mümkün müydü?

İlerleyen haftalarda, Ashlyn raflardan rastgele kitaplar seçerek ve yine ansızın tuhaf bir duyguya kapılmayı bekleyerek bu hissi yeniden tecrübe etmeye çalıştı. Aradan günler geçti ama hiçbir şey olmadı. Sonra bir akşamüzeri, Charlotte Brontë'nin *Villette*'inin eski bir kopyasını eline aldığında serin, hafif ve köpüklü ama yoğunluğuyla insanı şaşırtan bir suyun akışı gibi bir neşe akımının parmaklarının arasında gezindiğini hissetti.

Onu başka bir kitap takip etti. Ella Wheeler Wilcox'un *Aşkın Krallığı* adlı şiir derlemesi. Ne var ki bu kitabın romantik ismine ters düşen, bayat, maskülen enerjisi bir kitabın yankılarının türüyle veya konusuyla pek ilişkisi olmadığının ispatıydı. Kitapların enerjisi daha ziyade sahiplerinin bir yansıması gibiydi.

Ashlyn sonunda cesaretini topladı ve Frank'e kitapların yankılarını sordu. Frank'in ona çok fazla masal okuduğunu söylemesinden korktu. Ama Ashlyn başından geçenleri anlatırken Frank onu dikkatle dinledi ve yanıtıyla onu şaşırttı.

"Kitaplar insanlara benzer, Ashlyn. Bulundukları havayı içlerine çekerler. Dumanı. Yağı. Küf sporlarını. Öyleyse duyguları neden özümsemesinler? Onlar da diğerleri kadar gerçek. Bir kitaptan daha şahsi hiçbir şey olamaz, özellikle de birinin hayatının önemli bir parçası olan bir kitaptan."

Ashlyn'in gözleri hayretle irileşti. "Kitapların duyguları mı var?"

"Kitaplar özlerinde duygulardır zaten," diye açıkladı Frank. "Bize bir şeyler hissettirmek için varlar. İçimizdekilerle, hatta bazen orada olduğunu bile bilmediğimiz hislerle bağlantı kur-

mamız için. Okurken hissettiklerimizin bir kısmının başkalarına bulaşması doğal."

"Sen bunu yapabilir misin? Yani başkalarından bulaşan duyguları hissedebilir misin?"

"Hayır. Ama benim bunu yapamamam başkalarının da yapamadığı anlamına gelmez. Senin ilk olduğundan şüpheliyim. Son olduğundan da."

"O zaman başıma bu geldiğinde korkmamalı mıyım?"

"Hayır, sanmıyorum." Bir an için çenesini sıvazladı. "Senin tarif ettiğin şey bir nevi Tanrı vergisi bir yetenek. Eh, yeteneklerin de kullanılması gerekir. Yoksa onların bize bahşedilmiş olmasının ne anlamı kalır? Yerinde olsam yeteneğimi geliştirmeye, onda ustalaşmaya çalışırdım. Bu şekilde onu daha iyi anlayıp ondan korkmamayı öğrenirdim."

Böylelikle Ashlyn alıştırmalara başlamıştı. Biraz da hafiyelik yapıyordu. Frank'in yardımıyla tecrübe ettiği şeyin bir adı olduğunu öğrenmişti. *Psikometri.* Bu terim ilk kez 1842'de hekim Joseph Rodes Buchanan tarafından kullanılmış ve 1863'te Denton adında bir yerbilimci *Eşyaların Ruhu* adında bir kitap yayımlamıştı. Kısacası, Ashley bir tür empattı ama sadece kitaplar konusunda.

Frank doğru söylemişti. Kitaplar insanlara benziyordu. Her biri, bir imza ya da parmak izi misali, kendi biricik enerjisini taşıyordu ve bazen o enerji başka birine bulaşabiliyordu. Ashlyn avuçlarını kotunun bacaklarına sürterek gözden çıkarılmış yemek kitapları kutusundan parmaklarına bulaşan hüznü silmeye çalıştı. Sözüm ona Tanrı vergisi yeteneğinin olumsuz yönü buydu. Tüm yankılar mutlu değildi. İnsanlar gibi, kitaplar da paylarına düşen kalp kırıklıklarını tecrübe ediyordu ve insanlar gibi onlar da bunları hatırlıyorlardı.

Ashlyn yıllar içinde olumsuz yankıları olan kitaplara daha az maruz kalmanın yollarını ve bazı kitaplardan uzak durmayı

öğrenmişti. Ama bunun gibi günlerde onlardan kaçınmak söz konusu olmuyordu. Elinden gelen tek şey hızlı çalışmaktı.

Son kutuda başka romanlar vardı, hepsi harika durumdaydı ama dükkânda kullanabileceği şeyler değillerdi. Sonra kutunun dibine yaklaştığında, Kazuo Ishiguro'nun *Günden Kalanlar*'ının ciltsiz bir baskısına rastladı.

Özel bir parça değildi. Aslında bayağı eskiydi, sayfaları sararmanın ötesinde kahverengileşmişti ve sırtında derin kat yerleri oluşmuştu. Ne var ki yankısını duymazdan gelmek olanaksızdı. Merakı uyanan Ashlyn kitabı kucağına koyarak avucunu kapağına bastırdı. Bu, ara sıra oynadığı bir oyundu, kitabın içinde bir yazı olup olmadığını ve varsa ne yazdığını tahmin etmeye çalışırdı.

Belirli bir kitabın bir okurun eline nasıl ve neden geçtiğini hayal etmeye bayılırdı. Neden özellikle o kitabın seçildiğini ve ne sebeple o kişinin olduğunu. Bir doğum günü ya da mezuniyet hediyesi miydi? Tanıtım amaçlı mı verilmişti?

Ashlyn yıllar içinde kitapların ilk sayfasına yazılmış birçok yazı okumuştu, bazıları sevimli ve komikti, bazıları gözlerini yaşartacak kadar dokunaklıydı. Bir kitabı açıp ara kapağa karalanan birkaç satır bulmanın hoş, mahrem bir yanı vardı. O kitabın yazarıyla hiçbir ilgisi olmayan ve okurla yakından bağlantılı duygusal hayatına kısa bir bakış atma fırsatı sunulması gibi bir şeydi.

Okuru olmayan bir kitap boş bir levhaydı, nefes alıp vermeyen, nabzı atmayan bir eşyaydı. Ama birinin dünyasının bir parçası olduğunda hayat bulurdu, bir geçmişi ve bugünü olurdu. Ona gereken ilgi gösterildiğindeyse geleceği de olurdu. O yaşam gücü daima kitapla birlikte kalırdı, okurununkine benzeyen enerjik bir imza gibi.

Bazı kitapların imzaları karmaşıktı, özellikle birden fazla sahipleri olmuşsa o imzaları okumak zorlaşırdı. Ashlyn *Günden Kalanlar*'ın bu kopyasından o titreşimi alıyordu. Çok katmanlıydı.

Yoğundu. Bu tür kitapların baş sayfasında neredeyse her zaman bir yazı olurdu. Kapağını kaldırdığında yanılmadığını gördü.

Canımın içi,
Haysiyetin soyla ya da bir soyisimle hiçbir ilgisi yok.
Bu, cesur olmakla ve doğru olanı savunmakla
ilgili bir şey. Sen, aşkım, daima onurlu seçimler yaptın.
Bununla daima gurur duyabilirsin, benim evlendiğim
adamla gurur duyduğum gibi.
Catherine

Bu bir tür güvenceye, dertli bir kalbi avutmak için söylenen sözlere benziyordu. Ama kitap şüphe gibi soğuk ve ağır bir enerji yayıyordu ve bir de *Canımın İçi* diye hitap edilen adamın buna pek ikna olmadığını ima eden bir vicdan azabıyla pişmanlığı saklıyordu içinde.

Ashlyn kitabı kapadı, onu istenmeyenler yığınının üzerine kararlılıkla koydu ve kutudaki son kitaba uzandı. Eline aldığında sonunda çabasına değecek bir şey keşfetmiş olabileceği anlamına gelen o heyecanlı kıpırtıyı hissetti midesinde. Küçük bir ciltti ama son derece güzeldi. Çeyrek maroken ciltli, sırtı bölmeli, kapağı mavi ebru desenli ve eğer yanılmıyorsa elde ciltlenmiş bir kitaptı.

Ashlyn onu incelerken nefesini tuttu. Hemen hemen hiç yıpranmamıştı. Cildi sıkı ve sağlamdı. Sayfalar sararmıştı ama onlar da sağlamdı. Ashlyn kitabın sırtındaki altın yaldızlı ve kabartmalı yazıya baktı. *Belle'e Dair Pişmanlığım.* İsim ona tanıdık gelmemişti. Kaşlarını çatarak kitabı incelemeyi sürdürdü. Yazarının ismini bulamadı. Yayıncınınkini de öyle. Tuhaf bir durumdu ama duyulmamış bir şey değildi. Yine de bir terslik vardı.

Kitap garip bir şekilde sessizdi. Hatta suskundu. Henüz sahibinin yankısını aksettirmeyen yeni bir kitap gibiydi. Belki de beğenilmeyip okunmamış bir armağandı. Bu düşünce Ashlyn'i üzdü. Hediye verilen kitaplar daima okunmalıydı. Kitabın künyesine bakmak için kapağını kaldırdı. Künyesi yoktu ama içinde bir yazı vardı.

Nasıl, Belle? Onca şeyden sonra... bunu nasıl yapabildin?

Ashlyn bu tek satırlık yazıya bakmayı sürdürdü. El yazısı keskin hatlıydı, kelimeler cam kırıkları gibiydi, acıtmak, yaralamak için yazılmışlardı. Ama orada keder de vardı, aralardaki boşluklarda, o üç noktada, cevapsız kalan bir sorunun ıssızlığında. Bir imza ya da tarih yoktu, karşı tarafın ikisine de ihtiyacı olmadığını ima ediyordu. O hâlde yakın bir ilişki söz konusuydu. Belki bir sevgiliye ya da bir eşe yazılmıştı. *Belle.* Bu isim her an sayfadan sıçrayabilirmiş gibi capcanlıydı. Kitabın verildiği kişi aynı zamanda adını taşıdığı kişi olabilir miydi? Kitabı ona veren de yazarı mıydı?

Ashlyn meraklanarak sayfaları çevirmeye başladı, yazarın ve yayıncının ismini arıyordu. Ama ikisini de bulamadı. Bu tuhaf ve güzel kitabın nasıl dünyaya geldiğine dair hiçbir iz yoktu.

Künyesinin olmayışı kitabın kamu malı olabileceğini, yani 1923'ten önce yazıldığını düşündürüyordu. Eğer öyleyse mükemmel bir durumdaydı. Ama bir ihtimal daha vardı ve o daha olası görünüyordu. Kitap bir ara yeniden ciltlenmiş ve cildi yapan kişi orijinal künyeyi kitaba dâhil edememiş olabilirdi.

Bazı sayfaları zarar görmüş veya kaybolmuş olabilirdi. Kesinlikle öyle olmuştu. Ashlyn'in, market torbalarında dükkâna gelen, kopmuş sayfaları sicimlerle ve paket lastikleriyle tutturulmuş, rutubetli bodrumlarda küflenmeye terk edilerek kapakları yamulmuş ve tavan aralarında sayfaları aşırı kuruduğu için elde ufalanan kitapları yeniden ciltlediği olmuştu. Ama kaynağına dair tüm izleri silinmiş bir kitaba hiç rastlamamıştı.

İnsanlar çeşitli nedenlerden ötürü eski kitapları onarırdı ama o sebepler daima iki kategoriden birinde toplanırdı: Manevi ya da koleksiyoncu değeri. Yazarın ismini korumak her hâlükârda önemliydi. Biri bu kitabı onarma zahmetine ve masrafına girdikten sonra böyle önemli ayrıntıları ona neden dâhil etmemişti? Bu dışarıda bırakma kasti yapılmadıysa tabii. Ama neden?

Edebi bir gizemi çözme vaadinin cazibesine kapılan Ashlyn kitabın sayfalarını çevirdi. İlk bölüme gelmişti ki bir elektrik akımına benzeyen o his parmaklarında gezindi. Şaşırarak elini geri çekti. Demin ne olmuştu? Bir dakika önce kitap sessizdi, nabzı atmıyordu. Ta ki Ashlyn onu açıp içindekini uyandırdığında bir kapının açılmasıyla ardındaki küçük yangının aniden alevlenmesi gibi bir durum oluşuna dek. Bu yeni ve Ashlyn'in keşfetmeye kesinlikle niyetli olduğu bir tecrübeydi.

Ashlyn nefesini tutarak avuçlarını açık sayfaların üzerine koydu ve şimdi geleceğinden emin olduğu o hissi beklemeye başladı. Her kitap kendini farklı bir şekilde sunardı. Çoğu somut, fiziksel bir his uyandırırdı. Çenesinde bir kıpırtı, midesinde ani bir çırpınış. Bazen yankılar daha yoğun olurdu. Ashlyn'in kulakları çınlardı ya da bir tokat yemiş gibi yanağı karıncalanırdı. Ara sıra, bir tat ya da koku bırakırlardı. Vanilya. Olgun kirazlar. Sirke. Duman. Ama bunun hissi başkaydı, daha derindi, daha ilkeldi. Ashlyn keskin bir kül tadı aldı. Gözyaşlarının sızısı boğazını yaktı. Göğsüne keskin bir acı saplandı.

Kırık dökük bir kalp.

Yine de kitabı açana kadar hiçbir şey hissetmemişti, yankılar nefeslerini tutarak zamanlarının gelmesini beklemiş gibiydi. Peki ne zamandır bekliyorlardı? Hem bunlar kimin yankılarıydı? *Nasıl, Belle?* yazısı belli ki bir kadına yazılmıştı, buna rağmen kitap kesinlikle maskülen bir enerji yayıyordu.

Ashlyn kitabın sırtını yeniden inceledi, kökenine dair bir ipucu bulma umuduyla ara kapağa ve arka sayfalara baktı. Ama çabaları sonuçsuz kaldı. Kitap gökten zembille inmiş gibiydi,

edebiyat dünyasının dışında varlığını sürdüren hayalet bir cilt misali. Ashlyn'in onu şimdi ellerinde tutması dışında. Oysa yankıları son derece gerçekti.

Ashlyn ellerini sayfaların üzerinden kaldırdı ve avucundaki hafif ağrının geçmesi için sağ elini silkeledi. Yarası yine kendini hissettirmeye başlamıştı. Serçe parmağından başparmağının dibine doğru ilerleyen hilal şeklindeki yara izine baktı. Bir panik ânında yanlışlıkla eline aldığı bir cam kırığı avucunu kesmişti.

Yara iyileşmişti ama yaşam çizgisini ortadan kesen, beyaz, buruşuk ve kavisli bir iz bırakmıştı. Ashlyn başparmağını avucuna bastırarak diğer parmaklarını birkaç kez açıp kapadı, kazadan sonra kasın kasılmaması için bu egzersizi yapmasını söylemişlerdi. Belki de ciltleme işini biraz yavaşlatıp elini dinlendirmeliydi. Ciltleme işinden söz açılmışken, artık dükkâna dönme vakti gelmişti.

Ashlyn istemediği kitapları kutularına geri koyduktan sonra esrarengiz kitabı butiğin ön tarafına götürdü. Kevin'ı orada pembe, bakalit bir radyoyu sevgiyle cilalarken buldu.

"Bu sefer şanslısın galiba." Kevin kitabı alıp açtı ve içine kısaca göz attıktan sonra omzunu silkerek yine kapadı. "Hiç duymadım. Kim yazmış?"

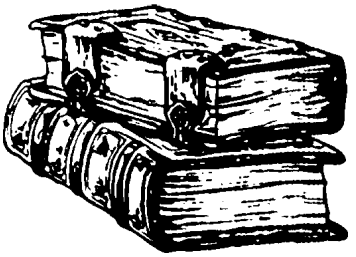
Ashlyn ona bakakaldı, kitabın içinde fokurdayan duygulardan haberinin olmayışına hayret etmişti. "Hiçbir fikrim yok. Yazarın ismi yazmıyor, künye sayfası yok, yayıncıya dair bilgi bile yok. Bir noktada tekrar ciltlendiğini düşünüyorum. Ya da masraflarını yazarın karşıladığı kitaplardandır, John amcanın ailesi ve dostları için yayımlattığı birkaç kopyalık bir roman filan olabilir."

"Böyle bir kitabı satın almak isteyen çıkar mı?"

Ashlyn ona hınzırca göz kırptı. "Muhtemelen hayır. Ama ben bir gizem bağımlısıyım."

İKİ

ASHLYN

İnsan doğasının en zayıf düştüğü yer bir kitabevi değil de neresidir?

–Henry Ward Beecher

Ashlyn kapıyı kapayıp kilitledi ve Alışılmadık Bir Öykü'ye her girişinde hissettiği güven verici sakinliğin tadını çıkardı. Tam olarak olması gerektiği yerde olduğuna dair o hissin.

Dükkân dört yıla yakındır onundu, gerçi bir bakıma daima onun olmuştu. Tıpkı Ashlyn'in de daima ona ait olduğu gibi. Hatırlayabildiği kadarıyla dükkân eskiden beridir onun için bir yuva gibiydi ve düzensiz kitaplıklarında dizili kitaplar sadık dostlarıydı. Kitaplar güvenliydi. Konuları tahmin edilebilir kalıplara uyuyordu, başlangıçları, ortaları ve sonları vardı. Her zaman olmasa da genellikle mutlu bitiyorlardı. Ama bir kitapta trajik bir olay yaşandığında onu kapatıp yeni bir kitap seçebilirdiniz, olayların sıklıkla başkahramanın rızası dışında geliştiği gerçek hayatla bu bakımdan benzemiyorlardı.

Hiçbir işte dikiş tutturamayan bir baba gibi. Yeterince zeki veya becerikli olmadığından değil, sadece asabi olduğundan.

Gerald Greer'in öfkesini bütün mahalle biliyordu. Ya onu bizzat tecrübe etmişlerdi ya da hemen hemen her gün evinin pencerelerinden sokağa taştığına şahit olmuşlardı. Domuz pirzolasını fazla pişirdiği, yanlış marka cips aldığı veya gömleklerini fazla kolaladığı için Ashlyn'in annesine fırça çektiğini herkes duyardı. Ona göre hiçbir şey doğru ya da yeterince iyi değildi.

İnsanlar onun alkol sorunu olduğuna dair fısıldaşıp dururdu ama Ashlyn babasının evde içki bulundurduğunu bile hatırlamıyordu. Trina nineye göre bu iyi bir şeydi, bir keresinde damadının lezzetsiz bir akşam yemeği yüzünden bütün evi yakabileceğini söylemişti. Dolayısıyla hızlandırıcı bir madde en son ihtiyacı olan şeydi.

Sonra bir de annesi vardı, genellikle odasından çıkmayan, yarışma programları izleyen ve baş ucunda duran cam şişedeki, görünüşe göre bitmek bilmeyen sarı hapların yardımıyla öğleden sonraları uyuyan o gölge gibi kadın. *Hayatla başa çıkma hapları.* Annesi onlara böyle diyordu.

Ashlyn'in on beş yaşına bastığı yaz, Willa Greer'e rahim kanseri teşhisi konmuştu. Bir ameliyattan söz ediliyordu, onun arkasından kemoterapi ve radyoterapi alacaktı. Ne var ki annesi hayatında yaşamaya değer hiçbir şey olmadığı sonucuna vararak tedaviyi reddetmişti. Bir yıla kalmadan ölmüş, Ashlyn'in on altıncı doğum gününden dört hafta önce gömülmüştü. Annesi ölümü ailesine, kızına tercih etmişti.

Ashlyn'in babası karısını kaybettikten sonra tuhaf bir şekilde dengesini kaybetmişti, ya kendini odasına kapatıyor ya da evden tamamen uzak duruyordu. Ölmeyecek kadar yiyordu, ağzını bıçak açmıyordu ve endişe verecek kadar donuk bir ifadeyle bakıyordu. Ashlyn'in on altıncı doğum gününün akşamında, Ashlyn hiç istememesine rağmen ninesinin ısrar kıyamet onun için düzenlediği parti devam ederken, babası tavan arasına çıkıp dolu bir Winchester'ı çenesinin altına dayamış ve tetiği çekmişti.

O da *seçimini* yapmıştı.

Ashlyn bu olaydan sonra ninesinin yanına taşınmıştı ve her perşembe bu tür travmalar üzerine uzmanlaşmış bir çocuk terapistiyle görüşmeye başlamıştı. Gerçi bunun Ashlyn'e pek faydasının dokunduğu söylenemezdi. Bir ay içinde hem annesini hem de babasını kaybetmişti ve ikisi de onu terk etmeyi seçmişti. Bunun suçlusu o olmalıydı. Yaptığı ya da yapmadığı bir şey, korkunç ve affedilmez bir kusur. İnsanın görünüşünü bozan bir doğum lekesi veya hatalı bir gen gibi, bu soru da Ashlyn'in kalıcı bir parçası hâline gelmişti. Avucundaki yara izi gibi.

Annesiyle babasının ölümünden sonra kitabevi Ashlyn'in sığınağı olmuştu, bakışlardan ve fısıltılardan kaçabildiği, kimsenin ona yan yan bakmadığı ve o doğum günü mumlarını üflerken babası beynini patlatan kıza kıs kıs gülünmediği tek yerdi. Ama Ashlyn'in gençlik yıllarını karartan sadece babasının intiharı değildi. O her zaman farklı biriydi, utangaçtı, içine kapanıktı.

Bir *ucubeydi.*

Ashlyn yedinci sınıfın ilk günü, ona buram buram öz nefret kokan, eski bir sosyal bilgiler kitabı verilmesinden sonra gözyaşlarına boğulduğunda bu damgayı yemişti. Kitabın yankıları öyle kasvetli, öyle derin ve tanıdıktı ki Ashlyn ona dokunmaya bile tahammül edemediğini hissetmişti. Yanındaki kıza kitaplarını değişmeleri için yalvarmıştı ama bunun nedenini dile getirmemekte diretmişti. Sonunda öğretmen ona başka bir kitap vermişti ama bütün sınıfın alay konusu olmaktan kurtulamamıştı.

Yıllar sonra, bu hatıra hâlâ canını yakıyordu ama Ashlyn tuhaf yeteneğini kabullenmeyi eninde sonunda öğrenmişti. Bir insanın resme ya da keman çalmaya yeteneği olması gibi, onun bir parçası hâline gelmişti bu yetenek; hatta bazen ona huzur veriyordu. Yankılar onu eleştirebilecek veya terk edebilecek gerçek arkadaşların yerine koyduğu bir şey gibiydi.

Ashlyn bu düşünceleri bir kenara bırakıp çantasını tezgâha attı ve dükkâna göz gezdirdir. Bu sıcak ve sevimli dağınıklığı

her yönüyle seviyordu, yırtık pırtık halıları, yamru yumru meşe parkeleri, Frank Atwater'ın içeri sinen pipo tütünü kokusuna karışan parke cilası kokusunu. Ama ön tezgâhta bekleyen kitap yığınlarına, tozu alınması gereken raflara ve çoktandır silinmeyen pencerelere baktığında ona gündelik işlerinde yardımcı olacak birini tutma planını uygulamadığına pişman oldu.

Geçen ay az kalsın gazeteye ilan veriyordu, hatta metnini bile yazmıştı ama sonra fikrini değiştirmişti. Para mevzu bahis değildi. Ciltleme işi iyi gidince dükkân bir personelin daha maaşını çıkaracak kadar kâr etmeye başlamıştı. Ashlyn kendisi için inşa ettiği sığınağı, mürekkep, kâğıt ve tanıdık yankılardan başka hiçbir şeye yer olmayan bu güvenli dünyayı koruma endişesiyle gönülsüz davranıyordu. Ona daha çok boş zaman kalacağını bilmesine rağmen başka birini içeri almaya hazır değildi. Belki de özellikle, bunu bildiği için.

Ashlyn ceketini çıkarıp tezgâhın üzerine fırlatırken eski duvar saatine baktı. Dörde geliyordu, rafları yeniden düzenlemek için bir saati vardı. Sonra diğer işine soyunup mücellithaneye geçecekti. Bugün dükkâna farklı türlerde kitaplar gelmişti, aralarında, *Otlar ve Baharatlarla Yemek Pişirme Sanatı*, *Kuş Davranışları Rehberi: I ve II. Ciltler*, *Sör Walter Scott'ın Şiir Çalışmaları* ve *Felsefenin Dört Boyutu* gibi başlıklar vardı.

Ashlyn müşterilerinin çeşitli ilgi alanlarına şaşırmaktan asla vazgeçmiyordu. Eğer bir yerlerde belirli bir konuyla ilgilenen biri varsa onunla ilgili bir kitap mutlaka bulunuyordu. Bunun az bilinen bir konu olması hiç fark etmiyordu. Yahut herhangi bir konuyla ilgili bir kitap varsa bir yerlerde onu okumak isteyen biri mutlaka çıkıyordu. Ashlyn'in mesleği onları buluşturmaktı ve bunu son derece ciddiye alıyordu. O bir insanın her şeyi kitaplardan öğrenebileceğine inanarak büyümüştü ve buna hâlâ inanıyordu. Günlerini bu kapalı ortamda geçirirken buna nasıl inanmazdı?

Yeni gelen kitapları raflara dizme işi bittiğinde tezgâhı sildi ve dükkânın önündeki dergi rafındaki broşürlerin eksik

olanlarını tamamladı. Dükkânın aylık haber bülteninin son sayısını aralarına koymayı unutmadı. Camlar bir gün daha bekleyebilirdi. Altmış yıllık bu müessesenin ışıltılı günleri geride kalmıştı ama çizik parkelerle tıka basa dolu kitaplıkların müşterilerin hoşuna giden, hatta belki de burada görmeyi bekledikleri hoş bir yıpranmışlığı vardı.

Ashlyn arka taraftaki mücellithaneye geçtiğinde dükkânın yumuşak ışıklı okuma lambalarından sonra gözünü alan floresan ışıkları açtı. Oda küçük ve dağınıktı ama bu dağınıklığın kendi içinde bir düzeni vardı. Sağda, kapının hemen içinde, sayfaları birbirine dikmek için kullanılan bir dikiş tezgâhı ile çeşitli renk ve desenlerde ön ve arka kapak sayfalarının olduğu bir raf vardı. Antika, dökme demir ciltleme presi odanın sol tarafını tamamen kaplıyordu. Bu makine bir zamanlar ona İspanyol Engizisyon mahkemelerini çağrıştırıyordu. Ama Frank'in bu aletle nasıl kitap preslendiğini göstermesinden sonra Ashlyn'in ona bakışı değişmişti.

Bir iş tezgâhı arka duvarın büyük bir kısmını işgal etmişti. Onun üzerindeki raflarda meslekte kullanılan aletler duruyordu: kitap ağırlıkları, bizler, zımpara takozları, kemik istekalar, tokmaklar ve spatulalar. Bunların yanı sıra meslekle bağlantılı olmayan malzemeler de vardı: mumlu kâğıtlar, evrak mandalları ve Ashlyn'in garaj satışlarından aldıklarının etiketlerini çıkarmakta kullandığı eski bir saç kurutma makinesi gibi ev gereçleri. İş tezgâhının ucundaki camlı vitrinde çeşitli eritici maddeler ve tutkallar, boya kutuları ile tüpleri, kitap sırtlarını sağlamlaştırmakta kullanılan ince muslin kumaşlar ve şeritlerin yanı sıra yırtık sayfaları onarmak için Japon kâğıtları duruyordu.

Bunlar bir zamanlar Ashlyn'in gözünü korkuturdu. Şimdi her bir alet ona kitaplara duyduğu sevginin, hatta kendisinin bir uzantısı gibi geliyordu. Trina ninenin ısrarla bir *kaza* olarak bahsettiği babasının intiharından sonra Frank, Ashlyn'e resmen

iş teklif etmişti. Önceleri sadece toz alıp çöp sepetlerini boşaltıyordu. Ama Frank bir gün, onun mücellithanenin kapısından Steinbeck'in bir ilk baskısını titizlikle parçalara ayırmasını soluksuz izlediğini fark edince içeri gelmesini işaret etmiş ve Ashlyn'e ilk kitap restorasyonu dersini vermişti.

Ashlyn çabuk öğrenen biri olduğunu kanıtlamıştı ve birkaç hafta sonra Frank mücellithanede ona yardım etmesine izin vermişti. Başlarda daha az değerli kitaplarla ilgileniyordu, sonra daha nadir bulunan ve pahalı kitaplarla bu işe devam etmişti. Yıllar sonra, kitap restorasyonu Ashlyn için neredeyse kutsal bir mesleğe dönüşmüştü. İhmal edilmiş, hatta kötü muamele görmüş bir şeyi yenilemenin, onu büyük bir titizlikle söküp yeniden yapmanın, omurgasını sağlamlaştırmanın, yaralarını iyileştirmenin ve yorgun güzelliğini ortaya çıkarmanın mükâfatı büyüktü, son derece de tatminkâr bir yanı vardı. Her restorasyon zevk için yapılan bir işti, bir kenara atılmış, kırık dökük bir şeyin yeniden hayat bulması gibiydi.

Ashlyn'in bugünkü programındaki ilk madde, bir Tom Swift kitabının büyük, emaye küvete batırdığı birkaç sayfasını kontrol etmekti. Amatörce yapılan bir yeniden ciltleme işleminde uygulanan fazla miktarda tutkaldan bu yolla kurtulmayı umuyordu. Tutkal kullanımı mahir bir ciltçi için bile biraz riskli bir işti, hevesli bir amatörün elinde genellikle faciayla sonuçlanırdı.

Ashlyn küçük bir spatulayı suyun içine sokarak üst sayfadaki tutkal ve eski bant karışımını hafifçe dürttü. Henüz hazır değildi ama birkaç saat daha suda beklettikten sonra onu oradan çıkarabilirdi. Ashlyn sayfaları kuruttuğunda onları yerlerine koyup blok metni yeni kapaklar, ön ve arka sayfalarla birlikte yeniden ciltleyecekti. Bu ucuz bir işlem değildi ama kitaba yeni bir yaşam sunacaktı ve şansı varsa Bay Lanier'in ileride onu yine evde onarmaya çalışmayacağını umuyordu.

Ashlyn elinden geleni yaptığına ikna olduğunda ellerini kurulayıp tavan ışıklarını söndürdü. Daha şimdiden aklı üst

kattaki dairesindeydi. Okuma koltuğunda ve zihninde yer eden o kelimelerde.

Nasıl, Belle? Onca şeyden sonra... bunu nasıl yapabildin?

Ashlyn dairesinin kapısından içeri girip ayakkabılarını çıkarırken bu sözler hâlâ aklının bir köşesinde duruyordu. Frank Atwater'ın dairesi de tıpkı dükkân gibi büyüme çağında Ashlyn'e ikinci yuva olmuş, şimdi de tamamen ona kalmıştı.

Evdeki durumlar kötüleştiğinde Frank ve karısı Tiny, Ashlyn'e okuldan sonra gelip bir şeyler atıştırdığı, ödevlerini yaptığı ya da sadece kanepeye kıvrılıp *Karanlık Gölgeler*'i izlediği bir ortam sunmuştu. Tiny anevrizma yüzünden ansızın ölünce Ashlyn onun ardında bıraktığı boşluğu doldurmak için elinden ne gelirse yapmıştı. Bunun karşılığında, Frank altı yıl sonra öldüğünde her şeyini ona bırakmıştı. *Tanrı'nın bana vermediği kızım, evladım*, diye bahsediyordu ondan vasiyetinde. *Kederli günlerimin tesellisi ve neşesi.*

Ashlyn, Frank'i çok özlüyordu. Sonsuz nezaketini, sessiz bilgeliğini ve yazılı her şeye duyduğu büyük aşkı. Ama o hâlâ buradaydı, şöminenin rafındaki eski, Ormolu saatte, pencerenin yanındaki eski ve yıpranmış, deri, berjer koltukta, pek sevdiği Viktorya dönemi klasikleri koleksiyonunda. Bunların her biri güzel yaşanmış bir hayatın yankılarıyla dolup taşıyordu. Ashlyn buraya taşınmadan önce bazı değişiklikler yapmıştı ve ortaya çıkan, el sanatlarıyla bezeli, Viktorya dönemi ve çağdaş tarzları buluşturan eklektik karışım dairenin yüksek pencereleri ve çıplak, tuğla duvarlarıyla mükemmel bir uyum yakalamıştı.

Ashlyn mutfağa geçerek önceki geceden kalan *kung pao* usulü tavuğu mikrodalgada ısıttı ve yemeğini tabağa çıkarmaya bile gerek görmeden eviyenin başında yedi. *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı okumak için sabırsızlanıyordu ama yemekler ve

kitaplarla ilgili katı kuralları vardı. Ya birini ya ötekini seçer, ikisini asla yan yana getirmezdi.

Sonunda kot pantolonunu bir eşofman altıyla değiştirdi, kitabı çantasından aldı, geçen yaz bir bahçe satışında bulduğu acayip ama hoş, elişi okuma lambasını yakarak pencerenin yanındaki eski berjere kuruldu. Kitabı dizlerinin üzerine koyup bir dakika kadar oturdu ve kendini az sonra kopacağını bildiği duygusal fırtınaya hazırladı. Sonra derin bir nefes alarak ilk sayfayı açtı.

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(1-13. sayfalar)

27 Mart 1953
New York, New York

Neden böyle bir zahmete girdiğimi merak edeceksin belki. Bunca yıl sonra neden böyle bir projenin sorumluluğunu alma gayreti gösterdiğimi. Bir kitap. Aslında en başta bunun bir kitap olmasını planlamamıştım. Mektup olarak başlamıştı. İnsanın aslında hiçbir zaman göndermeye niyetinin olmadığı şu iç dökme mektuplarından biriydi. Ama kalemim kâğıda değdiğinde söyleyecek çok fazla şeyim olduğunu fark ettim. Pişmanlığım tek bir sayfaya, hatta birkaçına sığmayacaktı. Dolayısıyla şimdi de oturduğum yazı masamın, daktilomun –babamın eski Underwood No.5'i– başına geçtim ve on iki yıldır içimde tuttuğum kelimeleri, bana musallat olmaya devam eden o soruyu yazmaya koyuldum.

Nasıl? Nasıl, Belle?

Çünkü şimdi bile, hayatımda yaptığım onca hatadan sonra bile –ki çok fazla hata yaptım– en büyük pişmanlığımsın sen. Sen hayatımın en büyük hatasısın, hiçbir affı olmayan tek hatamsın. Huzur bulmam imkânsız. Ne ben huzur bulabilirim ne de sen.

Bu hayatta önceden tahmin edilmesi mümkün olmayan kayıplar var. Gelip seni bulan karanlık dertler. Kendini hazırlamanın hiçbir yolunun olmadığı, ansızın ve ustaca vurulan

darbeler. Ama bazen o yumruğun geldiğini görürsün. Onu gördüğün hâlde hiçbir şey yapmazsın ve seni yere devirmesine izin verirsin. Sonra, yıllar sonra, nasıl bu kadar aptal olabildiğini kendine sormaya devam edersin. Sen o tür bir darbeydin. Çünkü o ilk gece gelişini gördüm. Ama yine de beni devirmene izin verdim.

O buluşmanın hatırası hâlâ yüreğimde bir yaradır, ne kadar yaşarsam yaşayayım içimden söküp atamadığım bir musibettir. Şimdi içimi dökerken bundan hiçbir zevk almamama rağmen, bunu yaparak en azından biraz huzur bulabileceğim. Dolayısıyla önce zamanda bir yolculuğa çıkmam gerek. Her şeyin başladığı o geceye dönmeliyim.

*

27 Ağustos 1941
New York, New York

St. Regis Oteli'nin balo salonuna göz gezdirirken kiralık takım elbisemin içinde huzursuzca kıpırdanmamaya çalışıyordum. Bir sahtekârı telaşlı hareketlerden daha fazla ele veren hiçbir şey olamaz, ki benim de bir sahtekâr olduğum su götürmez.

Orada toplanan kalabalığı –özel olarak soğutulmuş Veuve Clicquot eşliğinde yengeç böreklerini mideye indiren sanayicilerle şımarık, sosyetik karılarını– incelerken Büyük Buhran diye bir şey olduğunu unutmak neredeyse mümkün görünüyordu. Belki de buradaki kaymak tabakayı daha az etkilediğinden ve en kötü yüzünü daha mütevazı hayatlar sürenlere gösterdiğindendi.

Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktu. Hâli vakti yerinde insanlar böyle dönemleri daha rahat atlatırdı. Ne var ki servetlerini ellerinde tutabilenler âdeta yaraya tuz basarcasına bu kurtuluşlarını abartılı zenginlik gösterileriyle göz önüne

sermeye kararlı görünüyordu; bu gece şahit olduğum da onlardan biriydi.

Parti hız kesmeden devam ediyordu, ikramlar bol ve lezzetliydi, şampanya su gibi akıyordu, dans pisti bir daha asla giyilmeyecek fraklar ve büyük modaevlerinin imzasını taşıyan gece elbiseleriyle doluydu. Büyük bir orkestra vardı, buzdan yapılmış, tombul yanaklı melek bebek heykellerinin süslediği açık büfelerde iri karidesler ve kesme kristal kâselerde havyar servis ediliyor, parlak gümüşten şampanya tepsileri konukların arasında gezdirilmeye devam ediyordu. Bu aşırı zenginlik nefes kesici ve düpedüz müdanasızdı. Ama böyle bir akşamdan daha azı beklenemezdi. Sosyete prenseslerinden biri bir prensle nişanlanmıştı ve cemiyetin onlara iyi dileklerini sunmasına tanıklık etmek için oradaydım. Tabii bir de prensesi doğal ortamında gözlemlemek için.

Davetlilerden değildim, bir dostun konuğuydum ve bir görevim vardı. Elimden gelirse Amerika'nın en büyük şehrinin ileri gelenleriyle yakın ilişkiler kuracaktım. New York'un meşhur "Dört Yüz"ünün saygıdeğer torunlarıyla. Bu ismin Caroline Astor'ın balo salonunun aldığı kişi sayısından geldiği söylenirdi. Bayan Astor'ın balo salonunda olduğu gibi, bu geceye de yalnızca New York sosyetesinin kaymak tabakası davet edilmişti. Benim böyle bir listede olmam elbette söz konusu olamazdı. Soyum buna müsaade etmezdi. Bir soyum varsa tabii. Daha ziyade, zeki ve elverişli bir konumdaki bir dalkavuktum, görev başındaki bir ikbal düşkünü.

Kalabalığın arasında Cushing kız kardeşlerden ikisi gözüme çarptı. Minnie ve yeni evli Babe, dostları arasında her nedense "Gogsie" olarak bilinen çöpçatan anneleri Kate'le birlikteydi. Whitneyler, Mortimerlar, Winthroplar, Ripleyler, Jaffrayler ve Schermerhornlar da oradaydı. Rooseveltlerin bu akşamki şenliklerdeki eksikliği hemen dikkat çekiyordu ama bu beklenmeyen bir şey değildi, söylentiye göre ev sahibimizin

gözünden düşmüşlerdi. Gerçi kimsenin buna aldırdığı yoktu. Onların yokluğunu dolduracak kadar kaliteli bir topluluk vardı. Hoş insanlar hoş kıyafetleriyle hoş şeyler yapıyordu. Biraz ilerideyse resmî giysileriyle kusursuz bir buldoku andıran ve tüm bunların parasını ödeyen Büyük Adam'ın etrafı yeni, kodaman arkadaşlarıyla çevrilmişti.

Ondan biraz uzaktaysa –asla fazla uzaklaşmazdı– Büyük Adam'ın kızı duruyordu. Seneler evvel, açık artırmayla Alüminyum Kralı'nın oğlu ve veliahtına satılan Cee-Cee'den bahsetmiyordum. Bu gece istemeden nişan partisine katıldığım, ailenin küçük kızını kastediyordum. Polo oyuncusu ve isminin üçüncüsü, soylu nişanlısı Theodore'la geçenlerde *Sunday News*'te fotoğrafı yayımlanan seni, sevgili Belle.

Oraya ilk geldiğimde birkaç rahatsız dakika boyunca ikinizi dans ederken izleyerek nişanlının meziyetlerini tartmış ve kendimle kıyaslamıştım. Doğal olarak. Ceketinin kusursuz kesimini, omuzlarının genişliğini, geriye doğru taranmış, altın sarısı, dalgalı saçlarını. Bir de kaliteli bir mermerden yontulmuşçasına biçimli, güneş yanığı ve köşeli yüzünü. Parke döşeli salonda seninle dans ederken, yüzünde orada olmaktansa üst kattaki odalardan birinde puro içip babasının servetini şansının yaver gitmediği bir iskambil oyununda yemeyi yeğlermiş gibi hafifçe bıkkın bir ifade vardı. (Onun hakkında söylenenlerde doğruluk payı olduğunu varsayarsak tabii.)

O sırada birbirinize yakıştığınızı düşünmüştüm. Mekanik bir kusursuzlukla pistte gezinirken kollarınızı gevşekçe birbirinize dolamıştınız. Gazetede nişan fotoğrafınızı gördüğümdeki gibi düşünmüştüm: Güzel ve sığ bir çift. Eşit ölçüde ayrıcalıklı. Eşit ölçüde sıkkın. Ama şimdi, seni odanın karşısından incelerken ve sen nihayet onun yanından ayrılmışken, gazetedeki kadına hiç benzemediğini fark ettim ve sana bakarken bir anlığına diğer her şeyi unuttum.

İkinci bir ten gibi vücudunu saran ve sen hareket ettikçe renk değiştiriyormuş gibi görünen camgöbeği ipekler içinde nefes kesiciydin. Elbisen bir mavi oluyordu, bir yeşil ve sonra büyük bir balığın ya da belki masallardan fırlamış bir deniz-kızının pulları gibi, açık gümüş rengi.

Elbisenin renginde uzun eldivenler takmıştın ve boynunda bir dizi gümüş grisi inci vardı. Koyu kumral, parlak ve dalgalı saçlarını geriye doğru tarayarak başının tepesinde toplamıştın. Böylece kalp şeklindeki yüzün, küçük, biçimli ağzın ve sivri çenendeki belli belirsiz çukur ortaya çıkmıştı. Dikkat çekici bir yüzdü. Bir fotoğraf negatifi gibi akılda yer ediyordu. Ya da insan ruhundaki bir çürük gibi.

Dalgınca şampanyanı yudumlayarak odaya göz gezdirirken benimle göz göze geldin. Tuhaf bir andı, aramızdan görünmeyen bir elektrik akımı geçmiş gibi. Bir tabiat olayı gibi. O an, mıknatıs gibi birbirimize çekildiğimizi hissettim.

Başımı yavaşça eğdim, şaşaadan uzak, ilgisiz bir selam verdim. Sanırım çekici olduğumu düşündüm. Ama kendimi gülünç duruma düşürdüm. Selamımı görmemiş gibi arkanı döndün ve talihsiz bir peruka seçimi yapan bir kadınla sohbet etmeye başladın. O zaman, inci kolyenin kürek kemiklerinin arasından çıplak sırtının yarısına kadar sarktığını gördüm. Bir sarkaç gibi sallanıyordu ve büyüleyici bir etki yaratıyordu.

Yanındaki kadından kurtulduğunda seni izlediğimin farkındaymışsın gibi dönüp bana baktın. Gözlerini kaçırmadın. Bu bir ayıplama mıydı? Bir davet miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Yüzün ifadesizdi, düşüncelerini ele vermiyordu. Oracıkta anlamalıydım, o ışıltılı ama soğuk bakışlarını gördüğüm anda bir yanını benden daima saklayacağını anlamalıydım. Ama göremedim. Çünkü görmek istemedim.

Sana doğru yürürken bir yanım benden uzaklaşmanı, kalabalığın arasında gözden kaybolmanı bekliyordum ama sen kadehinin üzerinden beni süzmeye devam ettin. Birden

gözüme çok genç, şimdiye kadar fark etmediğim kadar kırılgan göründün ve yirmi birinci yaş gününü daha geçenlerde kutladığını kendime hatırlatmam gerekti. "Dikkatli olun," dedim yanına geldiğimde rahat bir tavırla. "Alışkın değilseniz çarpar."

Bana havalı bir bakış attın. "Alışkın değilmiş gibi mi görünüyorum?"

Gözlerimi yüzünden aşağı, boynuna, köprücük kemiğinin narin kavisine ve her nefesinde bir öncekinden daha hızlı hareket eden göğsüne kaydırdım. "Hayır," dedim sonunda. "Şimdi size daha yakından bakınca öyle olmadığınızı anladım."

Sana elimi uzatıp adımı söyledim. Sen de kendi adını söyledin. Burada olup bunu zaten bilmemek mümkünmüş gibi.

Yüzük parmağında ışıldayan pırlantayı kısaca süzdüm. Bu konularda uzman sayılmasam da armut kesim ve en azından üç karattı. "Nişanınızı tebrik ederim."

"Teşekkür ederim," dedin gözlerini yüzümden çekerek. "Davetimizi kabul ettiğiniz için çok incesiniz."

Bu kadar genç birine göre şaşılacak kadar alçak sesin duraksamama neden oldu ama nezaketen söylediğin bu sözler beni eğlendirdi. Kim olduğuma dair hiçbir fikrin olmadığı belliydi. Eğer olsaydı, bana bu kadar kibar davranmazdın.

Beni yine baştan aşağı süzdün ve gözlerin boş ellerime takıldı. "Bir şey içmiyorsunuz." Başını uzatarak bir garson aradın. "Size şampanya ikram edeyim."

"Hayır, teşekkürler. Cin toniği tercih ederim."

"İngiliz'siniz," dedin sizin çevreden olmadığımı daha yeni anlamışsın gibi.

"Evet, öyleyim."

"Eh, evinizden bayağı uzaktasınız. Sizi bizim kıyılarımıza neyin getirdiğini sorabilir miyim? Çünkü büyük, mavi okyanusu bir uçakla sadece benim nişan partime katılmak için aşmadığınıza eminim."

"Macera," dedim kısaca. Bu gece St. Regis'e gelmemin gerçek sebebini söyleyemeyeceğim için kaçamak bir yanıt vermiştim. Tabii Birleşik Devletler'e geliş nedenimi de söyleyemezdim. "Buraya macera olsun diye geldim."

"Maceralar tehlikeli olabilir."

"Cazibeleri ondan kaynaklanıyor."

Badem biçimli, kehribar rengi gözlerini bir kez daha yüzümde gezdirdin, uzun uzun süzdün beni ve kendimi bende ne gördüğünü, ne kadarını gördüğünü düşünürken buldum. "Peki, ne tür maceralardan hoşlanırsınız?" diye sordun bazen bir savunma mekanizması olarak kullandığın bezginlikle. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Yazarım." Başka bir kaçamak cevap ama bu seferki daha küçük çaplıydı.

"Sahi mi? Ne yazıyorsunuz?"

"Öyküler."

Birbirimize ısınmaya başlamıştık, gerçeğe daha yakındık, gerçi aslında pek öyle sayılmazdı. Meraklandığını görebiliyordum. *Yazar* kelimesi insanlara böyle etki ederdi.

"Hemingway gibi mi?"

"Belki bir gün," diye yanıtladım çünkü hiç olmazsa bu kısmı doğruydu. Bir gün Hemingway gibi yazabilirdim. Ya da Fitzgerald. Ya da Wolfe. En azından planım oydu.

Burnunu kırıştırdın fakat yorum yapmadın.

"Bay Hemingway'i sevmez misiniz?"

"Pek değil. O kadar maçoluk bana göre değil." Dans pistine doğru baktın ve bir an sohbetimizden sıkıldığını sandım. "Ben daha ziyade bir Brontë kızıyım," dedin sonunda. O sırada orkestranın nefesli çalgıları "Never in a Million Years"ın yumuşak ezgilerini çalıyordu.

Belli belirsiz omuz silktim. "Gizemli, ürkütücü karakterler ve rüzgârlı kırlar. Son derece... atmosferik. Ama benim zevkime göre biraz fazla gotik."

Kadehini kafana dikip içkini bitirdin ve göz ucuyla bana baktın. "İngilizlerin kitaplar konusunda çok züppe olduğunu sanırdım. Klasiklerden başka bir şey beğenmediklerini."

"Hepimiz öyle değiliz. Aslında bazılarımız gayet modern-dir. Gerçi itiraf etmeliyim ki ben bir Dickens hayranıyım. Çok romantik değildi ama adam hikâye anlatmayı iyi biliyordu."

Koyu renkli, ipeksi kaşını kaldırdın. "Güvenilmez Bayan Havisham'la korkunç pastasını unutuyorsunuz. O gotik değil mi?"

"Bakın bunda haklısınız. Ara sıra kader mahkûmu genç âşıklara ve eski püskü gelinliklerle dolaşan münzevi, ihtiyar kadınlara kaydığı olmuştur ama çoğunlukla toplumsal meseleleri ele aldı. Zenginlerle yoksulları. Sınıflar arasındaki eşitsizliği."

Ruhsuz bir ifadeyle yemi yutacak mısın diye bekledim. Ağzından laf almaya çalışıyordum. Çünkü seninle ilgili zaten bir fikrim oluşmuştu ama ansızın ve açıklanamaz bir şekilde bunda son derece yanılmış olmayı istiyordum.

"Siz hangisisiniz?" diye misilleme yaptın, durumu zekice tersine çevirerek. "Zengin mi, yoksul mu?"

"Kesinlikle ikincisi ama diğeri olmayı hedefliyorum. Bir gün."

Başını eğip gözlerini kıstın ve kafanın içinde yeni bir soru işareti belirdiğini anladım. Bir maceracı olduğunu, parası ve yüksek bir mevkii olmadığını kabul eden bir adam senin küçük, güzel partinde seninle sohbet ediyordu. Babanın şampanyasını içiyor ve küstahlık ediyordu. Kim olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi öğrenmek istiyordun. Ama sen bunu soramadan koyu gri tafta elbiseli tombul bir kadın, tebeşir tozu bulaşmış gibi görünen pudralı suratında kocaman bir gülücükle kolunu yakaladı.

Bana şöyle bir göz atıp önemsiz biri olduğuma karar verdikten sonra seni yanağından öptü. "*Bonne chance*, canım.

Sana ve Teddy'ye. Baban kim bilir ne kadar mutludur. Kendin için en iyisini yaptın. Onun için de tabii."

Kadına gülümseyerek karşılık verdin. Gerçek gülümsemenle değil, bu tür durumlarda kullandığınla. Önceden çalışılmış ve mekanikti. O yapmacık gülümsemeni izlerken yanımda duran bu kadının, bu incili ve ipekli dilberin bir sahtekâr, tarihi, görkemli bir piyesteki bir aktris, çarklarla dişlilerden oluşan, iyice yağlanmış bir varlık olduğu hissine kapılmaktan kurtulamadım.

Kadın yanımızdan ayrılır ayrılmaz o gülümseme de yüzünden kayıp gitti, belirdiği gibi ansızın kayboldu. O olmayınca gözüme ışıltısını kaybetmiş, kederli biri gibi göründün, neredeyse acıyacaktım sana. Bu, bu akşam hissetmeyi beklediğim en son şeydi ve sinirlendiğimi fark ettim. Bizim meslekte birine sempati duymak bir felaketle sonuçlanabilirdi.

Başımı eğdim ve belli belirsiz salladım. "İşin doğrusunu bilmesem hanımefendinin mutsuz olduğunu düşünebilirdim. New York'un en gözde bekârlarından birinin gönlünü çelmeyi başardığı göz önünde bulundurulduğunda bu oldukça şaşırtıcı olurdu. Petrol. Onca mal mülk. Atlar. Ayrıca çok yakışıklı. Tam bir altın çocuk."

Gerildin, üslubum gururunu incitti. Yaldızlı maskenin ardındaki seni görmemden hoşlanmadın. "Nişanlım hakkında çok şey biliyor gibisiniz. Teddy'nin arkadaşı mısınız?"

"Arkadaşı değilim, hayır. Ama genç nişanlınız ve ailesiyle ilgili az çok bilgim var. Enteresan bir çevre edinmişler. Hepsi yüksek konumlu kimseler değiller ama kesinlikle... faydalılar."

Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Faydalı mı?"

Soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Herkes alt tabakadan arkadaşlara ihtiyaç duyar. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Buna hazırlıksız yakalandın. Sözlerimin anlamını çözemedin. Bu bir tehdit miydi? Bir giriş konuşması mıydı? Cinsel bir ima barındırıyor muydu? İçkini bitirdiğini unutarak kadehini

dudaklarına götürdün, sonra iç çekerek indirdin. "Buraya birinin davetlisi olarak mı geldiniz?"

"Evet. Ama korkarım hanım arkadaşım kayıplara karıştı. Bir süre önce burnunu pudralamak için yanımdan ayrıldı ve geri dönmedi."

"Hanım arkadaşınız kim? Bunu sormaktan nefret ediyorum. Sadece benim partim olduğu için merak ettim."

"Buraya Goldie'yle geldim," dedim uzatmadan çünkü Goldie söz konusu olduğunda bir soyada ihtiyaç duyulmazdı.

Bu ismi duyduğunda burnunun kanatları genişledi. "Nişanlımın dostlarının kalitesiyle ilgili kaygıları olan birinin kendi arkadaş seçimlerini daha dikkatli yaptığını düşünürdüm."

"Bu sözlerinizden onu onaylamadığınızı anlıyorum."

"Onu onaylayıp onaylamamak bana düşmez. Sadece bu gece davetli olduğundan haberim yoktu. Paçavradan farksız dedikodu gazeteleri olan bir kadınla muhatap olmaya alışkın değilim."

"İçlerinden yalnızca biri'sizin tabirinizle 'paçavra'. Gerisi meşru gazeteler."

Başını savurdun ve uzaklara baktın.

"Gazetecilikte kadınlara yer olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Bakışların yine beni buldu. Gözlerin çakmak çakmak olmuştu. "Bir kadın saygın bir uğraş olduğu sürece canının istediği işi yapabilir. Ama o kadın..." Bir garsonun yanımıza gelmesiyle sustun. Boş kadehini alıp yerine dolusunu verdi. İçkinden küçük bir yudum aldın ve adamın uzaklaşmasını bekledikten sonra bana doğru eğildin. "O kadının saygınlıkla uzaktan yakından ilgisinin olmadığını bilmelisiniz."

"Genç erkeklerden oluşan hareminden söz ettiğinizi varsayıyorum."

Açık sözlülüğüme şaşırarak gözlerini kırpıştırdın. En azından şaşırmış gibi yaptın. Demek ki sen işin aslını astarını öğrenme-

den, sırf kulaktan dolma bilgilerle insanları yargılayan biriydin. Hayal kırıklığına uğramıştım ama uzun vadede muhtemelen benim için böylesi daha iyiydi.

"Bunu biliyor muydunuz? Buna rağmen onunla böyle bir davete katıldınız, öyle mi?"

"O davet edilmişti, ben de gelmek istedim."

"Neden?"

"Sizin gibileri doğal ortamınızda görmek için. Ayrıca Goldie bunu saklamıyor. Ne benden ne de bir başkasından."

"O haremin bir parçası olmaktan hoşnut musunuz?"

Öfkenden zevk alarak omzumu silktim. "Bu bir iş birliği, ikimize de uygun bir ilişki biçimi."

"Anlıyorum."

Yanakların pembenin koyu bir tonuna boyandı ve yine ne kadar genç olduğunu hatırladım. Benden beş yaş küçüktün ama bir erkek için o yıllar sonsuzluğa bedeldi. Belki de korunaklı yetiştirilmiştin, gerçek kadın erkek ilişkilerinden habersizdin, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordun. Birden neyi ne kadar bildiğini merak ettim. Geri çekilip aramıza mesafe koyma dürtüsüyle savaştım. Ansızın gözüme tehlikeli göründün, karnıma yayılan ateşle senin el değmemiş soğukluğun hiç uyuşmuyordu. Boğazımı temizledim ve kendimi sürdürdüğün sohbete ayak uydurmaya zorladım.

"İtibarımı düşünmeniz çok hoş ama ben yetişkin bir erkeğim. Fakat kulağınıza küpe olsun diye söylüyorum, eşeğin kulağını kesmekle küheylan olmaz. Tam tersi de geçerli."

Şaşkına döndün. "O ne demek?"

"Şöyle... Benim tecrübelerime göre, kaba saba bir kabuğun altında genellikle değerli bir şey gizlidir, oysa saygınlığın pırıltısı sıklıkla bunun tam tersini gizler."

Düşmanın kokusunu almışsın gibi yine burnunun kanatları genişledi. Ben düşmandım ya da beni daha yakından tanıdığında öyle olacaktım. Ama şimdilik kelime oyunumuz ilgini

çekmişti. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Titizlikle kontrol altında tuttuğun gerçek gülümsemene yakın bir şeydi.

"Siz zekice parti sohbetlerinden bunu mu anlıyorsunuz? Zorlama benzetmeler yapmayı mı?"

"İnsanların her zaman göründükleri gibi olmadığını hatırlatmak istedim."

Uzun uzun, beni tartarak gözlerimin içine baktın. "Bu sizin için de geçerli mi?"

Gülümsememi dizginleme sırası bana gelmişti. "Ah, en çok benim için."

Seni kibarca selamladım ve yanından ayrıldım. Goldie'yi görmüştüm, tazelediği makyajı ve gözlerindeki zekâ pırıltılarıyla yeniden ortaya çıkmıştı. Barlardan birinde onunla buluştum ve elime tutuşturduğu cin toniğe memnun oldum. İçkimden kallavi bir yudum alırken sana bakmamak için kendimi zor tuttum. Sen peşine düşmeye cesaret edemeyeceğim biriydin. Sonrasında hayatta kalamamandan korktuğumdan değil, henüz yeni tanışmamıza rağmen, o anda bile benim kalamayacağımdan emin olduğumdan.

Gerçi sonunda sana döndüm ve gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu gördüm. Aramızdaki mesafeye rağmen güvende olmadığımı fark ettim. Göz kamaştırıcıydın, vücudunu saran camgöbeği ipeğinle buz gibi bir Havva'ydın. Balonun en güzel kadını.

Belle.

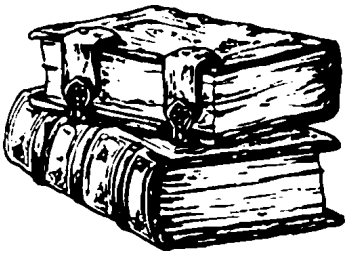
O gece seni böyle düşündüm, her zaman böyle düşüneceğim. Ailenin sana koyduğu isimle değil, benim Belle'im olarak. Çünkü üzerimde dolaşan bakışlarını fark etmemiş gibi yaparken bunu yine hissettim, o soğuk maskenin ardında gizlenen başka bir kadın olduğunu. Çevresindeki debdebeli maskaralıkla hiçbir ilişkisi olmayan bir kadın.

Ya da belki sadece şu anda buna inanmaya ihtiyacım var. Yıllar sonra, daktilomun başında içimi dökerken. Ve o yanılsamadan medet umuyorum çünkü ona inanmak birinin beni bu denli aldatmasına izin verdiğimi kabul etmekten daha kolay.

Ayışığı Kitaplığı

ÜÇ

ASHLYN

Rengi solmuş her ceketin, yüzeyi çiziklerle dolu her tahtanın ardında bir hayat var, asil bir eylem, yaralı bir yürek, yitik bir aşk ve bir yolculuk var.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

26 Eylül 1984
Portsmouth, New Hampshire

Ashlyn gözlerini açmadan kahvesini yudumladı. Hafif bir baş ağrısı ve hayal meyal bir mide bulantısıyla mücadele ediyordu. Yoğun yankıları olan bir kitapla ilgilendikten sonra bazen böyle olurdu. Akşamdan kalmışlık ya da gribin erken belirtileri gibi, sevimsiz bir histi. *Belle'e Dair Pişmanlığım* gibi bir kitapla uzun zaman haşır neşir olmaması gerektiğini biliyordu. Ashlyn onlara karanlık kitaplar diyordu, sıradan kitaplarla birlikte raflara dizilemeyecek kadar yoğun yankıları olan kitaplardı onlar.

Müşterilerin yankılardan haberdar olmaması onları hissetmedikleri anlamına gelmiyordu. Ashlyn karanlık bir kitabın tehlikenin farkında olmayan birinde ne gibi etkiler bırakabil-

diğine ilk elden şahit olmuştu. Baş dönmesi, baş ağrısı, ansızın gözyaşlarına boğulma. Bir keresinde, bir müşteri *Vanity Fair*'in bir kopyasını raftan alırken o kadar etkilenmişti ki bir bardak su istemişti. Zavallı kadın. Ashlyn o gün, dükkândaki rafları karanlık kitaplardan arındırmaya karar vermişti.

Kapıya SAYIM İÇİN KAPALIYIZ tabelasını asmıştı ve sonraki üç gün boyunca her bir rafı elden geçirerek, dükkândaki her bir kitaba dokunarak yankılardan haberi olmayan insanlar için fazla karanlık bulduklarını bir kenara ayırmıştı. Toplam yirmi sekiz taneydiler ve bazıları son derece kıymetliydi. Şimdi hepsi güvende ve ulaşılmaz bir yerdeydi, dükkânın deposundaki camlı bir dolapta karantinaya alınmışlardı. *Belle'e Dair Pişmanlığım* da okumayı bitirdiğinde kesinlikle oradaki yerini alacaktı.

Ashlyn şimdi mutfak tezgâhında, bez çantasının yanında duran kitaba baktı. Üç kez okuduğu giriş bölümü beynine kazınmıştı. Âşıkların ilk karşılaşması tutkulu ve heyecan doluydu, üstelik bir nişan partisindeydi. Pek hayırlı bir buluşma olmamıştı. Onları mutlu bir sonun beklemediği kitabın isminden zaten anlaşılıyordu.

Ashlyn'in bir türlü ikinci bölüme geçemeyişinin sebebi belki de buydu. Aslında okuduğu şeyin ne olduğuna hâlâ karar verememişti. Biyografi miydi? Bir romanın ilk bölümü müydü? Güzelce ciltlenmiş bir veda mektubu muydu? Ashlyn'in hiçbir fikri yoktu. Ama acıklı bir aşk hikâyesine, bu hikâye bir kitapta bile olsa, kendini kaptırmasının iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Evliliğinin büyük bir çöküşle dağılmasının ardından uçurumun kenarından dönmek için büyük bir mücadele vermişken bunu kendine yapamazdı.

Bir dizi aldatma, bir türlü nihayete ermeyen bir boşanma ve beklenmeyen bir ölüm. Ashlyn yine de Daniel öldükten sonra bir dul olduğunu söylemeyi doğru bulmamıştı, evlilikleri bundan aylar önce bitmesine rağmen, tam olarak boşandığını da söyleyemiyordu. Dolayısıyla kendini yepyeni bir terapistle,

hayatının sonraki adımına bir türlü karar veremediği bir tür arafta bulmuştu. Bir kez daha güvenli alanına sığınmıştı. Ama güvende olmanın bir bedeli vardı.

Son dört yılda, hayatının ne kadar daraldığının acı verecek denli farkındaydı. Sosyal hayatı yoktu ve ciddi bir iş çevresi edinememişti. Romantik bir ilişkiye dönüşebilecek her şeyden bucak bucak kaçmıştı. Tüm bunlar belirli sınırlar çerçevesinde yaşanan bir hayata ve birbirinden pek bir farkı olmayan günlere zemin hazırlamıştı. Öte yandan, felaketlerden uzak kalmak tekdüzeliği katlanılır kılıyordu. Çoğu zaman.

Ashlyn'in *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı bu kadar ilgi çekici bulmasının nedeni belki de buydu. Kitap ona tekdüzelikten kaçıp güvenli limanından çok uzaklaşmadan bir serüvene atılma fırsatı sunuyordu.

Ama dahası vardı ve Kevin'ın arka odasında kitabı açtığı andan itibaren Ashlyn bunu biliyordu. Kitapla tam olarak tanımlayamadığı bir bağ kurmuştu, tüm kırgınlıkların ve ihanetin altında tanıdık ve acı veren bir şey gizliydi, bir şeylerin bitmediğine dair bir his. Ashlyn'in hayatı da böyleydi, yaşamı askıya alınmış gibiydi ve o nefesini tutmuş, bir sonraki kötü şeyi bekliyordu. Kesintiye uğrayan bir hikâye ya da akortsuz bir nota gibi.

Bunu fark etmek Ashlyn'i huzursuz etmişti. Ama şimdi bu farkındalıkla onu kolay kolay bir tarafa bırakamıyordu. Hepsinin sorumlusu Kevin'ın dükkânına birkaç kutu kitap bırakan Ryelı adamdı.

Ashlyn bir kitabın yankılarına ilk kez hazırlıksız yakalanmıyordu. Aslında bu bayağı sık yaşadığı bir şeydi. Skandal sırlar parmak uçlarını yakardı. Keder yüreğine otururdu. Büyük sevinçler kafa derisini karıncalandırırdı. Çok şey görüp geçirmişti. Ama *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı elinde tutarken hissettiklerini daha önce hiç tecrübe etmemişti.

Gözü kitaba kaydı. Kapağı kapalıyken bile Ashlyn onun çekimini hissedebiliyordu. Yazarının belli olmaması, esrarlı konusu ve kim bilir ne zamandan beri okunmak için beklemesi onu son derece cazip kılıyordu.

Bir de yankıları.

Ashlyn yıllar içinde onları bir parfümcünün bir kokunun notalarını tarif ettiği gibi düşünmeye başlamıştı. Bazıları basit, diğerleri daha karmaşıktı; incelikli duygu katmanları bir bütün oluşturuyordu. Üst, orta ve alt notalar.

Ne var ki *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ın yankıları karmaşık ve ağırdı, duygu katmanları kolayca ayırt edilemiyordu. Ashlyn bunun yanlış olduğunu bile bile elini kapağın üzerine koydu. Önce öfke ve kırgınlığı hissetti, parmak uçlarındaki sıcak ve keskin bir his olarak deneyimledi onları. Bu, üst notaydı, ilk izlenim. Onu daha derin ve yoğun orta nota, ihanet takip etti ve Ashlyn göğüs kafesinin altında kocaman bir boşluk oluştuğunu hissetti. Sıra alt notadaydı ve yankısı en kuvvetli katman oydu. Keder. Ama kimin kederi?

Nasıl, Belle?

Ashlyn bunu düşündükçe güzel ve esrarengiz Belle'in yazarın hayal ürünü bir karakterden daha fazlası olduğuna iyice ikna oldu. Yazar Belle'in ona taktığı bir lakap olduğunu açıkça belirtmişti. Kadının gerçek adı itinayla gizlenmişti, kendisininki gibi. Aslında hiçbir karakterin gerçek isimleri kullanılmamıştı. Bunun nedeni tanınmış insanlar olmaları mıydı?

Ashlyn kaşlarını çatarak sayfaları çevirdi, aradığı cevapları eski bir aşk mektubu ya da balolarda bileğe takılan çiçekler misali sayfaların arasında bulabilirmiş gibi. Tabii ki orada değillerdi. Ashlyn'in istediği cevaplar için emek vermesi gerekiyordu. Kartvizitliğinde bir profesörün ya da bir kütüphanecinin, bu gizeme ışık tutabilecek birinin iletişim bilgileri olmalıydı. Ya da belki daha kolay bir yolu vardı. Kevin kutuları getiren adamın ismini biliyorsa Ashlyn onunla irtibat kurabilirdi.

Ashlyn alt kattaki dükkâna inerek kartvizitliğinden Kevin'ın numarasını buldu. İki çalıştan sonra telefonu bir kadın açtı. Ashlyn onun sesini tanıdı. Müzik grubuyla birlikte verdiği konserlerin arasında butikte çalışan ve durmadan sakızını balon yapıp patlatan Madonna özentisi Cassie'ydi.

"Merhaba, Cassie. Ben Alışılmadık Bir Öykü'den Ashlyn. Kevin orada mı?"

"Aaa, selam. Yok. Kevin'la Greg bu sabah bir haftalığına Bahamalar'a gitti. Acayip kıskandım."

"İşleri kim yürütüyor?"

"Galiba ben. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Kevin'la geçen hafta gelen kitaplarla ilgili konuşmak istiyordum. Birini satın aldım da onunla ilgili bazı sorularım var. Kitapları getiren adamın iletişim bilgilerini isteyecektim."

"Okey... Ama benim o konuyla ilgili bilgim yok."

Ashlyn onun sakızını patlattığını hayal etti ve sinirlenmemeye çalıştı. "Kevin ona bir şeyler satan insanların bilgilerini nerede saklıyor biliyor musun?"

"Üzgünüm. Bunu sadece o bilir. Gelecek çarşamba işbaşı yapacak."

"Teşekkürler. Ben o zaman ararım."

Ashlyn telefonu kapadı ve kartvizitliğini karıştırmaya devam etti. Bir hafta bekleyemeyeceği kadar uzun bir süreydi.

Ashlyn o akşam kapıdaki tabelanın KAPALI yazan yüzünü çevirene kadar toplam bir buçuk saatini telefonda geçirmiş, tam yedi tane mesaj bırakmıştı. Daniel'ın eski arkadaşı ve New Hampshire Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı Clifford Westin'e; dükkânın müşterilerinden olduğu ortaya çıkan, Massachusetts Üniversitesi profesörlerinden George Bartholomew'a; iki rakip nadir kitap satıcısına ve üç kütüphaneciye.

Ne yazık ki çabaları sonuçsuz kalmıştı. *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı kimse duymamıştı. Ashlyn'in araştırmasını genişletmesi gerekiyordu. Antika Kitap Satıcıları Birliği'nin bu bölgedeki şubesinin yardımı olabilirdi. Ya da Uluslararası Antika Kitap Satıcıları Cemiyeti'nin. Kongre Kütüphanesi'nin telif hakları ofisinden de faydalanabilirdi ama bürokratik işlemler gözünü korkutuyordu. Yine de sonunda oraya gitmek zorunda kalabilirdi.

Ashlyn o günkü satışlarının çetelesini tutarken gözü yine kitaba kaydı, artık onun sırrını çözmeye her zamankinden daha kararlıydı. Dünyayı sarsacak akademik bir keşif yapma, önceden bilinmeyen bir esere rastlayıp o keşfin *The Review of English Studies* veya *New Literary History* gibi akademik bir dergide yayımlanması her nadir kitap satıcısının gönlünde yatan aslandı. Ancak Ashlyn'in merakı akademik düzeyde değildi. Açıklayamadığı bir biçimde içgüdüsel, şahsi bir şeydi.

Dolaysıyla kitabı okumaya devam edecekti.

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(14-29. sayfalar)

4 Eylül 1941
New York, New York

Tanışmamızdan bir hafta sonra, kendimi Violet Whittier ve kocasının akşam yemeği davetinde buldum. Senin meşhur Teddy'yle nişanlanman şerefine düzenlenen küçük, samimi bir partiydi. Parti Goldie'nin fikriydi, gerçi bunu nasıl ayarladığına dair hiçbir fikrim yok. Belki eskiden kalma bir borcun ödenmesiyle ilgili bir şeydi, onur kırıcı bir hikâyenin unutulması için gösterilen bir gayretti ama bununla ilgili bir kanıtım yok.

Diğer konukların arasında beni gördüğündeki gerginliğin bir an sürdü, başkalarının fark edebileceği kadar uzun bir süre değildi ama ben fark ettim. Sen gümüş rengi, ipek elbisenle soğuk bir alev gibi odadaki gezintini sürdürüp tüm o güzel insanların arasında oradan oraya uçuşarak ardında serin bir iz bırakırken ve ara sıra onlarla konuşmak için duraksarken gülümsemekten kendimi alamadım.

İnsanlar *nefes kesen* tabirini kullanır –şüphesiz ben de kullanmışımdır– ama su katılmış cin toniğimi yudumlayıp seni arkadan izlerken bu tabirin anlamını daha önce hiç gerçekten kavramadığımı fark ettim. Odanın birdenbire havasız kaldığını hissettiğim o âna dek.

Sende hemen göze çarpmayan bir pırıltı vardı, teninde gezinen bir ışık oyunu. Bir anlığına, bir yaz günü kaldırımdan

yükselen sıcak gibi senin bedeninden küçük, gümüşi dalgalar hâlinde yayılan soğuğu görebildiğimi düşledim. Kendimi koca bir budala gibi hissettim, aptal bir âşık gibi. Akılalmaz bir şeydi çünkü ben toy bir delikanlı değildim. Yine de senden gözlerimi alamadım. Sen buz ve çeliktin, soğukluğunla kendini izole etmiştin ama o buz gibi görünümün bende ters bir etki yarattı, soğukluğun ve sen öyle çekiciydiniz ki kendimi tehdit altında hissettim.

Öyle gerektiği için yakınında olduğumu hatırlattım kendime. Bir amaca hizmet ettiğin için. Ama bu, bana bu denli zevk vermemeliydi. Böyle kaygılandırmamalıydı da. Benim işimde araya belirli ölçüde mesafe koymak önemliydi, kendini ayrı tutabilmek ve uzaktan gözlem yapabilmek. Kıvrak bir zekâ, istikrar ve o illüzyonu daima devam ettirebilmek. Bu iş için biçilmiş kaftandım. Ama senin etrafındayken, arkandan bakarken aklım başımdan gitmişti.

Beni sersemletmiştin, buraya belirli bir amaçla davet edildiğimi, öyle olmasaydı yollarımızın kesişmesinin mümkün olmadığını bana neredeyse unutturuncaya kadar tüm emeklerimi boşa çıkarmıştın. Bu düşünce beni derinden sarstı, beni beklediğinden artık emin olduğum şeyden kaçınmanın bir zamanlar ihtimal dâhilinde olduğunun farkına varmak... Ben soğuk bir alevin kölesi olmuş bir pervaneydim, oyunu daha en başında kaybetmiştim.

Daha temkinli olmam gerektiğini hatırlattım kendime ama temkinli davranamayacak kadar kafam karışmıştı. Evet, itiraf ediyorum ki sana tutulmuştum. Ev sahibemiz, tüm nazik ev sahipleri gibi, ya da belki bu da önceden planlanmış bir şeydi, benim ve Goldie'nin koluna girdi ve bizi bir çift kitap desteği gibi odada gezdirerek defalarca isimlerimizi tekrarladı. En sonunda şeref konuklarıyla karşı karşıya geldik.

Senin Teddy pek bir kibardı, yakışıklı bir budala gibi –ki zaten öyleydi– sırıtıp kafa sallıyordu. Hareketlenip nişanlının

koluna girdin ama bu bir sevgi gösterisinden ziyade gösteriş için yapılan, onunla dayanışma içinde olduğunu belli eden bir jestti. Yoksa aramızdaki görünmez çekimi hissederek huzursuz olduğundan içgüdüsel olarak kendini koruma ihtiyacı mı duydun? Belki de ben bunu bu şekilde yorumlamak istedim. Aksine, belki birbirinize deli oluyordunuz ve o ilk gece hayal ettiğim gibi nişanlından sıkılmamıştın.

Tanıştırıldığımızda yine o sahte tebessümünle de olsa gülümsemeyi becerebildin fakat ev sahibemiz Goldie'yi tanıttıktan sonra yanımızdan ayrıldığında o bile yüzünden silindi. Kolumdaki mücevherli ele gözlerin takıldı, sonra bana yaslanan iri göğüslere baktın. Nefretle dudak bükmemek için kendini zor tuttun.

Göz göze geldiğimizde koyu renkli kaşını kaldırdın. Sanırım beni utandırmak istedin. Ama amacına ulaşamadın. Seni resmî bir tavırla selamlayıp müsaade istedim. Goldie'yle birlikte oradan uzaklaşırken delici bakışların sırtımda geziniyordu ve kürek kemiklerimin arasında o öfkeli bakışlarını hissettim. Benden kurtulduğun için rahatlamıştın ama birinin sana aldırış etmediğini herkesin içinde göstermesine bozulmuştun. Bunun senin için yeni bir şey olduğundan emindim.

Daha sonra altın saçlı Teddy'yle biraz yalnız kalmayı başardım. Dersime çalışmıştım, hayatıyla ilgili ayrıntılara vakıftım. Theodore. Kısaca Teddy. Babası ve ondan evvel de dedesi gibi, göbek adı Lawrence'tı. 14 Nisan 1917'de doğmuştu. On birinci sınıfın ilk yarısını The Browning School'da okumuştu ve oradan apar topar ve sessiz sedasız ayrılmadan önceleri üç ayrı spor dalında madalyalı bir sporcuydu. Son senesinde ve yarım dönem boyunca Iona Prep Katolik Okulu'nda okuduktan sonra, Princeton'da polo takımının kaptanı olarak ün yapmıştı. Orada ayrıca ayyaş bir hödük olarak da namını pekiştirmişti ve oy birliğiyle mezuniyette ayık olma ihtimali en az olan öğrenci seçilmişti. O günlerde, Teddy'nin üzerine

binmekten hoşlandığı tek şey atlar değildi ama senin bunların ne kadarını bildiğini düşünmekten kendimi alamadım. Tabii onun yola gelip gelmediğini de.

Ben yanına giderken elinde içki bardağı vardı. Viski olduğunu tahmin ettim. Gümüşi yeşil gözlerindeki donuk ifadeye bakılırsa bu o akşamki ilk içkisi değildi. Elimi uzattığımda dişlerini göstererek sırıttı ve beni hatırlamış gibi yaptı. Havayı yumuşatmak için geçenlerdeki nişanını tebrik ettikten sonra konuyu gündeme getirdim. Birleşik Devletler'in Avrupa'daki seferberliğe katılması hakkındaki görüşlerini sordum. Churchill defalarca yardım çağrısı yapmasına karşın Roosevelt'in işi ağırdan alması ve Vichy hükümetinin Paris'i Almanlara vermesiyle ilgili duygularını öğrenmek istedim.

Neredeyse boşalmış içki bardağına çatık kaşlarla baktıktan sonra tekrar başını kaldırdı. Fazla nemli ve fazla iri gözlerini kırpıştırarak beni süzerken uygun bir cevap arıyormuş gibi büyük, köşeli çenesini oynattı. Sessizlik tuhaf bir hâl almaya başlarken nihayet dili çözüldü. "Ben diyorum ki Fransızlar bu sefer kendi savaşlarını versin ve bizi bu işe hiç bulaştırmasın. Bana sorarsan, Amerikalılar Atlantik'in karşı tarafındakilerdense kendi burunlarının dibinde olup biteni daha fazla dert etmeli."

Söylemişti işte, buraya bunlar için gelmiştim. Yüzümün ifadesizliğini korudum. "Ne gibi?"

"Para, tabii ki. Ve parayı kimin kontrol ettiği. Dikkat etmezsek yakında o piçlerin merhametine kalacağız. Tabii şimdiden öyle değilsek."

"Kim bu piçler?"

"Steinler. Bergler. Rosenler. Beğendiğini seç."

Elbette Yahudileri kastediyordu. "Hepsi mi?"

Gizli alayımı anlamadı, ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. "Eh, zengin olanlar işte. Zaten çoğu öyle. Dürüstçe çalışmak yerine

başkalarının sırtından para kazanıyorlar. Ulaşabildikleri her kahrolası şeyi satın alıyorlar."

Bu ânın içinde barındırdığı ironi midemin kaldırabileceği sınırı aşmak üzereydi. Ona hayatında bir gün bile çalışmadığını ve ailesinin Birleşik Devletler'deki demiryollarının, petrol şirketlerinin ve tersanelerin yarısının hisselerini elinde tuttuğunu söylememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Doğu ve Batı Kıyılarındaki dönümlerce araziyi hiç saymıyordum bile.

Isınmış, bu kadar cümleyi arka arkaya kurmak için harcadığı çaba yüzünden suratı kıpkırmızı olmuştu. Ama fikrini belirtmek üzere fırsat kollamışçasına bu küçük konuşmayı doğru bir zamanda yapabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Üstelik bunlar tamamen kendi fikirleri olmadığı hâlde.

Cin toniğimin arkasında ciddiyetle başımı salladım. "Buna epey kafa yormuş gibisiniz. Yani ülkenizin mevcut kötü durumundan kimin sorumlu olduğuna. Rosenler ve onlar gibiler."

Saçma bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı. "Fazla düşünmeye gerek yok aslında, değil mi? En başında kahrolası ekonomik çöküşe kimin sebep olduğunu sanıyorsunuz? Şimdi başkalarının savaşıyla bizi iflasa sürüklemeye çalışıyorlar. Hadlerini bildirmezsek başaracaklar da. Onlar ve Birlik Ordusu haydutlarıyla iş birliği yapan komünistler. Şimdiden Roosevelt'i avuçlarının içine aldılar. Buraya yazıyorum, Kongre'yi de ele geçirecekler."

Kin kusarcasına söylediği bu sözler onları telaffuz etmekten duyduğu hazzı ele veriyordu. Okul müdürünü taklit eden bir öğrenciye benziyordu ve yalnızca başka birinin fikrini papağan gibi tekrarladığından kuşkulandım. Muhtemelen kendine ait bir fikri olmadığındandı. Bu şüpheyi de diğerleriyle birlikte kendime sakladım elbette. Goldie bu küçük, şık maskaralığa davet edilmemizi beni kulağımdan tutup dışarı atmaları için planlamamıştı.

Ağzını doldura doldura siyaset konuşmak için son enerji kırıntısını da harcayan Teddy ansızın daha gündelik konulara geçti ve eninde sonunda sözü atlara ve poloya getirdi. Buna şaşırmadım. Gerçekten fikir sahibi olduğu yegâne konuların onlar olduğuna bahse girebilirdim. Ama sonra düşündüm de genç Teddy kadar zengin ve yakışıklıysanız akıllı olmaya pek ihtiyacınız yoktu. Vakıf fonu olan bir Adonis'e dünya daima müsamaha gösterirdi. Ne kadar kalın kafalı olursa olsun.

Beni birkaç arkadaşıyla tanıştırmasına yetecek kadar uzun bir süre yanında kalmaya katlanabildim. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu insanlar babasının dostlarıydı ve onlarla ilişki kurmak işime yarayabilirdi. Dolayısıyla sohbetimiz tamamen bir zaman kaybı sayılmazdı. Sonuçta bütün mesele bağlantılardı. Ama diyaloğumuz miadını doldurunca boş bardağımı göstererek izin istedim. Koca bir aptal olduğu için onu mu, yoksa kendinden daha kalitesiz bir erkekle evlenmeyi düşündüğün için seni mi daha fazla küçümsediğimden emin değildim.

Henüz içkimi tazelemiştim ki ev sahibemiz bizi akşam yemeğine buyur etti. Masada yan yana oturmamıza şaşırmış gibi yaptım. Hâlbuki bu bir tesadüf değildi; Teddy'nin masanın karşı ucuna ve bizden mümkün olduğunca uzağa düşmesi de öyle. Goldie onunla dirsek dirseğeydi ve Teddy'yi oyalamak için onunla alenen flört ediyordu. Mücevherli elini onun koluna koyup başını ona doğru eğmesini ve kulağına bir şeyler fısıldamasını keyifle izledim. Ama sen hiç eğlenmiyordun.

Gözlerin ikide bir masanın diğer ucuna kayıyordu. Yine başkalarının fark edebileceği kadar sık değil ama benim fark etmeme yetecek kadar. Çorba servisinden bir süre sonra nihayet sohbete başlayacak kadar uzun bir süre boyunca dikkatini çekmeyi başardım.

"Onur konuğunun yanında oturduğuma hem şaşırdım hem de sevindim," dedim en çekici gülümsememle.

"Sadece birinin," diye yanıtladın kibirle. "İki tane onur konuğu var."

"Evet, tabii. Ama daha ilgi çekici olanının yanında olduğum için şanslıyım."

Burnunu çekerek iltifatımı duymazdan geldin. "Bu akşam size eşlik eden hanımın yanında oturmayı tercih etmez miydiniz? Sizi çok özlediğinden eminim."

"Ah, bilemiyorum." Tatlı tatlı gülümseyerek masanın diğer ucunda birbirleriyle iyice sıkı fıkı olmuşa benzeyen Goldie'yle Teddy'ye imalı bir bakış attım. "Hanımefendi bana gayet iyi vakit geçiriyormuş gibi göründü. Nişanlınızın da keyfi yerinde gibi."

"Arkadaşınızın pek hoşsohbet biri olduğundan eminim."

Sözlerin zehir saçıyordu ve kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Teddy'nin Goldie'nin cazibesine kapılmasından endişe ediyor olamazsınız."

Çorba kaşığını indirdin ve beni soğuk bakışlarla süzdün. "Gülünç olmayın. Hiç Teddy'nin tarzı değil."

Goldie'nin kesinlikle Teddy'nin hoşlandığı tarzda bir kadın olduğunu –sarışın, gürültücü ve sırnaşık– ve Teddy'nin onun yarısı kadar iyi olmadığını söylemek istedim. Senin de tabii. Bunu istedim ama yapmadım. İki ihtimal vardı: Ya bana inanmazdın ya da haklı olduğumu zaten biliyordun. "Onun tarzı kim?" diye sordum bunun yerine. "Siz misiniz?"

Bir kez daha masaya göz gezdirdin, soğuk bakışlarla süzdün onları. "Kesinlikle kendine Goldie diyen biri değil. Bu isim ancak bir süs köpeğine yakışır. Ya da bir varyete oyuncusuna."

Sinsiliğin beni eğlendirdiği için gülümsedim. "Sanırım saçlarından esinlenen bir isim. Babası küçükken ona Goldilocks dermiş. Lakabı öyle kalmış."

"Ne hoş bir hikâye. Herhâlde bunu size kendisi anlatmıştır."

"Evet. Babasıyla çok yakınlarmış. Ya siz? Babanızın size taktığı bir isim var mıydı?"

"Ben hiçbir zaman babamın sevgili kızı olmadım. O şans ablama aitti."

Soğuk kayıtsızlığın kaybolmuş, bir çocukluk yarasının sebep olduğu burukluk açığa çıkmıştı. Bu benim içeri buyrulmayı beklediğim bir kapı değildi; en azından bu kadar çabuk. Yine de onu görmezden gelmeye niyetim yoktu. "Ablanıza ne derdi?"

"Hazinem. Ona *Hazinem* derdi."

Sesindeki kırgınlığı fark etmeyebilirdim ama ettim. Çevremizdeki uğultuya rağmen birden odada yalnızca ikimiz kalmışız gibi hissederken bunu fark etmemek elimde miydi? Şarap dilini çözmüştü ve savunmasız kaldığın o anlar tuhaf olduğu kadar aydınlatıcıydı. Gerçek Belle nihayet karşımdaydı, başından beri o sahte tebessümün ardında gizlendiğinden şüphelendiğim kadın. Dişliler ve çarklar tarafından kontrol edilmeyen. O anda, o gelip geçici, kısacık an içinde, masken düşüp bir süreliğine kendin olduğunda tamamen kendimden geçtiğimi fark ettim.

Sana lanet olsun.

Balık servisinden sonra konuyu değiştirdim ve evimden uzaktayken yediğim her şeyin daha lezzetli geldiğini söyledim. "Belki de savaş yüzündendir. Ülkemizde kıtlık var. Şeker, yağ ve domuz pastırması karneye bağlandı. Bu gidişle listeye yeni maddeler ekleneceği söyleniyor. Umarım ABD bizden daha hazırlıklı davranır."

"Babam bu kez savaşa girmeyeceğimizi söylüyor. Geçen savaş bize yurdumuzda kalmamız gerektiğini öğretti. Teddy de öyle düşünüyor."

"Sizin düşünceniz ne peki?"

Belli belirsiz omuz silktin. "Bunları düşünmüyorum. Yani pek düşündüğüm söylenemez."

Cevabın sinirime dokundu. Zor bir matematik problemiyle ilgili fikrini sormuşum gibi baştan savma bir yanıt vermen. "Çok mu meşgulsünüz?"

"Savaşlar konusunda genellikle kadınlara fikir danışılmaz. Kocalarımızı, erkek kardeşlerimizi ve sevgililerimizi ölüme yolluyoruz, onların yokluğunda hayatımıza devam etmeye çalışıyoruz, sonra eve döndüklerinde onlardan geriye kalanlarla yetiniyoruz. Tabii o da dönerlerse. Ama ne *düşündüğümüz* bize nadiren soruluyor."

Cevabını sindirdiğimde sinirim geçti. En başında korktuğum kadar soğuk ve sığ biri olmamana hem şaşırdım hem de ne yalan söyleyeyim biraz rahatladım. Bunu anlamak bende tuhaf bir sevince neden oldu. "Bu konuyu fazla düşünmeyen birine göre esaslı bir cevap oldu."

"Sizin düşünceleriniz nedir? Mutlaka bazı fikirleriniz vardır. Söylesenize, biz Yankilere ülkenizdeki herkes kadar kızgın mısınız?"

"Mesele kızgın olmamız değil. Birleşik Devletler bu savaşın dışında kalırsa olabileceklerden korkuyoruz. Hitler kesinlikle savaşa girmemenizi umut ediyor. Şimdilik de istediği olmuşa benziyor."

"Sanırım siz bir müdahalecisiniz."

"Ben bir gözlemciyim, olan biteni uzak bir kıyıdan izliyorum."

"Kıyılardan söz açılmışken sizi bizim kıyılarımıza hangi rüzgârın attığını söylemediniz."

Tabağıma odaklanmaya devam ettim ve somonumdan bir kılçık ayırdım. "Sahi söylemedim mi?"

"Hayır. Sadece macera aradığınızı söylediniz."

Masum bir gülümsemeyle başımı kaldırdım. "Herkes öyle yapmıyor mu? Siz macera aramıyor musunuz?"

Kaçamak cevabımı kabul ederek başını salladın. "Buldunuz mu bari? Peşinde koştuğunuz maceray?"

"Henüz değil ama buraya geleli daha birkaç hafta oldu."

"Ne kadar kalacaksınız?"

"Şimdilik belli değil. Sanırım peşinde olduğum şeyi elde edene kadar."

"Nedir o?"

"Ah, hayır, yine o konuya girmeyelim. Bana başka bir şey sorun."

"Tamam." Kibarca ağzını sildin ve kumaş peçetende koyu kırmızı bir leke kaldı. "Ne zamandır yazıyorsunuz?"

Peçetene gözüm takılmıştı, dudak izine. Bir an için kendime sinir olacak kadar bocaladım. Bu basit bir soruydu ve son derece güvenliydi. İlk randevuda sorulan sorulardandı. *Nefes al*, dedim içimden, *toparlan*.

"Kendimi bildim bileli," diyebildim sonunda. "Babam gazeteciydi ve büyüdüğümde onun gibi olmak istiyordum. Ben on yaşındayken, bana ofisinde küçük bir masa kurdu ve eski daktilolarından birini verdi. Siyah, parlak, kocaman bir şeydi. Hâlâ onunla yazıyorum. Hemingway'in kullandığı marka. Babam onun büyük hayranıydı. Orada saatlerce oturur, anlamsız şeyler yazıp dururdum. Bitirdiğimde babam yazdıklarımı okurdu ve sayfaların yanlarına, *Daha güçlü fiiller kullan, net açıklamalar yap, önemli olanı yaz, gerisini boş ver* gibi notlar alırdı. Babam benim ilk editörümdü ve kendi deyimiyle *sevgili eski kolonileri* çok severdi. Sanırım buraya gelmemin asıl nedeni o. Babam tam bir New York âşığıydı, buradan hep övgüyle söz ederdi."

"Sizinle gurur duyuyor olmalı."

"Ne yazık ki vefat etti. Neredeyse on yıl olacak. Ama yaşasaydı böyle hissedeceğini düşünmek hoşuma gidiyor."

Bakışların yumuşadı. "Üzgünüm."

Bir ölümden söz edildiğinde üzerinde düşünülmeden verilen bir cevaptı bu, kibar bir cevap. Ne var ki sesinin titremesinden samimi olduğunu anladım. Sonra Goldie'nin anneni erken yaşta kaybettiğini söylediğini hatırladım. Uzun süren bir hastalıktan sonra ölmüştü, ne olduğu hatırımda kalmamıştı. Sadece şehir dışındaki özel bir hastanede öldüğünü hatırlı-

yordum. Bir noktada kişinin geçmişine dair bir bilgiye ihtiyaç duyulursa diye aklının bir köşesine not ettiğin bir ayrıntıydı ama ben kanlı canlı bir insanla ölümü hiçbir zaman bağdaştıramazdım çünkü sen o zamanlar benim için kanlı canlı bir insan değildin. Oysa şimdi seninle öyle yakın oturuyorduk ki ara sıra dirseklerimiz birbirine değiyordu ve bu hikâye bana bambaşka bir şekilde etki etmişti.

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

"Peki anneniz? O..."

"Evet, hayatta ama ne yazık ki Berkshire'da. Benimle buraya geleceğini ummuştum ama babam Cookham'daki kilisenin mezarlığına gömüldü ve annem ondan ayrılmak istemedi. Keçi gibi inatçıdır. Hâlbuki hep asıl keçinin babam olduğunu söylerdi. İkisinin kumaşı aynıydı. Birbirleri için yaratılmışlardı, tabii böyle şeylere inanıyorsanız."

"*Siz* inanıyor musunuz?"

Yüzün duygularını ele vermiyordu ama bu sorunun içinde bir tutam hüzün vardı, pek iyi gizleyemediğin bir teslimiyet. Bu bir özür gibi gelse de gülümsemeyi becerdim. "Bizzat şahit olduğum için sanırım inanmalıyım. Ama nişanlanan ben değilim. *Siz inanıyor musunuz?* diye sormam daha uygun olur."

Bir hizmetlinin tabaklarımızı alıp sıradaki yemeği servis etmesiyle bu soruyu yanıtlama mecburiyetinden kurtuldun. Yemeklerimiz değiştirilirken şarabımı yudumladım. Serbestçe konuştuğumu fark ettim, olmadık yerlerde şahsi ayrıntılara girdiğimi. Kırk yılda bir dikkatsiz davranırdım, bilhassa gerçekler gibi tehlikeli konularda ama benim üzerimde tuhaf bir etkin vardı. Bana yapmak üzere olduğum şeyi ve onu neden yapacağımı unutturuyordun.

Yemeğin bundan sonraki kısmında çoğunlukla diğer komşunla çene çaldın. Kokteyl servisi sırasında kısaca sohbet ettiğim Brady adındaki demiryolu görevlisiyle. Tabağımdaki kanlı et parçasıyla ilgilenir gibi yaparak masanın karşısındaki sohbete

kulak misafiri oldum. Charles Lindbergh, ya da şimdilerdeki adıyla Şanslı Lindy'nin Hitler'in Avrupa'daki gaddarlığının Amerika'yı hiç ilgilendirmediğiyle ilgili sert iddiasını canıgönülden destekliyorlardı. Buna inananların sayısı artıyor gibiydi.

El sürmediğin tabağını sonunda hafifçe iterek kendinden uzaklaştırdın ve sohbetimize kaldığımız yerden devam ettin. "Daha önce bir yazarla tanışmamıştım hiç. Bana biraz daha işinizden bahsedin."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Şu anda bir hikâye üzerinde çalışıyor musunuz? Büyüleyici Amerikalıları yakından tanımak için büyük, mavi okyanusu geçen, maceracı bir İngiliz'le ilgili bir hikâye mesela?"

"Evet," dedim çünkü tam da bunu yazmak için buraya gelmiştim. Ama tüm gerçek bu değildi. Tüm gerçeği daha sonra öğrenecektin lakin o zaman iş işten geçmiş olacaktı. Seni fazla meraklandırmadan konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Şimdi soru sorma sırası bende. Küçük bir kuş bana geçenlerde İrlanda'dan birkaç at aldığınızı söyledi. Bu sizin ilgi alanınız mı, yoksa müstakbel eşinizin atlarla ilgili her şeye duyduğu sevgiden ötürü yaptığınız bir şey mi?"

"Bu kuş... bu akşam sizinle burada mı?"

"Onun bir hanım olduğunu söylememiştim ama evet."

Bakışların Goldie'nin nişanlının söylediği bir şeye kıs kıs güldüğü masanın ucuna doğru kaydı. Gözlerini onlardan hemen çekmedin, düşünceli ve ihtiyatlı bir ifaden vardı. Sonunda yeniden bana baktığında, ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldığı için yüzüne belli belirsiz bir kurnazlık sinmişti. "Yatak odanızda ismimin geçmesi onu rahatsız etmiyor mu?"

Göstermelik omuz silktim. "Bölgesini sahiplenen biri olduğu söylenemez, en azından benimleyken. Sizi ilgi çekici bulmama aldırmıyor."

"O hâlde hikâyenizde bana da yer verecek misiniz? Bu yüzden mi ikinci kez karşıma çıktınız? Modern Amerikan kadınını yakından inceleyip gözlemlerinizi yazmak için mi?"

Başımı yana eğerek şarap kadehimin ardından seni süzdüm. "Hakkınızda öyle bir yazı yazılması hoşunuza gider miydi? İki sayfaya yayılan, fotoğraflı bir gazete yazısı: *Amerikalı Kadın Vârisin Bir Günü?*"

Farazi konuşmamış olma ihtimalime karşı bakışlarınla beni uyardın. "Hiçbir şekilde hakkımda bir yazı yazılmasını istemem."

Yatıştırıcı gülümsemelerimden birini takınarak sana baktım. "Korkmayın. Bu tür şeyleri sizin Bay Winchell'a bırakmayı tercih ederim. O bu konuda benim hiçbir zaman olamayacağım kadar becerikli. Ama atları gerçekten merak ediyorum. Binicilikle ilgilenen birine benzemiyorsunuz."

Kaşını kaldırdın. "Sahi mi?"

"Evet."

"Ya nasıl birine benziyorum?"

Benimle flört ediyordun, nişanlının fark edebileceği şekilde sesini ve buğulu, kehribar bakışlarını kullanıyordun. Ondan intikam alıyordun. Bana göre hava hoştu. Sadece bu yetişkin oyununa hazır mısın diye merak ettim.

"Bunu henüz bilmiyorum," diye yanıtladım dürüstçe. "Daha sizi çözemedim. Ama eninde sonunda bunu yapacağım."

Açık sözlülüğüme şaşırarak gözlerini kırpıştırdın. "Her zaman kendinizden bu kadar emin misinizdir?"

"Hep değil. Ama bazen bir yapboza bakarım ve tüm parçaları nereye koyacağımı bilirim."

"Anlıyorum. Şimdi de bir yapboz oldum."

Cevap vermek için acele etmeden şarabımı yudumladım. "Her kadın bir bulmacadır," dedim sonunda. "Bazılarını çözmek daha zordur. Ancak bu zahmete katlanmaya en fazla değenlerin de en zor olanlar olduğunu öğrendim."

Bunlar boş laflardı, salon erkeklerinin doğaçlama zırvalıklarıydı fakat benim ağzımdan duyulduğunda kulağa doğru gibi geliyordu. Esrarengiz ve sadece biraz melodramatik; bir akşam yemeğinin ortasında bir düello daveti için yere atılan, kadife bir eldiven. Solgun yanaklarına hafif bir pembeliğin yayıldığını görmek beni mutlu etti. Yüzünün kızarması sana yakışıyordu.

"Yanlışınız var," dedin inandırıcılıktan uzak, tatlı bir sesle. "Binicilikle ilgileniyorum. En azından buna gayret ediyorum."

"İyi eşler kocalarının ilgi alanlarıyla ilgilendiği için mi?"

"Bunun Teddy'yle bir ilgisi yok. Yani en azından doğrudan bir ilgisi yok. Geçen ilkbaharda, safkanlarının bazılarını göstermek için beni Saratoga'ya götürdü. İlk yarışlarına hazırlanıyorlardı. Sabah erkenden seyislerle yaptıkları idmanı izledik. Öyle güzel, zarif ve güçlüydüler ki. Fırtına gibi koşuyorlardı. O zaman kendi atım olmasını istediğime karar verdim. Hamptons'daki evimizde birkaç atımız var ama onlar sadece binmek için. Safkanlar birer atlet. Biraz zor oldu ama sonunda babamı bana doğum günüm için iki tane at almaya ikna ettim."

Sana dik dik baktım, biraz önce söylediklerini ve onları söyleyiş tarzını sindirmeye çalışıyordum. Bunda büyütülecek bir şey yokmuş gibi konuşmuştun. "Babanız size bir çift yarış atı mı aldı? Doğum gününüz için?"

"Güzel, doru bir kısrakla al donlu bir tay. Tabii onlar için yeni bir ahır da yaptırdı. Bunların burnu büyük konuşmalar gibi geldiğinin farkındayım ama daha çok beni susturmak içindi. Babam istediğimi elde ettiğim için onlara ilgimi kaybedeceğimi sanıyordu. Dikkat süremin kısa olduğunu söyler."

"Gerçekten öyle mi?"

"Duruma göre değişir."

"Hangi duruma?"

"Bir şeyi ne kadar ilginç bulduğuma bağlı."

"Atları ilginç mi buluyorsunuz?"

"Evet. Onlarla ilgili öğrenecek çok şey var. Biniciliğin apayrı bir lisanı var. Ciddiye alınmak istiyorsanız evvela onu öğrenmelisiniz. Ben de öyle yaptım. Ayrıca çiftleştirme işini hızlandırmam gerekiyordu. Erkekler ve dişiler konusunda göz önünde bulundurulması gereken faktörlerin bu kadar fazla olduğunu bilmiyordum. Her şeyin yolunda gitmesi için işinizi gerçekten iyi bilmeniz lazım."

Cezbedici bir konuşkanlığın vardı. Tatlı servisinde yeni hobini anlatmaya kendini o kadar kaptırmıştın ki önüne bir dilim armutlu turta koyan genç adam gibi sıradan bir kulak misafirinin sohbetimizi başka türlü yorumlayabileceğinin farkına varmadın. Ciddiyetimi korumak için elimden geleni yaptım.

"Öyle mi?"

"Ah, evet. Aslında bu bilimsel bir şey. O konuyla ilgili birçok kaynak var ama bir kitaptan öğrenebilecekleriniz bir yere kadardır. Arkadaşlarım işin o yanıyla ilgilenmemi bir hanımefendiye hiç yakıştıramıyor fakat bir alanda iyi olmak istiyorsan onda tecrübe kazanman gerektiğini öğrendim." Sesin kedi mırıldanmasını andıran, boğuk bir tını kazanmıştı. Duraksadın, bana küçük, şeytani bir gülücük attın. "Böyle şeylerde çekingen davranmak olmaz. Kolları sıvayıp işe başlamak lazım. Bana katılmıyor musunuz?"

Az kalsın şarabımı püskürtüyordum. Seni masum, tecrübesiz, toy bir kız sanmakla hata etmiştim. Yanıldığımı yavaş yavaş anlıyordum. Ne söylediğinin tamamen farkındaydın, bunların nasıl yanlış anlaşılabileceğinin de. Hatta bundan büyük bir keyif alıyordun. "Evet, sanırım haklısınız," dedim ciddi kalmak için mücadele ederek. "Peki, kolları sıvayıp işe başlamak size neler öğretti?"

"Ah, çok şey. Örneğin, bir aygır seçerken çok dikkatli davranmak gerekiyormuş. Huyu suyu dikkate alınmalı. Sonra,

eski performansları. Büyüklüğü ve dayanıklılığı. Tatmin edici bir sonuç için hepsi son derece önemli."

Kadehimi bıraktım ve ağzımı sildim. Madem oyun oynamayı seviyordun, ben kim oluyordum da bu zevki elinden alacaktım? Ben de oyunlara bayılırdım. Ama kazanmak için oynardım. "Akıllıca bir seçim yaptığınızı düşünüyor musunuz?"

Gülümsemen genişledi. Oyununa eşlik etmeye karar vermeme memnun oldun. "Korkarım bunu anlamak için henüz çok erken. Onu zaman gösterecek."

Kahve fincanımı dolduran genç adama başımla teşekkür ettikten sonra gülümsediğimi gizlemek için fincanı ağzıma götürdüm. "Atlarınızı görmek isterdim."

"Ben de size onları göstermek isterim," diye yanıtladın armutlu turtanı keserken. "Belki bir ara bunu ayarlayabiliriz."

"Şans bu ya, yarın öğleden sonra serbestim ve Hamptons'a bir gezi yapmak hoşuma giderdi. Oraların methini çok duydum."

Gözlerin bana kaydı, kapana kısılmış bir tavşana benziyordun. Buna hazırlıklı değildin –peşinde koşturduğun avcı seni nihayet yakaladığında böyle olur– ama tuzağa yakalandığını asaletle kabul ettin. "Siz at biniyor musunuz?"

"Şöyle böyle," diye yanıtladım küstahça. Kıvrandığını izlemek hoşuma gidiyordu. "Binmeyeli epey oldu ama bu insanın unutabileceği bir şey değil sanırım?"

"Hayır, zannetmiyorum."

"O hâlde yarın için sözleştik mi?"

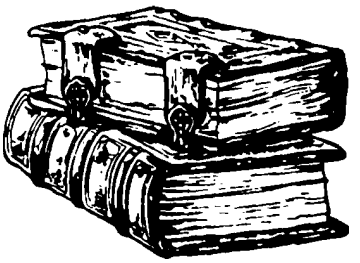
Teddy'ye kaçamak bir bakış attıktan sonra benimle ertesi öğleden sonra saat ikide, babanın ahırlarında buluşmayı kabul ederek beni şaşırttın. Goldie'nin beni başıyla gizlice tebrik ettiği gözümden kaçmadı. Biraz önce senden bir randevu koparduğumu bilemezdi ama hâlimden memnun olduğumu hissetmişti.

Belki de biraz fazla memnun olmuştum.

Yemeğin sonuna yaklaşmıştık ve yemek odasından ayrıldığımızda o gece için birbirimize veda edeceğimizi biliyordum. Şimdilik Teddy'nin yanında gezmeni izlemek ve ertesi günü düşünmekle avunmak zorundaydım.

DÖRT

ASHLYN

Hayattan kaçmak için değil, onu daha zengin ve anlamlı yaşamak, dünyayı bir başkasının gözünden tecrübe etmek için okuruz.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

27 Eylül 1984
Portsmouth, New Hampshire

Ashlyn tepe lambasını yakmasıyla irkilince o ikinci kahveyi içmediğine pişman oldu. Gertrude Maxwell'in son garaj satışından kurtardığı ve Gertrude'un Noel'de torununa armağan etmeye niyetlendiği kumaş ciltli Nancy Drew gizem ve macera serisi üzerinde çalışmak için dükkâna erkenden gelmişti ama pek istekli olduğu söylenemezdi.

Gözleri acıyordu ve akşamki baş ağrısı kafasının arkasında ince bir sızı bırakmıştı. Yine geç saatlere kadar uyanık kalarak *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ın özellikle ilgisini çeken kısımlarını tekrar okumuştu. Aslında kitabın tamamı ilgi uyandırıyordu. Yazarın onurlu bir niyeti olmadığına dair izler taşıyordu. Meş-

hur Belle'den üstü kapalı söz ediliyordu. Yan yana oturdukları akşam yemeği sırasındaki kelime oyunları son derece keyifliydi.

Ashlyn nihayet kitabı bir kenara bırakıp ışığı söndürmek için irade gücünü son damlasına kadar harcamıştı. Ertesi gün ahırlarda neler olduğunu öğrenmeyi iple çekiyordu ama her şeyden önce kitabın kökeniyle ilgili esrarı çözmek istiyordu.

Belki de yazarının bir köşeye attığı kayıp bir roman taslağıydı. Sonra bir şekilde ortaya çıkarılarak ciltlenmişti. Hatta kitabını yayımlayacak bir yayıncı bulamayan, ilham verici bir yazarın eseri olma ihtimali daha fazlaydı. Ama iki senaryo da yazarın isminin olmayışını açıklamıyordu.

Geriye ne kalıyordu?

Ashlyn bir tek kitabı ciltleyenin dikkatsizliği ihtimalini dışarıda bırakmıştı. Elbette bu da mümkündü. Ne var ki onu böyle güzel bir kitaba dönüştüren birinin yazarla yayıncının isimlerini *ve* tabii künye sayfasını ona dâhil etmeyi unutmasını pek mümkün bulmuyordu. Metnin üslubu küçümseyiciydi. Belle'in babasını, Teddy'yi ve bazen Belle'i hor görüyordu. Ama bu insanların gerçek kimliklerine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Yazar bu konuda ihtiyatlı davranmıştı.

Ashlyn dün gece iki kişinin ismini not etmişti: Geçen yıl bir emlak satışından aldığı nispeten iyi durumdaki *Wakefield Papazı* kopyası için bir alıcı bulmasına yardım eden Kenneth Graham ve düzenli aralıklarla edebi hafiyelik üzerine makaleler yazan Bostonlı dükkân sahibi Mason Devaney.

Ashlyn tezgâhın üzerindeki duvar saatine baktı. Birilerini telefonla aramak için hâlâ erkendi. Dükkânı açana kadar bir süre çalışıp insanları onlara ulaşma ihtimalinin artacağı öğlene doğru araması daha akıllıca olabilirdi.

Ashlyn beyaz, pamuk eldivenler takıp *Gizli Merdiven*'i daha detaylı incelemeye hazırlanırken dükkânın telefonunun çaldığını duydu. Homurdanarak eldivenlerini çıkardı ve ön tarafa koştu. Frank ciltleme projeleri üzerinde çalışırken kesinlikle rahatsız

edilmek istemezdi ama onun dükkânla ilgilenen elemanları vardı. Ashlyn en azından şimdilik tek başınaydı.

"Günaydın, Alışılmadık Bir Öykü," diye açtı telefonu, sesine bir parça sabah neşesi katarak.

"Beni aramışsın."

"Kevin?"

"Buyursunlar efendim."

"Greg'le Bahamalar'da olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyleydim. Ama tropikal Isidore fırtınası da oradaydı, biz de hâlâ uçabiliyorken oradan sıvıştık. İyi oldu. Bunaltıcı bir sıcak vardı, ikimiz de ıstakoz gibi olduk. Her neyse, sonuçta döndüm ve seni arıyorum ama sen istediğin için değil. Şimdi arka odadaydım ve bizim gittiğimiz gün gelen kutulara bakarken ilgini çekebilecek bir şey buldum."

"Ne?" Ashlyn adamın bahsettiği şeyin bir kitap olup olmadığını sormadı. Öyle olduğunu biliyordu. "Ne buldun ve bana kaça patlayacak?"

"Bunu sen söyleyeceksin. Ama kesinlikle gelip görmek istersin, o kadar söylüyorum."

"Bilmece gibi konuşma, Kevin."

"O zaman işin eğlencesi kalmaz."

"En azından nasıl bir şeyden söz ettiğimizi söyle. Çek defterimi mi, arabamın ruhsatını mı yanımda getireyim?"

Kevin kahkaha attı. "Bir Gutenberg İncili değil tabii. Ama ilgini çekeceğini söyledim ve ciddiydim. Yalnız olmasaydım onu sana kendim getirirdim ama sen gelmelisin."

"İyi. Çok kötüsün. Dükkânı kapayana kadar gelemeyeceğimi biliyorsun."

"O zaman akşam altıda görüşürüz."

Tık diye bir ses geldi ve hat kesildi. Ashlyn siyah, ağır ahizeye bakakaldı ve heyecandan ona Rye'dan gelen adamı sormayı unuttuğunu fark etti.

Ashlyn saat tam altıda dükkânın kapısını kilitledi ve iki blok ilerideki İkinci Şans'a yürüdü. Kevin tezgâhın arkasında bir etiket rulosuyla meşguldü.

Uysal bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Merhaba. Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Çok komik."

"Hop, tatilim zehir oldu. Bırak biraz eğleneyim."

"Bu kadar eğlence yetmez mi?"

"Tamam," dedi yalandan surat asarak. "Ama bana nazik davranmadığına pişman olacaksın." Pis pis sırıtarak tezgâhın altına eğildi ve oradan kapağı mavi, ebru desenli, küçük bir kitap çıkardı. "İşte!"

Ashlyn kitabı onun elinden alırken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bez çantasındaki kitabın aynısı ya da çok benzeriydi. Onunla aynı ebatlardaydı, çeyrek maroken ciltliydi ve sırtı bölmeliydi. Öte yandan, cildi daha yakından incelediğinde ebru deseninin aynı olmadığını gördü. Mavinin tonu farklıydı, bu biraz yeşile çalıyordu. Ashlyn kitabın sırtındaki altın yaldızlı ismi okudu.

Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar.

Bunda da yazarın ve yayıncının adı yoktu. İlk etapta göze çarpan bir yankısı da. Şüphesinde haklı olup olmadığını görmek için kapağını açmak istedi ama buna gerek yoktu. Ashlyn elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu biliyordu ve onu yalnızken açmak istiyordu.

"İnanamıyorum. Hemen hemen aynılar. Nerede buldun bunu?"

"Şu Rye'dan gelen adam tatile gittiğim gün dört kutu daha getirdi. O gün içlerine bakmaya fırsat bulamamıştım. Bunu

görür görmez senin isteyeceğini düşünerek bir kenara ayırdım. İlkini ne yaptın?"

"Henüz hiçbir şey. Kimse onu duymamış. Hiç var olmamış bir kitap gibi."

"Tuhaf, değil mi?"

"Evet, çok." Şimdi iki tane oldukları için daha da tuhaftı. "Yardımı olabileceğini düşündüğüm birkaç kişiyi aradım ama şansım yaver gitmedi. Belki bunda gider. Onun için ne kadar istiyorsun?"

"Hiç olmazsa sayfalarını karıştırmayacak mısın? Düşündüğün şey olduğundan emin olmak için?"

Ashlyn başını iki yana salladı. "Zaten eminim. Ne kadar?"

Kevin çenesini sıvazladı ve düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. "Seni hiçbir şey için geri çevirmedim. Hatta diğer kitabı sana verdim. Ama bu başka. Bunu çok *istiyorsun*. Buna *ihtiyacın* var."

Ashlyn ona hayretle baktı. Kevin'ın tüccar bir tarafı olduğunu bilmiyordu ama haksız değildi. Buna *gerçekten* ihtiyacı vardı. "Pekâlâ. Fiyatını söyle."

Kevin etkiyi artırmak için sessizliği uzattı. "Seacost Sweets'ten bir kutu kakao bombasına senindir. Pazarlık edeyim deme. Bu son fiyat."

Ashlyn sırıttı. "Anlaştık o zaman. Ama Seacost kapanmıştır. Yarın alıp göndersem olur mu? Sözüm söz."

"Tamam. Ama unutma, adresini biliyorum."

"Bir de... Senden bir iyilik daha isteyeceğim."

Kevin abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. "Problem çocuk olma yolundasın."

"Biliyorum. Ama kolay bir şey. Şu adam var ya hani? Kutuları getiren? Sende telefonu vardır. Söz veriyorum, onu taciz etmeyeceğim. Yalnızca birkaç soru soracağım."

Kevin'ın yüzü ifadesizleşti. "Maalesef bu konuda yardımcı olamayacağım. Tek bildiğim babasının birkaç ay önce öldüğü

ve bizim adamın da babasının evini temizlediği. Birkaç güzel parça da getirdi. Aralarında eski, harika plaklar var. Muhtemelen onları kendime saklayacağım."

"Eşyalar için ona bir çek yazmadın mı?"

"Normalde yazardım ama adam para kabul etmedi. Bunların çöpü boylamasını istemediğini söyledi. Burada on beş dakika bile kalmadı, iki tur yaparak arabasından eşya taşıdı, sonra gitti."

"Rehinciler gibi kayıt tutmuyor musun?"

"Hayır. O birinin çalıntı bir mal satmasına karşı alınan bir önlem. Mücevherler, araba teypleri gibi şeyler için. Eski bir Partridge ailesi albümü yüzünden kimse hapse girmez. Bir ara şu eski yazı defterleri vardır ya, onlara not alıyordum ama sonra üşenip vazgeçtim. Gerçi bazen tuhaf olaylarla karşılaşıyoruz. Bir ninenin eşyaları için para veriyorsun, sonra akrabaları gelip onları istiyor filan. İşler çirkinleşebiliyor. Düşünüyorum da belki yeni bir defter almalıyım. Ama şimdilik sana yardım edemem. Üzgünüm."

Ashlyn bu özrü eliyle geçiştirdi. "Neyse. Zaten umudum yoktu. Ben hafiyeliğe devam edeceğim."

"Değerli olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bu öyle bir şey değil. Sadece daha önce bunun gibi bir şeye... Yani bu şey her neyse ona işte, hiç denk gelmemiştim. İlk kitapta henüz fazla ilerleyemedim ama okuduğum şey son derece şahsiydi. Yalnızca bir kişinin okuması için yazılmış gibiydi."

"Mektup gibi mi?"

"Çok *uzun* bir mektup. Belki daha ziyade bir günlük. Ama böyle bir şeyi neden profesyonel olarak ciltletmekle uğraşırsın ki?"

Kevin omzunu silkti ve kafasını kaşıdı. "Bu dükkânı işletirken öğrendiğim bir şey varsa o da insanların eşyalarına yüklediği manevi yükün ucu bucağı olmadığı. Kim bilir? Belki cevabı ikinci kitaptadır."

"Olabilir." Ashlyn bez çantasını omzuna astı. "Okumaya koyulsam iyi olur."

Ashlyn tempolu bir yürüyüşle iki blok ötedeki dükkânına giderken yeni kitabın bez çantasını yakarak bir delik açtığı hissine kapıldı. Diğer kitabın devamı mıydı yoksa ondan önce mi yazılmıştı? Ya da birbirlerinden bağımsızlar mıydı? Bunu henüz bilmiyordu ama öğrenmeye niyetliydi. Elinde anahtarıyla üst kattaki dairesine çıktı, okuma koltuğuna kendini atıp lambasını yakmadan önce ayakkabılarını çıkarmakla bile uğraşmadı.

Kitapları birbirine benzetmeye çalıştıkları belliydi ama yan yana getirildiklerinde aralarındaki farklar daha çok belli oluyordu. *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar* biraz daha parlak bir deriyle ciltlenmişti ve sırtındaki bantlar daha temiz ve belirgindi.

Ashlyn *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ı avucuna koydu. Eşi gibi neredeyse hiç yıpranmamıştı. Ve yine onun gibi tuhaf derecede sessizdi. En azından kapağı kapalıyken herhangi bir yankısı yoktu.

Ashlyn nefesini tutarak kapağını kaldırdı ve *Belle'e Dair Pişmanlığım*'daki gibi yakıcı bir ıstırabın dalga dalga üzerine gelmesini bekledi. Önce hiçbir şey olmadı ama bir an sonra, parmak uçlarındaki belli belirsiz kıpırtının farkına vardı. Hissettiği şey soğuk bir titreşimdi, kendini hazırladığı şeyden çok farklıydı. Ashlyn sakin kalmak için kendini zorlayarak bu duygunun tırmanmasına izin verdi. Tuhaf bir uyuşukluk ve onunla tezat bir iğne batma hissi yavaşça yayılan bir soğuk hava dalgası gibi kolundan göğüs kafesine ve boğazına doğru ilerledi. Üst, orta ve alt notalar.

Suçlama. İhanet. Kalp kırıklığı.

Bu duygularının yoğunluğunun artmasıyla Ashlyn kuvvetli bir nefes verdi. Kanlı bir irine benzeyen düşmanlığı ve bastırıl-

mış ıstırabıyla parmaklarını yakan *Belle'e Dair Pişmanlığım*'a hiç benzemiyordu. Hatta tam tersiydi. Ocak rüzgârı gibi soğuk ve keskindi ve ne tuhaftır ki... *duygusuzdu.*

Genellikle bir tokat gibi sıcak ve keskin hissedilen öfkeyi tasvir etmenin tuhaf bir yoluydu bu. Ama burada bir ateş yoktu, yalnızca ateş gibi bir his bırakan ama aslında öyle olmayan, mavi-beyaz bir yangın vardı. Hayır, bu doğru bir ifade değildi. Ashlyn'in hissettiği şey öfke değildi. Umutsuzluktu. Derinliğiyle ona can yakıcı bir biçimde tanıdık gelen, boğazının düğümlenmesine neden olan bir boşluktu.

Yankılar kadınsıydı.

Ashlyn açık duran kitaba gözlerini dikti, elinde tuttuğunun ne olduğunu kavramaya çalışırken onu kimin yazdığından neredeyse emindi. Nefesini tutarak baş sayfayı açtı. Oradaydı işte. Yatık bir el yazısıyla yazılmış tek bir satır.

Nasıl??? Onca şeyden sonra bunu bana nasıl sorarsın?

Bana kelimesinin altı bir değil, iki kere çizilmişti ve soru işareti öfkeli bir mürekkep damlasıyla lekelenmişti. Ashlyn gayriihtiyari *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı açtı ve yazıları karşılaştırdı. Soruyu ve cevabını.

Nasıl, Belle? Onca şeyden sonra... bunu nasıl yapabildin?

Nasıl??? Onca şeyden sonra bunu bana *nasıl sorarsın?*

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(1-6. sayfalar)

27 Ağustos 1941
New York, New York

Bir kızın kendi nişan partisinde âşık olması beklenmez.

Evet, bu beklenmeyen bir şeydir ama ben âşık oldum. Fakat o zamanlar usta bir düzenbaz için kolay bir av sayılırdım. Ki çok geçmeden öğreneceğim üzere, sen de düzenbazlıkta epey mahirdin.

Ama acele etmeyeceğim. Bunu doğru düzgün anlatmak için önce sahneyi kurmalıydım. Zaten bütün mesele de bu ya: Olan biteni doğru düzgün anlatmak. Senin küçük, şirin kitabında yeniden icat ettiğin gibi değil, gerçekte olduğu gibi. Dolayısıyla en başından başlayacağım, her şeyin başladığı St. Regis Oteli'nin balo salonundaki o geceden.

Neredeyse birlikte büyüdüğüm genç bir adamın evlenme teklifini kabul etmiştim. Teddy'nin babası New York'un en varlıklı, en önde gelen adamlarından biriydi ve babamın iş ortağıydı. Her şey olması gerektiği gibi olmuştu. Ya da babamın bu evliliği tasarladığı sırada düşündüğü gibi. Aile servetlerimiz birleşmişti.

Bunun olmaması için ne çok mücadele etmiştim, bir bilsen. O günlerde kimseyle evlenmeyi istemiyordum. Henüz yirmi bir yaşındaydım, birçok bakımdan çocuk sayılırdım ve itaatkârca evlenen ablamın kocasının zorbalığı ve insanı telaşa düşürecek kadar sık aralıklarla dünyaya getirdiği çocuklarının ardı

arkası kesilmeyen ihtiyaçları yüzünden günden güne sararıp solduğuna tanık olmuştum.

Cee-Cee çocukluğumun önemli bir figürüydü, özellikle annemin ölümünden sonra. Dokuz yaş büyüğümdü ve benim yetiştirilmemde etkin bir rol oynamıştı ama o sıralarda hemen her şeyin idaresi zaten ondaydı. Babamın evini şaşılacak bir beceriyle yönetiyordu, çalışanları denetliyordu, yemek davetleri organize ediyordu ve on yedi yaşında ev sahipliğini mükemmel beceriyordu. Benim gözümde –ve bir süreliğine babamın gözünde de– evin hanımı olmuştu. Ama evliliğin onu nasıl körelttiğine, daha silik ve değersiz birine dönüştürdüğüne tanık olmuştum.

Gördüğüm kadarıyla ablamın bir eş olarak başlıca katkısı damızlık bir kısrağınkiyle hemen hemen aynıydı ve bu beni dehşete düşürüyordu. Ben hayatımı yaşamak istiyordum; eğitimimi sürdürmek, seyahat etmek, sanatla ilgilenmek ve maceralara atılmak. Ve öyle bir hayatım olabilirdi. Dolayısıyla St. Regis'in balo salonunda, New York sosyetesinin en seçkin üyelerinde oluşan bir topluluk şerefimize kadeh kaldırırken, Worth'ten alınmış yeni bir elbiseyle kendimi Teddy'nin yanında dikilirken bulduğumdaki şaşkınlığımı tahmin edebilirsin. Ama babam bir şeyi aklına koyduğunda son derece ikna edici olabilirdi. Teddy'yi de aklına koymuştu.

"Mutlu çifte!"

Hep bir ağızdan bize yaptıkları tezahüratlar bugün bile kulağımda çınlıyor. Gerektiği zaman kadehimi kaldırdım ve gerektiği zaman gülümsedim. Ne de olsa ben babamın kızıyım, bu bakımdan iyi eğitildim. Hâlbuki uyuşmuş gibiydim. Tüm bunları bir başkası yaşıyormuş da ben bir pencereden izliyormuşum gibiydi. Ama işin doğrusu bu değildi. Bunları ben yaşıyordum ve buna izin verdiğime inanamıyordum.

Bulduğum ilk fırsatta Polo kulübünden arkadaşlarıyla atlardan konuşan Teddy'den uzaklaşarak sessiz bir köşe aradım. Sıcak ve kalabalık, salonun gürültüsü ve müzik başımı ağrıt-

mıştı. Ancak asıl sorun, eninde sonunda ablamla aynı kaderi paylaşacağımı düşünmenin midemi bulandırmasıydı. Bıkkın, sinirli ve görünmez biri olma fikri.

Yanımdan geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıp başıma dikerken Teddy'nin George olmadığını kendime hatırlattım. Teddy bir sporcuydu, göz kamaştırıcıydı, maskülen normlara fazlasıyla uygundu ki bundan daha önemli bir norm olmadığını öğrenmiştim. New York'un en gözde bekârlarından biri kabul ediliyordu. Sorun şuydu ki başka bir şampanya tepsisi için etrafıma bakınırken kimseyi kafeslemek gibi bir arzumun olmadığının farkına vardım. Partiler, akşam yemeği davetleri ve tatsız sohbetler. En gözde tatil beldelerinde yapılan tatiller ve durmadan kıyafet değiştirme derdi. Tanrı yardımcım olsun.

Babam bir keresinde Cee-Cee'nin *yumuşak başlı* olduğunu söylemişti. Çünkü sadakat ve vazife gibi kavramları anlıyordu. Bana Teddy'yle evleneceğimi o gün bildirdi. Evlenmekle ilgilenmediğimi söylediğimde zoraki bir sabırla bazen herkesin iyiliği için bazı şeyleri yapmak zorunda olduğumuzu açıkladı. Kendi iyiliğinden söz ediyordu, Volstead Kanunu onaylandığında inşa edebildiği o intizamdan çok uzak imparatorluğu korumaktan.

Teddy ve soyunun bize bu konuda yardımı dokunacaktı, evliliğimiz müşterek aile işimizi geliştirmek; yeni para ve on yıllık yasa dışı Kanada viskisi kokusunu üzerimizden silmek için yapılması planlanan stratejik bir ittifaktı. Ama bir evlilik bir ittifaktan daha fazlası olmalıydı. Ya da ben bütün naifliğimle öyle sanmıştım. Teddy'yi seviyordum sevmesine ama yaramaz bir köpek yavrusunu veya sakar bir kuzeni sever gibi. Beni öptüğünde hiçbir şey hissetmiyordum; heyecan, ateş basması gibi duygular yaşamıyordum.

Hayatımın o döneminde erkeklerle ilgili tecrübelerim sınırlıydı. Bir kız okulundan henüz üç yıl önce mezun olmuş genç bir hanımdan beklenen de buydu. Fakat hayat yolculuğuma devam ederken, erkek ve kadın ilişkilerinin teslimiyet ve vazi-

feden ibaret olmaması gerektiğine dair bir fikir edinmiştim. Bizi bağlayan ilkel bir bağ vardı, tabiatımızda olan kimyasal bir şey.

Çevreme bakınırken seni ilk kez gördüğümde aklımdan geçenler bunlardı. Kendi düşüncelerim ve boynumdan yanaklarıma doğru yayılan ateş beni afallattı, hemen başımı çevirdim. Ama birkaç yudum şampanyadan sonra gözlerim yine seni aradı. Oradaydın işte. O uzun boylu, koyu kumral, hafifçe uzun yüzlü ve keskin, mavi bakışlı adam hâlâ beni izliyordu. Dudaklarının kenarları belli belirsiz yukarı kıvrılmıştı, o sırada pek keyifliymişsin de bunu göstermemeyi tercih ediyormuşsun gibi.

Yüz ifadende içime kapanmama neden olan ve beni birazcık öfkelendiren bir alaycılık gizliydi. Tenimi karıncalandıran bir küstahlık. Bakışlarına karşılık verdim ve bana doğru yürümeye başladığında bile gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım. Yanıma geldiğinde kadehimde kalan içkiyi başıma diktim.

"Dikkatli olun," dedin alçak, ahenkli bir sesle. "Alışkın değilseniz çarpar."

İlgisiz görünmek için elimden geleni yaparak seni süzdüm. "Alışkın değilmiş gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," diye yanıtladın gözlerini üzerimde dolaştırırken, kumral bir saç tutamını alnından çekerek. "Şimdi size daha yakından bakınca öyle olmadığınızı anladım."

Bu bakışta beni huzursuz eden bir şeyler vardı, bir kelebek sürüsü ansızın midemde serbest kalmış gibiydi. Belki de bana haddinden fazla sokulduğundandı. Çeneni kaplayan kirli sakal partiden önce tıraş olmaya vakit bulamadığını belli ediyordu. Beyaz papyonunun tamamladığı smokinin bu gece için uygun olmasına rağmen üzerine gerektiği gibi oturmamıştı. Ceketinin kolları biraz kısaydı ve omuzlarındaki dikiş yerleri hafifçe büzülmüştü. Bu tür etkinliklerde giymek için bir smokinin olmadığını, üzerindekini kiraladığını tahmin ettim.

İçkin olmadığını fark edince bir kadeh şampanya teklif ettim ama sert ve soğuk İngiliz aksanınla geri çevirdin. Eği-

timliydin ama sosyetik değildin. Benim nişan partime davet edilmiş olmana rağmen birden seni tanımadığımı fark ettim.

Kitaplardan konuşurken yüzünü inceledim ve tek tek ele alındıklarında klasik güzellik anlayışının biraz dışında kalan hatlarına rağmen nasıl bu kadar yakışıklı olabildiğini anlamaya çalıştım. Dar ve biraz uzun burnunla bir kuzgunu andırıyordun, çenende derin bir çukur vardı, ağzın fazla büyüktü ve dudakların oldukça dolgundu. Hayır, diye karar verdim. İlk bakıştaki kadar kusursuz değildin. Ama gözlerinde bir şey vardı. Çevrelerindeki koyu halkaların daha da ortaya çıkardığı açık mavi ve dikkat çekici gözlerini gözlerime dikip uzun uzun baktığında huzursuz oldum ve birden ne diyeceğimi bilemedim.

Elaine Forester'ın yanımıza gelmesiyle rahatladım. Cee-Cee'nin bir arkadaşının annesiydi ve borsanın çökmesinden sonra ailesinin çay işinden edindiği serveti kaybeden kocası babamın eski ahbabıydı. Mesajı alıp gitmeni bekledim ama Elaine, Teddy'yle ve benim ne kadar şanslı olduğumla ilgili üç beş basmakalıp söz ettikten sonra yanımızdan ayrıldı ve yine baş başa kaldık.

Bana doğru eğildin ve bir sır verir gibi usulca beni tebrik ettin. Elimde olmadan alay konusu olduğumu hissettim. Sözlerini geçiştirdim ve sana teşekkür etmeyi bile son anda hatırlayabildim. Sen yine de küstahlığından vazgeçmedin. Katiyen. Bu kez nişanlımın meziyetlerini sayıp dökmeye başladın. Ne var ki onu övmekten ziyade yerdiğin hissine kapıldım. Nişanlandığım için mutsuz olduğumu ima edecek kadar ileri gittin. Seninle yeni tanışmamışız ve bu konuyla ilgili fikir belirtmeye hakkın varmış gibi.

Münasebetsizliğini görmezden geldim ve seni tanımadığım için partime nasıl geldiğini sordum. İsmini söylediğinde tanıdık gelmedi. Ancak gözünü bile kırpmadan telaffuz ettiğin o akşamki damının ismi tanıdıktı ve seninle ilgili pek de iyi bir intibaya yol açmadığını söyleyebilirdim. Kötü şöhretli Goldie'yi New York'ta herkes tanırdı.

Yine de dilim tutuldu, Goldie'nin kalabalığın arasında babamın şampanyasını içip kim bilir ne işler karıştırdığını öğrenmek beni şaşırtmıştı. Şehrin en adı çıkmış kadınlarından biri, o sözde gazeteci benim nişan partime davet edilmeyi nasıl başarmıştı? Gazetelere çıkma fırsatını asla kaçırmayan nişanlımın bu işte parmağı olduğu su götürmezdi.

O zaman nasıl biri olduğunu anlamalıydım, kendinden en azından on yaş büyük bir kadınla gezip tozmandan belliydi. Üstelik bu kadının emrine amade genç erkeklerden oluşan bir haremi olduğu biliniyordu. Tek düşünebildiğim *Hangi erkek böyle bir kadınla ilişkiye girer?* oldu, hatta sanırım bu minvalde bir şey söyledim. Biraz gerildin ve kibirli aksanınla insanların her zaman göründükleri gibi olmadığını söyledin. Hele sen hiç değildin.

Sözüne güvenmediğim için ne aptalmışım.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(7-10. sayfalar)

4 Eylül 1941
New York, New York

Bir hafta sonra seni Whittierların akşam yemeği davetinde gördüğümdeki şaşkınlığımı tahmin edersin. Yine onunlaydın. Sapsarı saçlı, daracık elbiseli, anıra anıra gülen o kadınla. Çalkantılı bir mazisi ve aptal bir ismi olan o kadın.

Goldie.

Onunla odada kol kola geziniyordun ve arkadaşlarımla tanıştırılırken soğuk bir tavırla gülümsüyordun. Bu kez kusursuz dikilmiş bir smokinleydin, doğrusu üzerindekinin oldukça cömert bir hediye olduğunu varsaydım. O kadınsa vücuduna ikinci bir ten gibi yapışan mürdüm rengi, muare bir elbise giymişti. Hakkını yiyemem, güzel kadındı. Havalıydı, göz alıcıydı. Ama yaşıtın erkeklerin çekici bulduğundan biraz daha yaşlıydı. Gerçi belki sen bu tarz kadınlardan hoşlanıyordun.

İsimleri ve yüzleri aklının bir köşesine not edercesine, belki de onları aile servetleriyle eşleştirir gibi odaya göz gezdirişini izledim. Kokteyl servisi devam ederken nerede olduğuna aldırmıyormuş, Teddy'yle sohbet ettiğinin farkında değilmişim gibi davrandım ama bu imkânsızdı. Odadaki varlığın sinirlerimi geriyordu. *Sen* sinirlerimi geriyordun. Asıl mesele ara sıra bana gözlerinin takılması değildi. Ya da o sırada dudaklarına yayı-

lan küçük gülümseme. Kapıdan kovsan bacadan girenler gibi neden yine karşıma çıktığındı. Bizden ne istiyordun? Benden?

Sonunda sofraya buyur edildiğimizde rahatladım. Oturma planı önceden belirlenmişti ve ince parşömenden fildişi rengi kartlarda isimlerimiz yazıyordu. Böylece seni güvenli bir mesafeden izleyebilecektim.

Sırf varlığınla bile benim için bir tehlike oluşturuyormuşsun gibi, tam da o sırada *güvenli* sözcüğünün birden aklıma gelmesi ne tuhaftı. Aslında saçmaydı. Bu güzel odada, böyle seçkin insanların arasındayken tehlikede olmama imkân var mıydı?

Sakince gülümseyerek Teddy'nin bana katılmasını bekledim. Sonra benimkinin yanında onun değil de senin yer kartının durduğunu gördüm. Buna şaşırmışa benzemiyordun.

Nişanlım masanın diğer ucuna, şu işe bakın ki senin eşinin yanına oturtuldu. Yerime geçerken o kadın onları izlediğimi biliyormuş gibi gözlerini kaldırdı ve bana baktı. O bakışlarda gizli bir kıskançlık görmeyi bekledim, kavalyesi başka biri tarafından kendisinden uzaklaştırılan bir kadının öfkesini. Kadınların bana bu tür bakışlar atmasına alışkındım. Özellikle Teddy'yi kafesleme umutları suya düşenlerin. Ama o kadın sakince beni tartıyor gibiydi. İhtiyatlıydı. Meraklıydı. Sanki benimle ilgili bir karar vermeye çalışıyordu.

Beni aleni bir şekilde süzmesinden rahatsız olarak gözlerimi kaçırdım ama senin gözlerinin kısacık bir an için ona takıldığını gördüm. Bunu nasıl ayarladığını bilmiyorum, bana hiç söylemedin ama o bakışı gördükten sonra ikinci kez bir araya gelmemizin tesadüf sayılamayacağından emin oldum. Nezaketen –ya da belki içtiğim kokteyller yüzünden çoktan sarhoş olduğumdan– benimle sohbet etmene izin verdim. Atlardan söz ettik, en azından ilk başta. Yeni yeni ilgi duymaya başladığım safkan yarışlarını, Spinaway Stakes için geçtiğimiz günlerde Saratoga'ya yaptığım geziyi ve babamın doğum günü hediyesini konuştuk.

Sonunda ve belki de kaçınılmaz olarak üreticilikten söz açıldı. Lafı önce sen mi açtın yoksa ben mi, hatırlamıyorum. Bu konuya nasıl merak saldığımı sordun. Öyle küstah ve küçümseyiciydin ki, kendinden ve doğal İngiliz cazibenden öyle emindin ki kendimi dişlerimi sıkarken buldum. Kibar gülümsemenle beni kışkırtıyordun, beni doğum gününde bir midilli istemişken iki tane alan zengin, şımarık bir küçük hanım olarak görüp hafife alıyordun ama senin tarafından azımsanmayı kendime yediremedim. Birden sana haddini bildirme arzusuyla yanıp tutuşmaya başladım.

İşte o an aramızdaki sohbet artık atlar üzerine olmaktan çıkmıştı. Bunu biliyordun, ben de biliyordum ama zekice imalar ve iki tarafa da çekilebilecek sözlerle tehlikeli bir şekilde, ahlaksızlık sınırlarında dolaşıp işi biraz daha ciddiye bindirerek çarpışmaya devam ettik.

Burası benim için yabancı bir bölgeydi, bu söz dalaşı. Yine de şaşılacak kadar tanıdık geldi. Bir dejavu gibi. Bunun bizi nereye götürebileceğine ve her şeyin nasıl bitebileceğine dair bir bilince vardım. Birdenbire daha önce sezdiğim tehlikeyi anladım. Buydu. Sana bir şey ispatlama ihtiyacı duyduğum bu an. Belki biraz da kendime. Benim bile anlamadığım bir şey.

Kıs kıs gülüyordun, eğlendiğin belliydi ve kendi ağıma dolandığım için öfkelendim. Toyluğumu sana belli etmeden bundan kurtulmanın bir yolunu bilmiyordum ve sana bu tatmini yaşatmaktansa kendi dilimi kopartırdım. Dolayısıyla düşüncesizce, pervasızca ve bence senin de gayet iyi bildiğin üzere boyumu aşan bir cüretkârlıkla bu oyunu sürdürdüm. Seni şok etmek istemiştim ama hiç şaşırmadın. Aksine.

Sonunda *benim* blöfüme meydan okuyan *sen* oldun.

Gözlerimin içine baktın, gözlerin daha önce düşündüğümden daha koyu bir maviydi, içlerinde altın sarısı menevişler vardı ve birden vücudum ateş gibi oldu. İnsan ateşle oynadığında sanırım böyle hissetmesi doğaldı.

"Atlarınızı görmek isterdim," dedin benim gibi küçük budalaları hazırlıksız yakalamak için mükemmelleştirdiğin tembel gülümsemenle.

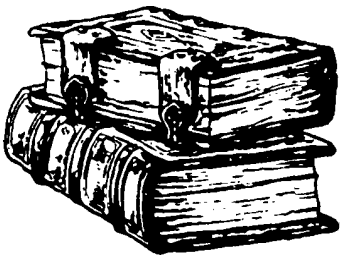
"Ben de size onları göstermek isterim," diye yanıtladım çünkü başka ne diyebilirdim? Kartlarını masaya sermiştin ve ben de aynısını yapmalıydım. "Belki bir ara bunu ayarlayabiliriz."

"Şans bu ya, yarın öğleden sonra serbestim ve Hamptons'a bir gezi yapmak hoşuma giderdi," diye öneride bulundun rahat bir tavırla. "Oraların methini çok duydum."

Ve böylece tuzağına düştüm.

BEŞ

ASHLYN

Restorasyon uzun ve zor bir iş, özellikle de hasar büyükse. İlerleme yavaş olur. Elbette bazı aksaklıklar yaşanabilir. Sabredin. Sebat edin.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

28 Eylül 1984
Portsmouth, New Hampshire

Ashlyn, Gertrude'un Nancy Drew kitaplarının ikincisinden eski, kumaş bir bant çıkarırken işine odaklanması gerektiğini kendine hatırlattı. Ne var ki son edebi keşfinin esrarından başka bir şey düşünemezken bunda zorlanıyordu.

Katiyetle bir erkeğin bakış açısıyla yazılan *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ın birkaç bölümünden sonra, *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'a gömülerek âşıkların ilk karşılaşmasını Belle'in gözlerinden görmek müthiş bir tecrübe olmuştu. St. Regis'in balo salonundaki o gecenin ayrıntılarını. Hemen hemen birbirinin aynısı diyalogları. Karşılıklı ve yavaş yavaş oluşan o çekimi. Hepsi neredeyse kusursuzca eşleşiyordu.

Hatta biraz fazla kusursuz olabilir miydi?

Ashlyn kitapların kurgu olmadığına, karakterlerin ve bu aşk hikâyesinin –tabii buna bir aşk hikâyesi denebilirse– gerçek olduğuna ikna olmuştu. Ama ya yanıldıysa? Ya onlar bambaşka bir şeyse? Bu, bir tür üst kurmaca, iki farklı kişinin konuştuğu izlenimini uyandırarak okuyucuları cezbetmek için tasarlanan edebi bir hile olabilir miydi? Birbirlerine diş bileyen iki âşık. Bir tür romantik polisiye.

Bu ilgi çekici bir kavramdı ve iki kitapta da herhangi bir yayınevi damgasının olmayışını açıklayabilirdi. Ezber bozan deneysel kurgular edebiyatçılar arasında alevli tartışmalara neden olan bir konuydu. Otuz yıl önce, böyle kitapların daha güvenli projeler için görmezden gelinmiş olması kuvvetli bir ihtimaldi. Belki de yazar talep üzerine baskı yapan bir yayıncıya başvurmak zorunda kalmıştı. Tıpkı Ernest Vincent Wright'ın 1939'da *Gadsby* adlı romanı için bir yayıncı bulamadığında yaptığı gibi. (Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby*'siyle karıştırılmasın).

Wright'ın kitabı, içinde *E* harfi bulunan bir tek kelimenin dahi geçmeyeceği şekilde tasarlanmıştı, ki bu İngilizcede en sık kullanılan harfti. Efsaneye göre, yazar bu sesli harfin kazara metninde yer almaması için daktilosundaki *E* tuşunu bağlamıştı. Kitap yayımlandığı tarihte pek az ilgi uyandırmıştı ama eninde sonunda hak ettiği ünü kazanmıştı. Bugün o kitabın bir kopyasının yerini tespit etme şansını yakalayan bir koleksiyoncu 5000 doları gözden çıkarmak zorundaydı.

Ashlyn bu tür bir şeye denk gelmiş olabilir miydi? Muhtemelen. Ama bu, kitapların yankılarını açıklamıyordu. Ustalıkla kaleme alınmış satırlar onlara dokunduğunda hissettiklerini izah edemezdi. Yankılar bir hile değildi. Onlar geçmişten gelen, gerçek, karanlık ve ilkel artçı sarsıntılardı. Peki ama *kimin* geçmişinin?

Ashlyn yaptığı işe ara vererek *Belle'e Dair Pişmanlığım* ile *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ın raflarından alınıp Kevin'ın lav lambaları ve bakalit radyolarla dolu dükkânına götürülmek

üzere kutulara konduğunu hayal etti. Bir şekilde dönüp dolaşıp onun eline geçmişlerdi. Onları Kevin'ın arka odasından kurtaranın o olmasının bir nedeni var mıydı? Belki de bu gizemi *onun* çözmesi gerekiyordu.

Aklında bu düşünceyle eline bir ciltleme bıçağı aldı. Blok metnin ön ve arka kapaklarını dikkatlice ayırdı. Bunun merak uyandıran bir fikir olduğunu inkâr edemezdi lakin bir dayanağı yoktu. Hiçbir karakterin gerçek ismi belirtilmemişti. Belle ve Cee-Cee gibi isimlerle de elinden fazla bir şey gelmezdi. Bir de Goldie vardı fakat görünüşe bakılırsa o da bir lakaptı. Öte yandan Belle New York'taki herkesin Goldie'nin adını bildiğinden söz etmemiş miydi? Bu kesinlikle araştırmaya değer bir ipucuydu. 1941'de, birkaç gazetesi birden olan kaç kadın olabilirdi ki?

Ashlyn heyecana kapılarak doğruca dükkânın gazeteciliğe ayrılan kısmına gitti. Bir şey bulma ihtimali düşüktü ama işe başlamak için doğru yerdi. Gazetecilikle ilgili rafın tamamı ne yazık ki yalnızca sekiz kitaptan oluşuyordu ve hepsi de Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nda görev yapan yabancı muhabirler hakkındaydı. *Paris Bir Şenliktir*'in eski bir kopyası, *Ernest Hemingway Savaş Üzerine*'nin güzel bir baskısı ve Hemingway'in üçüncü karısı Martha Gellhorn'un *Savaşın Yüzü* adlı kitabının bir kopyası da bu kitaplar arasındaydı.

Ashlyn daha sonra Amerikan tarihi kısmını kontrol etti fakat çoğu başlık savaş ya da siyaset üzerineydi. Sanayi ve ticaret kısmında madencilik, demiryolları ve otomotiv endüstrisi hakkında birçok kitap buldu fakat gazetecilikle ilgili hiçbir şey yoktu.

Bunun tam Ruth Truman'a göre bir iş olduğu açıktı. Aslında önce Ruth'u araması gerekirdi. Şimdilerde yarım gün çalışmasına rağmen Ruth kütüphanecilikte neredeyse otuz yılı devirmişti ve bir araştırma söz konusu olduğunda tam bir lütuftu.

Ashlyn kartvizitliğini karıştırarak Portsmouth Halk Kütüphanesi'nin telefonunu buldu ve eski, siyah ahizeyi kaldırdı.

"Günaydın. Ben Bayan Truman. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ashlyn elinde olmadan gülümsedi. Ruth Truman tam bir kütüphaneci gibi konuşurdu: becerikli, nazik ve müthiş iş bilir. "Selam, Ruth. Ben Alışılmadık Bir Öykü'den Ashlyn."

"Ashlyn. Sesini duyduğuma sevindim, hayatım. Epeydir konuşmamıştık."

"Başına bela olduğumdan beridir demek istedin herhâlde?"

"Saçmalama. Elimden gelen bir şeyse sana seve seve yardımcı olurum. Konu ne?"

"Bir kitaba denk geldim, onun izini sürmeye çalışıyorum. Adı, *Belle'e Dair Pişmanlığım* ama yazarını bilmiyorum. Kitabı aramıyorum. O *bende.* Ama hiçbir yerinde yazarın ismi belirtilmemiş. Künye sayfası yok. Hiçbir şey yok. Tamamen anonim."

"Sana onu kimin yazdığını söyleyebileceğimi mi umuyorsun?"

"Aslında bir karakterin kimliğini ortaya çıkarmak için yardım isteyeceğim. Goldie takma adıyla bilinen bir kadın."

"Dur bir düşüneyim. *Belle'e Dair Pişmanlığım* ve Goldie. Bu kadar sınırlı bir bilgiyle bir yere varabilir miyiz bilmiyorum. Başka bir şey yok mu?"

"New York'ta yaşamış ve 1941'de birkaç tane gazetenin birden sahibiymiş. Tek bildiğim bu. Ah, bir de biraz şeymiş..." Duraksadı ve Ruth'un yaşındaki birine uygun bir kelime seçmeye çalıştı. "Serbest," dedi sonunda. "Genç erkeklerden hoşlanıyormuş. Biraz fazlaca."

"Aferin ona," dedi Ruth kıkırdayarak. "O dönemde birilerinin eğlendiğini duymak hoşuma gitti."

"Ne düşünüyorsun? Sence bu kadar az bir bilgiyle bu esrarengiz kadının izini sürebilir miyiz?"

"Yani, hiçbir garanti veremem ama elimden geleni yaparım. Ama önce bildiklerimizi toparlayalım: 1941. New Yorklu, Goldie

bilmem kim. Birkaç tane gazetenin patronu ve genç erkekleri seviyor. Doğru mu?"

"Kesinlikle."

"Tamam. Ben araştırmaya başlayacağım. Bu hafta burada yalnız olduğum için sana hemen dönüş yapamayabilirim. Ama bu kadının adı bir yerlerde geçiyorsa onu mutlaka bulacağım."

"Bir tanesin, Ruth. Sana borçlandım."

Ashlyn kapının üzerindeki çanların çaldığını duyunca mecburen telefonu kapadı. Başını kaldırıp da Kevin'ı görünce şaşırdı. "Mesai saatlerinde burada ne yapıyorsun? İşi mi astın yoksa?"

"Öğle yemeği almak için dışarı çıkmıştım. Sana bunu getireyim dedim." Arka cebinden bir kâğıt parçası çıkardı.

Ashlyn Kevin'ın ona verdiği katlanmış zarfa kaşlarını çatarak baktı. "Nedir bu?"

"Kendin bak. İçine değil, üzerine."

Ashlyn zarfı düzeltti ve üzerindeki daktiloyla yazılmış adresi gözden geçirdi: *Richard Hilliard. Harbor Yolu, 58 numara. Rye, NH.* Ashlyn'in aklı karışmıştı, başını kaldırdı. "Bu ne?"

"Şu esrarengiz adamın getirdiği kutulardan birinin dibinde buldum. Onunla hâlâ bağlantıya geçmek istiyor musun bilmiyorum ama yine de bunu sana getirmek istedim."

Ashlyn neredeyse boynuna atlayacaktı. "Teşekkür ederim! Evet, onunla konuşmak istiyorum. Bu harika oldu!"

"Neler oluyor? O iki kitap Fitzgerald'ın ya da onun gibi birinin kayıp roman taslakları filan mı? Lütfen, bana bir servetin avuçlarımdan kayıp gitmesine izin verdiğimi söyleme."

Ashlyn ona sırıttı. "Hiç zannetmiyorum. O tür şeyler binde bir olur ama bu kitaplar oldukça sıra dışı oldukları için akademik anlamda birilerinin onlarla ilgilenebileceğini düşünüyorum. Ben yalnızca onları kimin yazdığını öğrenmeye çalışıyorum. Bu noktada sadece bir önsezi ama içimden bir ses kurgu olmadıklarını söylüyor. Bay Hillard'ın en azından bunu doğrulayacağını umuyorum."

"Adama askıntı olacaksan beni bu işe karıştırma, olur mu?"

"Öyle bir niyetim yok. Söz. Sadece birkaç soru sormak istiyorum." Ashlyn zarfı kaldırdı ve ona daha yakından baktığında umutları suya düştü. "Posta damgasının tarihi, 4 Nisan 1976. Sekiz yıl önce. Ve Amerikan Emekliler Derneği'nden. Kutuları getiren adam kaç yaşlarındaydı?"

"Hemen hemen benimle aynı yaşlardaydı ama kitapların babasının olduğunu söyledi. Bence Richard Hillard onun babası. Yine de kontrol etmeye değer. Bilinmeyen numaralar servisini arayıp Rye'da ikamet eden Richard Hillard'ın telefon numarasını sor. Numarayı verirlerse ara. Bakalım kim açacak? Yine de fazla umutlanma. Oğlu konuşkan birine benzemiyordu. Bence şu temizliği bir an önce bitirmekten başka bir şey düşünmüyordu."

Ashlyn, Richard Hillard'ın numarasını çevirirken Kevin'ın uyarısı kulağında çınlamaya devam etti. Numaraya bir telefonla ve iki dakikada ulaşmıştı. Esas mesele, karşı tarafı huzursuz etmeden bu konuyu deşmekti. Ashlyn bir sapık ya da başkalarının hayatlarına burnunu sokan meraklı biri gibi görünmek istemiyordu; veya Kevin'ın deyimiyle, hiç tanımadığı bu adama askıntı oluyormuş gibi. Telefon çalmaya başladığında hâlâ ne söyleyeceğini düşünüyordu. Dört çalıştan sonra bir *tık* sesi geldi.

"Evde değilim. Lütfen, mesaj bırakın."

Bant kaydındaki ses selamsız sabahsız ve ismini vermeden sadece bunu söylemişti. Ashlyn'in mesajının Hillard adındaki kişiye ulaşacağının garantisi yoktu. Bir an telefonu kapamayı düşündü. Telesekreterlerden nefret ederdi. Onlarla konuşurken huzursuz olurdu, söyleyeceklerinin hepsini söylemeye zamanı olup olmadığını bir türlü kestiremezdi. Ama şimdilik elindeki tek ipucu buydu.

"Merhaba," dedi gereğinden daha neşeli ve coşkulu bir sesle. "Adım Ashlyn Greer. Portsmouth'un merkezinde bir sahaf dükkânım var. Geçenlerde elime geçen bir kitapla ilgili konuşmak için Bay Hillard'a ulaşmaya çalışıyorum. Aslında iki kitap var. Yalnızca birkaç sorum olacak. Fazla zamanınızı almayacağım. Beni ararsanız memnun olurum."

Ashlyn o kadar paniklemişti ki az kalsın telefon numarasını bırakmayı unutuyordu. Telefonu kapamadan önce numarayı iki kere söyledi ve geri aranma ricasını acınası bir sesle yineledi. Bir sapık gibi görünmemek için daha fazla uzatmadı.

Dükkânın telefonu çaldığında Ashlyn kapıdaki tabelanın AÇIK yazan yüzünü henüz çevirmişti. Tezgâha koşup ahizeyi kaldırdı. "Alışılmadık Bir Öykü."

"Bayan Greer'in mesajına istinaden arıyorum."

Ashlyn'in nabzı biraz hızlandı. "Kimsiniz?"

"Ethan Hillard. Biri bu öğleden sonra, babamın telesekreterine mesaj bırakmış."

"Evet!" dedi Ashlyn hevesle. "Bayan Greer benim. Geri döndüğünüz için çok teşekkür ederim. Sizden haber alacağımdan emin değildim."

"Mesajınızda Portsmouth'ta olduğunuzu söylemişsiniz."

"Evet. Market Sokağı'ndayım. Böyle pat diye aramak istemezdim ama yakın zamanda elime geçen kitaplarınızla ilgili birkaç sorum var. Sizin sorularımı cevaplayabileceğinizi umuyorum."

"Elbette. Yani umarım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ashlyn'in düşünceleri birbirini kovaladı. Neden bir soru listesi hazırlamamıştı? Aradığı kişiye nihayet ulaşmıştı ama nereden başlayacağını bilmiyordu. "Sanırım önce kaç yaşında olduklarını sormalıyım. Ne zaman yayımlandıklarını biliyor musunuz?"

"Ne zaman yayımlandıklarını mı?.." Uzun bir sessizlik oldu. "Pardon, hangi kitaplardan söz ediyoruz?"

"Ah, affedersiniz. Tabii ya. Hangilerini sorduğumu bilmiyorsunuz. *Belle'e Dair Pişmanlığım* ve *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar.*"

"Korkarım yanlış kişiye ulaştınız. Numaramı kimden aldınız?"

"İkinci Şans'ın sahibi –kitapları bıraktığınız yer– kutulardan birinin dibinde üzerinde babanızın adresi olan bir zarf bulmuş. Normalde sizi rahatsız etmezdim ama bu şartlar altında... Bunlar çok özel kitaplar."

Yine uzunca bir sessizlik oldu. Karşı taraf ya sinirlenmişti ya da sabrı taşmak üzereydi. "Öyle olabilirler, Bayan Greer. Ama korkarım onları ben yazmadım."

"Hayır, sizin yazdığınızı düşünmedim zaten. Sadece onları kimin yazdığını söylemenizi umuyordum. Aslında onlarla ilgili herhangi bir bilgi işime yarar."

"Üzgünüm. Bir sahaf dükkânınız olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Evet. Portsmouth'ta."

"Biraz aklım karıştı. Hiç duymadığım iki kitapla ilgili beni aradınız ve onları kimin yazdığını söylememi mi istiyorsunuz?"

"Özür dilerim." Yavaşlayıp en başından başlamalıydı. "Sizinle daha açık konuşmalıydım. Alışılmadık Bir Öykü diye bir sahaf dükkânım var. Artık basımı yapılmayan ve ikinci el kitaplar alıp satıyorum. Birkaç hafta önce ikinci el eşyalar satan bir mağazaya birkaç kutu kitap getirmişsiniz. Oranın sahibi benim arkadaşım. Dükkânımda satabileceğimi düşündüğü kitaplar eline geçtiğinde beni arar."

"Özür dilerim. Benim kitaplarımla ilgili aradığınızı sandım. Benim yazdıklarımla ilgili."

Onun yazdığı mı? Ashlyn sonunda anlamıştı. "Tabii. Aklınızın karışması çok doğal. Yazar olduğunuzu bilmiyordum. Ne tür kitaplar yazıyorsunuz?"

"Genelde uyku getiren türde. Kurgu olmayan. Siyaset tarihi gibi şeyler. Gayet... akademik."

"Kulağa enteresan geliyor."

"Sizi temin ederim ki değiller. Ama sanırım neden bahsettiğinizi anladım. Birkaç hafta önce bağışladığım kutuları söylüyorsunuz. O kitaplar babamındı."

Sonunda bir yerlere varmaya başlamışlardı. "Evet. Babanızın kitapları. Bu arada, üzgünüm. Yani babanızın vefatından ötürü."

"Teşekkür ederim. Konu kitaplar olduğunda biraz istifçiydi, aslında her konuda öyleydi. Kendi kitaplarıma yer açmam gerekti. Bir komşu bana Portsmouth'taki bir dükkânın ismini verdi."

"Mavi, ebru desenli kapakları olan iki kitabı hatırlıyor olabilir misiniz? Çeyrek maroken ciltli? Yaldızlı kabartmaları olan?"

"Hiçbiri özel olarak hatırımda kalmadı. Çok fazlaydılar. Değerli olduklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı Ashlyn dikkatlice. "Para ettiklerini sanmıyorum. Ama... İlgi çekiciler."

"Ne bakımdan?"

"İkisinde de yazar ismi yok. Künye sayfaları yok. Ama hikâyeleri sıra dışı. Popüler işlerden olmadıklarını söyleyebilirim."

"Kurgu romanlardan mı bahsediyoruz?"

"Sanmıyorum."

"O zaman biyografi mi? Ya da otobiyografi?"

"Mesele de bu. Bilmiyorum. İkisi de olabilir. Veya hiçbiri. Birkaç kişiyi aradım fakat ikisinden birinin ismini bilen birine ulaşamadım. Ama yazarın adı bilinmedikçe bir kitabı araştırmak zordur. Sizi de bu yüzden rahatsız ettim. Bu gizeme hiç olmazsa biraz ışık tutabileceğinizi umuyordum."

"Üzgünüm. Dediğim gibi, kitaplar babamındı. Birkaç tanesi annemin olabilir. Ben sadece onları raflardan alıp kutulara koy-

dum. Bunun ötesinde size yardımcı olamayacağım. Ama maddi bir değerleri olmayan kitaplarla çok ilgili görünüyorsunuz."

Ashlyn tereddüt etti. Ethan Hillard, Ashlyn'in ondan bir şey sakladığını sanmıştı. Zaten saklamamış mıydı? Ama *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı ilk açtığında yaşadıklarını, onun dokunuşuyla bir başkasının duygusal fırtınasının serbest kaldığını ona nasıl açıklayabilirdi? Ethan Hillard elindeki tek ipucuydu. Gerçekçi olmayan şeyler anlatarak onu korkutup kaçırmak istemiyordu ve o kapıyı aralarsa kaçmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

"Evet, ilgiliyim," diye yanıtladı sonunda. "Ama değerli olabilecekleri için değil. Onlara benzeyen bir şeyle hiç karşılaşmamıştım. Hikâye örüntüleri birbirine benziyor, birbirleriyle münakaşa ediyor gibiler. Ama tamamen anonimler. Görünüşe bakılırsa özellikle öyle kalmaları istenmiş. Bir insanın kitap yazma zahmetine katlanıp ona ismini dâhil etmemesini anlayamıyorum."

"Yazarlar bunu yüz yıllardır yapıyor."

"Evet ama genellikle mahlas kullanırlar, Ben Franklin ve Silence Dogood gibi. Oysa bu kitapların bir yazarı yok. Hiçbir yerlerinde isim geçmiyor. Gönül maceralarının ortaya saçılmasını istememeni anlayabilirim. Ama o zaman, onları neden yazarsın?"

"Karakterlerin gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz? Orada yazanların gerçekten yaşandığını mı?"

Şüpheciliğini gizlemeye gerek duymamıştı ve bu, Ashlyn'in canını sıktı. "Bence evet, olabilir. Öyküler epey bir örtüşüyor ama anlatıcıları ve üslupları tamamen farklı. Birini bir kadın, diğerini bir erkek yazmış fakat aynı hikâyeyi anlatıyorlar. Belli ki kötü biten bir aşk öyküsünü. Ne kadar acı çektikleri hemen hissediliyor. Aslında güzel bir üslupla yazılmışlar ama insanı hüzünlendiriyorlar. Aralarında her ne geçtiyse ikisi de kendini temize çıkarmaya çalışıyor. Gerçekten sıra dışı işler."

"Kötü biten bir aşk mı? Bana sorarsanız, bunun sıra dışı bir tarafı yok. Ama aynı hikâyeyi farklı bakış açılarıyla aktarmak enteresan. Satışlarınızı ikiye katlamak için zekice bir yol."

"Başlangıçta ben de sizin gibi düşündüm ama sezgilerim bana öyle olmadığını söylüyor. Bence bunlar gerçekten yaşandı. Hepsi, tıpkı yazıldığı gibi. Sadece kimin başından geçtiklerini bilmiyorum."

"Benim bildiğimi mi düşündünüz?"

"Denemeye değerdi. Çocukken bu kitapları görmüş, hatta okumuş olabileceğinizi düşündüm."

"Aslında kurgu okumayı pek tercih etmem. Hatta hiç kurgu okumam."

"Anladım. Yalnızca belki babanız bir ara onlardan bahsetmiştir diye düşündüm. Ya da neden sizin kitaplığınızda olduklarına dair bir fikriniz olabileceğini."

"Üzgünüm. O bakımdan size yardımcı olamam. Gerçek ya da gerçek olmayan iki kişi arasında geçen ya da geçmeyen bir şeyi neden umursadığınızı anlamış gibi yapmayacağım. Ama hafiyeliğinizde size iyi şanslar dilerim."

"Peki, o zaman," dedi Ashlyn, Ethan'ın bu konuşmayı bitirmek istediğini anlayarak. "Dönüşünüz için teşekkür ederim. Sizi meşgul ettiğim için de üzgünüm."

Ethan'la yapacağı tek bir telefon görüşmesinin bu gizemi çözmesini ummamışsa da telefonu kapatırken elinde olmadan hayal kırıklığına uğradı. Ruth meşhur Goldie'yle ilgili bir ipucu bulmadığı sürece Ashlyn'in âşıkların arasında gerçekte ne geçtiğini öğrenme ihtimali sıfırdı.

Belki de Ethan haklıydı. Tüm bunlar saçmalıktı ve kendini daha fazla kaptırmadan bu konuyla ilgilenmekten vazgeçmeliydi. Kitaplara harcadığı saatleri mücellithanede geçirmesi daha iyi olurdu. Ama Ashlyn bu yeni ve tuhaf saplantısından kurtulmayı mantıklı bulurken bile onun çekimine kapıldığını hissediyordu. Onların –her kimseler– ve onu okumaya devam etmeye çağıran bitmemiş hikâyelerinin.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(11-28. sayfalar)

5 Eylül 1941
Water Mill, New York

Çiftliğe iki saat erken geldim ve ahırların arkasındaki avluya park ettim. Erken gelişim maksatlıydı, kendimi toplamak ve sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, bugün benim bölgemde olduğumuzu, üstünlüğü ele geçirmene izin vermeyeceğimi kendime hatırlatmak için. Dün geceye hazırlıksız yakalanmıştım, seni Whittierların misafir odasında, yaşı geçkin âşığınla yan yana gördüğümde bocalamıştım. Ama şimdi nasıl bir oyun oynuyor olursan ol hazırlıklıydım. Erken uyarılan erken önlem alır sözü doğruydu.

Belki de yüzüncü defa saatime baktım, dün geceki ataklığımdan bütün varlığımla pişmandım ve sen kendini zorla davet ettirdiğinde bir bahane uydurmuş olmayı diliyordum. Hiç olmazsa buraya birlikte gelme teklifini geri çevirerek akıllılık etmiş ve babamın arabalarından birini ödünç almıştım. Evden çıkarken kimse nereye gittiğimi sormamıştı, ben de söylememiştim. O bakımdan şanslıydım. Seni kimse umursamadığında nerede olduğunu veya ne zaman geri döneceğini de umursamazlar.

Tekrar saatime baktım. Şehir dışına yaptığım uzun araba yolculuğundan sonra huzursuzdum, hâlâ buraya gelmekle doğru yapıp yapmadığımı sorguluyordum. Sabah sana telefon edip affımı rica edebilir, havayı veya unuttuğum bir randevuyu bahane

edebilirdim. Goldie'nin numarasını bulmak zor olmamalıydı, o sana nasıl ulaşacağımı söylerdi. Ama bu, teslim bayrağını çekmek gibi bir şey olurdu ve son günlerde insanlara yeterince boyun eğdiğimi düşünüyordum. Babama, ablama, Teddy'ye. Seni de o listeye eklemek istememiştim. Dolayısıyla buradaydım, saçakların altında, yağmuru izleyerek araba lastiklerinin çakıl taşlı yolda çıkardığı sesleri duymayı bekliyordum.

Rose Hollow'u oldum olası severdim, yağmurlu günlerde bile. İnsana verdiği ferahlık hissini, bulutsuz, masmavi gökyüzünü, araziye yayılan çiftlik evinin eski, gri taşlarını, bacalarını, çatı pencerelerini ve sarmaşık güllerini. Daha ileride, ahırla elma ağaçlarını geçince yeşil tepeler iyice yükselip sonra alçalarak annemin beni küçüklüğümde kızak kaymaya götürdüğü sığ bir çukur oluştururdu.

Annem de burayı severdi, şehrin tozundan ve gürültüsünden kaçmak hoşuna giderdi. Bu bakımdan ona benziyordum. Aslında birçok bakımdan. O zamanlar farkında olduğumdan daha fazla ve babamla ablamın tercih etmediği kadar. Ama buraya gelmek bana iyi geliyordu, özellikle de başka kimse yokken. Çiftlik artık benim, senet sepetle olmasa da hükmen. Gerçi burada olmak beni bazen hüzünlendiriyor. Belki de babam bu yüzden çiftliğe gelmekten vazgeçmişti. Tahammül edemediği hatıralar yüzünden. Annemi buradan göndermeden önceki günlerin anıları. Ama babam unutmuş olmamı yeğlese de ben her şeyi hatırlıyordum.

Helene'i hatırlıyordum. Yalnızken ona *Maman* derdim. Zambak ve yağmur kokardı, yumuşak Fransız aksanıyla bir düşes gibi konuşurdu. Onun da benim gibi kehribar kahvesi gözleri vardı ve dua ederken gözlerini yumardı. Bana tuhaf dualar öğretmişti, onları söylerken ağzımda büyüyen tuhaf sözleri vardı. Yatağının altında sakladığı eski fotoğraf albümüne uzun uzun bakardı, bana ikimizden başka kimsenin bilmediği öyküler anlatırdı. Babam bunları öğrendiğinde onu nasıl ce-

zalandırdığını da hatırlıyordum. Tabii bunun sonunda Helene'i nasıl mahvettiğini.

Bunca zaman sonra bile hatırası boğazımı yakıyor. Babam gibi biri için fazla hassastı, babamın ondan yaşamasını beklediği türden bir hayat için fazla narindi. Fransa'daki ailesiyle ilişkisi kesilmişti, Amerika'daki arkadaşlarından uzaklaştırılmıştı, çocuklarının doğumlarından sonraki zorlu süreçleri tek başına atlatması beklenmişti, yalnızlığa ve bunalıma boğazına kadar batmıştı. Tüm bunlara, hiç tanımadığım abimin bir ahbabın evindeki öğle yemeği davetinde büyüklerin yanından uzaklaşarak bir gölete düşmesinin korkunç vicdan azabı eklenmişti. Ernest dört yaşında ölmüştü.

Yaşadıkları annemi kırılgan ve sulu gözlü birine dönüştürmüştü; bazen onu elden ayaktan düşüren buhranlar geçiriyordu ve bu, babamın affedemediği bir karakter kusuruydu. *Gözyaşları vakit kaybıdır,* diyordu. *Bir zayıflık, acizlik belirtisidir.* Bunları inanarak söylüyordu, o yılın sonunda nişanlanacağımı bildirmesi üzerine gözyaşlarımı tutamadığımda bunu bizzat öğrenmiştim.

Babam sanırım artık yeterince mutluydu. Sonunda Teddy'yle evlenmeyi kabul etmiştim. Buna elimden geldiği kadar uzun süre direnmiştim ama sonunda babam galip gelmişti, her zaman kazanacağından hep emindi zaten. Gelgelelim ben mutlu değildim ve sen, her nasılsa bunu tahmin etmiştin.

Benimkine benzeyen ailelerde büyüyen kadınlara benzemek, onlar gibi bir gölgeden ibaret kalmak istemiyordum, bir pazarlık kozu olarak görevleri sona erdikten sonra kimliklerini kaybeden o silik, itaatkâr yaratıklardan biri. Bizler günlük menüleri gözden geçirip çocuk büyütür, son modayı yakından takip eder, kocalarımızın davet sofralarını süsler ve genç, güzel bir yüz dikkatlerini çektiğinde başımızı diğer tarafa çevirirdik. Ama ben kendim için hep daha fazlasını istemiştim. Gerçekten anlamlı bir hayat yaşamayı hayal etmiştim, ardımda bir iz bırakacağım bir hayat. O hayatın nasıl şekilleneceğine dair

bir fikrim yoktu. Belki sanatla ilgili bir iş yapabilir ya da bir öğretmen olabilirdim ama şimdi Teddy'nin karısı olacağımdan bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Bir anlığına Goldie'ye neredeyse imrendiğimi fark ederek şaşırdım. Onun bir gazete imparatorluğu ve kimseye hesap vermediği bir hayatı vardı. Böyle yaşamak kim bilir nasıl bir histi? Kendi geminin kaptanı olmak, başkalarının etkisi altında kalmadan kendi kaderini belirlemek?

Bunu da hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Bu farkındalıkla dünyam ayaklarımın altından çekilmiş gibi oldu. Gözlerimi sol elimdeki tektaşa diktim, beni huzursuz eden o hatırlatıcıya. Yakında evleniyordum ve benden tek beklenen bu evliliği istememdi. New York'ta kocaman bir evim, saygın bir soyadım ve o soyadını taşıyan oğullarım olacaktı. Kızlarım, Cee-Cee'nin birkaç yıl önce yaptığı gibi, görev bilinciyle iyi ailelere gelin gidecekti. Benim de yakında, bir tarih belirleme gücünü kendimde bulduğumda yapacağım gibi.

Annemin dediği gibi, *fin*; son.

Ne var ki bu tür düşüncelerin kaçınılmazlığı üzerine düşünmeye vakit bulamadım. Lastiklerinin sesini duymuştum ve tedirginlikle karışık bir heyecana kapılmıştım. Arabanı görmek için çimenliğin ilerisine doğru baktım ve bir yanımla buraya gelmemeni umarken diğer yanımın bunu umutla beklediğini fark ettim.

Arabandan inişini izledim. Krom aksesuarları olan gümüş rengi, havalı bir şeydi. Bunu *ondan* ödünç alıp almadığını sormama gerek yoktu, zaten biliyordum. Senin tarzın değildi ve aslında seni hiç tanımamama rağmen bazı yönlerini bu kadar iyi bilmem tuhaf geliyordu.

Harris tüvit ceketin, bol kesimli yün pantolonun, Oxford ayakkabıların ve fiyakalı bir açıyla yana eğdiğin şapkanla rahat görünüyordun. Bana doğru yürüdüğünde bunların gerçek kıyafetlerin olduğunu düşündüm. Gerçek sen buydu. Koktey-

llerde boy gösteren biri değildin, yağmurdan etkilenmeyen, hem kılığından hem de kendinden emin olan bir taşralıydın.

Geleneksel bir binici kıyafeti giymiştim: gri, flanel bir ceket, kemik rengi bir potur ve acemi bir binici olduğumu belli eden gıcır gıcır, kızıl-kahve çizmeler. Binicilik kıyafeti gibi şeylerde özel zevkleri olan Teddy'nin hediyesiydi hepsi. Aslında buna neden zahmet ettiğimi bilmiyordum. Havanın at binmeye uygun olmadığı çok açıktı ama her şeyi usulüne göre yapmak zorundaymışım gibi hissetmiştim. Bizim çevreden olanların her etkinlik için ve tercihen doğru markadan edinilmiş bir üniforması vardı. Onları rahat oldukları, hatta o etkinliğe uygun oldukları için değil, bizden beklenen bu olduğu için giyiyorduk ve beklentilerin dışına asla çıkmamalıydık.

Başını eğip saçakların altına girerken şapkanı çıkardın ve kenarındaki yağmur damlalarını silkeledin. "At binmek için kötü bir gün," dedin sırıtarak. "Başka ne yapabiliriz?"

Açık havada daha genç görünüyordun, pahalı smokinlerini çıkarınca daha haşin bir yanın çıkmıştı ortaya. Gerçi smokinlerini de gayet iyi taşıdığını inkâr edemezdim. Sanırım bukalemun gibi bir şeydin, gerektiğinde çevresine uyum sağlayabilen bir adamdın. Birinin böyle bir beceriye ihtiyaç duymasına anlam veremedim. Sonra dün gece, bir makinen olmadan fotoğraf çeker gibi odaya göz gezdirdiğini anımsadım.

Neyin ya da kimin fotoğrafını çekiyordun?

Ansızın seninle ilk kez baş başa kaldığımızı fark ettim. Seyis yamakları öğle yemeğine gitmişti ve atları çalıştıran adam havayı bahane ederek gelmemişti. Kimsenin gözü üzerimizde değildi, mercek altında değildik. Nedenini bilmiyorum ama bundan rahatsızlık duymuştum. Mesele senden korkmam değildi. Korkmuyordum. Yani korkuyor sayılmazdım. Ama sen yakınımdayken kendim gibi olamıyordum.

Bana baktığını fark ettim, bir cevap bekliyordun. "Size ahırları gezdirebilirim," dedim. "Atlarla tanışırsınız."

"Yani doğum günü hediyelerinizle mi?"

Hafifçe yukarı kıvrılan dudakların ve o soğuk, mavi bakışlarınla yine benimle alay ediyordun fakat sana kızmak yerine elimde olmadan gülümsedim. "Evet. Doğum günü hediyelerimle."

Yağmur, ceketinle kravatını lekelemişti. Gömleğin de ıslak beneklerle kaplıydı. Gömlek kolası ve giysilerinin sıcak, yün kokusu üzerine sinmişti. Onların ardından belli belirsiz bir tıraş sabunu kokusu geliyordu. Bu erkeksi ve biraz yıldırıcı kokunun burnuma dolmasıyla bir adım geri çekildim. "Kurulanmanız için size bir havlu bulabilecek miyim bakalım."

"Böyle iyiyim. Ama ahırları gezmeyi isterim." Beni baştan aşağı süzdün ve tekrar yüzüme bakmadan önce, kısa bir anlığına, çizmelerime gözün takıldı. "Bu arada, ne güzel bir kıyafet. Tam bir... binici. Boşa gitmesi yazık oldu. Ama belki başka bir gün at bineriz ve onun da hakkını verirsiniz."

Alaycılığından bu kez pek hoşlanmadığımdan arkamı döndüm. Üzeri örtülü geçidin ucundaki ahırın kanatlı kapılarına doğru beni takip ettin. Ahıra girdiğimizde yağmur sesi hafifledi ve yerini derin bir sükûnete bıraktı.

İçerisi serin ve loştu, nemli samanla at kokusu insanın uykusunu getiriyordu. Ablamla birlikte binmemiz için burada bir midillinin tutulduğu günlerde ahırda kestirirken yakalanışımı hatırladım. Yine yağmurlu bir gündü ve Bay Oliver'ın sıcacık evimize girmesine izin verilmemesinden nefret ediyordum. Bu yüzden, onunla arkadaşlık etmek için onun bölmesindeki samanların üzerine kıvrılmıştım. Annemle babam beni ararken evin altını üstüne getirmişti, annem benim başıma da zavallı Ernest gibi korkunç bir şey geldiğinden endişe ederek deliye dönmüştü. Seyis beni bulup eve götürdüğünde babam beni öyle kuvvetlice sarsmıştı ki süt dişlerimden biri kırılmıştı.

Hafif bir ıslıkla düşüncelerimden sıyrıldım. Yanımda dururken etrafı görmek için boynunu uzatmıştın. Yüksek, ahşap tavanı, binaya yeni eklenen pencereleri, tuğlaları değiştirilen

ana koridoru, pırıl pırıl kapıları ve atların durdukları bölmelerin oymalı paravanlarını izliyordun.

"Gerçekten görülmeye değermiş," dedin sonunda. "Bir ahıra göre çok lüks. Ama taşlara bakıyorum da sanırım yeni değil."

"Doğru. Ev 1807'de inşa edilmiş. Ahır da ondan biraz daha sonra. Gerçi o zamanlar domuzlar ya da koyunlar için yapıldığını tahmin ediyorum. Ben küçükken bir midilliye rahat rahat yetiyordu ama yeni atlar gelmeden tavanı yükseltmek zorunda kaldık."

"Bu iş peder beye epey pahalıya patlamıştır."

Tüm bunların ne kadara mal olduğuyla ilgili hiçbir fikrim olmadığını fark ederek omzumu silktim. "Bunu bir iş harcaması olarak değerlendirdi."

Şaşırmış göründün. "Yeni hobinizle para kazanma şansınız olduğunu mu düşünüyor?"

"O tür bir iş değil."

"Ne tür bir iş olduğunu sorabilir miyim?"

Az kalsın gülüyordum. Seni çok az tanıyordum, hatta hiç tanımıyordum ama ilk izlenimime göre her türlü soruyu sormaya cüret edebilen biriydin. "Teddy'yle ilgili," dedim usulca. "Onunla evlenmeyi kabul etmemle."

"Anladım. Babanız atlarla ilgili arzunuzu yerine getirirse Teddy'nin karısı olarak elde edeceğiniz hayatın meziyetlerini görüp onun teklifini kabul etme ihtimalinizin artacağını düşündü."

"Onun gibi bir şey."

"Öyleyse bu bir... rüşvet."

"Babamın çalışma şekli bu. O her istediğini satın alır." *Alamadıklarını da ezip geçer,* diye düşündüm ama bunu dile getirmedim. Söylemem gerekenden daha fazlasını söylemiştim zaten. "Gelin, sizi atlarla tanıştırayım."

Düşüncelerini söylemek yerine benimle yürüdüğünde sana minnettar oldum. Şansım varsa atlar dikkatini dağıtırdı ve o konuya geri dönmezdin. Seninle babamı konuşmak doğru gel-

miyordu. Söylediğim şeyler doğru olmadığından değil, ben aile meselelerinin aile içinde kalması gerektiği öğretilerek büyütüldüğüm için. Babam bu kuralı bize zorla öğretmişti, anneme, ablama ve bana. İnsan ailesine sadık olmalı ve onun reisine itaat etmeliydi. Yani babama. Biri bu kuralı çiğnediğinde neler olduğunu görmüştüm.

"Burada kaç tane atınız var?" diye sordun beni bu âna dönmeye zorlayarak.

"Bölmeler altı tane ama şimdilik sadece dört atımız var." Sol taraftaki ilk iki bölmeyi işaret ettim. "Bu ikisi binek atları. Sadece gezinti için."

İki çift meraklı göz bize baktı. Birincisi Tatlı Kız adında uysal bir demir kırıydı, ikincisiyse gençken insanları ısırmaya meyilli olduğu için ablamın Isırgan ismini taktığı siyah, iri yarı bir beygirdi. Beni hiç ısırmamıştı. Ama Cee-Cee hiçbir zaman bir hayvan sever olmamıştı. Gerçi o insanları da sevmezdi.

Tatlı Kız bizim geldiğimizi görünce hafifçe kişnedi, burun delikleri genişledi, kulaklarını dikti. Özgürlüğün kokusunu almıştı ve onun isteğini yerine getiremediğime üzüldüm. Tekrar kişnedi ve burnuyla avucumu dürttü. Yüzümü ona döndüm ve pembe, kadife gibi burnuna bir öpücük kondururken hiç olmazsa onlara sevdikleri yiyeceklerden getirmeyi akıl etmediğime pişman oldum.

"Özür dilerim, kızım." Beni vicdan azabından kurtarmak ister gibi yanağımı dürttü. Onu sevgiyle okşayıp bir kere daha öptüm.

"Sizi seviyor."

"Uzun zamandır birlikteyiz. Bizimkiler onları midillime binemeyecek kadar büyüdüğümde aldı. Birini bana, diğerini ablama."

"Hangisi hanginizindi?"

Söylememem gereken bir şeyi söylemek üzere olduğumu fark edince kendime hâkim oldum. Onun yerine omzumu silktim.

"Cee-Cee atlarla fazla ilgili değildi, o yüzden ikisi de benim oldu. Artık yaşlandılar ama hâlâ güçlü kuvvetliler."

"Bugün bineceğimiz atlar bunlar mıydı?"

Isırgan'ın yelesinin ön tutamını okşamak için elimi uzatırken başımı salladım. "Onları dışarı çıkaramamaktan nefret ediyorum. Buraya eskisi kadar sık gelmiyorum. Gezintiye çıkmak hoşlarına giderdi."

Gülümsedin ve Isırgan'ın ensesine vurdun. "Sanırım bu benim de hoşuma giderdi."

Isırgan kişneyip elinden kurtuldu, sonra sana yine sokuldu. İhtiyatlı bir hayvandı ama teması seviyordu, dokunulmaya, ilgiye ihtiyaç duyuyordu. Bölmesinde uysalca ve umutla sürgüyü açıp onu dışarı çıkarmamı bekleyişi birden beni hüzünlendirdi.

"Zavallıcık," dedim usulca. "Bir yerde sürekli kapalı tutulmak hiç eğlenceli değil, öyle değil mi? Birinin seni özgür bırakmasını beklemek?"

Elini indirip bana döndün ve sessizliğin bir dakika kadar sürdü. Beni incelediğinin farkında değilmişim gibi yaptım fakat bakışlarının ağırlığı ensemi karıncalandırdı. *Ne?* diye bağırmak istedim. *Bana baktığında ne görüyorsun?* Ama bir yanım bunu öğrenmekten korkuyordu. Hatta bu duygu diğer hepsinden daha baskındı. Dünyanın benim ne kadarımı görmesine izin vereceğim konusunda daima titizdim. Ama şimdi bunun önemi kalmamış gibiydi. Sen hepsini görüyordun, özellikle de hoşlanmadığım taraflarımı. Üstüne üstlük onları görebildiğini bilmemi istiyordun.

"Hâlâ atlardan mı bahsediyoruz?" diye sordun aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir biçimde uzadığında. "Özgür bırakılmayı bekleme kısmını kastettim."

Sessiz ahırda sesin daha kalın çıktı ve bu, biraz huzursuz ediciydi. İşi şakaya vurdum, inandırıcı olmadığımı bilmeme rağmen bu oyuna devam ettim. "Tabii ki atlardan bahsediyorum. Başka neden bahsediyor olabilirim?" Ondan sonra, birden geri

çekildim ve koridorun karşısındaki bölmelere doğru yürüdüm. "Gelin, hediyelerimi görün."

Yanımda yürümeye başladığında gözlerin hâlâ üzerimdeydi. Ağzımdan laf almak için üstelemek istedin ama ürküp kaçmamdan korkuyor gibiydin, o yüzden yapmadın. Korkmakta haklıydın. Gerçekten kaçabilirdim.

"Bu, Fişek Jack Prize," dedim gözleri ışıl ışıl bakan ve beyaz, ince bir lekenin alnını süslediği al donlu, zarif atı göstererek. "39'da doğdu, at yaşına göre daha bebek sayılır."

"Çok yakışıklı."

"Değil mi? Eğiticileri bir şampiyon olacağını söylüyor. Hem akıllı hem de mükemmel bir soydan geliyor. Babası, Lexingtonlı Dark Upstart'tı, karpal kemiğindeki bir çatlak yüzünden emekli edilene kadar pek çok yarış kazandı."

Şaşırmış ve biraz etkilenmiş görünüyordun. "Sizi acemi sanmıştım. Oysa atçılık jargonuna tamamen hâkimsiniz."

Övgüne memnun olarak gülümsedim ve biraz rahatladım. "Size söylemiştim. Çok okuyorum."

"Diğerlerine göre biraz daha çekingen duruyor."

"Atlar insanlara benzemez. Onlarda ilk görüşte aşk diye bir şey yok. Onlarla bağ kurmak zaman alır. Ben Isırgan ve Tatlı Kız'la birlikte büyümüş sayılırım. Evcil hayvanlarımız gibiydiler. Ama yarış atları başka. Onlar atlet, binek atları değiller. Burada uzun kalmayacaklar. Yavaş yavaş komut almaya başlayana kadar yalnızca birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"O ne demek?"

"Eğitilmeye açık olmaları, eyerle rahat olmaları. Ama bu daha başlangıç. Parkur eğitimine uygun bir yaşa geldiklerinde Saratoga'ya götürülecekler."

"Teddy'nin atlarıyla birlikte mi?"

Onun adının yine anılmasından rahatsız olarak gerildim. "Evet, sanırım. Fişek Jack kışın ve ilkbaharda hazırlanacak.

Gelecek yaza iki yaşında olduğunda umarım yarışmaya başlayabilir."

Son bölmeye bakmak için yürüdün. "Bu güzellik kim?"

Bir keskiyle yontulmuş gibi sert hatları ve birörnek yarım çorapları olan, kestane doru kısrağa baktım. Pek de şanlı olmayan soyuna rağmen gerçekten çok güzeldi. Birden vicdanım sızladı. "Aslında bilmiyorum. Ona henüz bir isim koymadım. Seyisler onunla ilgili umutlu konuşmuyor ama bence gelecek vadediyor. En azından ümidim o yönde. Şimdilik ona Küçük Kız diyorum. Ahım şahım bir isim olmadığını biliyorum ama resmî adını alana kadar idare eder. Gerçi elimi çabuk tutmalıyım, vaktim dolmadan bir karar vermeliyim."

"Vaktiniz dolmadan mı?"

"Bir safkana isim koymak önemli bir iş. İsimlerin on sekiz harften uzun olmaması gibi bazı kurallar var. Sonra, jokey kulübüne altı tane isim sunuyorsun ve son sözü onlar söylüyor."

"Bu adil mi?"

Omzumu silktim. "Kurallar böyle. İlk tercihim Tatlı Kaçak olacakmış gibi görünüyor. Onu onaylayacaklarının garantisi yok ama şimdilik ilk seçimim o."

Beni dinlerken yüzünde son derece tuhaf bir ifade vardı, bakışlarının ısrarcılığı bende gözlerimi kaçırma isteği uyandırdı. "Ona Belle'in Vaadi adını koyun," dedin birdenbire.

"Belle'in Vaadi mi?"

"Gelecek vadettiğini söylediniz."

"Doğru ama Belle kim?"

"Sensin." Âdeta çocuksu bir ifadeyle bir anlığına başka bir tarafa baktın. "Bu ismi sana tanıştığımız gece koydum. O gece balonun en güzel kızıydın. Nereye gidersen git sanırım hep öyle olacaksın. Her hâlükârda, ben tanıştığımızdan beri seni öyle düşünüyorum."

Sözlerin yanaklarıma ateş basmasına neden oldu. "Beni mi düşünüyorsunuz?"

"Çekingen olma. Sana yakışmıyor."

"Biz iki yabancıyız," diye hatırlattım beni kaygılandıracak kadar soluksuzca. "Bana neyin yakışıp yakışmadığını bilemezsiniz."

"Bunu değiştirmek isterim."

Başımı arkaya yatırarak sinirli bir kahkaha attım. "Pekâlâ. Ben Belle'sem sizi nasıl çağıracağım? Hemingway olabilir mi? Ya da Hemi?"

"Umurumda değil. Yeter ki çağır."

Gözlerimi kaçırdım. Bana kur yapıyordun ve bundan hoşlanmamıştım. Veya belki de çok hoşlanmıştım. Senden bir adım uzaklaşmaya çalıştım ama elin koluma değdi. Belli belirsiz bir dokunuştu.

"Gitme. Lütfen."

"Neden buradasın?" diye sordum açıkça. "Ne istiyorsun?"

"Söylediğim gibi, tek arzum seninle sohbet etmek. At binseydik de konuşacaktık. Sadece atlar olmayacak."

Ahırın açık kapılarına doğru yürüdün, bir çift eski tabure buldun ve onları kapının ağzına çektin. Şapkanı yakındaki bir çiviye asıp taburelerden birine oturmanı ve beklemeye başlamanı izlerken çileden çıktım. Kendi bildiğini okumaya alışmış bir erkek daha. Yanlış yaptığımı bile bile yanına geldim.

Şimdi yağmur daha şiddetli yağıyordu, gri, kalın bir perde etrafımızı çevirmiş gibiydi. Sadece biz vardık, bir de çatıya vuran yağmurun pıtırtısı. Birden duyularım keskinleşti, tüm sinir uçlarım dikkat kesildi.

Gülümseyerek beni yumuşatmaya çalıştın. "Ne konuşalım?"

Ceketimin kolundan bir iplik koparıp yere atar gibi yaparak oyalandım. "Konuşmayı sen istedin. İlk soruyu sen sor."

"Tamam. Bana çocukluğundan bahset."

Şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Çocukluğum mu?"

"Her şeyi öğrenmek istiyorum. Saçlarını örer miydin? İlk erkek arkadaşın kimdi? Okulunu seviyor muydun?"

"Saçlarımı örmezdim, hayır," diye yanıtladım böyle bir şeyi neden merak ettiğine dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen. "İlk erkek arkadaşımın adını hatırlamıyorum. Ayrıca okuldan nefret ederdim. Aslında bu doğru değil. Birlikte okuduğum kızlardan nefret ediyordum. Bir de müdiremiz Bayan Cavanaugh'dan. O da beni sevmezdi çünkü çok fazla soru soruyordum ve derslerde hep bir şeyler karalıyordum."

"Bir şeyler mi karalıyordun?"

"Kompozisyon defterime."

"Sevgilinin adını mı?"

"Şiirler," dedim kısaca.

"Şiir mi yazıyorsun?"

Seni şaşırttığımı görebiliyordum. Kendimi de şaşırtmıştım. O aptal şiirleri yıllardır düşünmüyordum ve birdenbire nereden aklıma geldiklerini merak ettim. "Büyüme çağındaki bir kızdım. O yaşlardaki kızlar böyle şeyler yapar. Bizi üzen şeyleri aptalca şiirlere dökeriz."

"Aşk şiirleri mi yazıyordun?"

Başımı savurarak küçük bir kahkaha attım ve bu jestin seninle flört ettiğime dair bir yanlış anlamaya sebebiyet verebileceğini son anda fark ettim. "Aşk hakkında ne biliyordum ki? Daha çocuktum. Hayır. Saçma sapan şeyler yazıyordum. Kafesinden kurtulup şehrin semalarının üzerinden uzaklara, çok uzaklara uçan, tutsak bir kuşla ilgili saçmalıklar. Biri de şu çalılıklardan yapılan labirentlerin birinde kaybolmakla ilgiliydi. Çalılar sürekli büyüyordu ve çıkış yolunu bulamıyordum."

"Kulağa anlamlı geliyor."

"Sizin oralarda dedikleri gibi, ipe sapa gelmez şeylerdi. Ama o zamanlar gerçek bir şiir tutkunuydum. Elime ne geçerse okuyordum, bazıları benim yaşımdaki bir kıza hiç uygun şeyler değildi. Büyüdüğümde Elizabeth Barrett Browning olacağımdan emindim."

Bir şey arıyormuş gibi tuhaf tuhaf süzdün beni. "Bunları bana ne zaman anlatacaktın?"

Tuhaf bir soruydu bu, yıllardır tanıdığın birine soracağın türde bir şeydi. "Nasıl anlatabilirdim? Ne zaman? Daha yeni tanıştık."

Dudak büküşünün âdeta şehvetli bir tarafı vardı. "Durmadan unutuyorum."

Bunu nasıl becerdiğini bilmiyordum ama sanki şimdi bana daha yakın oturuyordun. Ansızın dünya küçülüp şu kapı eşiğinden ibaret kalmış gibiydi. Yalnızca sen ve ben vardık, bir de yağan yağmura karışan sözlerimiz. Ne var ki gözlerimi kırpıştırdığımda taburenin onu ilk koyduğun yerde durduğunu gördüm. Gözlerimi indirip çizmelerime baktım.

"Tanıştığımız gece," dedin ve bunun bana hatırlatılmasına gereksinim duyuyormuşum gibi, "St. Regis'te," diye ekledin. "Seninle kitaplardan konuştuk, Hemingway ve Dickens'tan ve Brontëlerden. Bana yazdığını hiç söylemedin."

"Çünkü yazmıyorum." Sesim kendimi savunur gibi güçlü çıkmıştı. Biraz yumuşattım. "Büyüyünce terk edilen çocukluk hayallerinden biriydi. Sen de bilirsin. Birden bir şeyin tutkunu olursun, öyle ki bir süreliğine ondan başka bir şey düşünemezsin. Sonra bir şey olur ve tutkun biter."

"Sana ne oldu?"

Birazcık kıpırdandım, bu hatıradan huzursuz olmuştum. Ama beni dikkatle izliyordun, ilgiyle. "Bayan Cavanaugh," diye yanıtladım sonunda. "Bir defterime el koydu ve onu babama gösterdi. Biraz şeydi... O zamanlar Sappho evremdeydim. *Henüz dalından koparılmamış ve elde edilmemiş kırmızı elma.* Hiçbirinin anlamını bilmiyorum ama bunu umursamıyordum. Kelimeler ilgimi çekiyordu, ritimleri, aksettirdikleri keder. Onları yeni baştan yaratmak istiyordum, kendi kelimelerimle. O yüzden de bazı denemeler yapmaya başlamıştım, o güzelim lirizmi taklit etmeye çalışıyordum. Babam okudukları karşısında dehşete

düştü. Kendi deyişiyle, onları *müstehcen* buldu. Tüm defterlerimi istedi ve gözümün önünde hepsini paramparça etti. Şiir okumam bile yasaklandı. Sonra bir süre yatağımın altına sakladığım bir günlüğe yazmaya devam ettim ama ablam onu buldu ve ortalığı velveleye verdi. Şairlik kariyerim böylece sona erdi."

"Kaç yaşındaydın?"

"On dört. Belki on beş."

"O zamandan beri hiç yazmadın mı?"

"Hayır."

"Ama yazabilirsin. Yani şimdi."

Omzumu silktim ve senden gözlerimi kaçırdım. "Bunun bir manası yok."

"Söyleyecek bir şeyinin olmasının dışında mı?"

"Söyleyecek bir şeyim yok ki."

"Buna inanmıyorum."

"Ben senin gibi değilim," dedim ruhsuzca çünkü bunu zaten biliyordun, bu tuhaf iç dökmeyi daha fazla uzatmamıza gerek yoktu. "Ben derin biri değilim. Deyim yerindeyse, bir cevherim yok. Tabii vakıf fonunu cevher saymazsak. Bir yelkenliyle dünyayı dolaşacak, hayallerinin peşinden koşacak ya da arkadaşın Goldie gibi, gelenek ve göreneklere burun kıvırabilecek biri değilim. Bir zamanlar öyle olduğumu sanıyordum ama neyse ki gözüm çabuk açıldı. Bana atları sorduğunda nasıl biri olduğumu düşündüysen tam olarak öyle biriyim. Çok zengin bir adamın her istediğini elde etmeye alışmış şımarık kızıyım."

"Peki *her şeyin* bedeli itaat etmek mi?"

Bakışlarına karşılık verdim, aklımdan geçenleri görebildiklerine ikna olduğum o gözlere meydan okudum. "Bana acıma."

"Acımıyorum. Hepimiz seçimler yapıyoruz. Meslek hayatında, siyaset konusunda, asla mutlu olmayacağımız biriyle evlenmeyi kabul ettiğimizde. Buna taviz deniyor."

"Senin Goldie'yle yaptığın şey bu mu?" diye sordum durumu tersine çevirmek için çaresizce debelenerek. "Taviz vermek mi?"

İç çektin. "Söz dönüp dolaşıp yine Goldie'ye geldi. Pekâlâ. Bilmek istediğin nedir?"

"Siz ikiniz..."

"Sevgili olup olmadığımızı mı soruyorsun?" dedin. "Çekinme. Tüm ilginç ve şok edici detayları seve seve paylaşabilirim. Ama kendini buna hazırla. Dehşete düşebilirsin."

Beni şok etmene izin vermemekte kararlıydım, kıpırdamadan oturmaya devam ettim.

"İşin doğrusu, Goldie'yle ilişkim..." Duraksadın ve çeneni sıvazladın. "Bunu en kibar nasıl söyleyebilirim? Bizimkisi bir maddiyat ilişkisi."

Elimde olmadan gözlerimi kocaman açtım. "Ondan para mı alıyorsun? Şey için... Hayır." Elimi kaldırdım. "Unut gitsin. Bunu bilmek istemiyorum."

"Aman Tanrım. Senin aklın belden aşağı çalışıyor."

"Benim mi? Asıl sen..."

Çok komik bir şey söylemişim gibi sırıttın. "Goldie diğer yayınlarının yanı sıra bir dergi çıkaracak ve bana oraya yazılar yazmamı teklif etti. Yaşamdan kesitler türü bir şey olacak. Toplumun ilgisini çeken yaşam öyküleri. Bir Hemingway olamam tabii ama hiç olmazsa daha iyi bir fırsat yakalayana kadar geçimimi sağlayacak. Ayrıca senin gibi Amerikalı zenginlerle tanışacağım. Kim bilir, belki bir iki tane bedava seyahate bile çıkabilirim."

"Bir gün yayımlayacağını söylediğin romana ne oldu? Onu ne zaman yazacaksın?"

Gözlerini kaçırma sırası sendeydi. "Korkarım o hayali şimdilik rafa kaldırdım."

"Zaman mı yok?"

"Kitabımın nabzı atmıyor."

Kaşlarımı çattım. "O ne demek?"

"Ona kan gitmiyor demek. Dolayısıyla onu hayata döndürmenin bir yolunu bulana kadar..."

"Yaşamdan kesitler yazıları yazıp sosyal hayatta patronuna kavalyelik edeceksin."

"Madem her şeyi açık açık konuşuyoruz, kendime bir ev bulana kadar Goldie'de kaldığımı da söylemeliyim. Ayrı odalarda."

Seni kuşkuyla süzdüm.

"Onunla yatmadım," dedin kesin bir dille. "Böyle bir planım da yok."

Gözlerimi devirdim. "Onunla yatmayı planlayan biri olduğundan şüpheliyim. İri, sarışın bir örümceğe benziyor."

"Ufak bir kıskançlık mı seziyorum?"

"Kıskançlık mı?" Sana soğuk bir bakış attım. "New York'un en seçkin erkeklerinden biriyle nişanlıyım."

Taburenden kalkıp ellerin ceplerinde, kanatlı kapılara doğru yürüdün ve yağmurdan ıslanan avluya doğru baktın. "Asla mutlu olamayacağın biriyle evlenmek derken Teddy'yi kastettim. Sana bunun nedenini söyleyeyim mi?"

"Nişanlım hakkındaki düşüncelerinle ilgilenmiyorum."

"Söyleyeceklerimden korkuyor musun? Haklı olabileceğimden?"

"Senden duyacaklarımdan korkmuyorum."

"Sahi mi?"

Göz açıp kapayana kadar yine karşımda bittin. Bu beklenmedik yakınlıktan rahatsız olarak gerildim. Aramıza mesafe koymaya ihtiyaç duydum ama kolunun altından geçip yağmurlu avluya çıkmadığım sürece gidebileceğim başka bir yer yoktu. Bunun yerine, başımı kaldırdım ve o soğuk, berrak gözlere baktım. "Evet."

"Seni öpmek istediğimi söylesem bile mi?"

Sana izin vermemi beklemedin ama dudakların benimkilerin üzerine kapandığında sana o izni verdim. Vücudumun, ikimizin yolu en başından beri buymuş gibi sana doğru savrulması benim için hiç beklenmedik ve olağan dışı bir şeydi. Seni ilk gördüğümde kendini gösteren o sessiz yangının bir gün tutuşup

beni hazırlıksız yakalaması. Eğer ona bir fırsat verilirse beni yakıp kül edebileceğini ve benim buna izin vereceğimi anlamak.

Olması gereken bu işte, diye düşündüm nefeslerimiz birbirine karışıp kemiklerim erimeye başladığında.

Bu. Bu. Bu.

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(30-39. sayfalar)

5 Eylül 1941
Water Mill, New York

Seni öpmemem için yüz tane, bin tane, milyon tane neden vardı ama gözlerin gözlerime değdiğinde hiçbiri aklıma gelmedi. Dudakların öpülmek için bekliyordu, kesik kesik solumaya başlamıştın, boynunda küçük bir nabız atıyordu, bir kuşunki gibi telaşlıydı.

Benden uzaklaşmanı bekliyordum, aslında bir bakıma bunu umut ediyordum, adım atmak üzere olduğumuz karmaşadan ikimizi de korumak için. Bunun yerine, bana tamamıyla teslim olarak nefesimi kestin. Kimin kimi öptüğünden artık emin değildim. O temasta ve senin tadında kendimi kaybettim, seni ilk gördüğümden beri senin için hissettiğim ve varlığını inkâr etmeye çalıştığım ihtiyaçta. Ağızlarımız birbirini keşfetmeye devam ederken, bir şeyler bulurken, alırken ve bir şeylere teslim olurken, bu gerçek –bu, olan oldu ve artık geri dönüşü yok hissiyatı– beni yüreklendirdi.

Yine de bu, hiçbir zaman planın bir parçası olmamıştı ve böyle pervasızlık edebildiğime inanamıyordum. Bir yanım –hâlâ mantıklı düşünebilen tarafım– bunun senin için yeni bir şey olduğundan, kimseye bu şekilde teslim olmadığından emindi. Bu düşünce bir damara zerk edilen morfinin etkisine benzediğini tahmin ettiğim bir biçimde başımı döndürüyordu.

Bitmesini hiç istemediğin bir kendinden geçme hâliydi bu. Ama bitmeliydi ve bitti.

*

Bundan yıllar sonra, şimdi bile hangimizin aklını başına toplayıp geri çekildiğini söyleyemiyorum. Bunu benim yaptığımı varsaymak istiyorum ama bu pek mümkün görünmüyor.

O öpüşme birçok şeyin başlangıcıydı. İstediğimi sandığımdan daha fazlasının. Kaybetmeye dayanabileceğimi sandığımdan daha fazlasının. Ama sadece o öpüşme değildi. İlk andan, söylediğin ilk sözlerden itibaren girdabına kapıldım, suyun boyumu geçtiğini bile anlamadan açığa sürüklendim. Senin de böyle hissettiğine inanmama izin verdin.

O gün, beni bana her şeyini verebilirmişsin gibi öpebilmeni ve bunda samimi olmamanı bugüne dek hâlâ anlayabilmiş değilim. Belki de o ilk nefes kesici zayıflık ânında ve sonrasındaki nefes kesici anlarda gerçekten samimiydin. Belki taze heyecanın geçmeye başlayıp benimle sahip olacaklarına ve olamayacaklarına dair gerçeklerle yüzleştiğinde fikrini değiştirdin.

Seninle ertesi gün ve ondan sonraki gün de görüştük. Hatırlıyor musun? Öğleden sonraları ahırda buluşup at bindik ve kimsenin bizi görmeyeceğini bildiğimiz korularda el ele ve ara sıra uzun ve yavaş öpüşmeler için duraksayarak yürüyüş yaptık. Gülünç bir şekilde mutluydum, sadece seninle olmakla yetiniyordum ve nişanından hiç bahsetmememizde bir tuhaflık yokmuş gibi davranıyordum.

Dikkatlice etrafından dolaşılan bir kara mayını gibi, Teddy'nin varlığını görmezden geliyorduk. Çünkü onun adını anmak, onun gerçek olduğunu kabul etmek bu büyüyü bozabilirdi.

Rose Hollow'daki o yasak anlarımızda zaman kavramımızı yitirmiş gibiydik, kendi inşa ettiğimiz ve yalnızca bizim var olduğumuz bir dünyadaydık. Ve o ilk günlerde... Bunu nasıl

ifade etsem? Çılgınlık mı? Evet, gerçekten öyleydi. O ilk çılgınlık günlerinde, Birleşik Devletler'e ne yapmak için geldiğimi neredeyse unutmuştum. Beni büyülemiştin, toy bir delikanlı gibi karasevdaya tutulmuştum. Senin de benim için deli olduğuna kendimi inandırdım. O hatıralar hâlâ taze. Canlı varlıklar gibi, ışıklar söndüğünde beni bekliyorlar ve ansızın, elimde olmadan ya da belki de isteyerek kendimi dünde buluyorum.

*

Sonbaharın ilk günüydü, bir sepet hazırlamıştın. Arabayla göl kıyısına gittik ve çimenlere bir örtü serdik. Goldie'nin ödünç Zephyr'inin bagajında bulduğumuz örtünün üzerine bağdaş kurup oturarak salatalık salatasıyla söğüş tavuk yedik.

Çocukluğumu sorma sırası sana gelmişti. Sana annemle babamı, nasıl bir evlilikleri olduğunu ve babamın kahramanım olduğunu anlattım. Bournemouth kıyılarında yaptığımız ucuz tatillerin, kriket takımındaki sayılı günlerimin ve üniversitedeki sefil hayatımın öykülerini de araya sıkıştırdım. Sonra, babamın birkaç yıl önce öldüğünden –kimsenin fark etmediği bir kan pıhtısı sebep olmuştu buna– ve Londra *Observer*'daki eski patronunun sırf ona vefasından beni işe aldığından bahsettim. Hâlbuki asla babam gibi bir yazar olamayacağımı bildiğimi söyledim.

Beni dinlerken gözlerini kapayıp yüzünü güneşe dönmüştün, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı, her bir kelimeyi görüyor, kokusunu ve tadını alıyor gibiydin. Ama son cümlemde gözlerini açtın ve bakışlarını yüzümde gezdirdin.

"Buna gerçekten inanıyor musun? Asla baban kadar iyi olamayacağına?"

"Herkes inanıyor. Tabii ki annem dışında." İsteksizce sırıttım. "O beni gözünde büyütüyor. Annelik vazifesi icabı bana güveniyor."

"Ben de sana güveniyorum," dedin usulca.

Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yutarak başımı çevirdim. Bana güvenmemeni söyleyecektim az daha, asıl peşinde olduğum şeyi öğrendiğinde zaten güvenmeyeceğini. "Bu nasıl mümkün olabilir?" dedim bunun yerine. "Yazdıklarımın henüz tek kelimesini okumadın."

"Bu doğru değil. Haftalardır tüm hikâyelerini okuyorum."

Bu sözlerini geçiştirdim. "Onlar benim değil. Sadece para kazanmak için yazdığım şeyler."

"Öyleyse romanını okumama izin ver."

"Olmaz."

"Nabzı atmadığı için mi?"

"Evet."

"Bunun anlamını hâlâ anlamadım."

"Babam yazdığım bir yazıyı okuduktan sonra böyle demişti. Bunu hiç unutmadım. Kurgu olsun, olmasın gerçekten iyi yazıların bir kalp atışı, yazarından kaynaklanan bir yaşam gücü olduğunu söylemişti. Onu okuyucuya bağlayan görünmez bir bağ gibi. O olmadan eserin uzun ömürlü olamaz."

"Babanın yazılarının nabzı atıyor muydu?"

Gülümsedim. Elimde değildi. "Hem de gümbür gümbür. Ne yazık ki ırsi değil. Soydan soya aktarılmıyor ve taklit edilebilen bir şey de değil. Tamamen yazara özgü. Ama onu bulman gerek."

"Peki, o nabız nasıl bulunuyor?"

"Babama aynı soruyu sordum."

"Cevabı neydi?"

"Yazarak. Daha çok yazarak. Epey üzerime geliyordu."

"Çünkü sana güveniyordu," dedin usulca. "Hayatında öyle biri olduğu için şanslıymışsın. İstediğin kişi olmanı ve hayallerini gerçekleştirmeni destekleyen biri."

Sepetten aldığım bir elmayı ısırırken yüzünü inceledim, sesine sinen hüznün sebebini anlamaya çalıştım. Bunun kim-

den kaynaklandığını ve onu nasıl yok edebileceğimi bilmek isterdim. Kimsenin fark etmediğini sandığında melankolik bir havaya büründüğünü ilk hissedişim değildi bu. Sana sorduğum bazı sorularda benden gözlerini kaçırdığını.

"Çocukken o tarz bir destek görmediğini hayal edemem," dedim ısırıklarımın arasında. Hayatınla ilgili çok fazla soru sorduğumda genellikle takındığın soğuk tavırla karşılaşma riskini göze aldım.

Birkaç çimen kopardın ve onları kucağında örmeye başladın. Benimle göz göze gelmekten kaçındığın ve uzun bir süre sessiz kaldığın için konuyu geçiştirdiğini düşündüm. Sonunda başını kaldırdın. "Deniz kenarında ailece tatil yapmak hoşuma giderdi."

Boynumu uzatıp kır manzarasına baktım, dalga dalga yükselen ve alçalan koyu yeşil tepelere, parlak yapraklı ağaçların ilerisindeki gölün ışıltılı yüzeyine ve doğrusu, senin için üzülemedim. "Ne kadar acıklı," dedim işi şakaya vurarak. "Yazları bunun gibi bir yerde azap çekmek ve atlarına kavuşmak için doğum günlerini beklemek zorunda kalmak. Gerçekten bunlarla nasıl baş ettin?"

"Doğru, ben buyum işte," diye misilleme yaptın ördüğün çimenleri bir fiskeyle yere atarak. "Hüsrana uğramak nedir bilmeyen şımarık bir çocuk."

Her zaman yiğitçe gizlemeye çalıştığın naifliğini maskeleme umuduyla yine yüzünü astın ama ben onu gördüm. Daima gördüm. O esrarengiz ve göz kamaştırıcı hüznünü.

Hayır, diye fark ettim ansızın ve bu beni şaşırttı. Seninki hüzün değildi, teslimiyetti. Hayatındaki kapanmayan sayfalara, hiç denenmeyenlere ve karşılık görmeyenlere dair bir boyun eğişti. Aslında gerçekleşebilecekken senin kendine başka bir yol çizmen yüzünden asla gerçekleşmeyen şeylere dair bir vazgeçişti. Senin daha basit, daha emniyetli bir seçim yapman yüzünden.

"Devam et," dedin hırçınlıkla. "Benim hakkımda başka neler düşündüğünü söyle."

Yarısı yenmiş elmamı ağaçların arasına fırlattım ve ellerimi pantolonuma sildim. Elini tutmak, parmaklarımı seninkilere kenetlemek ve o eli hiç bırakmamak istedim ama sen çakmak çakmak gözlerinle bana bakarken bunun iyi bir fikir olmadığının farkındaydım.

"Şöyle düşünüyorum," dedim nazikçe, "senin gibi ayrıcalıklı büyüyen biri herkesin bu kadar rahat bir çocukluk geçirmediğini kolayca unutabilir. Bu senin şımarık olduğun anlamına gelmez, yani illa öyle olmak zorunda değil ama hayatın gerçek yüzünü o kadar iyi bilmediğini gösterir. Para öyle bir şey ki ona sahip olanları, parası olmayanların her gün çektiği dertlerden kurtarır. Sen her şeyi satın alabilirsin, sana fayda sağlayan her türlü düzenlemeyi yapabilirsin. Her şey elinin altında."

"Birkaç öğleden sonrayı birlikte geçirdik diye tüm hayallerimi ve hayal kırıklıklarımı bildiğini mi sanıyorsun?" Çeneni biraz kaldırdın. "Öyleyse Hampton yazlarımın her birini Bournemouth'taki ucuz bir tatille seve seve değişebileceğimi öğrenmek ilgini çekebilir."

Sesindeki coşku, gururun incindiğinde takındığın soğuk tavrı ansızın bir kenara bırakışın beni şaşırttı. Bam teline basmıştım. Bunun gururla ilgisi yoktu. Başka bir şeydi. "Haddimi aşmak istemezdim."

"Aldırma. Artık yazlardan konuşmak istemiyorum."

"Öyleyse bana anneni anlat."

Tuhaf bir biçimde durgunlaştın. "Neden?"

Vicdanım sızladı. Bunun senin için kolay bir konu olmadığını biliyordum. Yine de ağzından laf almak için üsteledim. "Çünkü kimse ondan bahsetmiyor. Ara sıra babanın konusu açılıyor ama annenden hiç söz etmiyorsun. O nasıl biriydi?"

Gözlerin bulutlandı ve uzaklara doğru baktın. Uzun bir süre konuşmadın. Öyle ki cevap vermeyeceğini sandım. Sonunda bana bakmadan sorumu yanıtladın. "Fransız'dı."

"Bundan daha fazlası olduğundan eminim."

Düşüncelere dalmanı izledim. Hatıralarını anlatmana, kırılgan taraflarını göstermene değer miyim diye tartıyordun. Sonunda yüzün yumuşadı ve ondan konuşmayı ne kadar çok istediğini gördüm. Onu biriyle paylaşma fırsatını bekliyormuş gibiydin. "Evet, vardı. Çok daha fazlası vardı. Harika biriydi, çok güzeldi. Girdiği her ortamdaki en çarpıcı kadındı."

"Balonun gözdesi," dedim usulca. "Kızı gibi."

"Hayır. Annem benim gibi değildi. Tanıdığım hiç kimseye benzemezdi." Gözlerin yine bulutlandı ve yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "O... olağanüstü biriydi. Rüya gibiydi, ulaşılmaz bir yanı vardı. Başka bir dünyadan gelmiş gibi. Onun en çok bu yanını severdim. Ama babam bu yüzden onu hiçbir zaman affetmedi."

"Fransız olması yüzünden mi?"

"Hayır. Mesele o değildi. Daha doğrusu, sadece o değildi." Sonra gülümsedin ve çocukluk hatıralarıyla gözlerin parladı. "Bizim sırlarımız vardı, babamdan ve ablamdan sakladığımız sırlar. Annemin yalnızca bana anlattığı ve kimseye anlatmamam için söz verdirdiği hikâyeler. Bana *ma toute-petite*, küçüğüm diyordu."

"Gerçekten harika birine benziyor."

"Adı Helene'di." Bu ismi söylerken yüzün yumuşadığı için sesin bir iç çekiş gibi çıktı. "Ona çok yakışıyordu. Kaliteli bir porselene benziyordu, güzeldi ama günlük kullanım için yaratılmamıştı." Gözlerinin ışıltısı söndü ve sesin ruhsuz bir tona büründü. "Ben küçükken hastalandı."

"Üzüldüm," dedim. Gerçekten üzülmüştüm çünkü bu hikâyenin sonunu biliyordum. Bazı şeyler kulağıma çalınmıştı.

Sadece Goldie'den de değil. Yine de sormak zorundaydım çünkü bunu bildiğimi bilmeni istemiyordum. "Ne oldu?"

"Babamın önemli yatırımcıları için düzenlediği bir akşam yemeği davetinde bir tür nöbet geçirdi. Korkunç bir sahneydi. Doktor geldi ve ona sakinleştirici verdi. Ertesi gün, annem gitti... Bir hastaneye yatırıldı. Bir sanatoryuma. Bir daha eve dönmedi. Bir yıl sonra, bir telefonla ölüm haberini verdiler."

Sesin giderek alçaldı ve sonunda sustun. Daha fazlası olduğunu biliyordum ama üstelemedim. Bunun yerine bekledim. Devam ettiğinde gözlerin dökemediğin gözyaşlarıyla ışıl ışıl olmuştu. "Ona veda edemedim."

Eline uzandım ve parmaklarımı seninkilere kenetlerken seni yakından izledim. "Anneni bu kadar genç yaşta kaybetmek çok zor olmuştur. Baban... O telefondan sonra kim bilir nasıl yıkılmıştır?"

"Yıkıldı," dedin ellerimize bakarak, donuk bir sesle. "Yani evet, muhtemelen yıkılmıştır. Annem evden gittikten sonra arkasından konuşulanlar yeterince korkunçtu. Eşinin bir davetin ortasında keçileri kaçırması berbat bir şeydi. Ama bir tımarhanede ölmesi ve bunun gazetelere çıkması hayatının büyük bir kısmını başkalarının gözünü boyamaya adamış bir adam için bir felaketti. Yine de rolünü iyi oynadı. Çilekeş koca ve yaslı dul. Bulvar gazeteleri bu numarayı yuttu. En azından çoğu."

Babanın aleyhinde konuştuğunu ilk kez duymuştum ve sesinin sertliği şaşkınlığımı bir kat daha artırdı. "Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Sorumu duyunca gereğinden fazla konuştuğunu fark etmiş gibi irkildin. "Lütfen, bunları söylediğimi unut. Çocuktum ve acı çekiyordum. Suçlayacak birine ihtiyacım vardı."

"Peki, ablan?"

"Ne olmuş ona?"

"O bu haberi nasıl karşıladı?"

Bir konuyu geçiştirmek istediğinde yaptığın gibi omuz silktin. "İnsanların kayıplarla baş etme yöntemleri farklı."

"İkiniz yakın mıydınız?"

"Beni o büyüttü," dedin ama bu bir cevap sayılmazdı. "Annemin gidişinden sonra. O on yedi yaşına daha yeni basmıştı ama hayatı boyunca bunun için eğitim almış gibi annemin rolüne büründü. Babamın bakımına, onun evinin idaresine, onun mektuplarını yazmaya ve onun davetlerinin ev sahipliğini yapmaya ömrünü adadı. Babam için vazgeçilmez oldu."

Bu tanımda mağlubiyete dair bir şeyler vardı, bariz bir yergi içermiyordu ama normal bir konuşma değildi. "Bu biraz tuhaf değil mi? On yedi yaşındaki bir kızın evin hanımı rolünü üstlenmesi? O yaştaki kızların çoğu ne giyeceklerini ve oğlanları düşünür. Haftalık yemek listesini gözden geçirip misafir ağırlamaz."

Gülümsedin, gözlerinden fışkıran samimiyeti bulandıran zoraki bir gülümsemeydi. "Cee-Cee hiçbir zaman diğer kızlara benzemedi. O zamanlar bile azimliydi, babam isteseydi bir el bombasının üzerine atlayabilirdi, ki babamın ara sıra ondan bunu istediği de oldu. Onunla hiçbir zaman yakın olmadık. Ne annemin ölümünden önce ne de sonrasında. Ama benimle ilgilendi. Her şeyle ilgilendi. Böyle bir sadakati yermek kolay değil."

"Yine de içimden bir ses bunu doğru bulmadığını söylüyor."

"Tabii ki hayır."

"Burada biz bizeyiz," dedim nazikçe. "Bana onu savunmak zorunda değilsin. Babanı da."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Sadece biraz fazla korumacısın. Sana ikisinden birini sorduğumda hemen ağzına kilit vuruyorsun. Ağzından bir şey kaçıracak gibi olduğundaysa hemen çark ediyorsun."

"Babam mahremiyeti çok önemser. Sadakati de öyle. Aslında onlardan daha fazla önem verdiği hiçbir şey yok. Aile her şeyden önce gelir. Ama bunun için haklı sebepleri var."

"Sahi mi?"

"Babam çok varlıklı biri ve bunu adil bulmayan insanlar var. Birinin ona ağzının payını verdiğini görmekten daha fazla istedikleri bir şey yok."

"Kim bunlar?"

"Çoğunlukla işteki rakipleri. Ve gazeteler."

"Benimki gibi," diye hatırlattım. Tehlikeli bir bölgeye girmiştik. "Gazeteler bir vatandaşı alaşağı etmekle neden ilgilensin? Baban buna sebep olacak bir şey mi yaptı?"

"Yıllardır bazı hikâyeler dolaşıyor. Söylentiler." Gözlerini indirdin, sonra başka bir tarafa baktın. "Hoş şeyler değiller."

"Ne tür söylentiler?"

Elini elimden çekip dudaklarını mühürleyerek bana baktın. "Bir gazeteci gibi konuşuyorsun."

"Ya da hakkındaki her şeyi öğrenmek isteyen bir erkek gibi."

"Sen hangisisin?"

Beni süzerken yine soğuk çehrene bürünmüştün. Yine de sana baktığımda gözlerim kamaştı, güneşin elmacık kemiklerinin altında gölgeler yaratmasına, oyunbaz bir esintinin saçlarını yüzünden kaldırmasına hayran kaldım. "İkincisi," dedim alçak bir sesle. "Kesinlikle ikincisi."

Tekrar elini tuttum, parmaklarımı seninkilere geçirdim, sonra seni öpmek için uzandım. Dudaklarımız birbirine değdiğindeki güvensizliğini, yeniden alevlenen ihtiyatlı hâlini hissettim ve sonra dudaklarını benim için yavaşça araladığında bu duyguların saman alevi gibi söndüğünü fark ettim. Seni sert ve kaşındıran örtünün üzerine yatırdım ve başım dönene kadar öptüm. Bir yanımla geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru yol aldığımızı fark ettim. Senden uzaklaşmak için ya-

pabildiğim tek şey bu oldu, senin benim olmadığını, başka bir dünyaya ve başka bir erkeğe ait olduğunu hatırlamak.

*

O gün beni durduranın bu olduğunu, itidalimin asil bir vicdan azabıyla ilgisi olduğunu söyleyebilmeyi çok isterdim ama öyle bir şey değildi. Durdum çünkü bundan, benden pişman olacağını biliyordum ve birinin pişmanlığı, ileride üzüntü duyacağı, pervasızca bir hata olarak anılma fikri aklımı başıma getirmeye yetti. Bu ve senin böyle şeyler hissetmenle baş edemeyeceğimden emin olmam. Keşke bunu daha sonra da hatırlasaydım. Çünkü benden pişman oldun, değil mi? Gerçi benim sana dair pişmanlığımın yanında bu hiç kalır, sevgili Belle. İnan, hiç kalır.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(29-36. sayfalar)

22 Eylül 1941
Water Mill, New York

Pişmanlıktan söz ediyorsun. Bunun için bir sebebi olan sadece senmişsin gibi. Seni temin ederim ki benim de kendime göre sebeplerim var ve hepsi seninle başlayıp bitiyor. Bula bula o günden bahsedebilmen beni şaşkına çevirdi.

Tatlı dille ağzımdan aldığın lafları düşünüyorum. Benimle ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmek istediğin, buna ihtiyaç duyduğun izlenimi uyandıran şu önceden çalışılmış gülümsemenle beni nasıl kandırdığını. Benimle ilgileniyormuş gibi yapışını. Yalan söyleyişini. Meğer ne usta bir yalancıymışsın. Sahte sözlerin. Sahte öpücüklerin. Hepsi yalanmış. Bana hatırlıyor musun diye sormuşsun. Elbette hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim?

Burada biz bizeyiz. Böyle demiştin.

Ama bu doğru değildi, öyle değil mi? O da bizimleydi. Gazete patronu velinimetin. O gün, hatta en başından beri kulağına fısıldıyordu. Senin iplerini elinde tutuyordu.

Bunları sana o mu öğretti merak ediyorum. Çekiciliğinle ve aile öykülerinle ortamı yumuşatmayı. Yoksa doğuştan mı yalancıydın? Belki de sahneye çıkmalıydın. Beni kandırmayı kesinlikle başarmıştın. Başka türlü sana içimi döker miydim?

Beni yaralaman için eline koz verir miydim? Hepimizi yaralaman için?

O sadece bir başlangıçtı. Örtünün üzerindeki o gün. Ama evet, anımsıyorum. Üstelik bunları yazarken bile gidişatı fark edemeyişime, *senin* bu işi nereye vardıracağını göremeyişime hayret ediyorum.

Bana annemi sordun ve sana onun hikâyesinin bir kısmını anlattım. Hayatım boyunca, annem benim için gölge bir figür oldu. Kâh görünüp kâh kaybolan bir imgeler geçidi. Bir an oradaydı, sonra değildi ve sonra tekrar oradaydı. Öyle ki bazen onu ben icat ettim sanıyordum. Ama her ne kadar babam bunun doğru olmasını çok istemiş olsa da annem benim icadım değildi. Son derece gerçekti ve bir süreliğine benim tüm dünyamdı.

Sana söylemediklerimi anlatacağım, onunla ilgili güzel şeyleri. Bunları öğrenebilirdin ama sormaya gerek duymadın çünkü sadece çirkin kısımlarla ilgileniyordun. Onları öğrenir öğrenmez de hemen işe koyuldun, değil mi? Kim bilir senin için ne kadar verimli bir gün olmuştur? Bana ve aptallığıma içinden bol bol gülüp eğlenmişsindir. Fakat şimdi sana gerisini anlatacağım, pişmanlık duyabilme becerin olduğunu düşündüğümden değil; seni bunu düşünmeyecek kadar iyi tanıyorum ama benim tanıdığım kadını tanımanı istediğimden.

Sana annemin çok güzel bir kadın olduğunu söylemiştim. Bazıları New York'un en güzel kadını olduğunu söylerdi. Ama herkesin beni ona benzettiğini sana söylemedim. Koyu kumral saçlarım ve kehribar rengi gözlerim ona çekmiş. Sanırım kemik yapım da öyle. Belki de babamın o günlerde yüzüme doğru düzgün bakmamasının nedeni buydu: Ona evlendiği genç kadını hatırlatmam. Gerçi ben o kızın eline su dökemezdim.

Ona *Maman* derdim fakat sadece yalnız olduğumuzda. Babam onun evde Fransızca konuşmasından hoşlanmıyordu. Öğleden sonralarımızı birlikte geçirirdik. Baş başa. Annemin zambak

ve banyo yaparken kullandığı kremamsı Fransız sabunu kokan odasına kapanırdık. Babamdan sakladığı fotoğraf albümünü çıkarırdı, tereyağı gibi pürüzsüz deri kapağında isminin yaldızlı baş harfleri olan albümün sayfalarını karıştırırdık. Fotoğrafların altındaki yazıları okuyamazdım. İngilizce olmayan, tuhaf harfli kelimeler yazıyordu ama annem onları yüksek sesle okurdu ve bana onlar hakkında hikâyeler anlatırdı.

Bir öğrencilik fotoğrafı vardı. Kocaman bir fiyonkla arkaya toplanan saçlarıyla kazık gibi durduğu özgüvensiz bir poz vermişti. En çok onu severdim çünkü onda kendimi görürdüm ve büyüyünce ona benzemeyi çok istiyordum. Ama tüm fotoğraflarını seviyordum. Les Sables d'Olonne'daki deniz tatillerini. Mum ışığında yenen aile yemeklerini. Günlerce süren bayramları. Ve herkesin gülümsemesini. O albüme ne olduğunu daima merak ettim. Cee-Cee'ye sorduğumda onu hiç görmediğini iddia etti ama hastaneden gelen telefondan kısa bir süre sonra onu annemin odasında onun eşyalarını karıştırırken yakalamıştım. Birkaç gün sonra tekrar gizlice odasına girdiğimdeyse annemin tüm eşyaları gitmişti. Şifonyerinin çekmeceleri bomboştu, giysi dolabı da öyle. Parfümleriyle kremlerinin durduğu tuvalet masası bile boşaltılmıştı. Annem orada hiç yaşamamış gibiydi, ona dair tüm izler silinmiş gibi.

İşte o gün, onu asla unutmayacağıma yemin ettim. Çünkü babamın ve Cee-Cee'nin istediği buydu. Herkesin onun hayatımızın bir parçası olduğunu unutmasını istiyorlardı. Ama ben onu hatırlıyorum. İyi yanlarını ve kötü yanlarını.

Annem benimle birlikteyken çok gülerdi ama onun neşeli hâllerinde bir tuhaflık olduğunu çocukken bile sezmiştim. Bunu fark ettiğimi anneme hiçbir zaman belli etmedim ama yaşım büyüdükçe rol yapmam zorlaştı. Ansızın gözyaşlarına boğuluyordu, yemek tepsilerine el sürmüyordu, doktor gece gündüz demeden onu ziyaret ediyordu. Annem birdenbire kendi

kabuğuna çekiliyordu, biri güneşin önüne karanlık bir bulut çekmiş gibi oluyordu.

Birkaç kere mutfaktakilerden duymuştum, her şey ablamın doğumundan sonra başlamıştı. Doktor *annelik hüznü* teşhisi koymuştu. Abim doğduğunda da aynı şey olmuştu ama babam bir oğlu olduğuna öyle sevinmişti ki annemin çalkantılı ruh hâlini hoş görmek için elinden geleni yapmıştı. Annem ona bir veliaht vermişti ve bu, babama bir süreliğine yetmişti. Ama zavallı Ernest'i göletten çıkardıklarında annem korkunç bir sarmala girmişti. Birkaç yıl sonra ben doğmuştum. Babamın kaybettiği oğlunun yerine koymayı umut ettiği gibi bir erkek evlat değildim, kızı olmuştu. Annem yine bir bunalımla mücadele ediyordu. Oğlunu toprağa verdikten sonra üçüncü bir annelik hüznüyle baş edemiyordu. Hiçbir zaman iyileşmedi ve sonunda durumu daha kötüye gitti. Çok daha kötüye.

Bunu kaç yaşındayken fark ettiğimden emin değilim. İlk başta ufak tefek değişimler gözlemlemiştim. Şarkı söylemekten vazgeçmişti. Ayrıca çok fazla uyuyordu. Bazen bütün öğleden sonrayı uyuyarak geçiriyordu. Hikâyelerinden birini yeniden anlatmasını istediğimde çok yorgun olduğunu ya da onları hatırlayamadığını söylüyordu. Ama başka bir sebep olduğunu seziyordum. Onun korktuğunu hissediyordum ama nedenini anlayamıyordum. Büyüklerin hiçbir şeyden korkmadığını sanırdım. Ne var ki hayatın yükü ona ağır geliyor gibiydi. Kendini odasına kilitleyip günlerce çıkmadığı oluyordu. Yemek yemiyor, banyo yapmıyor ve kimsenin onu görmesine izin vermiyordu. Sonra ansızın hiçbir şey olmamış gibi aramıza dönüyordu ve güneş yeniden parlamaya başlıyordu. O zamanlar, buna *melankoli* demişlerdi.

Babamın hiç yardımı olmuyordu. Annemin bu hâline tahammülü yoktu, dolayısıyla durmadan kavga ediyorlardı. Ablam sessizce annemin kapısını dinlerdi: Babamın, itibarını yerle bir ettiği için anneme gürleyişini ve annemin onun karısı olmak için

nelerden vazgeçtiğiyle ilgili sızlanmalarını. Bir keresinde ben de kapı dinlemeye kalkışmış ancak tahammül edememiştim. Babam ona korkunç şeyler söylüyordu, o zaman anlayamadığım ama şimdi anladığım kelimeler. Ondan utanıyordu. Bir kadın ve bir insan olarak zayıflıklarından utanıyordu.

Bu kısmını biliyorsun zaten.

Annemin krizleri sıklaştı ve süreleri uzamaya başladı. Bir gün evi terk etti ve üç gün dönmedi. Onu sahte bir isimle New Jersey'deki bir otelde kalırken buldular. Gazeteler bayram etti. Babam bu olaydan sonra doktora yol verdi ve kadınların şikâyetlerinde uzmanlaşmış bir doktor getirtti. Ayrıca ağzı sıkılığıyla bilinen biriydi. Anneme sinirlerini yatıştırmak için bazı haplar verdi. Annem bir süreliğine daha iyi oldu, daha kolay idare edilebiliyordu. Sonra bir akşam, babam yeni girişimine yatırım yapmalarını umduğu bazı konukları ağırladığı bir davet verirken ve masada Henry Ford'un gazetesi *Michigan Independent*'ın Amerika'daki Yahudiler aleyhinde başlattığı karalama kampanyası tartışılırken annem sinir krizi geçirdi.

Bunun için ne kadar çabalarsam çabalayayım o geceyi hiç unutmadım. Öyle bir patırtı koptu ki Cee-Cee'yle odalarımızdan çıkıp merdivenin başına çömeldik ve olan biteni izledik. Babamın kırmızı, nemrut bir suratla annemi masadan kaldırmasını. Merdiveni çıkmaya zorlanan annemin duvarlarda yankılanan çığlıklarını. Kimseye yakalanmamak için kaçıp misafir odalarından birine saklanmak zorunda kalmıştık ama kapı aralığından babamın annemin yatak odasının kapısını hışımla açıp onu içeri itmesini ve kapıyı kilitlemesini izlemiştik.

Bu görüntü beni resmen hasta etmişti. Annemi böyle kolu kanadı kırılmış görmek. Babamın onu hiç umursamadığını görmek. O zamanlar anlayamadığım çok şey vardı. Fakat ablam anlıyordu. En azından öyle görünüyordu. Her şey bittiğinde usulca koridora süzüldüğünü hatırlıyorum. Annemin boğuk inleyişlerini tuhaf bir yüz ifadesiyle dinlemişti, bu, bir gülümseme

sayılmazdı ama neredeyse öyleydi. Sonra yemek odasından babamın sesi gelmişti, en hazin sesiyle konuklarına karısının oğullarının ölümünden beri psikolojik bir rahatsızlıkla mücadele ettiğini anlatıyordu.

"Anlayacağınız kendini suçluyor. Ona bunun bir kaza olduğuyla ilgili ne kadar dil döktüysek fayda etmedi, bir türlü kendini affedemedi. Gün geçtikçe düzelmesini umuyorduk ama korkarım, aradan geçen zaman onda ters etki yarattı. En küçük kızımızın doğumundan beridir durumu kötüye gidiyor."

Benden bahsediyordu. Beni suçluyordu.

Bu yeni bir şey değildi. Bir keresinde Cee-Cee'yle konuşurken benden bir *hata* olarak söz ettiğini duymuştum. Lakin bu ondan bile daha kötüydü, onun yabancılarla böyle konuştuğunu duymak. Annemin sinir bozukluğundan ötürü benim suçlanmam.

Üzüntülü mırıldanmalar duydum. Çoğu kadın sesleriydi, yatırımcıların karılarından geliyordu ama kelimeleri seçemedim.

"Evet," dediğini işittim babamın bir soruya cevaben. "Gerçekten zor. Ama ben en çok kızlar için endişeleniyorum. Doktor annelerinin davranışlarının onlarda kötü izler bırakabileceğinden korkuyor. Eşimin biraz dinlenmesini salık verdi. Bugüne kadar buna direndim ama doktor haklı olabilir."

Cee-Cee yine belli belirsiz gülümsedi. O hâli kâsedeki kaymağın dibini yalayan bir kediyi andırıyordu. "Göreceğiz bakalım," diye fısıldadı benden ziyade kendine. "Şimdi göreceğiz."

Neyi göreceğiz? diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama o arkasını dönüp gittiğinde ben hâlâ ağlıyordum. Birkaç saat sonra doktor geldi, misafirlerimiz gitmişti. Ertesi sabah, annemi Beacon'daki Craig House denen yere götürmek üzere bir ambulans geldi. Onu dışarı taşırlarken babam başımı okşadı ve "Biraz dinlenecek," dedi. Annemi tekerlekli sedyeye bağlamışlardı, yüzü solgundu ve donuk bakışlarını tavana dikmişti.

Yedi yaşındaydım. O gün, sonunda istifra edene kadar ağladım. Annemin odası, onunla birçok özel öğleden sonramızı paylaştığımız oda kapatıldı, kapısı kilitlendi ve anahtarı bir yere saklandı. Babam annemin hastalığının bulaşıcı olabileceğinden korkuyormuş gibi.

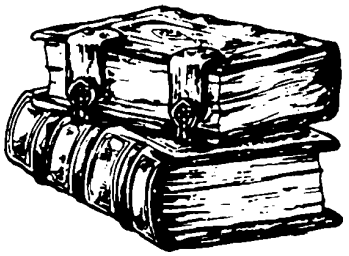
Sonrasında o ev bir daha asla yuva olmadı, bomboş ve durgun bir mozoleye dönüştü. Günler geçtikçe gerçeği anlamaya başladım. Bize onu ziyaret edeceğimiz söylenmişti. Pazar günleri çiçekler ve annemin sevdiği vişneli çikolatalarla şehir dışına onu görmeye gidecektik. Ancak bu ziyaretler asla gerçekleşmedi. Bir kere bile. Bir daha da gerçekleşmeyecekti. Bir sene sonra, Noel'den, onun gidişinden sonraki ilk Noel'imizden bir gün önce, bir telefon geldi. O sabah bir hademe onu ölü bulmuştu. Annem bir bıçağın üzerine düşmüştü. Korkunç bir kazaydı. Aslında kaza değildi. Kasıtlı olarak yapılmış bir şeydi. Olayı örtbas ettiler. *İntihar* kelimesini kimse ağzına almak istemedi, bu sözcük insanları rahatsız ederdi ama herkes gerçeği biliyordu.

Bana annemi sorduğun o gün anlatmadığım şeyler vardı. Çünkü üzücüydüler. Ayrıca hepsi mahrem şeylerdi. Ben de sana güzel şeyleri anlattım, yüksek sesle söylemeye katlanabildiklerimi. Ne var ki bunlar sana yetmedi. Goldie denen o kadına da.

Piknik yaptığımız o günü hatırlayıp hatırlamadığımı sormuşsun. Seninle yaşadığımız fırtınalı aşkın, bana *sonsuza dek* diye fısıldadığın ve benim sana inandığım o birkaç ayın bir tek dakikasını unutmam mümkünmüş gibi. Beni dinlerken elini elimin üstüne koyduğunu anımsıyorum. Anlatmayı bitirdiğimde daha fazlasını öğrenmek için ısrar etmedin. Ama buna gerek yoktu. İstediğini almak için başka yolların vardı ve ben bunu pek yakında öğrenecektim.

ALTI

ASHLYN

İnsanlar gibi, en hasarlı kitaplar da büyük yalanları en dolu dolu yaşayanlardır. Solmuş, buruşmuş, tozlu ve yırtık. En güzel hikâyeleri onlar anlatır, en iyi dersler onlardan çıkarılır.

—Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

29 Eylül 1984
Portsmouth, New Hampshire

İntihar.

Ashlyn kitabı kapatırken bu kelime bir diş ağrısı, sinir ucundaki bir iltihabın yeniden baş göstermesi gibi zonkluyordu. Willa Greer gibi Helene de hayatını sonlandırmayı tercih etmişti, ölümü kızlarına *yeğlemişti.* Bu bir kaza değildi, bilinçli olarak yapılmış bir seçimdi.

Ashlyn bu tür bir kaybı bizzat tecrübe etmişti, sevdiğin birinin sana veda etmeden, üzgün olduğunu söylemeden çekip gitmesinin ardında bıraktığı boşluğu. Belle'in piknik günü Hemi'ye bu ayrıntıları anlatmamasını da anlayabiliyordu. Bir ebeveynin, özellikle de bir annenin bu şekilde hayatından çık-

tığını kabul etmenin utanç verici bir yanı vardı. Seni yanında olmaya, senin için mücadele etmeye değer bulmamasının. Şimdi bir ortak noktaları vardı, kimsenin konuşmaktan hoşlanmadığı bir kulübün üyesiydiler: Yeterli olmadıkları bilgisiyle yaşamaya mecbur bırakılan kazazedeler.

Ashlyn'in annesinin kanser tedavisi görmeyi reddetmesi pasif bir seçimdi, hatta asilce bile sayılabilirdi, bazıları bunu stoacı bir bakış açısıyla Tanrı'nın takdirini kabul etmek olarak yorumlayabilirdi. Ne var ki babasının seçimi, çenesinin altına bir silah dayayıp kendini vurması, karısını elinden alan Tanrı'ya savaş açmaktı. Babası annesini umursadığından değil, kendi malı olarak gördüğü bir şeyin hileyle elinden alındığını düşündüğünden tepki göstermişti. Böyle bir şeyin cezasız kalamayacağına inandığından. Dolayısıyla tavan arasına çıkıp tetiği çekerek kızını yetim bırakmıştı.

Tanrı'ya gününü göstermişti.

Kararının kızının üzerindeki etkisini, bu bencilce davranışın onda açacağı yaraların derinliğini hesaba katmamıştı.

Ancak zorla ailesinden koparılan ve görünüşe bakılırsa bir akıl hastalığıyla mücadele eden Helene'in durumu farklı olabilirdi. Belki de kimsenin duygularını düşünecek hâlde değildi.

Melankoli, diye bahsetmişti Belle bundan. *Annelik hüznü.* Gerçi terminolojinin bir önemi yoktu ama şimdiki adı doğum sonrası depresyonuydu. Görünüşe göre Helene'in belirtileri şiddetliydi ve her doğumunda işler daha da kötüye gitmişti. Buna anlayışsız bir koca ve oğlunun ölümü de eklenince felakete davetiye çıkarmıştı.

Gelgelelim bu öğleden sonraki okumanın açığa çıkardığı tek gerçek Helene'in ölüm şekli değildi. *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ın yazarı için Ashlyn'in elinde artık bir isim, ya da hiç olmazsa bir lakap vardı. Hemingway'in kısaltması, Hemi. Yine ustalıklı bir kılık değiştirme. Ama en azından, şimdi onu nasıl anacağını biliyordu. Üstelik Hemi'nin piknik yaptıkları günü

ve sohbetlerini tanımlama biçimi de merak uyandırıcıydı. Yarı sorguya çekme, yarı baştan çıkarmaydı. İkisinde de becerikliydi.

Belle, onu ağzından laf almakla suçlamıştı, önceden çalışılmış gülümsemesiyle onu kandırmakla. Fakat Hemi kendi yazdıklarında bunları zaten kabul ediyor, art niyetli olduğunu ima ediyordu. Hatta bunun kötü şöhretli Goldie'yle ilgisi olduğunu da belirtiyordu. Yine de bazen bir başkasının kalleşliğinin isteksiz bir oyuncusuymuş gibi kendisiyle çatışıyordu. Sonunda onları ayıran o kalleşlik mi olmuştu? Eğer öyleyse Hemi bunun Belle'in ihaneti olduğunda nasıl ısrar edebilirdi?

Ashlyn ayağa kalkarken bu sorular kafasının içinde yankılanmaya devam ediyordu. Eski duvar saatine bakıp da altıyı geçtiğini görünce şaşırdı. Sırtının ve boynunun tutulmasına şaşmamalıydı. Öğle yemeğinden bu yana tünediği tabureden kalkmamıştı ve zamanı unutmuştu.

Ara sıra olan bir şeydi bu. Özellikle bugünkü gibi kötü havalarda bütün öğleden sonra dükkâna bir tek müşterinin bile uğramadığı olurdu. Sabahtan beri yağan soğuk yağmur müşterileri alışveriş merkezlerine ve başka kapalı alanlara yöneltmişti. Ashlyn normalde boş zamanını mücellithanedeki işleriyle değerlendirirdi ama dün gece geç vakte kadar *Eski Saatin Sırrı*'nın yapraklarını yeniden dikmekle uğraştığı için tezgâhın arkasına geçip *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ı okumaya hakkı olduğunu düşünmüştü.

Belle'e Dair Pişmanlığım da elinin altındaydı. Ashlyn iki kitabı birbirinden hiç ayırmıyordu. Artık onları bir çift olarak düşünüyordu. Onun için bile tuhaf bir düşünceydi ama iki kitap zihninde ayrılmaz bir bütün olmuştu. Hemi ve Belle gibi, ikisi de birbirinin bir parçasıydı.

Öte yandan, Ashlyn kitapları okumaya devam ettikçe kafasındaki soru işaretleri çoğalıyordu. Hemi'nin Belle'e umutsuzca, çılgınca âşık olduğundan ve Belle'in bu aşka karşılık

verdiğinden emindi. Peki ne olmuştu da sonunda birbirlerini bu kadar kötü incitmişlerdi?

Gerçi kendi talihsiz evliliğini düşündüğünde bunu gerçekten sorabilir miydi? Sevgi denen duyguda daima bir dengesizlik yok muydu? İlişkinin türünden bağımsız olarak, ebeveyn, çocuk, kardeş ve sevgili ilişkilerinde, daima bir taraf diğerine kıyasla daha bağlı, gücünü bir başkasına teslim etmeye daha meyilli olurdu. Sevilmenin bedeli olarak kendini ikinci plana atmaya. Ashlyn her zaman daha bağlı olan taraf olmuştu. Ebeveynleriyle olan ilişkisinde de kocasıyla olan ilişkisinde de.

Daniel.

UNH'de tanışmışlardı. Ashlyn edebiyat fakültesindeydi ve Daniel onun aldığı derslerden birinde asistandı. Doktora tezi üzerinde çalışan ve gelecek vadeden bir yazardı. Genç bir yeteneğe akıl hocalığı yapmaktan daima memnun oluyordu; o genç yetenek kadın ve güzel olduğu sürece. Atletik vücudu, şaşılacak kadar seksi gülümsemesi ve fırtınalı bir gökyüzünü andıran gözleriyle olağanüstü çekici biriydi. Üstelik parlak bir akademik kariyeri vardı.

Derslerden sonra buluşup kahve içmeye başlamışlardı. Güya Ashlyn'in yazılarını değerlendirmek için bir araya geliyorlardı. Zamanla kahve buluşmaları birlikte şarap içmeye evrildi ve sonunda yatmaya başladılar. Altı hafta sonra Ashlyn büyükannesinin evinden Daniel'ın havalı çatı dairesine taşındı. Bundan altı hafta sonra evlendiler ve Ashlyn, Daniel'ın teşvikiyle okulu bırakıp tam zamanlı olarak Frank'in yanında çalışmaya başladı. Böylece Daniel yazılarına odaklanabilecekti. Bir kitap yazıyordu, onunla edebiyat dünyasını sarsacağını ve sonunda öğretmenliği bırakacağını iddia ediyordu.

Ashlyn Daniel kitabını bitirirken kendi eğitimini askıya almayı dert etmedi. Ama Daniel sonunda kitabını bitirdiğinde ve aradan aylar geçmesine rağmen öğretmenliğe devam etmeyi düşündüğüne dair hiçbir sinyal vermediğinde Ashlyn artık okula

dönmek istediğinden söz etmeye başladı. Ama Daniel buna şiddetle karşı çıktı. Romanının taslağını bir yayınevine satana kadar araştırmalarına devam edebilmek için Ashlyn'in dükkânda mümkün olduğunca çok çalışması gerektiğini söylüyordu.

Ancak o roman taslağı bir türlü satılmadı. Daniel, her ret mektubunda *Ashlyn'i* suçlayacak bir sebep icat etti. Onun kitabı ve başarısızlığı hiç konuşulmadı. Sorun hep Ashlyn'di.

Sonra *taptaze bir üslubu olmasına karşın doğru yönlendirilmeye ihtiyaç duyan* Marybeth'le gece geç vakitlere kadar süren fikir alışverişleri başladı. Daniel'ın yönlendirmesine ihtiyaç duyan. Ashlyn ona Marybeth'le ilişkisi olup olmadığını açıkça sorduğunda Daniel onu histerik davranmakla suçladı. Ama Daniel'ın tarzı buydu: Tüm kanıtlar aksini söylemesine rağmen her şeyi sonuna kadar inkâr et. Karşı tarafın kendinden şüphe etmesini sağla. Manipüle et. Durumu tersine çevir. O bir yön saptırma ustasıydı.

Tabii ki söylentiler vardı, başka öğrencilerle ilgili fısıltılar. İçlerinden birinin Daniel ondan ayrıldığında onu kendini boğmakla tehdit ettiği söyleniyordu. Bir başkası kürtaj olmuştu ve sessiz kalması için ona verilen bol sıfırlı bir çekle okuldan ayrılmıştı. Ashlyn bu söylentileri her okulda yayılan uyduruk dedikodulardan zannederek hiçbirine kulak asmamıştı. Ta ki bir öğleden sonra eve erken geldiğinde Daniel'la Marybeth'i mutfakta yumurta yaparken bulana dek. Daniel'da pijama altı vardı. Marybeth Ashlyn'in Daniel'a Noel'de hediye ettiği Brooks Brothers bornozu giymişti ve belli ki duştan yeni çıktığı için saçları ıslaktı.

Daniel her zamanki gibi Ashlyn'i suçlamıştı. Ona yeterince destek olmadığını, yeterince yetenekli olmadığını, yeterince dişi olmadığını söylemişti. Ashlyn o hakaretlerin ve suçlamaların ortasında ansızın ve dehşet içinde, annesine dönüştüğünü fark etmişti. Bir ezik ve bir kurban olmuştu. Başarısız ve öfkeli bir adamın şamar oğlanı.

Ashlyn o gece, yanına yalnızca çantasını alarak evi terk etmişti. Tek istediği bu işin bitmesiydi. Ama Daniel için bitmemişti. Hem de hiç. Ashlyn, Daniel'ın onu cezalandırmanın, son sözü söylemenin bir yolunu bulacağını tahmin etmeliydi. Onun gerçek yüzünü geç anlamıştı. İstediğini alamadığını anladığında gözünü kırpmadan ikisini de mahvedebilecek kadar zalim ve bencil bir adamdı.

Mahvetmeye çok da yaklaşmıştı.

Ashlyn'in sağ avucundaki yaşam çizgisini ortasından kesen hilal şeklindeki yara izi solgun ışıkta bembeyaz parlıyordu. Hayatı artık Daniel'dan önce ve Daniel'dan sonra diye ikiye bölündüğünden bu iz ona tam uyuyordu. Son günlerde durup dururken eline bir sancı saplanıyordu ve bunun Belle ve Hemi'nin kitaplarının yankılarıyla ilgisi olup olmadığını merak etti. Her nasılsa, bir diyapazonun titreşimleri gibi yarasını saptamış ve onunla uyumlanmışlardı.

Belki de biraz geri çekilmesinin zamanı gelmişti, kitapları okumaya devam etmeden önce işine odaklanıp bu saplantısının biraz hafiflemesini bekleyebilirdi. Ya da belki onları okumayı tamamen bırakabilirdi. Tatil bülteni üzerinde çalışması lazımdı, onu yazıcıdan çıkış alınacak hâle getirmeliydi. Sonra da var gücüyle Gertrude'un kitaplarını Noel'den önce bitirmeye çalışmalıydı.

Ashlyn ön tarafa geçip dükkânın kapısını kilitlemek üzere sandalyesini arkaya itti. Yol üzerinde etrafı toparladı, yön işaretlerini düzeltti ve kitap raflarını düzenledi. Akşam yemeği için seçeneklerini gözden geçirmeye başlamıştı ki dükkânın kapısının üzerindeki çanların çıngırtısını duydu.

Homurdanmamak için kendini zor tuttu. *Tüm öğleden sonra bir tek müşteri gelmedi, şimdi tam altı buçuk olmuşken birinin geleceği tuttu.* "Özür dilerim," diye seslendi dükkânın ön tarafına doğru yürürken. "Maalesef kapattık. Kapıyı kilitlemek üzereydim."

Anorağında yağmur lekeleri olan bir adam kapının yanındaki, bedava haber bültenlerinin durduğu gazetelikten başını kaldırdı. Otuzlu yaşlardaydı, uzun boylu ve inceydi, su yeşili gözleri vardı ve Ashlyn yağmurdan ıslanan saçlarının küllü kahve olduğunu tahmin etti. Adam gazetelikten bir bülten aldı. "Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı. Zekice bir başlık. Sizin fikriniz mi?"

Adamın onu bilerek duymazdan geldiği hissine kapılan Ashlyn tedirgin olarak kaşlarını çattı. "Evet, teşekkürler. Ama korkarım..."

"Fotoğrafınız da güzel çıkmış."

"Teşekkür ederim ama dediğim gibi, kapalıyız. Aradığınız özel bir şey varsa yarın sabah dokuzda açılıyoruz."

Adam bülteni gazeteliğe geri koydu, ellerini ceplerine soktu ve dükkâna göz gezdirdi. Ashlyn'in ilk başta sandığından daha gençti. Biraz özgüvensizdi ama darmaduman hâline rağmen yakışıklıydı.

Ashlyn kendini zorlayarak gülümsedi ve şansını bir kez daha denedi. "Aradığınız özel bir şey varsa, belirli bir kitap ya da bir yazar, adınızı ve telefonunuzu alıp yarın sizin arayabilirim."

Adam ona tatlı tatlı baktı. "Sizde numaram var. Birkaç gün önce telefonla görüştük. Ben Ethan Hillard. Kaçta kapattığınızı bilmediğimden şansımı denemek istedim. Şu kitapları görmemin bir mahsuru var mı?"

Ashlyn şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Telefonla görüştüklerinde Ethan Hillard onlarla pek ilgilenmemişti. "Görmek derken?"

"Yani onları okuyabilir miyim?"

Bu ani fikir değişikliği Ashlyn'i telaşlandırdı. Kitapları ona iade etmesini mi isteyecekti? "Bay Hillard, eğer bu kitapların maddi bir değeri olduğunu düşünüyorsanız..."

"Lütfen, Ethan deyin," dedi sözünü keserek. "Bunun parayla ilgisi yok. Geçen gece sizinle konuştuktan sonra Belle ismi kafamı kurcaladı. Önce bunun nedenini anlayamadım

ama dün hatırladım. Bir teyzem var. Aslında büyük teyzem. Babaannemin kız kardeşi. Gerçek adı Marian ama annemle babamın konuşmalarında Belle isminin geçtiğinden neredeyse eminim."

Ashlyn nabzının hızlandığını hissetti. "Marian," diye yineledi bu ismin dilinin üzerindeki ağırlığını tartıyormuş gibi, yavaşça. "Belle'in teyzeniz Marian olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok ama babam öldüğünde kitaplar onun çalışma odasındaydı ve Belle yaygın bir isim değil. Ben de bunu merak ederek buraya geldim. Kitaplara göz atarsam bu ihtimali değerlendirebilirim diye. Tanıdığım isimler geçiyor olabilir, bizim ailedeki isimler ya da bildiğim yerler."

Belle'le Hemi'nin gerçek insanlar olduğuna dair şüphelerini doğrulamanın eşiğinde olabileceği fikri Ashlyn'in damarlarına adrenalin pompalanmasına neden oldu. Belki Ethan'a biraz vakit ayırabilirdi. "Goldie adı tanıdık geliyor mu?"

Ethan bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bir kadın," diye üsteledi Ashlyn. "Birkaç tane gazetenin patronuydu."

Ethan yine başını salladı. "Tanıdık gelmedi. Ama ben teyzemi hiç tanımadım. Dolayısıyla arkadaşlarının isimlerini bilmem."

"Goldie'nin Belle'in arkadaşı olduğunu söyleyemem ama iki kitapta da ismi geçiyor. Görünüşe bakılırsa Hemi'nin patronuymuş."

Ethan ona boş boş baktı. "Hemi kim?"

Ashlyn'in heyecanı söndü. Onun bu ismi tanımasını ummuştu. "*Belle'e Dair Pişmanlığım*'ın yazarı. Gerçek adı bu değil. Sadece Belle'in ona taktığı bir isim. Hemingway'in kısaltması çünkü o bir yazar. Goldie de bir lakap gibi görünüyor ama yakında onun kimliğini ortaya çıkaracağımı umuyorum. O zaman Hemi'nin gerçek adını da öğrenebilirim çünkü Goldie'nin

gazetelerinden birinde yazıyormuş. Peki ya Helene? Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

"Hayır. O kim?"

"Belle'in annesi. En azından onun kullandığı isim bu. Büyük nineniz olabilir. Babanızın büyükannesi. Belle küçükken ölmüş... Belle'in söylediğine göre, intihar etmiş. Ailenin bunu örtbas etmek adına elinden geleni yaptığı anlaşılıyor." Duraksadı ve Ethan'ın ifadesiz yüzüne baktı. "Hiçbiri bir şeyler çağrıştırmıyor mu?"

Ethan başını iki yana salladı. "Hayır. Ama anlattıklarınız Manninglerle çok uyuşuyor."

Ashlyn gözlerini kırpıştırdı. "Kim?"

"Biz," diye yanıtladı Ethan kısaca. "Manningler ve Hillardlar. Babam bir Hillard'dı. Onun annesi evlenene kadar bir Manning'ti. Helene'in kocasının ismini biliyor musunuz?"

Ashlyn omzunu silkti. "Belle bunu asla söylemiyor. Bir lakabı bile yok. En azından, benim okuduğum bölümlerde. Tek bildiğim çok zengin ve zalim biri olduğu. Kitabın bazı kısımları bana Belle'in ondan korktuğunu düşündürdü."

Ethan yeşil gözlerini kısarak onu süzdü. "Onu tanıyor gibi konuşuyorsunuz."

Ashlyn gözlerini kaçırdı. Bunu ona nasıl açıklayabilirdi? "Onları okursanız..."

"Bunun için buradayım. Onları okumak için. Hiç olmazsa şöyle bir göz gezdirmek için."

"Doğru. Tabii." Ashlyn kitapları tezgâhtan aldı ve Ethan'ın yanından geçerek dükkânın kapısını kilitledi. "Arkada rahat koltuklar var. Orada okuyabiliriz."

"Ah, vaktinizi almak istemiyorum. Onları yanıma alabilirim."

Kitapların dükkândan ayrılması fikri Ashlyn'i bir anlığına paniğe sürükledi. Onları geri getirmezse ne olacaktı? "Sizin için de uygunsa burada kalmalarını tercih ederim. Ama siz istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Ethan şaşırmış gibiydi ama bunun Ashlyn'in mesai saatleri dışında orada kalma teklifiyle mi yoksa kitaplardan ayrılmaktaki isteksizliğiyle mi ilgili olduğu meçhuldü. "Tamam," dedi anorağını çıkarırken. "Madem öyle istiyorsunuz."

Ashlyn kitapları bir bebek gibi koluna yatırarak onu dükkânın arkasına götürdü. Ethan onu birkaç adım geriden takip etti ve çıplak, tuğla duvarlarla kalay döşenmiş tavanı incelemek için ara sıra duraksadı. "Burası bayağı sıkı bir yermiş," dedi sonunda Ashlyn'e yetiştiğinde. "Babam bu tarz eski binalara bayılırdı. Epey bir zaman önce inşa edilmiş olmalı. Bir aile işletmesi mi?"

Ashlyn, Frank'i düşünerek gülümsedi. "Hayır. Ama ben burada büyüdüm sayılır. Dükkânın eski sahibi çocukluğumda burada vakit geçirmeme izin verirdi. Kitaplara karşılık bana ufak tefek işler yaptırırdı. Sonraları lise ve üniversite öğrenimim boyunca burada çalıştım. Dükkânın sahibi birkaç yıl önce öldü ve burayı bana miras bıraktı."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Bayağı cömert davranmış."

"Bir ailesi yoktu. Tek ailesi bendim."

"Ne hoş."

Ashlyn başını onaylar gibi salladı. "Harika bir adamdı. Onu çok özlüyorum."

Tuhaf bir sessizlik oldu ve karşılıklı durarak birbirlerine baktılar. Ashlyn kitapları tutuyordu, Ethan anorağını omzuna atmıştı. Sonunda Ashlyn'in göğsünde kavuşturduğu ellerini işaret etti. "Sanırım kitaplar bunlar."

"Ah, pardon. Evet. Burada oturabiliriz. Siz soldaki koltuğa buyurun. O daha rahat."

Ethan koltuğa ve sonra yine Ashlyn'e baktı. "İşleriniz varsa siz onlarla ilgilenin. Beni dert etmeyin."

"Önemli değil," diye yanıtladı pencerenin yanındaki koltuğa geçerek. "Ben de okumayı planlıyordum."

Ethan anorağını koltuğunun arkasına astı ve oturdu. "Anladım. Sağ olun."

"Nasıl yapalım?"

"Neyi?"

"Önce Belle'in kitabını mı okursunuz? Yoksa önce o geldiği için Hemi'ninkiyle mi başlarsınız? Bir onu, bir ötekini okuduğunuzda aynı hikâyeyi iki farklı bakış açısından dinlediğinizi hissediyorsunuz."

"İki tarafı da dinlememe gerek yok. İkinci kitabı teyzem mi yazdı, sadece onu öğrenmek istiyorum."

"Ya o yazdıysa?"

Omzunu silkti. "O zaman o yazmıştır."

"Hayır, yani kitaplara ne olacak? Onları geri isteyecek misiniz?"

Ethan, Ashlyn'e hayretle baktı. "Buraya o yüzden geldiğimi mi sanıyorsunuz? Kitapları geri almak için mi?"

"Ailenizle ilgili oldukları için ben şey diye düşündüm..."

Ethan koltukta rahat edememiş gibi sırtını dikleştirdi. "Benim ailem annemle babamdı. Başka bir ailem yok."

"Özür dilerim. Ben şey..."

"Boş verin. Manningler ve Hillardların aile bağları kuvvetli değildir, hepsi o. Yani en azından diğer ailelerinki kadar. Tatillerde bir araya gelip eğlenmeyiz, mum üflemeyiz ve hediye açmayız. Emlak planlamacılarımız ve vesayet avukatlarımız ortak. Onun dışında DNA'mızı saymazsanız başka bir ortak yönümüz yok."

"Teyzenizle hiç tanışmamanızın nedeni bu mu?"

Ethan başıyla onayladı. "Aramızda bir dargınlık vardı. Bir kere çocuklarıyla tanıştım, bizi ziyarete geldiler ama uzun kalmadılar. Adlarını bile hatırlamıyorum."

"O zaman sağ olup olmadığını da bilmiyorsunuz."

"Hayır. Babam öldüğünde ondan haber almadım ama ben de onunla temas kurmaya çalışmadım. Neden?"

"Henüz kitapları bitirmedim ama okuduğum kadarıyla bayağı şahsi meselelere değiniyorlar. Belle sizin teyzenizse ve hâlâ hayattaysa aşk hayatına dair ayrıntıların bir yabancının eline geçmesinden hoşlanmayabilir. Şimdi düşünüyorum da bu kitaplar acaba neden babanızdaydı?"

"Hiç bilmiyorum. O ve Marian eskiden yakındı. Babam onun en sevdiği yeğeniydi ama sonra koptular. Belki de bir armağandılar."

Ashlyn bu ihtimali derhâl eledi. Kadınlar genellikle bu tür ayrıntıları yeğenleriyle paylaşmazdı. En sevdikleriyle bile. "Marian'ın adresine ulaşabileceğimiz biri var mı? Ya da telefon numarasına?"

"Bundan şüpheliyim. En son Marian'ın ailenin istenmeyen kişisi ilan edildiğini duymuştum. Hayattaysa bile hiçbiriyle ilişkisi olduğunu sanmam. Sadece babamla görüşüyordu. Ara sıra durup dururken onu arıyordu ve hasret gideriyorlardı. Bazen de babama doğum günü kartları atıyordu. Ama bir süre sonra sesi soluğu kesildi. Nedendir bilmem. Hiç sormadım. Her neyse, biz işimize bakalım mı? Belki de boşuna konuşuyoruz."

Ashlyn başıyla onayladı. "Önce hangi kitabı istiyorsunuz?"

"Belle'inkini. Şanslıysam uzun sürmez. Acıklı aşk hikâyelerini pek sevmem."

Ashlyn ona *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ı verdi, sonra önemli bir bilgiyi atladığını fark etti. "Her iki kitapta da el yazısıyla yazılmış notlar var. Birini Belle, diğerini Hemi yazmış. İkisini de okumalısınız."

Ethan kitaptan başını kaldırdığında rahatsız edildiğine biraz sinirlenmişe benziyordu. "Neden?"

Ashlyn dudağını ısırarak kızgınlığını gizlemeye çalıştı. Ethan şimdiye kadar tanıdığı en meraksız adam olmalıydı. "Çünkü bütün hikâye onların üzerine kurulmuş. Dinleyin..." *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı kucağına yerleştirip açtı ve Hemi'nin öfkeyle karaladığı satırı göstererek yüksek sesle okudu. "*Nasıl,*

Belle? Onca şeyden sonra... bunu nasıl yapabildin?" Sonra başını kaldırdı ve Ethan'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu doğruca ona hitaben yazmış. Bir suçlama ve bir soru. Elinizdeki kitapta Belle ona cevap veriyor. Okuyun, ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Ethan yazıyı açtı ve kitabı avucuna yatırarak onu okudu. "*Nasıl??? Onca şeyden sonra bunu bana nasıl sorarsın?*" Gözlerini kaldırdı ve başını salladı. "Tamam, ne kastettiğinizi anladım."

"Bu böyle devam ediyor. Kâğıt üzerinde atışıyorlar."

Ethan ona zoraki gülümsedi. "Bir mahsuru yoksa biraz okuyacağım. Tanıdık gelen bir şey var mı diye."

Ondan sessiz olmasını, kitabı okurken onu rahatsız etmemesini istiyordu. Bu makul bir istekti. Kapıdan içeri girdiğinden beri Ashlyn onu sorguya çekiyordu, bilmediğini söylediği şeylerle ilgili onu sıkıştırıyordu. Böyle devam ederse onu kaçırabilirdi ama Ethan'ın yardımına ihtiyacı vardı.

Bu yüzden daha fazla oyalanmadan dikkatini Hemi'nin yazısına verdi. Kelimelerin kendisine değil –onları daha ilk günden ezberlemişti– kalemin kâğıtta bıraktığı derin izlere. Keskin ve çentikliydiler, bir yaraya benziyorlardı. Asıl soru şuydu: Neden?

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(40-47. sayfalar)

4 Kasım 1941
New York, New York

Daimi bir yakalanma tehdidi altındaydık. Bu durumun ortaya çıkması senin için daha büyük bir riskti, gerçi ifşa olursam Goldie'nin gazabına uğrayabileceğimin son derece farkındaydım. Goldie öğle yemeklerinde sık sık ve uzun süreler ortadan kaybolmamdan zaten işkilleniyor, beni okulu asmayı âdet edinen bir öğrenciymişim gibi yakından takip ediyordu. İkimiz de mazeret bulmakta zorlanmaya başlamıştık, buluşmalarımızı ayarlamak giderek güçleşiyordu. Yine de görüşmeyi başarıyorduk, gerçeklerden kopuk, yapmamamız gerekenleri yaptığımız, yarım ve tehlikeli bir hayat yaşıyorduk. Bu sonsuza dek sürecekmiş gibi davranıyorduk fakat günler kısaldığında ve kış geldiğinde işler değişmeye başladı. Aslında bunu başından beri biliyorduk.

İşlerin ne zaman kötüye gitmeye başladığını tam olarak söylemek güçtü ama bunu ansızın fark ettiğim günü çok net hatırlıyorum.

Kasım ayında soğuk bir salı günüydü. Gökyüzü hafif maviye çalan koyu bir griydi. Havada kar kokusu vardı. Ablana sabahı DuBarry'de geçireceğini, o mevsim için ısmarladığın birkaç yeni elbiseyi prova edeceğini söylemiştin ama bir saatten az bir sürede işini bitirdin ve sen William Barthman'ın önünde

vitrindeki gösterişli bilezikleri inceliyormuş gibi yaparken ben kaldırıma yanaştım.

Mazeretinin inandırıcı olması açısından bir çift eldiven satın almıştın ve alışveriş poşetini koluna takmıştın. Şimdiye dek bu oyunu şehrin farklı mahallerinde defalarca kez sahnelememize rağmen tamamen tesadüfen karşılaşmışız gibi davrandık. Dalavere sanatında usta olmuştun. Ama sen zaten erkekleri baştan çıkaran tehlikeli kadın rolü için yaratılmıştın, her sene dağıttıkları şu altın heykelciklerden birine layık, dört dörtlük bir aktristin.

Camı indirip sana el salladım ve gideceğin yere bırakmayı teklif ettim. Önce tereddüt eder gibi yaptın ama çok geçmeden kapıyı açıp yanıma oturdun ve ben kaldırımdan ayrılırken nazikçe gülümsedin. Öğle yemeği için Long Island'a gittik, artık gediklisi olduğumuz bir yol kenarı lokantasından alınmış, yağlı kâğıda sarılı sandviçler ve kâğıt bardaktaki kahvelerle arabada piknik yapacaktık.

Hava kapalıydı ve gerçek bir piknik için fazla soğuktu. Gölü izleyebilelim diye arabayı gemi kızağının yanına park ettim. Sonra uzanıp seni öptüm. Dudaklarımı seninkilere değdirdiğimde başım döndü, neredeyse bir haftalık ayrılıktan sonra sana hasret kalmıştım.

"Fazla zamanımız yok," diye mırıldandın öpüşmemizin arasında. "Bu akşam bizde yemekli bir davet var. Giyinmek için eve erken dönmeliyim."

Sinirlenerek geri çekildim. Kontağı yeni kapamıştım ve şimdiden geri dönmekten bahsediyordun. Daima yetişmen gereken bir yer vardı, yeni giysiler ve kabartmalı yazıyla yazılmış bir davetiye gerektiren bir yer. Benim davetli olmadığım bir yer. Kendi alınganlığıma kızarak iç çektim.

"Baban müthiş bir ev sahibi," dedim ön camdan gölü izleyerek. "Bu akşam kim geliyor? Ben Roosevelt derdim ama

senin ihtiyarın Birleşik Devletler Başkanı'nı konyak ve puro için çalışma odasına davet etmeyeceğini tahmin edebiliyorum."

Ses tonuma kırılarak çeneni kaldırdın. "Bunu nasıl söylersin?"

"Babanın kimin tarafında olduğu bir sır değil, Belle. O Lindy'yi destekliyor ve bunu gizlemiyor. Lindy ve Önce Amerika Komitesi'ndeki hemşehrileri gibi hükümetinizin Avrupa'daki olaylara karışmasına kesinlikle karşı. Üstelik Hitler'in Yahudi aleyhtarı politikalarını pekâlâ akla yatkın buluyor. Bunu biliyor olmalısın."

Omzunu silktin. "Sana söylemiştim, ben siyasetle ilgilenmiyorum."

"Yalnızca sizin sınıfınızdan olanların böyle bir lüksü var. Zaten her hâlükârda çıkarları korunduğu için. Bu esnada bu ülkede bir hizip var, kendilerine vatansever diyorlar ve temsil ettikleri değerlerin kuyusunu kazıyorlar. Bunu yaparken de senin gibi siyasetle ilgilenmeyen insanlara güveniyorlar. Yurtsever olduklarını iddia ederken safkanlık ve gerçek Amerikalılık vaazlarıyla toplumu birbirine düşürüyorlar. Asıl istedikleri Yahudileri ötekileştirmek, onları güçlü makamlardan uzaklaştırmak ve hatta ellerinden gelirse onları toplumdan tamamen dışlamak. Avrupa'da da böyle başladı, Belle. Bir grup Alman vatanseverin saf ırk safsataları yaymasıyla. Şimdi burada da aynısını yapmak istiyorlar. Burnunuzun dibinde örgütleniyorlar. Alman-Amerikan Bund'ı, İzolasyoncular. Lindbergh ve yandaşları. Radyo programında Yahudi karşıtlığı propagandası yapan şu Charles Coughlin adındaki rahip. İlgi görmeye de başladılar. Bund Madison Square Garden'da bir miting düzenledi. Yirmi bin kişi Amerikan topraklarında Nazi selamı verdi ve kimse buna aldırmadı. Bazıları onlara tezahürat bile yaptı. Bu sözde vatanseverlerin güçlenmesine engel olmanın tek yolu siyasetle ilgilenmek, Belle. Kazara kendini yanlış bir

tarafta bulmadan önce bu konularda nerede durduğuna karar vermelisin."

Sözlerimi bitirmemi bekledikten sonra bana o buz gibi ifadelerinden biriyle baktın. "Her zaman mutlaka yanlış bir taraf olması mı gerekiyor?"

"Belki her zaman değil ama şimdi evet, yanlış bir taraf var. Kötü adamların hepsi Almanya'da değil, Belle. İnsanların bunu anlaması lazım. Bu tür konuları önemsemeliler."

Bir süre beni inceledin, şaşırmış ve biraz da kızmıştın. "Beni buraya bunun için mi getirdin? Bir Amerikalı olarak vatanperverlik görevlerimle ilgili bana nutuk atmak için mi? Çünkü kendi ülkesinde savaşa katılmak yerine burada patronunun misafir odasında kalan birinin böyle konuşması biraz tuhaf kaçıyor."

Taş kesildim. Daha önce de ufak tefek imalarla bunu dile getirmiştin. Müşkül durumumu ve İngiliz olmamı. Sanırım bazen bunu bendense kendi iyiliğin için söylüyordun, benim kötü bir fikir olduğumu kendine hatırlatmak için. Güvenilmeyecek bir yabancı olduğumu, ki bu doğruydu. Ben güvenilmeyecek biriydim. Ama bizim ilişkimizde sen de güvenilir biri değildin. Bunu hissediyordum. Uzun zamandır hissediyordum. Ufuktaki siyah bir leke gibiydi ve giderek büyüyordu.

"Eee?" dedim havayı yumuşatma ihtiyacı duyarak. "Bu geceki onur konuğunun kim olduğuna dair bir fikrin yok mu?"

Omzunu silktin, bu konunun ilgini çekmediği belliydi. "İsimlerini hiçbir zaman bilmem. Sadece bana söylendiğinde orada olurum. Ama bu gece birden fazla konuğumuz olduğunu biliyorum. Şikagolu birkaç iş adamı, nedense Montanalı bir senatör ve LA'den gelen birkaç adam."

Şikago. Montana. Los Angeles. Muhtemel isimleri aklımdan geçirdim. Cobb. Dillon. Regnery. Wheeler. Bir grup ünlü izolasyon yanlısı ve Nazi sempatizanı.

"Los Angeles film yıldızlarınızın olduğu yer," dedim rahat davranmaya çalışarak.

"Evet, Hollywood."

"Baban birkaç sinema patronunu davet etmiş olabilir. Veya film yıldızı. Errol Flynn ya da şu dans eden adam. Astaire. Belki de İsmi Lazım Değil onlardan birinin seni ayartmasından endişe ediyordur."

Yüzünü cama döndün, kuralları çiğnediğim için beni cezalandırıyordun. Kendi kıskançlığımı bertaraf etme çabası içindeyken yasak bölgeye girmiştim. Birlikte geçirdiğimiz sekiz muhteşem ve eziyetli haftadan sonra, senin nişanının konusunu açmaktan hâlâ kaçınıyorduk. Ama er geç bunu konuşmamız gerekecekti. Neyin ne olduğunu ve bununla ilgili ne yapacağımızı.

Daha makul biri şimdiye kadar bununla yüzleşirdi. Konuyu doğrudan ele alır ve seni bir seçim yapmaya zorlardı. Ama ben dürüst bir adam değildim, istediğini elde etme niyeti güden bencil bir adamdım. Gerçi bu konuda ısrar etmeye korkuyordum çünkü kimi seçtiğini yüreğimin derinliklerinde zaten biliyordum. Bunun altında yatan nedeni de. O neden aşk değildi. Sen o koca budalaya âşık değildin. Ama onu seçmiştin; onu ve soyadının sana sağladığı ayrıcalıkları.

Para, itibar, partiler. Alışık olduğun şeyler. Elbette onu seçerdin. Senin gibi yetiştirilen her kadın gibi. Ama şu anda bunu yüksek sesle söylemek bizim aramızdaki şeyin sonunu getirirdi. Elimizdeki pek az şeye rağmen bunu kaybetmeye hazır değildim. Henüz değil. Dolayısıyla yine gururumu bir kenara bıraktım ve elimdekilerle mutlu olmayı kabullendim.

Sandviçlerimizi yerken hiç konuşmadık ve soğuk, lezzetsiz kahvelerimizi içtik. Torbadan bir paket pekmezli kurabiye çıkarıp birini sana verdim. Barış teklifimi kabul etmen üzerine omuzlarım gevşedi.

"Bu gece için şık bir kıyafet seçmişsindir. Seni onunla görmek isterdim."

"Mavi kadife, omuzları açık ve derin bir sırt dekoltesi var."

Kaşımı kaldırarak gülümsedim. "Onu hayal etmem gerekecek."

"Hayır," dedin ansızın küçük, haylaz bir tebessümle. "Buna gerek kalmayacak."

"Ne?"

"Yemeğe gel."

"Efendim?"

"Yemeğe gel. Teddy mazeret bildirdi. Yeni aldığı damızlık atla ilgili bir problemi halletmek üzere şehir dışına çıkması gerekti. Dolayısıyla bir kişi eksiğiz. Film yıldızlarını yakından görebilirsin."

Gözlerimi kırpıştırarak söylediklerini düşündüm. Bir akşam yemeği daveti. Babanın sofrasında. Onun film yıldızı olmadıklarından neredeyse kesinlikle emin olduğum konuklarıyla. Bunun için fırsat kolluyordum. Öte yandan, vicdanım sızlıyordu. "Bu doğru olur mu? Beni ailene sergilemen?"

Masumca gülümsedin. "Seni kimseye sergilemeyeceğim. Ayrıca insanlar burunlarının dibindekini nadiren fark eder."

"Ablan davetsiz bir misafiri hoş görmez."

"Ablam elindeki imkânları en iyi şekilde kullanacak. Mutfak on iki kişiye göre planlandı ve on iki kişiye servis yapacaklar. Sadece bir yer kartının yeniden yazılmasından söz ediyoruz. Cee-Cee isterse kartı ben yazarım."

Sözlerinden tehlikeli bir pervasızlık akıyordu. Seni omuzlarından tutup sarsmak istememe neden olan bir neşe ve cüretkârlık. "Kaz ciğerinin yetmemesinden endişe etmiyorum, Belle. Ailenin sofralarında hangi tarzda misafirler görmeye alışkın olduğunu düşünüyorum. İkimiz de o düzeyde olmadığımı biliyoruz."

Sert ve kararlı bakışlarından biriyle yüzüme baktın. Bir erkeği kıvrandırmak için tasarlanmış bir bakıştı bu. Onu sonradan mı öğrendiğini yoksa böyle bakmanın doğuştan gelen

bir yetenek mi olduğunu merak ettim. "Babamla tanışmak istiyor musun?"

Gemiden indiğimden beri daha fazla istediğim bir şey yok, diye düşündüm. Ama mesele bu değildi. "Ben münasip bir talip değilim, Belle. Bunu konuşmuyoruz."

"Neyi konuşuyoruz?"

Kızgınlık arasında gereğinden fazla konuştuğumu fark ederek dudağımı ısırdım. "Hiç. Hiçbir şey konuşmuyoruz."

"Öyleyse sorun ne? Beni elbisemle göremeyeceğin için sızlanıyordun. Ben de bir çare buldum. Şey olursun sandım..."

"Minnettar mı?"

Gözlerini kırpıştırdın. "Mutlu," dedin gergin bir duraksamanın ardından. "Mutlu olacağını sandım. Oysa sen beni tersliyor ve gelmemek için bahaneler uyduruyorsun."

"Seni terslemiyorum. Ama bir yandan merak ediyorum da..."

"Ne, Hemi? Neyi merak ediyorsun?"

"Ne yapıyoruz biz böyle? Daha doğrusu, sen ne yapıyorsun? Yani benimle. Şey varken..." Beni bakışlarınla uyardın ve sustum. "Şöyle diyeyim, ben soy bakımından biraz noksanım. Maddi bakımdan öyle oluşumu hiç saymıyorum. Dolayısıyla senin için bir yenilik olduğumu düşünmekten kendimi alamıyorum. Sezona renk katmak için bulduğun bir eğlence. Hani zenginler yoksul mahallelere turistik geziler yapar ya? Onun gibi bir şey işte. Siz Yankilerin bunun için kullandığı bir kelime vardı."

Gözlerin bulutlandı ve bir an için ağlayacağını sandım. Ama bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde çakmaktaşı gibi sert ve keskinlerdi. "Yoksul mahallesi gezmek öyle mi?"

"Ya da bu senin için bir başkaldırı belki de. Babanı üzmek için. Çünkü beni kızına layık bulmayacağı kesin. Hâlbuki kızıyla..."

Lafı nereye getireceğimi anlayarak arabanın kapısını açtın. Hızla arabadan indin ve göle doğru yürüdün. Peşinden fırladım ve sudan esen soğuk rüzgârda sana seslendim. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Hava buz gibi."

Geri döndüğünde sana yetişmek üzereydim, saçların birden tokalardan kurtuldu ve darmadağın hâlde yüzüne düştü. "Sadece orada olmanı isteyebileceğim hiç aklına geldi mi? Değişiklik olsun diye o masaya bir... arkadaşımla oturmak isteyebileceğim? Düşüncelerimi gerçekten önemseyen biriyle? Ya da seninle gizli saklı buluşmaktan sıkılmış olabileceğim? Piknik örtülerinin üzerinde ya da arabada yenen öğle yemeklerinden, yasak öpücüklerden, sokak köşelerinde aslında tesadüfi olmayan tesadüfi karşılaşmalardan?"

Sözlerin beni sersemletti. Onlardaki kırgınlık yüzünden değil, hatta onları söylerken gözlerinin dolmasından bile değil, mutsuzluğunun yegâne sebebi benmişim gibi onları bana taş atarcasına söylemen.

"Bunlara mani olan ben değilim, Belle. Bir şeylerin değişmesini istiyorsan onları değiştirmelisin."

Ağzımdan çıkmıştı bir kere, kendimi tutamamıştım. Onun adını ağzına almamıştım fakat oradaydı, keskin kasım havasında aramızda dönüp duruyordu. Teddy. Kusursuz bir soydan gelen, son derece zengin ve kafasının içinde bir beyin olmayan Teddy.

"Lütfen, beni geri götür," dedin yanımdan geçerken buz gibi bir sesle. "Bu önemli bir yemek, geç kalamam."

Şehre dönerken hiç konuşmadık. Seni aldığım yerin bir blok ilerisinde bıraktım. Poşetinle arabadan indin, sonra kaldırımda biraz oyalandın. "Orada olacak mısın?"

"Bu sana bağlı. Beni hâlâ orada istiyor musun?"

"Üzerinde ismin yazan bir yer kartı olacak. İster gelirsin ister gelmezsin."

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(48-54. sayfalar)

İster gelirsin ister gelmezsin, demiştin. Sanki başka bir şansım olabilirmiş gibi.

Yine de kâhyanız olduğunu tahmin ettiğim bir adam beni babanın salonuna buyur ettiğinde sertçe başını çevirerek bana baktın. Çabuk toparlandın, yüzündeki ifadeyi sildin ve dapdar elbisesiyle fazla olgun bir patlıcana benzettiğim tombul kadınla sohbetini sonlandırarak ondan izin istedin. Beni karşılamak için odanın diğer ucundan yaklaşırken soğuk bir gülümsemeyle elini uzattın. Gece mavisi kadife elbisenle çok güzeldin. Fazlasıyla kibar ve zariftin.

"Son dakikada haber vermemize rağmen masamızı tamamlamanıza çok sevindik." Bunları yalnızca salondaki konuşmaları bastırmaya yetecek kadar yüksek bir sesle söyledin. Kusursuz bir performanstı. "Size bir içki ikram edeyim. Ne içersiniz?"

"Teşekkürler, cin tonik."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı, belli belirsiz gülümsedin. "Tabii ya. İngilizlerin içkisi."

Dönüp babanın bu akşam için tuttuğu beyaz ceketli garsonlardan birine benim için içki söylediğinde biraz sersemledim. Zamanda geriye doğru bir yolculuğa çıkarak nişan partinize geri dönmüş gibiydik. Sonra bunu mahsus yaptığını anladım. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordun benimle.

O ânın abesliğinden tamamen bihaber gibi görünerek dirseğimi tuttun ve başınla odanın karşısını, pahalı takım el-

biseleriyle dikkat çeken üç adamla sohbet eden babanı işaret ettin. "Gelin, sizi ev sahibimizle tanıştırayım."

Baban senin yaklaştığını fark edince başını kaldırdı. Köşeli yüzünde nazik bir gülümseme hazır bekliyordu. Bir anlığına onda, yüzünde bir düğmeyle harekete geçiyormuş gibi beliren o önceden çalışılmış, sakin ifadede seni gördüm. Bu bakış senin repertuvarında da vardı.

Yanına yaklaştığında sana kolunu uzattı. "Beyler, güzel kızım ve..." Duraksayarak beni süzdü. "Özür dilerim, arkadaşını tanıdığımı sanmıyorum, hayatım."

Ona ismimi söylemekle yetindin. Babanın eksik kalan kısmı benim doldurmamı beklediğini hissettiğim kısa bir sessizlik oldu. Ben bunu yapmayınca elini uzattı. Beni tartar gibi yine şöyle bir süzdü ve arkadaşlarıyla tanıştırdı. Birinin Wheeler olduğundan şüphelendim. Diğeri Cobb'du, üçüncüsüyse Dillon.

Baban dünyayı parmağında oynattığına inanan bir adamın gür sesiyle, "Küçük kızımla nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu.

Her nedense ve anlaşılmaz bir biçimde, bu soruya hazırlanmamıştım. Neyse ki sen araya girdin. "Teddy'nin arkadaşı. Nişan partim sırasında St. Regis'te tanıştık. Bugün DuBarry'den çıkarken karşılaştık. Hava berbattı, hâlime acıdı ve beni arabasıyla eve bırakmayı teklif etti. Ben de teşekkür etmek için onu akşam yemeğine davet ettim. Misafirlerimiz olduğunu unutmuşum."

Ne usta bir yalancısın, diye düşündüm ama başımı sallayıp gülümsemeyi becerebildim. Sonra beni ablanla tanıştırmaya götürdün ve "Teddy'nin eski arkadaşı" yalanını tekrarladın.

Ablanı sadece St. Regis'teki o gece uzaktan görmüştüm ama birbirinizden bu kadar farklı oluşunuz beni bir kez daha şaşırttı. Aranızdaki yaş farkına rağmen elbette bazı benzerlikler vardı, dikkatli bakıldığında birbirinizi anımsatıyordunuz. Ama o senin kansız cansız bir versiyonundu, senden daha ufak tefek

ve yıllar tüm renklerini sarartmış gibi daha solgundu. Hep mi böyleydi yoksa bu görünüşü yaşadıklarının bir sonucu muydu, merak etmemek elimde değildi. Babası tarafından seçilmiş bir kocası, bir ahır dolusu mükemmel yetiştirilmiş çocuğu ve bir başkasının ondan beklentilerini karşılamak üzerine kurulu yılları olmuştu. Teddy'yle birkaç yıl geçirdikten sonra senin de böyle görünebileceğini düşünmek beni iliklerime kadar titretti.

Ablan bana elini uzatırken bakışları huzurumu kaçıracak kadar dikkatliydi. "Bir İngiliz. Hayret! Görünüşe bakılırsa kardeşim sizi bizden saklamış. Neden acaba?"

Huzursuzca kıpırdanarak imdadıma yetişmeni bekledim ama rahatsız olmam hoşuna gitmiş gibiydi, ağzını açmıyordun. "Aslında," dedim garip davranmamak için elimden geleni yaparak, "buraya geldiğimden beri işim başımdan aşkındı. Yerleşmek ve etrafı tanımak o kadar vaktimi aldı ki korkarım insanların arasına karışmaya fırsat bulamadım."

Cee-Cee kalemle çizilmiş gibi duran keskin hatlı kaşını kaldırdı. Meraklanmış, biraz da şüphelenmişti. "Seyahat etmek için tuhaf bir zaman seçmişsiniz. Avrupa'da bu kadar çok sorun varken..."

Cümlesini bitirmedi. Bu, bir soru sayılmazdı ama benden bir cevap bekleniyordu ve son derece dikkatli davranmam gerektiğini fark ettim. Anlaşılan, bu kardeş siyasetle ilgileniyordu. Ne demek istediğini anladığımı göstermek için başımı onaylar gibi salladım. "Gerçekten öyle. Ama geri kalanlar için hayat devam etmek zorunda."

Cee-Cee kuru bir sesle, "Sizin Bay Churchill bütün dünyayı kendi savaşının içine çekmekte kararlı görünüyor," diye gözlemini dile getirdi, sonra da dilini şaklatarak bunu onaylamadığını belli etti. "Böyle bir zamanda uzaklaşmak ne kadar doğru? Ülkenizin savaş meydanında tüm güçlü kuvvetli erkeklere ihtiyacı varken?"

En yapmacık gülümsememi takınarak göz kırptım. "Gitmek için daha doğru bir zaman düşünebiliyor musunuz?"

Bir ahbabını yeni tanımış gibi yüzünde güller açtı. "Demek siz bir savaş yanlısı değilsiniz?"

"Savaştan daima kaçınmak gerektiğini düşünenlerdenim." Gece boyunca söylediğim en dürüstçe sözdü ve bu yorumum Cee-Cee'yi memnun etmişe benziyordu.

"Anlıyorum. O hâlde siyasetle ilgileniyorsunuz?"

"Ne yazık ki hayır," dedim sonraki sözlerimi titizlikle seçerek. "Aslında yakın bir zamanda bana ülkenizdeki bir ziyaretçi olarak siyasetle ilgilenmeye hakkım olmadığı söylendi. En azından, okyanusun bu kıyısındayken. Gerçi bazı meselelerle ilgili kati fikirlerim olduğunu kabul ediyorum."

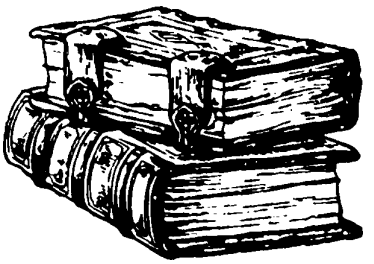
Cee-Cee belli ki meraklanmıştı ama onun bana bu fikirlerin neler olduğunu sormasına fırsat bırakmadan koluma girdin. "Salondaki turumuza devam etmeliyiz, yemeğe oturmadan önce size herkesi tanıma fırsatı sunmak isterim."

Ama Cee-Cee sana bir göz attıktan sonra diğer koluma girdi. Tatlı bir gülümsemeyle beni yanına çekerken gözlerini sana dikti. "Müşterek bir yanımız olduğunu henüz anlamışken sohbetimizi bölemezsin. Neden bir işe yarayıp eşlerle ilgilenmiyorsun? Şu elbisenle hepsini yerle bir ettin. Arkadaşını merak etme, şekerim. Zamanı geldiğinde onu yemek odasına götürürüm."

Biraz sinirlendin, itiraz edecek oldun ama sonunda sakince başınla onayladın. Arkanı dönüp giderken ablanın, oyuncağını çalmasına kızdığın belliydi.

YEDİ

ASHLYN

Kitaplar hayatımıza giren insanlara benzetilebilir. Bazıları bizim için değerli olur; diğerleri bir kenara bırakılır. Bu işin anahtarı hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

29 Eylül 1984
Portsmouth, New Hampshire

"Evet, o," dedi Ethan *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ı kapayıp aralarındaki sehpaya koyarken. "Marian."

Ashlyn *Belle'e Dair Pişmanlığım*'dan başını kaldırdığında partinin konukları ve beyaz ceketli garsonlar bir film karesinin kararması gibi gözden kayboldu. "Emin misin?"

"Babam Hamptons'taki Rose Hollow Çiftliği'nde geçirdiği yazlardan söz ederdi. Şu abla, Cee-Cee diye bahsedilen kadın, kesinlikle büyükannem Corinne Manning. Onu hiç görmedim ama her şey yerine oturuyor."

Ashlyn midesinde bir kıpırtı hissetti. Marian. Corinne. İkisi de gerçekti. "Belle, Cee-Cee'den sık sık bahsediyor, annelerinin ölümünden sonra onu ablasının büyüttüğünü söylüyor ama

biraz zorba biri olması dışında babasına pek değinmiyor. Ona bir isim bile takmamış."

Büyük dedesinden söz açılınca Ethan yüzünü buruşturdu. "Gerçek adı Martin Manning. Babama bakılırsa çok zenginmiş ama pisliğin biriymiş. Ben doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Sanırım inme yüzündendi."

Ashlyn bu yeni bilgileri sindirmek için birkaç saniye sessizce oturdu, bir yapbozun parçaları gibi öğrendiklerini önüne yaydı. "İnanamıyorum," dedi sonunda nefes nefese. "Onu gerçekten bulduk."

"Onu *sen* buldun," diye düzetti Ethan. "Ben yalnızca kimliğini doğruladım."

"Ya Hemi? Onun kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Sen sormadan söyleyeyim, Teddy konusunda da yardımcı olamam. İki isim de tanıdık gelmedi."

"Marian'ın onunla evlenip evlenmediğini söyleyebileceğini umuyordum."

"Bildiğim kadarıyla hiç kimseyle evlenmedi."

Ashlyn kaşlarını çattı. "Çocuklarıyla tanıştığını söylemiştin sanki."

"*Evlat edindiği* çocuklar. Bir oğlan ve bir kız. Savaş yetimleri."

"İki savaş yetimi mi evlat edindi? Nereden?"

"Hatırlamıyorum. Düşündüm de galiba hiç öğrenmedim. Savaştan sonra seyahat ettiğini biliyorum ama nereye gittiğine dair bir fikrim yok. Söylediğim gibi, annemle babamın konuşmalarının arasında duyduklarımdan başka bir şey bilmiyorum."

Ashlyn üzüntüyle başını salladı. "Şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bundan sonra ne yapacağız?"

Ethan ayağa kalkıp koltuğun arkasından anorağını aldı. "Hiçbir şey. Belle benim büyük teyzem Marian. Gizem çözüldü."

Ashlyn ona hayretle baktı. "Ama bu, sadece gizemin bir kısmı. Gerisini merak etmiyor musun?"

"Zerre kadar etmiyorum."

Ethan anorağını giyerek gitmeye hazırlandı. Ashlyn kalkıp onun peşinden yürüdü. "Hikâyenin gerisini öğrenmek istemiyor musun?"

"Manninglerle ilgili bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Hemi'nin kim olduğunu ve neden ayrıldıklarını merak etmiyor musun?"

"Aslında, hayır. Ama okumaya devam edersen bence bunu kitaplardan öğrenebilirsin." Dükkânın önüne gelmişlerdi. Ethan kapının yanındaki gazetelikten bir bülten alıp dörde katladı ve cebine koydu. "Gitmeliyim. Yarın erkenden dersim var. Amerikan Düşünce Tarihi."

"Okulda mısın?"

"UNH'de yardımcı profesörüm. Siyaset bilimi."

Daniel gibi, diye düşündü Ashlyn yaralı yumruğunu sıkarak. Ama Ethan, Daniel değildi. O, Marian Manning'in, Belle'in yeğeninin oğluydu ve gitmek üzereydi. "Ben şey olursa... Yani bir şey bulursam... seni arayabilir miyim? Başına bela olmayacağıma söz veriyorum. Sadece belki bir şeyi doğrulatmaya ihtiyaç duyarsam arayacağım."

Ethan huzursuzca omuz silkti. "Başka bir katkım olacağını zannetmem ve yeni bir kitabın henüz başındayım. Dikkatim dağılmasa iyi olur."

Ethan onu nazikçe reddetmişti. Ashlyn onun yanından geçip kapının sürgüsünü açtı, sonra şansını bir'kere daha denemeye karar verdi. "Cee-Cee ve Martin'le neden ilgilenmediğini anlıyorum ama Hemi denen adam teyzene çılgınca âşıkmış ve belli ki teyzen de ona çılgınca âşıkmış. Aralarında neler geçtiğini öğrenmek istemez misin?"

"Neler olduğunu bilmiyor muyuz? Biri birine yanlış bir şey yaptı. Her zaman öyle olmaz mı? Biri bununla ilgili bir şarkı bile yazdı, daha ne olsun."

"B. J. Thomas. 1975."

Ethan kaşlarını çattı, sonra sırıtarak Ashlyn'i şaşırttı. "Bu bilginin dilinin ucunda olmasının sebebini bilmek ister miyim?"

"O şarkıyı severim."

"Pekâlâ, bunu kimseye söyleme. Ciddiyim. *Asla.*" Mahcup bir tavırla başını uzattı ve vitrini işaret etti. "Yağmur durmuş gibi görünüyor."

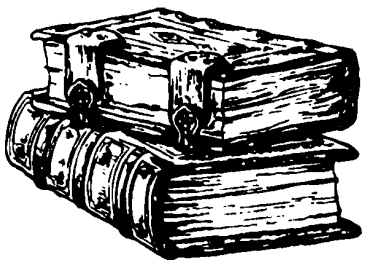
"Doğru." Ashlyn kenara çekilerek ona yol açtı. "Yardımın için teşekkürler. En azından artık Belle'in adını biliyorum. İyi bir başlangıç noktası."

Ethan kapıyı açtığında içeri bir soğuk hava dalgası hücum etti. Gitmeden önce bir an duraksadı, sonra Ashlyn'e döndü. "Beni tanımıyorsun, dolayısıyla muhtemelen tavsiyeme kulak asmazsın ama yerinde olsam mutlu bir son umut etmezdim. Ailenin Manningler tarafında öyle bir şeye rastlanmaz. Aslında Hillardlarda da. Annemle babamı saymazsan tabii, onlar istisna. Neyse, hafiyelik maceralarında sana bol şanslar."

Ethan'ın arkasından kapanan kapının üzerindeki çanlar hafifçe çıngırdadı. Ashlyn vitrine yaklaşarak Ethan'ın kaldırımdan sokağın sonuna doğru uzaklaşmasını izledi. Ama ailesinde mutlu sonlara rastlanmadığıyla ilgili sözleri sarı anorağının gözden kaybolmasından sonra da uzun bir süre yankılanmaya devam etti. Belki de şiddetli bir çağrışım yaptıkları içindi. Ashlyn sağ eline, avucunu bölen beyaz, buruşuk çizgiye baktı. Onun ailesinde de mutlu sonlar yoktu.

SEKİZ

ASHLYN

Bir kitap okumak, bir yolculuğa çıkmak gibidir; yaşayan ve yaşamayan meleklerin sesini duyabildiğiniz uçsuz bucaksız bir bilinmeze seyahat edersiniz.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

30 Eylül 1984
Portsmouth, New Hampshire

Ertesi öğleden sonra, Ashlyn mücellithanede Ethan'ın dükkâna gerçekleştirdiği beklenmedik ziyaret sırasında öğrendikleri üzerine düşünmeye devam ederken telefon çaldı. Ashlyn yaptığı işi bıraktı ve telefona bakmak için dükkânın ön tarafına koştu.

"En sevdiğin kütüphaneci kim?" diye şakıdı hattın öbür ucundaki ses.

Ashlyn heyecana kapıldı. Ruth'tan bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordu ama keyifli sesi kesinlikle iyi bir habere işaret ediyordu. "Daha şimdiden onu bulmuş olamazsın."

"Buldum ama beni bayağı uğraştırdı. O günlerde tahminimizden daha fazla kadının gazetecilik işiyle meşgul olduğunu öğrenmiş oldum. Aralarında tanınmış isimler de var.

The Washington Post'taki Agnes Meyer ve *Newsday*'deki Alicia Patterson gibi. Ama ikisi de senin tanımına uymuyordu. Öncelikle ikisi de evliydi. Dolayısıyla araştırmaya devam ettim. Kaç mikrofilm taramak zorunda kaldığıma inanmazsın. Ama sonunda turnayı gözünden vurdum."

"Eee?"

"Gerçek adı Geraldine Evelyn Spencer. 1899, Şikago, Illinois doğumlu. Kömür işinden bir servet kazanan ve hobi olarak birkaç ikinci sınıf günlük gazete işleten Ronald P. Spencer'ın kızı. Ronald'la karısı Edith Senegal'e giden *SS Afrique*'teyken gemi mercan kayalıklarına çarparak altı yüz üç yolcusuyla birlikte batmış. Geraldine veyahut babasının onu çağırdığı ismiyle Goldie o sırada yirmi bir yaşındaymış ve babasının bütün mal varlığı ona miras kalmış. 1920 yılında altı milyon gibi bir rakamdan söz ediyoruz, yani bugünün parasıyla otuz milyondan daha fazla."

Ashlyn bu bilgileri sindirmeye çalışırken sessiz kaldı. Yirmi bir yaşındaki bir gazete patroniçesi. Otuz küsur milyon dolarlık bir servet. Goldie'nin insanların onun hakkındaki düşüncelerini umursamamasına şaşmamak gerekti.

"Ashlyn? Orada mısın?"

"Evet, evet. Affedersin. Söylediklerini düşünüyordum. Tanrı aşkına, tüm bunları nasıl öğrendin?"

"Dediğim gibi, mikrofilmlerden. Ayrıca Albany'deki bir meslektaşımın bana bir iyilik borcu vardı ve onu ödedi. Kimi araştırdığımı öğrendikten sonra gerisi çorap söküğü gibi geldi. Basın yayın kuruluşlarındakiler bunun aksini iddia etseler de kendi mesleklerinden olanlar hakkında boşboğazlık etmekten çekinmiyorlar. Bu arada dahası da var."

"Dahası mı?"

"Kirli çamaşırlar da diyebilirsin. Bunları da öğrenmek istersin diye düşündüm."

"Ne biliyorsan hepsini istiyorum."

"Pekâlâ, bu kadın bildiğin kadın mirasçılara benzemiyor. Erkekler, alkol, gerçek bir asi. Kimse onun kollarını sıvayıp babasının imparatorluğunun basın yayın kolunun başına geçmesini beklemiyormuş. Ortalık epey karışmış. Ronald Spencer siyasi görüşlerinde daima ılımlı biri olmuş. Etliye sütlüye karışmazmış. Ama küçük kızı hiç de öyle değilmiş. Kimse için ayağını denk almayacağını daha en başında açıkça belli etmiş. Sonra işe koyulmuş ve toplumsal konuları ele almaya başlamış. Doğum kontrolü. Kadınlara uygulanan ücret politikası. Öjeni. Çocuk işçiliği. Nazilerle de ilgili söyleyecek epey sözü varmış. Avrupa'dakiler değil. Burada, Birleşik Devletler'de yaşayanlarla ilgili. Onların isimlerini bir bir yayımlamış."

"Bunun hoş karşılanmadığından eminim."

"Babasının çevresinde popüler olmadığını söyleyebilirim. Solcu ve komünist diye damgalanmış ama fikirlerinden vazgeçmemiş. Büyük adamların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmayı iyi becerdiği söylenebilir. Rüşvet. Yolsuzluk. Adam kayırma. Burnuna kötü kokular geldiğinde derinlemesine araştırıp yayımlamaktan hiç çekinmemiş. Dönemin birkaç kodamanının ipliklerini pazara çıkarmak için elinden geleni ardına koymamış. Gel gör ki bunların hiçbiri bir parti kızı olarak ünlenmesine engel olmamış. Hatta Harlem'deki bir caz kulübüne yapılan polis baskınında yaka paça gözaltına alınırken fotoğrafları var. Rakipleri bayram etmiş ama o umursamamış. Kadında utanma diye bir şey yok. Çok fazla fotoğrafı var. Hepsinde süslü püslü. Böyle mücevherleri ömründe görmemişsindir."

"Peki ya şu meşhur erkek koleksiyonu?"

"Hepsi doğru. Genç. Yaşlı. Zengin. Fakir. Hepsine düşkünmüş. Öğrendiğim kadarıyla hiç evlenmemiş ama Steven Schwab denen adamın hayatına girmesiyle nihayet biraz durulmuş. Görünüşe bakılırsa bu kişiye uzun bir süre hamilik yapmış ve sevgili olmuşlar. Schwab Goldie'nin bir gazetesinde çalışmış ama hangisi olduğunu ve oradaki vazifesini bilmiyorum. Belki

de sadece maaşa bağlanmıştı. Öyle derler ya? Yıllar boyunca ilişkileri aralıklı olarak devam etmiş."

Ashlyn'in tüyleri diken diken oldu. "Demek sevgiliydiler?"

"Aslında orası biraz muğlak ama kol kola birkaç fotoğrafları var. Adam yakışıklı ve kesinlikle kadından daha genç. Bir haberde onun Goldie'ye olan bağlılığından söz ediliyor. Bir başkasında gelecek vadeden bir yazar olarak tanımlanıyor ve hevesinin yeteneğinden daha ağır bastığı söyleniyor. Bu doğru olabilir. Biraz araştırdım ve yazdığı bir tek kitaba bile ulaşamadım. Her hâlükârda, Goldie'nin hayatının son on yılında birlikte yaşamışlar ve kadın ölürken bu adama epeyce nakit para bırakmış. Aralarında bir şeyler olduğu belli."

Ashlyn yapbozun yeni parçalarını birleştirdi. Steven Schwab. Genç, yakışıklı. Goldie'nin gazetesinde çalışmış. Gelecek vadeden bir yazar ama basılmış bir kitabı yok. Hemi'yle Steven Schwab'ın aynı kişi olması mümkün müydü? Hesapları doğruysa Hemi 1941 senesinde Belle'le tanıştığında yirmi altı yaşındaydı, dolayısıyla şimdi altmışlarında olmalıydı.

Bu düşünce bazı ihtimaller doğurdu. "Ruth, Bay Schwab'ın bugünlerde nerede yaşadığına dair bir bilgiye rastlamış olabilir misin?"

"Hiçbir yerde yaşamıyor. Ölmüş. 1979'da Goldie ölmüş, birkaç yıl sonra da o. Schwab hakkında başka şeyler bulmaya çalıştım fakat Goldie'yle bağlantısı dışında pek dikkat çekmeyen biri. Zaten ölüp gitmiş."

Ölmüş. Bu kelime Ashlyn'in hafif bir hüzne kapılmasına yol açtı. "Anladım."

"*Şimdi* bana ne üzerinde çalıştığını söyleyecek misin? Yaramaz Bayan Spencer'ın ilgimi çektiğini söylemeliyim."

Ashlyn dudağını ısırdı. Belle'le Hemi'nin hikâyesinin gerçek olduğunu öğrendikten sonra bunu anlatmak, birinin güvenine ihanet etmek gibi geliyordu.

"Goldie'yi merak etmeni anlayabiliyorum. Kesinlikle renkli bir karakter. Ama bu noktada pek bir şey paylaşamam. Kısmen fazla bir şey bilmediğimden ama kişisel gizlilik mevzusu da var. Şimdilik bildiklerimi kendime saklayıp araştırmaya devam etmem daha iyi olur."

Ruth iç çekti, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Pekâlâ. Anladım. Birkaç makaleyle fotoğrafların kopyalarını çıkardım. Onları istersin diye düşündüm."

"Tabii. Gerçi ne zaman gelip alabilirim bilmiyorum."

"Bugün ikiden sonra izinliyim. Senin için uygunsa onları dükkâna bırakabilirim."

"Teşekkür ederim. Sana çok borçlandım, Ruth."

"Aynen öyle. Ama doğrusunu istersen bayağı eğlenceli bir işti. Kendime yanlış bir meslek seçmiş olabilirim. Belki New Englandlı huysuz bir edebiyat dedektifiyle ilgili bir seri yazarım ve Agatha Christie'yle onun Bayan Maple'ına kök söktürürüm. İkiden sonra görüşürüz."

Ruth Truman saat tam ikiyi on geçe elindeki büyük, kahverengi zarfı sallayarak dükkâna daldı. Ashlyn gezi kitapları bölümünde bir müşterinin kocasına doğum günü hediyesi seçmesine yardımcı olurken kapının üzerindeki çanların çıngırtısını duydu. Onu el sallayarak selamladı ama Ruth sadece zarfı tezgâha atıp yasak bir yere park ettiğini ve eve bir park cezası daha gelirse kocasının arabanın anahtarlarını elinden almaya yemin ettiğini açıklamaya yetecek kadar oyalandı.

Ashlyn müşterisinden izin isteyip zarfa göz atmamak için kendini zor tuttu. Şanssızlık bu ya, müşterisinin kararsızlığı bir saate yakın sürdü ve sonunda hiçbir şey almadan gitti. Ashlyn buna aldırmadı ve kadının çıkmasını sabırsızlıkla bekledikten sonra tezgâha koştu.

Zarfın ipli kapağını açıp içindekileri çıkarırken nefesini tuttu. Sayfaları görünce iyiden iyiye heyecanlandı. Birkaçı ataşla düzgünce tutturulmuştu. Diğerleri birbirinden bağımsızdı ve üzerlerinde koyu renkli, büyük puntolarla yazılmış manşetler ve siyah-beyaz, grenli fotoğraflar vardı. Baskı kalitesi iyi değildi, basılmış mikrofilm materyalleri nadiren kaliteli olurdu ama Ashlyn bir büyüteç yardımıyla hepsini görebilirdi.

Bir iskambil destesinin kartlarını açar gibi belgeleri kronolojik sıraya göre dizdi. İşini bitirdiğinde tezgâhın altından Frank'in devasa büyütecini çıkardı ve ilk sayfaya baktı. 14 Ocak 1920 tarihli bir *Chicago Tribune* makalesiydi.

Şikagolu Sanayici Ronald P. Spencer'ın Bir Deniz Kazasında Öldüğü Düşünülüyor

15 Ocak 1920 (Şikago) – Şikago doğumlu ünlü iş adamı Ronald Spencer'la karısı Edith'ın 13 Ocak sabahı erken saatlerde rotasından saparak Fransa açıklarındaki mercan kayalıklarına çarpıp 600 yolcusu ve 135 kişilik mürettebatıyla batan, S.S. Afrique adlı gemide oldukları ve kaza sırasında kayboldukları düşünülüyor. Kazaya uğrayan Fransız deniz nakliyat şirketi Compagnie des Chargeurs Réunis'ye ait geminin rotasının Senegal olduğu bildirildi. Fırtınada arızalanan dinamoların geminin manevra kabiliyetini sınırladığı gelen bilgiler arasında. Gece 23.58'de mercan kayalıklarına doğru sürüklenen gemi, gövdesinden ağır hasar aldı. Sabaha karşı saat 03.00'te Afrique'le irtibat kesildi ve gemi bundan kısa bir süre sonra battı. Yolcularla mürettebattan yalnızca 34 kişi kurtuldu. Ronald ve Edith Spencer'ın tek kızları Bayan Geraldine Spencer (21) ailenin hayatta kalan yegâne üyesi.

Makalenin geri kalanı Ronald Spencer'ın net serveti ve sahibi olduğu şirketlerle ilgiliydi. Ashlyn bunları umursamıyordu. Sayfanın sonuna fotoğrafı basılan genç kadın daha fazla ilgisini çekmişti: GERALDINE "GOLDIE" SPENCER, 21.

Büyüteci bir kez daha eline alıp Goldie'ye yakından baktı. Platin saçlıydı, badem biçimli güzel gözleri koyu renkliydi ve kusursuzca boyanmış küçük, biçimli bir ağzı vardı. Birine meydan okur gibi poz vermişti. Onu Belle'in anlattığı gibi küstah, gösterişli ve çapkın bir parti kızı olarak hayal etmek zor değildi. Bu kadın Hemi'nin patronuydu. Belki aynı zamanda âşığıydı da.

İkinci makale de *Tribune*'dendi, diğerinden on iki hafta sonra yayımlanmış bir görüş yazısıydı. Yazar, Spencer Yayıncılık'ın *yirmi bir yaşındaki "dejenere" bir genç kadının* idaresine geçmesinden duyduğu üzüntüyü anlatıyordu. Bu genç kadının babasının saygıdeğer basın yayın kuruluşlarını kısa bir süre içinde gece kulübü açılışlarından ve en son moda çılgınlıklarından söz eden bir dizi ucuz paçavraya dönüştüreceği görüşündeydi ve yazısının sonunda yönetim kurulunu ivedilikle gerekli adımları atmaya davet ediyordu.

Üçüncü haber daha renkliydi.

> Dedikodu Gazeteleri Sahibi Goldie Spencer Caz Kulübü Baskınında Yakalandı
>
> 14 Haziran 1928 (New York) – Yasa dışı alkol satışı yaptığı belirlenen Nitty Gritty Club adlı bodrum katı mekânına 13 Haziran günü sabahın erken saatlerinde gizli bir baskın gerçekleştirildi. Batı 125. Sokak'ta bulunan caz kulübünde yasa dışı yollarla ithal edilen içkilerin servis edildiğine dair bir ihbar üzerine harekete geçen polis sahte bir duvarın arkasında bulunan çok miktarda bira ve alkollü içkiye imha etmek üzere el koydu. Adreste

ayrıca az miktarda esrar ele geçirildi. Aralarında kulübün sahibi Lively Abbot, ünlü aktör ve playboy Reginald Bennett ve gazete patroniçesi Goldie Spencer'ın da bulunduğu kırk iki kişi gözaltına alındı. Bennett ve Spencer bölge mahkemesinde hâkim karşısına çıktı ve 50'şer dolar para cezasına çarptırıldı. Daha önce de yasalarla başı derde giren Abbott bir yıla kadar hapis cezası ve 700 küsur dolarlık bir para cezasıyla karşı karşıya kalabilir.

Ashlyn bir polis aracının arka koltuğuna zorla bindirilen ağır makyajlı Goldie'nin fotoğrafını dikkatle inceledi. Platin sarısı saçlarını kısacık kestirip ortadan ayırmıştı ve alnına boncuklu bir saç bandı takmıştı. 1920'lere damgasını vuran ve aykırı davranışlarıyla dikkat çeken tipik *flapper* kadınlarındandı. Fotoğrafçı onu ağzı açık yakalamıştı, muhtemelen o sırada kolunu tutan polis memuruna sövüyordu. Bilhassa güzel çıktığı bir fotoğraf değildi ama isyankâr karakteri ön plandaydı.

Sonraki iki makale –Senatör Thuneman'ın Rüşvet Skandalı ve İçimizdeki Düşman: Gözümüzün Önünde Saklanan Amerikalı Naziler– belli ki Goldie'nin gazetecilikte ne kadar gözü pek davrandığının bir kanıtı olarak bu belgelere dâhil edilmişti. Ashlyn ikinci makaleye kısaca göz gezdirirken Henry Ford'la Charles Lindbergh'ün adlarının geçtiğini gördü. Bundan sonraki 1971 tarihli makalede, yasalara karşı gelerek gebeliğini sonlandırdığı için cinayetle suçlanan ilk kadın olan Shirley Wheeler'a destek amaçlı yapılan protesto gösterilerinde Goldie'nin oynadığı role dair ayrıntılar vardı.

Ve nihayet 2 Kasım 1974 tarihli kısa bir bulvar gazetesi haberi vardı sırada: Goldie Spencer'ın Kolundaki Yakışıklı Kim? Bir açılışta ya da davette çekilen fotoğrafta gülümseyerek poz veren Goldie gözle görülür derecede yaşlanmıştı. Kuş tüyleriyle süslü bir elbise giymişti ve kolyesi küçük bir üçüncü

dünya ülkesini finanse edebilirdi. Kolunda şaşılacak kadar uzun boylu bir Adonis vardı. Kusursuz yakışıklılığı ve beyaz, geniş gülümsemesiyle 007 tarzı biriydi, siyah smokini içinde müthiş görünüyordu. Ashlyn onu büyüteçle incelerken heyecanlandığını hissetti. Sonunda Steven Schwab'la tanışmıştı, Goldie'den oldukça gençti ve son derece çarpıcıydı.

Ashlyn onun yüzüne daha yakından baktı, dişlerini gösterdiği gülümsemesine ve Goldie'yle aralarında özel bir şakalaşma geçmiş gibi onunla göz göze gelmek istercesine kadını yan gözle süzüşüne. Marian Manning'in çılgınca âşık olduğu, onu kandıran ve kalbini kıran adam bu muydu? Eğer öyleyse Goldie bu resmin neresindeydi? Belki de Schwab'ı önce o sevmişti ve Marian Manning'i davetsiz bir misafir olarak görmüştü. Aşkta ve savaşta her şey mubahsa ve Hemi'yle Steven Schwab *gerçekten* aynı kişiyse Goldie'nin bu mücadelenin galibi olduğu kesindi.

Ruth'a bakılırsa Schwab sonuna kadar Goldie'nin yanında kalmıştı. Sonraki makale –Gazete Patroniçesi, Goldie Spencer 80 Yaşında Hayata Gözlerini Yumdu– bunu doğrulayarak Goldie'nin Park Avenue'deki dairesiyle servetinin hatırı sayılır bir kısmının uzun zamandır hayat arkadaşı olan Steven Schwab'a kaldığından söz ediyordu. Goldie'nin vasiyetnamesine uygun olarak mal varlığının geri kalanı kadınları destekleyen çeşitli yardım kuruluşları arasında bölüştürülmüştü. Zarftan çıkan birkaç sayfalık son makale bunu doğruluyordu; Goldie'nin cenaze töreninin yapıldığı gün *The New Yorker*'da yayımlanmıştı. Goldie Spencer: Feminist bir Vasiyet.

Açılıştaki fotoğrafa ve göz kamaştırıcı Steven Schwab'a geri dönen Ashlyn onun Marian Manning'in hayatının aşkı olduğunu doğrulayabilecek bir ayrıntı bulmaya çalıştı. Goldie'nin yörüngesine girip çıkan bir sürü erkeğin arasında Hemi herhangi biri olabilirdi. Yine de bazı yönleri onunla tam uyuşuyordu. Özellikle de gelecek vadeden bir yazar olması. Hemi gelecek vadetmekten daha fazlasını yapmış olabilir miydi? Güçlü bir

adamın kızıyla yaşadığı talihsiz aşkla ilgili isimsiz bir kitap yazmış olabilir miydi?

Hemi... Bu sen misin?

Öyle bile olsa Ashlyn bunu nasıl doğrulayabilirdi? Schwab artık sorularını yanıtlayamazdı. Goldie de öyle. Üstelik Ashlyn, Belle'le Hemi'nin hikâyesine dâhil oldukça kafasındaki sorular çoğalıyordu. Marian Manning'in şiirlerine ne olmuştu? Teddy'yle nişanını ne zaman bozmuştu ve bunu Hemi'yle evlenmek için yapmadıysa sebebi neydi? Bir partide ya da bir açılışta Steven Schwab'la Marian Manning'in bir araya geldiği bir fotoğraf karesi olabilir miydi? Ashlyn böyle bir fotoğrafa ulaşabildiği takdirde elinde bir kanıt olurdu. En azından kanıta yakın bir şey.

Elbette bunlar onu ilgilendirmezdi ve onları öğrenmesi hikâyenin acıklı sonunu değiştirmeyecekti. Ama gerçeği öğrenme ihtiyacı vücudunun erişemediği bir yerinin kaşınmasına benziyordu. Bu noktada ona bir tek kişinin yardımı olabilirdi. Öte yandan, bir şeyi yapabilme yetinin olmasıyla onu yapmaya istekli olmak bambaşka şeylerdi. Ethan, büyük teyzesinin geçmişini kurcalama konusunda isteksiz görünüyordu. Hâlbuki Ashlyn onun sandığından daha çok şey bildiğinden şüpheleniyordu. Belki Steven Schwab ve Geraldine Spencer isimleri hafızasını tazeleyebilirdi.

Ashlyn bu kez onu aramadan önce düşündü. Günün bu saatinde Ethan'ın telesekreteriyle karşılaşma ihtimali daha yüksekti ve bu işi düzgün yapmak istiyordu. Ne söyleyeceğinden nihayet emin olduğunda ses tonunu son kez prova etti ve numarayı tuşladı. Beklediği gibi telesekretere bağlandı.

"Selam, ben Ashlyn. Kitabevinden. Bu aralar çok meşgul olduğunu söylemiştin ama bir şey oldu. Sana birkaç isim sormak istiyorum. Bir de geçen gece sormayı unuttuğum bazı sorularım var. Müsait olduğunda beni arayabilir misin?"

Kapanış saati yaklaşırken Ethan onu hâlâ aramamıştı ve Ashlyn listesine altı yeni soru eklemişti. Ethan'dan ses çık-

mamasının mutlaka onu savsakladığı anlamına gelmediğini düşünmeye çalıştı. Henüz eve dönmemiş olabilirdi, telesekreterini kontrol etmeyi unutmuş olabilirdi. Ashlyn bu kez onunla konuşabilmeyi umarak tekrar numarasını tuşladı.

"Evde değilim. Bir mesaj bırakın."

Kahretsin.

"Selam, yine ben. Bu öğleden sonraki mesajımı aldın mı diye merak ettim. Bir arkadaşım biraz araştırma yaptı ve bir isme ulaştı. Steven Schwab. Sana tanıdık gelebileceğini umuyordum. Bence Hemi o olabilir. Dükkânı kapamak üzereyim ama bana evden ulaşabilirsin. Her neyse... Teşekkürler."

Ashlyn sıcak bir duş alıp salata ve önceki günden kalan tavuktan oluşan bir tabakla akşam yemeğini geçiştirdikten sonra zarfın içindekileri mutfak tezgâhına yaydı ve onları yeniden okumaya başladı.

Onları ilk kez gözden geçirirken içi içine sığmamıştı ama o zamandan beri heyecanı biraz azalmıştı. Steven Schwab adındaki adamın kötü şöhretli Goldie'yle romantik bir ilişkisi olduğu ya da olmadığından başka *ne* öğrenmişti? Bu kişinin Spencerların gazetelerinden birinde çalışmış *olabileceğini* ve bir roman yazarı olma *ihtimalinin* olduğunu. Steven Schwab'la Marian Manning'in arasında hiçbir bağlantı yoktu.

Ashlyn telefonunun bir türlü çalmadığını düşünerek son bir kez dönüp ona göz attı. Günlerden pazardı. Ethan hafta sonu için bir yere gitmiş olabilirdi. Belki de biriyle buluşmuştu. En azından öyle olmasını ve Ethan'ın onu bilerek görmezden gelmediğini umdu. Onu tekrar aramaya cesaret edemedi. Henüz olmazdı. Birkaç gün bekleyecekti. Bu arada okumaya devam edecek ve Belle'in ya da Hemi'nin bir iki ayrıntıyla ilgili tedbirsiz davrandığını umacaktı.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(37-44. sayfalar)

4 Kasım 1941
New York, New York

Ablamın seni koluna takmasını ve birlikte uzaklaşmanızı izlerken onun elinden kurtulmak için bir hamle yapmadığın dikkatimden kaçmadı. Cee-Cee'yi eskiden beridir bir örümceğe benzetirdim, sonsuz bir sabırla olayların onu memnun edecek şekilde biçimlenmesini beklerdi. Sonra süratle ve acımasızca saldırırdı. Dört dörtlük bir fırsatçıydı.

Senin için planlarından henüz emin değildim; sadece beni sinirlendirmeye, idarenin onda olduğunu bana bir kez daha hatırlatmaya niyetlenmiş olabilirdi. Aramızdan birinin bunu unutması mümkünmüş gibi. Her hâlükârda, sen sana yol gösterilmesinden memnun görünüyordun.

Kendini pek akıllı sanıyordun, odada dolaşan babamın misafirleriyle sohbet edip şakalaşan bir bukalemundun. Seni gören onlardan biri olmadığını, seni davet ettiğimde ilk başta ayak dirediğini tahmin edemezdi. Rolünü kusursuz oynuyordun, öyle ki bu gece buraya gelmekteki gönülsüzlüğünde samimi olup olmadığını merak ettim.

Gülümsüyordun, cin toniğinin üzerinden başını sallıyordun, onuruna düzenlenen bir akşam yemeğine katılan bir diplomat edasıyla işçi işveren anlaşmazlıklarını ve para politikasını tartışıyordun. Odada gezinirken bir kere bile benden tarafa bakmadın.

Seninle göz göze gelmek için sana neredeyse ceketinde bir delik açacak kadar ısrarlı bakmama rağmen. Bana nispet yaptığını anladım, öğleden sonra göl kıyısındaki tartışmamızın hıncını böyle alıyordun. Arkamı döndüm ve seni Cee-Cee'ye bıraktım.

Daha sonra, yemek masasına çağrıldığımızda Cee-Cee'nin yer kartlarını değiştirttiğini fark ettim. Masanın öbür ucunda, benden mümkün olduğunca uzakta oturuyordun ve ben Bayan Viola Wheeler'a yaltaklanmanı, dudağının kenarında daima hazır bekleyen tebessümünle ona gülümsemeni ve İngiliz aksanınla onun Montanalı kulaklarını mest edişini izlemeye mecbur kalmıştım.

O rüküş kokananın, rengi insan etindeki bir çürüğe benzeyen elbisesiyle senin söylediğin bir şeye yeni yetme kızlar gibi kıkırdamasını izlerken midem bulandı. Boğuk kahkahan masanın diğer ucuna kadar geldi. Farkında olmadan saçlarını alnından çekişin artık ne kadar tanıdık geliyordu. Öte yandan, oraya geldiğinden beri bana bir gülümsemeyi bile çok görmüştün. Sanki rol yapmıyorduk ve seninle gerçekten iki yabancıydık. Seni onlardan uzaklaştırmak ve bir bahaneyle yalnızca kendime saklamak için yemeğin bitmesini sabırsızlıkla bekledim. Ne var ki tatlılar yenilip kahveler içildikten sonra, babam erkeklere hanımlardan ayrılıp onun çalışma odasında puro içmelerini önerdi. Bu davete seni özellikle dâhil etmesine doğrusu bayağı şaşırdım ama erkekler masadan kalkarken babamla Cee-Cee'nin arasında imalı bir bakışmaya şahit oldum. Cee-Cee'nin bunu onayladığının, hatta seni bu davete dâhil etmeyi teklif edenin o olabileceğinin farkına vardım.

Kadınlar zarif şeri kadehleriyle masada oturmaya devam ederek, doğru düzgün bir aşçı bulmanın ne kadar zor olduğuyla ve bu seneki tiyatro sezonuna dair hayal kırıklıklarıyla ilgili gevezelik ettiler. Sohbeti takip ediyormuşum gibi dalgınca başımı sallarken tek düşündüğüm sendin. Babamın çalışma odasındaki deri koltuklardan birinde puro içip onun yaltakçı dostlarıyla

konuştuğunu düşündükçe hınçlanıyordum, bu duruma kızıp içerliyordum ama seni buraya çağırmamın nedeni bir avuç yaşlı pislikle bir araya gelmeni istemem değildi.

Ne var ki ikinci şeri kadehimi bir dikişte içtikten sonra bu gece buraya geliş nedeninin tam da o yaşlı adamlar olduğunu anladım. Onların zenginlikleri, bağlantıları ve senin için yapabilecekleri. Aslında şaşırmamalıydım. Tanıştığımızda kendini bir maceracı olarak tanıtmıştın. Şimdiyse babamın çatısının altındaydın, onun evinde ve yakın çevresinin arasındaydın. Nasıl kurnazca yapmıştın bu işi. Üstelik kısacık bir sürede. Benim sayemde.

Ansızın gözlerim doldu, tekrar kadehimi doldurdum. Cee-Cee beni bakışlarıyla uyardı. Bunu görmezden geldim ama bana baktığında ne gördüğünü düşünmekten kendimi alamadım. Endişe ettiğim kadar şeffaf mıydım, yüzümden her şey anlaşılıyor muydu?

Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Burada olmanı istememin sebebi senin yakınında olma arzumdu. Senin yanındayken hissettiklerim, kalbimin göğsüme sığmamasıydı. Sonunda bu sefil evle ve bu sefil aileyle ilişkisi olmayan birine ait olduğumu sanmıştım. Ama belli ki senin buraya gelişinin altında bambaşka nedenler vardı. Görünüşe bakılırsa benimle hiçbir ilgisi olmayan nedenler. Kadınlar şapkaları ve etek boylarını konuşmaya devam ediyordu, birden bir boş laf daha duymaya ve bir yudum şeriye daha tahammülümün kalmadığını anladım. Ayağa kalktım ve başımın ağrıdığına dair bir şeyler geveleyerek izin istedim.

Kapıya doğru yürürken ablam bana sert bir bakış daha attı. Umursamadım; onun tarafından onaylanmamaya yıllar içinde alışmıştım. Ayrıca bu akşamdan ötürü bir bakıma onu suçluyordum, seni benden çalıp etrafta gezdirmişti.

Cee-Cee için daima görünmez biri olmuştum, ilgisini çekmeyecek kadar gençtim. Buna aldırmıyordum, annem beni herkesin

yerine seviyordu ama o öldüğünde bu kaybın acısı göğsümde kocaman bir boşluk yaratmıştı. Dolayısıyla Cee-Cee'ye sıkıca tutunmuştum, evde kuyruk gibi peşinde geziyordum, o kitap okurken veya mektup yazarken odasının kapısından başımı uzatıp benimle oyun oynamasını ya da bana masal anlatmasını istiyordum. Konuşacak birine ihtiyacım vardı, *Maman*'ı ve o hastalanmadan önceki günleri hatırlayan birine. Oysa ablamın benim muhtaçlığıma tahammülü yoktu.

Bir gece onun odasına süzüldüğümü ve yanına yattığımı hatırlıyorum. Bir kâbus görmüştüm, teselliye ihtiyacım vardı. Ancak avutulmak şöyle dursun, kaburgalarıma vurulan bir dirsekle odama geri gönderilmiştim. Cee-Cee sonunda vekil annelik rolünü kabullendi ama bunu babam istediği için yaptı. Onun hiçbir isteğini geri çevirmezdi. Buna babamın iş ortaklarından birinin kendini beğenmiş oğluyla evlenmesi de dâhildi. Ama o zamanlar Cee-Cee de babam kadar hırslıydı ve borsanın çökmesinden sonra ailesinin işlerini yeniden yoluna koymasına yardım etmeye hevesliydi. Babamın dünyasında her şeyin bir fiyatı vardı.

Bundan on iki yıl sonra, bir ölü koca ve dört çocuğun ardından, Cee-Cee ailemizin en muhterem kadını olmuştu. İnce zevk ve iyi ahlak ondan soruluyordu ve bir nevi benim gardiyanım gibiydi. Beni babamın isteklerine uyacak şekilde hizaya koymayı vazife bellemişti ve ben de genellikle benden beklendiği gibi davranıyordum. Çünkü öylesi daha kolaydı. Ama bu gece durum farklıydı.

Koridora çıktım ve merdivene yöneldim. Babamın sizi çalışma odasında daha ne kadar ağırlayacağına dair bir fikrim yoktu. Serbest kaldığında benim izin isteyip odama çekildiğimi ve seni yalnız bıraktığımı öğrendiğinde ne düşüneceğini de bilmiyordum. Nasıl olsa birçok arkadaş edinmiştin. Biri sana çıkış yolunu gösterebilirdi. Belki Cee-Cee seni kapıya kadar geçirirdi. Sana abayı yakmışa benziyordu.

Peşimden gelen yumuşak ayak seslerini duyduğumda neredeyse merdivene varmıştım. Arkamı döndüğümde bana doğru yürüdüğünü gördüm ama ansızın durarak aramızdaki tuhaf mesafeyi korudun.

"Ben gidiyorum," dedin kısaca.

"Gidiyor musun? Neden?"

"Bu geceye daha fazla tahammülüm kalmadı. Bu kadarla kalsın."

Çok sakindin. Çok öfkeliydin. "Bir şey mi oldu? Tartışma mı çıktı?"

Bazen yaptığın gibi zalimce gülümsedin. "Tam tersi. Babanın arkadaşları beni bağırlarına bastı. Yanlarında birkaç hafta daha geçirirsem gizli el sıkışma seremonilerini öğrenebilirim."

Kaşlarımı çatarak sözlerinden, ses tonundan bir anlam çıkarmaya çalıştım. Aynı gün içinde ikinci kez tartışıyorduk ve bu beni korkutmuştu. "Anlamadım. Buraya bu yüzden gelmedin mi?"

"Ben senin için geldim, Belle. Sen istediğin için, unuttun mu? Bana, *Orada olmanı isteyebileceğim hiç aklına gelmedi mi?* dedin. O yüzden geldim."

"Sonra da kapıdan içeri adımını attığın andan itibaren senin için görünmez oldum."

Dudaklarının kenarlarını aşağı sarkıtarak gözlerini yüzümde dolaştırman bana dakikalar sürmüş gibi geldi. Sonunda bir adım yaklaştın. Etrafta kimse olmadığından bana dokunmanı, beni öpmeni bekledim. Oysa sen başını iki yana salladın. "Beni kahrolası bir ganimet gibi babana ve ablana sergiliyorsun, uzaktan tanıdığın biriymişim gibi davranıyorsun, sonra da gece boyunca seni uzaktan hasretle izlemediğim için kızıyorsun."

"Senden öyle bir beklentim..."

Elini kaldırarak sözümü kestin. "Bunun bir tür oyun olduğunu düşünüyor gibisin, Belle. Beni günlerce iki arada bir derede bıraktıktan sonra bana yakın davranıyorsun. Her an

emrine amade olmamı bekliyorsun. Seninle bu oyunu oynamak bir süreliğine hoşuma gitti. Ama şimdi işler değişti. Oyun bitti."

Kelimelerin küçük taşlara benziyordu. Çarptıkları yeri acıtıyorlardı. "Neden bahsediyorsun?"

"Bundan sonra davetlerin konusunda daha dikkatli olmalısın diyorum."

Arkanı döndün ve gittin. Gergin omuzlarınla oturma odasından geçip gözden kaybolmanı izledim. Holün mermer zeminindeki topuk seslerini ve açılıp kapanan sokak kapısının tok sesini duydum. Kararlı bir gidişti bu, katiydi, bir finaldi.

Kesinlikle bir finaldi.

*

Ertesi sabah, Goldie'nin dairesini arayarak sana ulaşmaya çalıştım. Telefonu tanımadığım bir adam açtı ve seninle konuşmak istediğimi söylediğimde artık orada kalmadığını, o sabah eşyalarını toplayıp gittiğini söyledi. Bu habere hazırlıksız yakalandım ve mantıksız bir paniğe kapıldım. Adama bu ani gidişin sebebini ve nereye gittiğini biliyor mu diye sordum fakat bana yardımcı olamadı.

Review'un numarasını çevirirken ellerim titredi. Seni işten aramamam konusunda anlaşmıştık, sen de beni buradan aramayacaktın. Ters bir tavırla, makine gibi konuşan bir kadın telefonu açtı. Fondaki ofis gürültüsünün arasında bana henüz işe gelmediğini ve kimsenin senden haberinin olmadığını söyledi. Öğle yemeğinden sonra yine denememi önerdi ve sonradan aklına gelmiş gibi bir mesaj bırakmak ister miyim diye sordu.

Dün geceki nezaketsizliğinle ilgili ters bir mesaj bırakma, sana ulaşabildiğim tek şekilde saldırma düşüncesi bir an için aklımı çeldi. Peki onu okuduğunda ne olacaktı? Kabalığımdan ötürü özür dilemek zorunda kalacaktım.

"Hayır," dedim. "Bir mesajım yok." Telefonu kapamak üzereyken birden Goldie'yle konuşmak istediğimi söyledim.

"Üzgünüm ama Bayan Spencer şu anda müsait değil. Bir mesaj bırakmak..."

Cümlesi yarım kaldı, onu ahizenin üzerine bir el kapatılmış gibi, boğuk bir sessizlik takip etti. Bir dakika sonra, hattın öbür ucundan Goldie'nin sesi geldi. "Ne istiyorsun?"

"Şey için aradım..."

"Neden aradığını biliyorum, şekerim. Ama senin için bile biraz erken değil mi? Sizinkinin daha çok bir öğle yemeği kaçamağı olduğunu sanıyordum."

Kaçamak. Bu sözcük beni afallattı. Bir geleceği olmayan, gelip geçici bir ilişkiyi ima etmesi. Öte yandan, bizim yaşadığımız şey sahiden de o tür bir ilişki değil miydi? Bir kaçamak? İkimiz de kıyafetlerimizi üzerimizde tutmayı başardığımız için belki tam anlamıyla öyle denemezdi ama diğer her bakımdan öyleydi. Gizli saklı buluşmalar. Nerede olduğumuzla ilgili söylenen yalanlar. Yaşadığımız şey başkalarınınkinden farklıymış gibi davranmamız. Çünkü biz birbirimize *âşıktık*.

Gerçi bu kelimeyi hiç telaffuz etmemiştik. Benim lafı dile getirmeye, *sana* söylemeye iznim olmadığından. Senin açındansa... Pekâlâ, sanırım bu seninle yaptığımız pazarlığın bir parçası olduğu için söylemiyordun. Gerçeğe hiç değmeden daima etrafında gezindiğimiz için. Bir şeye bir ad koyarsanız ondan ayrılmak zorunda kaldığınızda onu özlersiniz. Oysa ben o özleme katlanabileceğimden emin değildim. Ya da senden ayrılmaya.

Ancak şimdi, bu ilişkiden ilk vazgeçen sen olmuştun.

Hattın ucundaki cızırtılı sessizlik bana Goldie'nin hâlâ orada olduğunu ve cevap vermemi beklediğini hatırlattı. Söylediği şeyi reddetmeyi düşündüm, sonra bunun ne kadar manasız olduğunun farkına vardım. Öğle yemeği randevularımızı bil-

mesinin bir tek yolu vardı. Ona sen söylemiştin. Görünüşe bakılırsa her şeyi anlatmıştın.

Telefonu kapadım, sonra arka merdiveni kullanarak aşağı indim ve mutfak kapısından dışarı çıktım. Garajda arabalarla ilgilenen adamımız Banks'e alışveriş için şehre ineceğimi, sonra öğle yemeğinde arkadaşlarla buluşacağımı söyledim. O sırada, ne kadar kolaylıkla yalan söylediğimin ve bu işte ne kadar ustalaştığımın farkına vardım.

Review'un bulunduğu binanın karşı kaldırımında iki saate yakın durdum, kapıyı gözleyerek senin gelmeni bekledim. Yaptığımın sefilce bir şey olduğunun farkındaydım. Budalalıktı, gözü karalıktı. Fazla aceleci davranıyordum. Ama dün gece bir şey olmuştu ve sen beni suçluyordun, dolayısıyla hiç olmazsa, kabahatimin ne olduğunu ve bunun ani adres değişikliğinle bir ilgisi olup olmadığını bilmeye hakkım vardı. Goldie'yle tartışmış mıydınız? Benim yüzümden miydi? Eğer öyleyse işin gibi misafir odanı da mı kaybetmiştin?

Kaldırıma taksilerin yanaşmasını ve içlerinden sen olmayan yolcuların inmesini izlerken senin çoktan İngiltere yoluna düşmüş olma ihtimalin içimi kemiriyordu. Sonunda, seni gördüm.

Korna çaldım. Kısa kısa, üç kez. Nihayet dikkatini çektim. Bana döndüğünde önce yüzünde donuk bir ifade belirdi, sonra uzun ve kararlı adımlarla karşıdan karşıya geçtin. Bana yaklaşırken hiçbir şey söylemedin, sadece yolcu kapısını açtın ve arabaya bindin.

"Burada ne yapıyorsun, Belle?"

"Seni aradım... Orada olmadığını söylediler... Seni görmem gerekiyordu."

"Seninle anlaştığımızı sanıyordum..."

"Anlaşmamız umurumda değil. Bu sabah taşındığını söylediler."

"Kim *onlar*?"

"Telefonu açan her kimse. Neler oldu?"

Şapkanı çıkarıp elini saçlarının arasından geçirdin. İlk kez, ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Gece uyumamış ve duş almamış gibiydin. Gözlerini kısarak beni süzdün. "Ne kadardır burasın? Dudakların morarmış."

Boğazımda bir düğümle başımı çevirdim. "Bilmiyorum. Birkaç saattir. Dün geceyi konuşmalıyız, Hemi. Lütfen."

"Burada duramayız. Arabayı çalıştır."

"Nereye gideceğiz?"

"Benim eve."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(55-65. sayfalar)

5 Kasım 1941
New York, New York

Babanın Chrysler marka arabasıyla öğle arası trafiğinde ilerleyerek sana söylediğim sokağa sapıp sana söylediğim yere park ederken hiç konuşmadın.

Parkmetreye para ödedim, sonra Otuz Yedinci Sokak'ta ondan daha yüksek komşularının arasına büzülmüş gibi duran altı katlı, tuğla cepheli, asansörsüz binayı işaret ettim. Her iki yöne de kaçamak bakışlar attıktan sonra beni takip ederek binaya girdin, metal posta kutularını ve girişte duran eski koltuklarla sehpaları geçtik. Eldivenlerini pisletmemek için elini tırabzanın biraz üzerinde tutarak peşimden dar merdiveni çıkarken aklından neler geçtiğini merak ettim.

2-B'nin kapısında durup cebimdeki anahtarı çıkardım. Kapıyı ittiğimde gıcırtıyla açıldı. Girmen için kenara çekildim. İhtiyatlı bir adımla içeri girdin, dairenin loş oluşu ve belli belirsiz eskimişlik kokusu seni tereddütte bıraktı. Salonun ışığını yaktığımda ve sen seyrek döşenmiş odalara göz gezdirirken ikimiz de huzursuzduk. Çok kötü sayılmazdı ama iyi de değildi. Babanın maun lambrili, lüks deri koltuklu çalışma odasıyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Düz renkli, dayanıklı bir kumaşla kaplı bir kanepe, onunla takım bir koltuk ve bir çift sehpa vardı. Arka taraftaki küçücük

mutfak bir gemi mutfağını andırıyordu, kırmızı-beyaz perdeleri ve duvara gömülü bir masası vardı. Kısa koridorun ucundaki yatak odası salondan görünüyordu, içeride küçük bir yazı masasıyla rengi solmuş, şönil bir yatak örtüsüyle örtülü çift kişilik bir yataktan başka mobilya yoktu. Valizlerim, daktilo kutusu ve birkaç eski püskü kitapla birlikte kapıda duruyordu.

Etrafa göz gezdirdikten sonra bana döndün ve gözlerini kırpıştırdın. "Burası... senin mi?"

"Bu sabah, dokuz buçuk itibarıyla, evet. Goldie'yle biraz atıştık ve kendi evime geçme zamanımın geldiğini düşündüm. Eh, saray sayılmaz ama yazıp uyumak için bir yer, zaten başka bir şeye ihtiyacım yok."

Gözlerinin dolduğunu gördüm. Gözyaşlarına engel olmaya çalıştın ama geç kalmıştın. Yanaklarından süzüldüler. Ağlayarak kollarıma atıldığında şaşırdım.

"Evine döndüğünü sandım..." diye fısıldadın boğuk bir sesle. Sonra başını kaldırıp bana baktın. "Bu sabah Goldie'den taşındığını duyunca İngiltere'ye döndüğünü düşündüm."

"Neden?"

"Dün gece, sen gidince..." Gözlerini kaçırdın, sonra bakışlarını yere indirdin. "Goldie'nin evinden neden taşındın?"

Aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacıyla geri çekildim ve sigara içmediğime üzüldüm. Dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı; küçük bir taktiğe, elimi oyalayacak bir şeye. Bir şey bulamayınca ben de ellerimi ceplerime koydum. "Tartıştık," dedim kısaca ve isteksizce.

"Benim yüzümden mi?"

"Başka şeyler de var."

"Bizi biliyor."

Sesinde hafif bir suçlama vardı. Sanırım hak etmiştim. "Evet."

İfaden sertleşti, gözyaşlarını unuttun. "Bunu nasıl yapabildin? Bula bula onu mu buldun? Bana telefonda söyledikleri..."

"Özür dilerim. Dün gece onun evine geri döndüğümde açık açık konuştuk. Bu sabah da kaldığımız yerden devam ettik. Aslında niyeti kötü değil..."

"Bana onu savunma."

"Seninle çizgiyi aştığımı düşünüyor," dedim. Bu hem dürüst hem de gerçeği tam manasıyla yansıtmayan bir cevaptı. "Duruma geniş bir perspektiften bakamadığımı, mantıklı davranmadığımı."

"Kimin çizgisini aşmışsın? Onunkini mi?"

"Hayır. Benimkini. Ama haksız değil. Dün gece bunun farkına vardım. Sizdeki yemekte."

"Bunun anlamı ne?"

Bir yaranın dağlanmasına kendimi hazırlar gibi derin bir nefes aldım ve söyledim. "Anlamı şu, Belle, artık buna son vermeliyiz. Bu şey her neyse bitmek zorunda. Derhâl."

Yüz hatların gevşedi, ansızın durgunlaştın. "Onun yüzünden mi?"

"Bizim yüzümüzden. Senin ve benim. Bu ortaya çıkarsa olacaklar yüzünden. Bu şey..."

"Kaçamak mı?" diye sordun neredeyse tanıyamayacağım kadar yabancı bir sesle.

"Evet, olabilir. Sonuçta öyle değil mi? Bizi öğrenirlerse neler olacak sanıyorsun? Bu ülkenin en zengin adamlarından birinin kızısın ve New York'un en seçkin genç adamlarından biriyle nişanlısın. Oysa ben..."

Çeneni kaldırdın. "Sen ne?"

"Budalanın tekiyim," diye yanıtladım. "Başka bir adamla evlenmek üzere olan bir kadına tutuldum. Üstelik o adamın geniş omuzlarından ve polo turnuvalarında kazandığı ödüllerle dolu bir şömine rafından başka yegâne iyi özelliği babasının mirasçısı olması. Orada durup bana istediğin kadar dik dik bakabilirsin. Bu haklı olduğum gerçeğini değiştirmez. Buradaki ironiyi göremiyor musun?"

"Teddy'yi ben seçmedim. Onu hiçbir zaman istemedim."

"Ama ona hayır da demedin değil mi? Onun yüzüğünü parmağına taktın ve mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırdıklarında gülümsedin. Ben de oradaydım, unuttun mu?"

"Yapma..." Devamını getirmedin ve bakışlarını parmağında ışıldayan elmasa kaydırdın. "Lütfen, o geceden bahsetme."

Bam teline basmıştım ve bundan memnundum. Sonunda nişanlını açık açık konuşmak iyi gelmişti. Onun ikimizin de görmezden geldiği bir gölgedense adı sanı olan, kanlı canlı bir adam olduğunu kabullenmek. "Neden? Sezonun en çok ilgi çeken davetiydi. *Çok şık ve unutulmaz bir gece.* Sanırım *Times* böyle yazmıştı."

"Ben unutmak isterdim. Her dakikasını." Birden sustun ve başını iki yana salladın. "Hayır, yanlış söyledim. Her dakikasını değil. O gecenin ortalarına doğru seni gördüm. Kiralık takımınla beni süzüyordun. Bana gülümsüyordun ve sanki içimi görüyordun."

"Bu pek doğru sayılmaz," diye düzelttim. "Eğer içini görebilseydim şimdi burada olmazdım. Böyle bir hataya düşmezdim ve bu tatsızlığı yaşamazdık."

"Tatsızlık mı?" Bana üzgün gözlerle baktın. "Bir yazarın kelime dağarcığından seçtiğin kelime bu mu?"

Ellerimi iki yanımda serbest bıraktım ve başımı salladım. Seni yaralayarak bu ânı kolaylaştırırım sanmıştım ama bundan zevk almadım. Sesimi yumuşattım ama seni teselli etmek için bir hamle yapmadım. Buna cesaret edemedim. "Eninde sonunda biteceğini ikimiz de biliyorduk, Belle. Bunu hiç konuşmadık ama biliyorduk."

Güçlükle yutkundun ama başını sallayarak onaylamayı becerebildin, hiç olmazsa bunu kabul ettin. "Ama neden şimdi? Hâlâ zamanımız varken neden?"

"Sen ne zaman biter diye düşündün? Düğününe kadar birlikte oluruz mu sandın? Hatta belki sonrasında da?"

Bu soruyla taş kesildin. "Hayır, katiyen."

"Katiyen. Ama bunu sen bitirirsin sandın. O zamana kadar seninle gizli saklı görüşmekle yetinmeliydim. Dün geceki gibi oyunlar oynardık. İkimiz için de tehlikeli oyunlar. Bir zamanlar buna itirazım olmayabilirdi. Ama şimdi işler karıştı ve bunun birçok sebebi var."

"Her zaman karışıktı, Hemi. Seninle her yürüyüşe çıktığımızda, her piknikte, her öpüşmemizde işler karışıktı. Oysa bugüne dek bunun hiçbir önemi olmadı."

"Hep oldu. Sadece ben unuttum."

Karşımda çelik gibi sağlam duruyordun. "Anlıyorum. Bunu sana hatırlatan da Goldie oldu. Onca insanın arasından. Ama seni aşk yuvanızdan neden kovduğunu anlamadım. İstediği oldu. Ben hayatınızdan çıktım."

"O beni kovmadı. Ben taşındım. Tartışma ondan başladı. Ona kendime bir daire tuttuğumu söyledim. O da bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü."

"Mutlaka."

"Senin sandığın sebepler yüzünden değil. Bir hata yaptığımı düşünüyor. Seninle ilgili. Tüm bunların senin için bir oyun olduğunu söyledi. Sanırım dün gece bunu nihayet anladım. Burada kendime bir hayat kurmaya çalışıyorum, dişe dokunur bir şeyler yapmak istiyorum. Amerika'ya gelme nedenim oydu. Ömrümde ilk kez önemli bir şey üzerinde çalışıyorum. Bu ikisini bir arada yürütürüm sandım ama yapamıyorum. Dikkatimin dağılmasına izin veremem. Bu hikâyede olmaz."

"Ne hakkında yazıyorsun?"

"Baban."

Donup kaldın. "Babam mı? Ne ilgisi var?"

"Hakkında bazı söylentiler var."

"Goldie'den duydukların mı?"

"Bazılarını ondan duydum, evet ama hepsi değil. Yıllardır bazı söylentiler dolaştığını sen de söyledin. Babanın yirmili

yıllarda kârlı bir iş yaptığını söylüyorlar. Kanada'dan viski getirtiyormuş. Bimini'den rom. O günlerde kötü arkadaşları varmış. Pis işlere bulaşanlara fayda sağlayan dostlar."

Yüzün sarardı. Sana zaten şüphelenmediğin bir şey söylediğimden değil, bunu doğruladığım için. İnsanların sana gerçeği söylemesine alışık değildin. Ama bunu duymak zorundaydın çünkü zamanı geldiğinde bir taraf seçmeye mecbur bırakılabilirdin ve o gün geldiğinde tüm gerçekleri bilmen gerektiğini düşünüyordum.

"Rüşvet," diye devam ettim tekdüze bir sesle. "Şantaj. Hatta aradaki bağlantı hiçbir zaman kanıtlanmasa da bir kayıp vakası. Baban olayların dışında kalmaya her zaman çok dikkat etti. Şimdi kendini baştan yarattı, kaynağı meçhul nakit parasını menkul kıymetlere yatırdı ve kendine bir imparatorluk inşa etti. Bazı güçlü müttefikler de edindi, başı sıkıştığında onu kurtarabilecek kimseler. Gerçi eski dostlarından birkaçını yakınında tutmaya devam ettiğini düşünüyorum. Her ihtimale karşı. Saygıdeğer iş adamı maskesinin arkasına gizleniyor ama aslında özel dikim takım elbiselerle dolu bir dolabı olan bir gangsterden başka bir şey değil."

"Dün gece, babamın arkadaşlarıyla yakınlık kurmakta hiç zorlanmadın. Madem babam bu kadar korkunç biriydi neden konyağını içip purolarını tüttürdün? Hatta en başta davetimi neden kabul ettin?"

"Senin Teddy'nin yüzüğünü kabul etmenle aynı sebep yüzünden. Çünkü bir çıkarım vardı. Görünüşe bakılırsa babanın bana kanı kaynadı. Onun için yararlı olabileceğimi düşünüyor."

Beni ihtiyatlı bakışlarla süzdün. "Hangi bakımdan?"

"*Review*'da bir hikâye yazmamı istiyor."

"Nasıl bir hikâye?"

"İmajını iyice parlatmasına yarayacak bir tanıtım yazısı."

"Yazmayı planladığın şey bu mu? Onu pohpohlayan bir yazı mı?"

"Hayır."

"Ama bir şey yazacaksın değil mi?"

"Evet."

"Hoş olmayan bir şey?"

"Gerçeği yazacağım, Belle. Sonunda başıma ne gelirse gelsin."

"Sonunda bizim çevreye kapak attığın için benimle işin bitti, öyle mi?"

"Öyle söyleme."

"Ne söyleyeyim?"

"Baban kızdırılacak bir adam değil. Bunu bana sen söyledin. Nişanlı olduğu herkesçe bilinen kızıyla gizli gizli görüştüğümü öğrenirse neler olacak sanıyorsun?"

"Anladım." Çeneni kaldırmıştın, ellerini yanlara sarkıtmıştın, karşımda dimdik duruyordun. "Gazetecilikteki hedeflerine köstek olmamdan endişe ediyorsun."

Ağlamanı beklerdim. Gözyaşlarına *hazırlanmıştım*. Ama şu buz gibi tavrın irademi yerle bir etti. Goldie'nin bu sabahki sözleri kulağımda çınladı. Hayatımdaki şeylerin önem sırasını karıştırdığımı ve bu kadar yükün altından kalkmamın zor olduğunu söylemişti. Haksız değildi.

"Sana karşı dürüst davranıyorum, Belle. Böyle olması gerekiyor. İkimiz için de. Birimizden biri zarar görmeden önce."

Sözlerimi reddeder gibi bir anlığına gözlerini kapadın. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bu soruyu sindirirken yüzümdeki ifadeyi korudum ve geleceğini bildiğim darbeye karşı önlem aldım. Bana vicdan azabı çektirilmesine müsaade etmeyecektim. Hele bunu senin yapmana. Üstelik sen başka bir adamla evlenmeye hazırlanırken. Neyse ki gözlerimin içine bakmıyordun. Eğer bana baksaydın bunu yapamayabilirdim.

"Her şeye yeni baştan başlamayalım, Belle. İkimiz de bugünün geleceğini biliyorduk. Sadece bunun yerini ve zamanını

sana bırakmaktansa benim seçmeme kırıldın. Ama birbirimizi serbest bırakmamızın zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?"

Gözlerini kırpıştırdın. "Serbest bırakmak mı?"

Korktuğum kısma gelmek üzereydik. Aslında neyin peşinde olduğumu ve bunun nedenini anladığında kendini ihanete uğramış gibi hissedeceğin kısma. Ama ilişkimize nokta koymak için gerçeği duyman şarttı. Çünkü ben bitirmesem bunu sen yapacaktın. Belki bugün değil fakat pek yakında ve bu ânın idaresinin bende olmasını tercih ediyordum.

"Dört ay önce, sizin dünyanıza yabancıydım. Buraya bir iş için gelen, tuhaf aksanlı, kılıksız biriydim. Önce babanın ve onun gibilerin çevresine girmem gerekiyordu. Goldie bu konuda bana yardımcı oldu ama bir yere kadar. Daha fazlasına ihtiyacım vardı... Yakınlık kurduğum bir bağlantıya." Yutkunurken zorlandım. "Orada sen devreye girdin."

İnkârın ifadene sızmasına anbean tanık oldum, sana söylemek üzere olduklarıma inanmak istemediğini gördüm. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Tanışmamızın tesadüfi olmadığını. Nişan partinize gelmemin bir nedeni vardı. Birleşik Devletler'e bir hikâye yazmaya geldim ve bir şekilde aranıza sızmalıydım."

"Goldie için bir makale mi?"

"Onunla geçen yıl, Londra'da arkadaşlarını ziyaret ettiği sırada katıldığı bir konferansta tanıştık. Sonrasında birlikte içki içtik ve yolsuzluklardan, siyasetten ve savaştan konuştuk. Bir ara babanın ismi geçti. Goldie onun geçmişiyle ilgili yeterince bilgiliydi. Asıl öğrenmek istediği bugünlerde neler yaptığıydı. Planlarını merak ediyordu."

"Böylece ona yardım etmen için seni tuttu."

"Evet."

"St. Regis'teki o gece, ertesi haftaki akşam yemeğinde bana kur yapman, ahırdaki öpüşmemiz... Onlar da babamla mı ilgiliydi?"

"Evet."

Sert bir rüzgârın bir mumu söndürmesi gibi, gözlerinin koyulaşmasını izledim. Bunu inkâr etmemi, hiç olmazsa cevabımı yumuşatmamı istedin ama sana her şeyi anlatacağıma söz vermiştim. Yine de kendime verdiğim bu sözü tutarken bir parçam koparılmış gibi hissediyordum.

Sessizliğin benim için bir tehditti, bende yaptıklarımı telafi etme isteği uyandırıyordu. Sözlerimi geri almayı ve sana asıl gerçeği söylemeyi düşündüm. Bu anlattıklarımın bir zamanlar doğru olduğunu ama artık her şeyin değiştiğini. Üzerinde çalıştığım hikâyenin hiç ummadığım, artık buna devam etmek istemediğim bir şekilde biçimlendiğini. Bu kahrolası işi bırakıp seninle çok uzaklara kaçmayı hayal ettiğimi. Sonra Goldie'nin dün gece ve bu sabah yine hatırlattığı gibi, senin kendi planlarını yaptığını ve benim bunlara dâhil olmadığımı düşündüm.

Şimdi konuşmazsam, başladığım işi bitirmezsem bunu bir daha asla yapamayabilirdim. Seni kullandığımı duymak gelişini görmediğin bir tokadın acısı gibi bir süre yüreğini sızlatırdı ama bu darbeyi yumuşatacak Teddy'n vardı ve yakında unutulurdum.

Bu, Teddy'yi hatırlamama yardımcı oldu. Boğazımı temizledim ve kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Son aylarda yaşadığımız şey... İkimiz için de bir amaca hizmet etti."

Gözlerin dökemediğin yaşlarla parladı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Senden duyacağım her şeye katlanabileceğimi sanmıştım ama yanılmışım. Birden büyük bir çaresizlikle bunun bir an önce bitmesine ihtiyaç duydum. "Belle..."

"Senin için hiçbirinin anlamı yok muydu? Birlikte geçirdiğimiz haftaların, tüm o öğleden sonraların? Hepsi onun için miydi? Goldie için miydi? Sana âşık olduğumu bilmene rağmen?"

Aşk.

Bu kelime beni bir bıçak gibi deşti. İkimiz de daha önce bu kelimeyi ağzımıza almamıştık. Hele de ben. Bir gün ansızın o günün son günümüz olacağını bilerek yaşamaya devam ediyordum. Kalbimin böyle tehlikeli sularda gezinmesine izin vermem tedbirsizlikten öte manasız olurdu. Şimdi birdenbire ve kaçınılmaz bir biçimde gerçekle yüzleşmiştim. Seni ilk gördüğümden beri seviyordum, ilk bakışmamızdan, ilk yalandan itibaren. Duygularıma hükmedebildiğime kendimi inandırdım, gerektiğinde onları yok edebildiğime. Şimdi bunun yalanların en büyüğü olduğunun farkına varıyordum.

Yalanlardan kurtulunca ipi kopan bir kayık gibi sürüklenmeye başlamıştım. "Çok dikkatliydim," dedim sonunda, anlamsızca. "Duygularıma engel olabilirim sandım... Senden önce davranıp sana veda edebilirim sandım."

"Bunu yaptın zaten." Gözyaşlarını tutamadığına sinirlenmiş gibi yanaklarına süzülen damlaları öfkeyle sildin. "Ne kadar aptalmışım. Bunca zaman senin de benim gibi hissettiğine inandım."

Çantanı aldığında sözlerini ancak kavrayabildim. Kolunu tuttum. "Hissettim. Hâlâ hissediyorum." Nihayet bana baktığında gözlerin ıslaktı, kocamandı, umut doluydu. O gözlerin içine yuvarlandığımı hissettim. Başım döndü. Özgürdüm ama kaybolmuştum. "Seni çok seviyorum, Belle. Nişan partinize geldiğim geceden beri."

Geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini bilen bir adam olarak seni kollarıma aldım. Goldie bu sabah arkamdan haykırdığı o sözlerde haklıydı. Başım dertteydi, bu yükü taşımam zordu. Bu sabah, onun yanından ayrıldığımda seni terk etmeye hazırdım. Seninki kadar benim iyiliğim için de. Şimdi bu fikri düşünmeye bile tahammülüm yoktu. Sen aklımdan geçirmediğim bir dileğin vücut bulmuş hâliydin ama aynı zamanda da tüm planlarım için bir tehdittin. Buna rağmen arkamı dönüp gidecek kadar güçlü değildim. Seni istiyordum. Mümkün olan

her şekilde ve sürdüğü yere kadar. Bunun bir hata olduğunu ve hiçbir şeyi çözmediğini bile bile. Bir gün yine burada, bir vedanın eşiğindeyken karşılıklı duracağımızı bile bile.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(45-49. sayfalar)

5 Kasım 1941
New York, New York

Beni kollarına aldığında yere düşen çantamın sesini hayal meyal duyabildim. Bana öyle sıkı sarıldın ki seninle âdeta tek vücut olduk. Beni hiç bırakmamanı, hep öyle tutmanı istedim. Çünkü doğru olan buydu. Senin yanında olmaya, senin olmaya duyduğum özlem tanıştığımız geceden beri benim bir parçamdı ve senin de bir parçan olduğunu artık biliyordum.

Bana âşıktın.

İkimiz de daha fazla konuşmadık. Dudakların ateş gibiydi, özlem doluydu ve gereken her şeyi söylüyorlardı. Senin söyleyemediklerini bile. Bir başkasına söz verdiğim için benden isteyemediğin o sözü. Birçok nedenden ötürü tutmak zorunda olduğum o sözü. Yine de aklımı başımdan alan bu ateşli, enfes anda, bir yolunu bulup o sözden döneceğimi ve bunun sonuçlarına katlanacağımı biliyordum.

Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve fikrini değiştirdiğini sanarak korktum. Sonra benimle göz göze geldin ve bakışlarındaki sessiz soruyu gördüm, o yoksunluğu. Başladığımız şeyin sonunu getirmeye duyduğun ihtiyacı hissettim, başından beri görmezden gelmeye çalıştığımız duygularla sonunda aşkımızı tamamına erdirmeyi ne kadar arzuladığını.

Elini tuttum ve beni koridora götürmene izin verdim, valizlerini ve daktilonu geçip yatak odana girdik. Arka sokağa ve yüksek, tuğla binalara bakan bir pencere vardı. Camdan giren öğleden sonra güneşi soğuk ve kasvetliydi. Dışarıdaki dünyanın ışıltılı bir hatırlatıcısı gibiydi.

Sonra sen perdeleri örttün ve tek kelime söylemeden eldivenlerimin düğmelerini açmaya başladın. Şaşılacak kadar mahrem bir andı, sıcak ve dikkatli parmaklarınla kumaşı sıyırdın. Birden savunmasız kaldığımı, karşında derim soyulmuş gibi çırılçıplak durduğumu hissettim.

Nefesim kesilmişti ve titriyordum, bilmediklerimden ürküyordum. Yine de sen beni yavaşça soyup yatağa sırtüstü yatırdığında sana durmanı söylemek bir kere bile aklımın ucundan geçmedi. Uzun zamandır bunun sınırındaydık, son anda durmaya özen gösteriyorduk, sözüm ona ahlaklı davranmaya çalışıyorduk fakat bugün bunu yarım yamalak yapmayacaktık. Suyun kıyısına kadar gelmişken durmayacaktık. Ahlakın canı cehenneme.

Dokunuşlarında bir telaş vardı, ansızın serbest kalınca tüm bastırılmış duyguların açığa çıkmıştı. Sezgilerime güvenerek, seninkine denk bir şehvetle sana karşılık verdim ve birden bütün korkum ve utancım geçti. Bundaki güç, bizim kudretimiz hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Hem güçlüydüm hem de güçsüz, hem fethedendim hem de fethedilen. Senin kollarındayken asla mümkün olmadığını düşündüğüm bir biçimde tamamlandım ve aynı zamanda, birlikte bir felaketin eşiğine doğru sürüklenirken paramparça olduğumu hissettim. O andan sonra bunun bir geri dönüşü yoktu. Sonsuza dek senindim. Geri dönülemez bir şekilde ve ebediyen.

*

Derin ve ritmik nefesinin sesine uyandım. Işık değişmişti, gölgeler duvara ve halının diğer kenarına kadar uzamıştı. Odaya göz gezdirdim ama hiçbir yerde bir saat yoktu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Ne kadardır uyuduğumuzu da.

Belime sarılmıştın, kolun karnımın üzerindeydi. Onun ağırlığı, onun varlığı içimi müthiş bir sevinçle doldurdu. Senin karın olmak böyle bir şey olurdu, her sabah sıcacık bir yatakta nefesini ensemde hissederek, göğsün sırtıma dayanmış hâlde uyanmak. Hafta sonları yatakta yapılan kahvaltıları gözümde canlandırdım. Tepside yumurtayla kızarmış ekmeğin yanında senin gazeten vardı. Bir de kahve. Kahve yapmayı öğrenmeliydim. Belki çayı tercih ederdin. Bunu sana sormak hiç aklıma gelmemişti.

Bu farkındalık beni gerçeklere döndürdü. Senin hakkında bilmediğim pek çok şey vardı, senin de benim hakkımda. Zamanla oluşan küçük yakınlıklar, iki sevgiliyi kopması imkânsız bir bağla birbirine bağlayan şeyler bizim yaşadığımız ilişkinin bir parçası değildi. Aslında birçok bakımdan iki yabancıydık, bir kere bile mutlu sonu hayal etmeden birbirine sırılsıklam âşık olan iki kişiydik.

Nefesinin değiştiğini hissettiğimde hâlâ bunları düşünüyordum. Kolunu belime daha sıkı dolayarak beni göğsüne çektin ve omuzumun kavisine burnunu sürttün. Birden gerçeklerin soğuk ışıltısının bu yeni ve ateşli neşeyi söndürmesinden korktum.

Sana dönüp yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve onları unutmam mümkünmüş gibi, yüz hatlarını hafızama kazıdım. Çenendeki çukuru; kaşlarının ortasındaki hiçbir zaman –hatta güldüğünde bile– tam anlamıyla kaybolmayan çizgiyi; gözünün kenarında çocukluğundaki bir salıncak kazasından kalma o hilal biçimli, küçük yara izini. Hepsi hâlâ hatırımda ve seni kaybetmenin acısı bugün bile canımı yakacak kadar taze.

Elini elimin üzerine koydun ve kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Hiç," dedim usulca. "Yalnızca yüzünü ezberliyorum. Ne olur ne olmaz diye."

"Ne olabilir?"

Omuz silktim ve örtüyü omuzlarıma çektim. "Burada olduğuma inanamıyorum. Burada birlikte oluşumuza. Hâlâ rüya gibi geliyor."

"Öyle zaten," diye mırıldandın uyku mahmurluğuyla boğuklaşan sesinle. "Sayamadığım kadar sık gördüğüm bir rüya. Sadece bu kez gözlerimi açtığımda kaybolmadın."

Sonra beni öptün. Şefkatle, huşuyla. Ama bu benim için başka bir şeye dönüştü, ateşli ve korkutucu bir şeye. Bu olanların, bir arada oluşumuzun gerçek olduğunu kanıtlama ihtiyacıyla sana sıkıca sarıldım.

Yine seviştik, bu kez daha yavaşça, ilk coşkulu birleşmemizde kaçırdığımız hassas coğrafyayı keşfederek. Birbirimizin üzerine titreyerek. Her bir dokunuş ayrı bir hazdı, birbirimize fısıldadığımız her bir kelime. Gün geceye karışırken birbirimize sözler verdik. *Sonsuza dek, yarın* ve *daima* gibi kelimeler döküldü dudaklarımızdan. Sözlerimizde samimiydik. En azından ben öyleydim. Çünkü henüz bunları enine boyuna düşünmeye başlamamıştım. Yaşadıklarımızın anlamını. Neye mal olacağını. Nereye varabileceğini.

*

İlerleyen günlerde fırsat bulabildiğimiz her anı birlikte geçirdik. Aylardır görmediğim kız arkadaşlarımla buluşmalar icat ettim, gitmediğim konserlere biletler aldım, ihtiyacım olmayan ve istemediğim kıyafetler için çıkmayı planladığım alışveriş turlarını bahane ettim. Hepsi evde gittikçe daha az vakit geçirmemi açıklamak adına uydurduğum makul mazeretlerdi. Cee-Cee çeyizim için alışveriş yaptığımı sandığında yanlışını düzeltmedim. Başımı sallayıp gülümserken bu nişanı bozmanın yollarını

düşünmeye devam ettim. Çünkü nişanı bozmaya kararlıydım. Teddy'yle babası bu haftaki at yarışları her neredeyse oradan döner dönmez. Ama şimdilik zamanım vardı ve o planları erteleyip seninle yaşadığımız o tatlı ve yasak dakikaların tadını çıkarmak daha kolay geldi.

İşten eve döndüğünde seni dairende karşılamaya gayret ediyordum. Pudriyerimde sakladığım anahtarınla içeri giriyordum ve bazen karşılaştığım karşı komşunun bakışlarını görmezden geliyordum. *Güpegündüz burada ne işler karıştırdığını biliyorum,* der gibi bakıyordu bana. Sanırım gerçekten biliyordu ama buna aldırmıyordum. Sonuçta o kadın babamın çevresinden değildi.

Ara sıra seni şaşırtmak için yemek pişiriyordum ama mutfakta becerikli olduğum söylenemezdi. İnsan bu işleri hayatı boyunca bir başkasına yaptırdığında sonucu bu oluyordu. Yine de hiç şikâyet etmiyordun. Küçük mutfağında birlikte yemek yiyip radyoda haberleri dinliyorduk. Avrupa ve Britanya'daki gelişmeleri dikkatle takip ediyorduk. Bulaşıkları yeni evliler gibi yan yana yıkıyorduk. Ama biz yeni evli bir çift değildik. Hatta hiçbir şey değildik. Bulaşıklar yıkandıktan ve radyodaki ajans sona erdikten sonra şapkamı ve eldivenlerimi alıp sana veda etmeye mecburdum.

Ve eve dönüş yolunda yeni bir bahanenin provasını yapmaya.

Senden ayrılmak, soğuk hayatıma ve soğuk aileme dönmek gittikçe zorlaştı. Teddy'nin yüzüğünü hâlâ takıyordum. Tutmayacağım sözün sembolünü. Ne var ki henüz resmî olarak o sözden dönmemiştim ve Cee-Cee nikâh tarihini belirlememiz için bana baskı yapmaya başlamıştı. Öte yandan, Teddy'nin benimle mihraba yürümek için acelesi yoktu. Arada bir telgrafları geliyordu. Neyse ki kısa tutuyordu. Gülünç derecede resmî, baştan savma şeylerdi.

Belki de bir yerlerde benim gibi bir kadın vardı. Pudriyerinde bir anahtar saklayan ve fırsatını bulduğunda Teddy'nin hayatına girip çıkan bir kadın. Eğer öyle biri varsa Teddy'yi

kıskanmayacağımı biliyordum. Zaten bu tür konularda tedbirli davranan biri sayılmazdı. Hoş, bir erkeğin tedbirli davranması beklenmezdi.

Nişanımızı Teddy'nin bozmasına dair umudum sürüyordu, benden daha fazla tercih ettiği birini bulmasını ya da sadece birlikte mutlu olamayacağımızı anlamasını ümit ediyordum. Ama bunu yapması için bir neden yoktu. Benimle evlenmekle hiçbir şey kaybetmeyecekti. Oysa ben ben her şeyi kaybedecektim. Dolayısıyla bu işi ben bitirmeliydim. Bitirecektim de.

Asıl mesele *nasıl* yapacağımdı. Bir de ne zaman.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(50-56. sayfalar)

20 Kasım 1941
New York, New York

Teddy eve dönmüştü.

İki kere görüşmüştük lakin ikisi de tatsız geçmişti, zira Teddy bu buluşmalar için benden bile daha hevessiz görünüyordu. Ona fikrimi değiştirdiğimi söylediğimde bana fazla direnmeyeceğini anlayarak rahatladım. Asıl çekindiğim babamın hışmıydı. Seninle olmaya sonraki nefesim kadar muhtaçtım ama babama karşı gelme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Dolayısıyla hiçbir şey yapmadım.

Sen sabırsızlanmaya başlamıştın, bana olan inancını kaybediyordun. Bunu açık açık dile getirmedin ama aramızdaki gerginliğin farkındaydım. Bazen beni tersliyordun, bir noktada kaçınılmaz olarak Teddy'nin adı geçtiğinde suratını asıp sessizliğe gömülüyordun. Benim suskunluğuma anlam veremiyordun. Seni suçlamıyordum. Ben de aynı durumdaydım. Tek bildiğim korktuğumdu.

Derken bir öğle sonrası –eminim sen de hatırlarsın– her şey ortalığa döküldü.

Bilhassa tutkulu geçen bir günün ardından gitme zamanım gelmişti. Akşam bir yemek vardı, babamın konuğu olarak sen de davetliydin ve hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Teddy de orada olacaktı, ben davete onun kolunda ka-

tılacaktım. Bu, seninle aynı ortamda bulunacağımız ilk davet değildi. Daha önce bir şekilde idare etmiştik. Fakat o gün bütün öğleden sonra surat astın ve giysilerimi toplayıp giyinmeye başladığımda bir fırtınanın yaklaştığını hissettim.

Sen hâlâ yataktaydın, dirseğine dayanmıştın ve çatık kaşlarla aynadan beni izliyordun.

"Üzgünüm," dedim aynadaki aksine. "Can sıkıcı bir akşam olacağını biliyorum."

"Böyle mi düşünüyorsun? Sevdiğim kadının, biraz önce seviştiğim kadının başka bir adamın kolunda, yaklaşan düğünüyle ilgili sorulara cevap vermesini izlemem sence sadece can sıkıcı bir şey mi?"

Aynadan başımı çevirip sana baktım. "Biliyorum, Hemi. Söz veriyorum..."

"Sakın." Örtüyü açıp kalktın ve pantolonuna uzandın. "Bana hiçbir söz verme, Belle. İkimiz de bunların lafta kaldığını biliyoruz. Ama bu gece son. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum fakat ben sıkıldım."

Sözlerin minik oklar gibi etime saplandı. Başka bir şey bekliyordum, bunu değil. "Babamın evinde sana bir yabancı gibi davranmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? En sevimli gülümsememle sana içkini tazelemek ister misin diye sormaktan? Babama ulaşmak için bana yalan söylediğini hatırlatırım. Şimdi istediğin oldu ve beni suçluyorsun."

"Konuyu bana döndürmeye çalışma, Belle. Gözümü bile kırpmadan tüm bunlara sırt çevirebileceğimi biliyorsun."

"Öyleyse neden yapmıyorsun?"

"Sen yapmadıktan sonra ben neden yapayım? Benim için hiçbir şeyden vazgeçmedin."

"O kadar basit değil, Hemi. Öyle olmadığını biliyorsun."

"Ama öyle, Belle. Babana Teddy'yle evlenmeyeceğini söylersin ve çekip gidersin. New York'tan gideriz. Kahretsin, istersen ülke değiştiririz. Ama bir adım atmalısın ve sen kılını bile kıpırdat-

mıyorsun. Çünkü vazgeçeceğin şeyler onlara karşılık kazanacaklarından daha ağır basıyor. Ben beklentini karşılamıyorum."

"Gerçekten çekindiğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Para mı?"

"Yalnızca para değil, hayır. Fakat benim sana asla veremeyeceğim bir hayat tarzına alışkınsın ve ilişkimiz ilerledikçe bunun farkına varmaya başladın."

Aynadan sana bakarken gözlerimi kırpıştırdım, buna hakkım olmamasına rağmen kızgındım. "Neyin farkına varmışım?"

"Bu maceranın sonuna yaklaştığının. Başta heyecanlıydı, henüz yeniydi, yakalanma tehlikesi seni heyecanlandırıyordu. Ama heyecanın yavaş yavaş azaldı ve elinde yalnızca imkânları bu pis apartman dairesiyle sınırlı olan bir adam kaldı."

Bu sözlerin üzerine öfkelenmekte haklı olduğum ortaya çıktı. "Sence ben bunu bir tür deney olarak mı görüyorum? Bir oyun olarak mı?"

"Öyle demedim."

"Bal gibi dedin," diye saldırdım sana. "*Tam da* bunu söyledin."

Arkamı döndüm ve giyinmeye devam ettim. Birkaç dakika sonra, pantolonunu giydiğini ve odadan çıktığını duydum. Akamayan yaşlar gözlerimi yakıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak onlardan kurtulmaya çalıştım, öyle incinmiştim ki ağladığımı görmene izin veremezdim. Beni böyle bir şeyle suçlaman yine benimle ilgili ne kadar az şey bildiğini hatırlattı. Tabii benim de seni ne kadar az tanıdığımı.

Tanıştığımız gece beni St. Regis'in balo salonunda bulunmaya mecbur bırakan olayları sana hiç anlatmamıştım. Ama beni anlaman için şimdi sana bunu anlatacağım. Daha dikkatli olsaydım başıma gelenleri engelleyebilir miydim bilmiyorum ama hiç olmazsa hazırlıklı olabilirdim.

Babamın gözden düşmesinden önce, her şey bizim dünyamızdaki birçok şey gibi başlamıştı. Bir akşam yemeği ve onun öncesinde yapılan birçok planlamayla. Bir akşam aşağı indiğimde,

sözde beklenmedik bir biçimde Teddy'yle ailesinin babamın akşam yemeği konuklarının arasında olduğunu gördüm. Ben odaya girdiğimde Teddy bardağını kaldırdı ve neredeyse özür dilercesine gülümsedi. Aynı çevrede ama mesafeli büyümüştük fakat birlikte birkaç dansa ve Teddy okuldan eve döndüğünde bir, iki kere sinemaya gitmiştik. Birkaç masum veda öpücüğü dışında aramızda hiçbir şey geçmemişti. Teddy yakışıklıydı ama bana göre fazla küstahtı ve senin de söylediğin gibi pek akıllı sayılmazdı. Benimle ciddi anlamda ilgilendiğine dair bir imada bile bulunmamıştı. Yakın olan babalarımızdı. Birkaç büyük girişimde ortaklıkları vardı ve aynı kulüplere üyelerdi.

Aşağı indiğimde babam beni görüp eliyle yanına çağırdı ve Teddy'nin, o geceye dek evimize hiç davet edilmemiş annesine beni sevgili kızı olarak tanıştırdı. Teddy'nin annesini kibarca selamlayıp elini sıkarken içimde bir huzursuzluk vardı çünkü neler döndüğünü birden anlamıştım. Ama Teddy'yle evlenmeye hiç niyetim yoktu. Yemek sona erdiği gibi, ablamın dehşet dolu bakışları arasında başımın ağrıdığını söyleyerek izin istedim.

Ertesi sabah, budalalığımın bedelini ağır ödedim. Misafirlerime kaba davrandığım için kahvaltı masasında sertçe azarlandım. Teddy'yle ailesinin benim değil, onun misafirleri olduğunu belirttiğimde babam bundan hiç hoşlanmadı. Ayrıca ona kimseyle evlenmeyi düşünmediğimi, güzel sanatlar veya öğretmenlik eğitimi almak üzere okula gitmeyi planladığımı söyledim. Sonra peçetemi katladım, tabağımın kenarına koydum ve masadan kalktım. Babam da ayağa kalktı ve bana öyle sert bir tokat attı ki tekrar sandalyeme düştüm.

Babam daha önce bana hiç vurmamıştı, bu yaptığına kendisi de şaşırmış gibi bir adım geriledi. "Dikkatli olmalısın," dedi yumuşak ama aynı zamanda çelik gibi sert bir sesle. "Sen her zaman benden çok annene benzedin. Kendi iyiliğini düşünemeyecek kadar aptal ve duygusalsın. İleride daha yumuşak

başlı olmaya çalışmanı tavsiye ederim. O sayede ablanın hiç kalbi kırılmadı."

"Evlendiğim adamı sevmek istemem aptallık mı?"

"Senin ne istediğinin benim için zerre kadar önemi yok. Bu aileye karşı bir görevin var ve kendi iyiliğini istiyorsan bunu yerine getireceksin. Tartışma bitmiştir."

Ama tartışma bitmemişti. Birdenbire her zaman sormak istediğim soruyu sordum. "Annemle evlenmenin tek nedeni bu muydu? Onunla görev icabı mı evlendin?"

Tehlikeli sularda yüzdüğümün farkındaydım ama kendime hâkim olamamıştım. Bir anlığına bakışları yumuşadı ve onları masanın diğer ucuna, annemin her zaman oturduğu yere kaydırdı. Ama o yumuşak ifade göründüğü gibi hızlıca kayboldu ve yerini sert, kaygı verici bir bakışa bıraktı.

"Bir daha benim yanımda annenin bahsini açmayacaksın, anlıyor musun? Asla." Yeleğinin önündeki kızarmış ekmek kırıntılarını süpürdü ve boğazını temizledi. "Öbür meseleye gelince, her şey kararlaştırıldı. Müstakbel kayınpederinle kayınvaliden gelecek hafta ikiniz onuruna bir yemek tertip etmeyi planlıyor. Baş ağrısı falan dinlemem; orada olay çıkarmak, uygunsuz davranmak yok. Güler yüzlü ve nazik olacaksın, ben kocasıyla iş konuşurken sen Teddy'nin kuş beyinli annesini oyalayacaksın. Seni ikna etmek zorunda kalmak istemiyorum ama beni zorlarsan bunu yaparım. Anlaşıldı mı?"

Ona bakakaldım, sersemlemiştim. Benim hayatımın, geleceğimin babam için anlamı buydu. İş. Yüzüne haykırmak istediğim onlarca şey vardı. Bunun yerine başımı sallayarak onayladım ve uzaklara baktım.

"Ben bu evin reisiyim," diye devam etti daha yumuşak, âdeta yüce gönüllü bir sesle ve kazandığını bilen bir adam edasıyla. "Bu ailede her birimizin bir rolü var. Seninki benim senin için seçtiğim adamla evlenmek ve ben Teddy'yi seçtim. Gerekli bütün özellikleri taşıyor. Çocuklarınız da öyle olacak."

İtiraz edecektim ki Cee-Cee bakışlarımı yakalayarak beni sessizce uyardı. Dudağımı ısırdım ve hiçbir şey söylemedim. Babam arkasını dönüp odadan çıkarken burnumdan soluyordum.

Yalnız kaldığımızda Cee-Cee fincanına kahve koydu ve içine iki tane şeker attı. "Canını sıkma," dedi dalgınca kahvesini karıştırırken. "O kadar zor olmadı değil mi?"

Öfkeyle homurdanmamak için kendimi zor tuttum, onun amirane tavırlarına katlanacak hâlde değildim. "Her zaman onun tarafını tutmaktan sıkılmıyor musun?"

"Bu evde tutulacak tek taraf onunki. Şimdiye kadar bunu anlarsın sanmıştım."

"Ben senin gibi olmayacağım. Babamın elinde kukla olmayacağım."

Cee-Cee insanı çileden çıkaran bir lakaytlıkla kahvesini yudumladı, sonra fincanını dikkatle tabağına koydu. "Korkarım acı gerçeklerle yüzleşmek üzeresin, sevgili kardeşim. Tam olarak benim gibi olacaksın. Onu duydun. Senin ne istediğinin önemi yok. Önemli olan tek şey senin onun için ne yapabileceğin. Burada olanları anladığını sanıyorsun, bütün mesele mal mülk ve para sanıyorsun. Babamın imparatorluğu. Ama bundan fazlası var ve adımlarına dikkat etmelisin."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Kızarmış ekmeğine marmelat sürerken omzunu silkerek bu soruyu geçiştirdi. "Haklıydı, biliyor musun? Tıpkı onun gibisin. Dikkatli olmazsan sonun onunkine benzer. Bunu konuşmak istemediğini bile bile neden sürekli onun konusunu açıyorsun?"

"Bizim bir annemiz yokmuş gibi davranıyor. Öyle biri hayatımıza hiç girmemiş gibi. Onu unutturmaya çalışıyor. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ne yapmasını bekliyorsun? Onun anısını yaşatmasını mı? Histerik davranışlarıyla bu aileyi rezil etmemiş gibi davranmasını mı?"

"O hastaydı!"

Cee-Cee kızarmış ekmeğinin kalanını tabağına atarken gözlerini devirdi. "Nasıl bu kadar saf olursun? Gerçek dünyanın bir düzeni var. Belki acımasız bir düzen ama onu kabullendiğinde her şey... kolaylaşıyor. Babam yumuşak başlı olmanı tavsiye ettiğinde bunu kastetti. Dünyanın düzenini kabul etmeni."

"Neymiş o düzen?"

"Hayattaki her şeyde bir ast üst sistemi var. Bir hiyerarşi. Güçlüler öne geçer ve zayıflar onlara yer açmalıdır. Helene zayıftı."

Bu soğuk, duygusuz cevap midemi bulandırdı. "Ona Helene diyorsun. Eskiden evimizde yaşayan bir yabancıymış gibi. O bizim annemizdi."

Cee-Cee gözlerini devirerek oflayıp pufladı, sonra bakışlarını tavana dikti. "Gerçekten hiç anlamıyorsun. Bizimki gibi ailelerin gelecek kuşaklara karşı vazifeleri var, yaşam tarzımızı, kimliğimizi ve inşa ettiklerimizi korumalıyız. Babamın bizim için bir planı var. Hepimiz için."

"Ya ben onun planının bir parçası olmayı reddedersem?"

"Duymadın mı? Senin seçme hakkın yok. Sen ve ben satranç tahtasındaki piyonlarız. Daha fazlası değil. Bizi istediği gibi hareket ettirecek ve taşların hepsini alana kadar durmayacak." Sandalyesini itip kalktı, sonra duraksadı ve buz gibi bir bakışla beni süzdü. "Ara sıra bazı taşların ortadan kaybolduğunu da bilmelisin. Kimse için önemli olmayan, baş belası taşlar. Sakın bunu sana yapmaz diye düşünme."

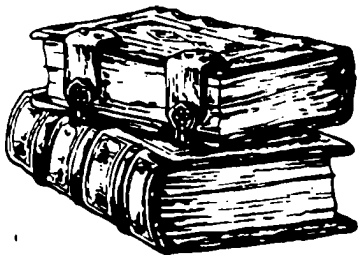
Cee-Cee lafını bitirdikten sonra beni bu uyarıyla ilgili düşüncelerimle baş başa bırakarak gitti.

Bir ay sonra St. Regis'te seninle tanıştım. Kiralık smokininle ve kurnaz gülümsemenle hayatıma girdin. O zaman bile beni yargılıyordun, bunun olmasına nasıl izin verdiğimi merak ediyordun.

Bunu ben de merak ediyordum.

DOKUZ

ASHLYN

Bir kitabın sayfalarının arasında kaybolduğunuzda genellikle kendinizi bulursunuz.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

7 Ekim 1984
Rye, New Hampshire

Ashlyn arabayı yavaşlatarak açık limana doğru kıvrılan, zemini çakıl taşları ve deniz kabuğu kırıklarıyla kaplı dar Harbor Yolu'na saptı. Küçük, tahta bir köprü vardı ve onun ilerisindeki seyrek çatılardan biri Ethan Hillard'ın evine aitti.

Ashlyn köprünün üzerinden evlere doğru ilerledi, bir çift birörnek bisikletin yanından geçti ve bina numaralarına bakmaya başladı. Yol düşündüğünden daha uzundu, kayalıklarla kaplı kıyı boyunca bir küsur kilometre kadar kıvrılarak ilerliyordu. Büyüklü küçüklü ve farklı mimari tarzlardaki evlerin hepsi sağ taraftaydı ve gerçekten nefes kesici bir liman manzarasını paylaşıyorlardı.

Ashlyn her sabah bu muhteşem görüntüye uyandığını hayal etmeye çalıştı. Masmavi bir gökyüzü, gümüşi deniz ve parlak,

beyaz kanatların üzerine vuran güneş ışığı. Böyle bir manzaraya uyananlar kim bilir dünyayı ne kadar farklı görüyordu. Ne kadar güzel ve temiz. Ne kadar kolay.

Ashlyn bu cennet gibi sahil mahallesinde kendini yabancı hissederek geri dönmeyi düşündü. Bir hafta önceki son telefon mesajından beri Ethan'dan haber almamıştı. Onu evinde köşeye kıstırmakla ne elde etmeyi umuyordu? Öte yandan, kaybedecek neyi vardı?

Sert bir dönemecin bitiminde üzerinde 58 yazan bir posta kutusu gördü. Ayağını gazdan çekti ve evin araba yoluna girmeden önce sadece bir an duraksadı.

Ev büyük ve heybetliydi. Tüm kenarları eğimli damı, onun ortasındaki parmaklıklı balkon ve limana bakan ufak kubbesiyle klasik tarzda inşa edilmiş, iki katlı bir binaydı. Her yeri yeni boyanmış gibi duruyordu, gri ve beyaz badanası tertemizdi. Sadece sokak kapısı acayip bir limon sarısı tonuydu.

Evin araba yolunun sol tarafında üç bölmeli, müstakil bir garaj vardı ama görünürde bir araç yoktu. Ashlyn *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ı bez çantasından çıkardı ve sayfaların arasına yapıştırdığı sarı not kâğıtlarına baktı. O sabah, tüm sorularını yazıp uygun sayfalara yapıştırması birkaç saat sürmüştü. İşini bitirdiğinde Ethan'dan bir kere daha yardım istediğiyle ilgili kibar bir not yazıp onu kitapla birlikte şeffaf bir dosya kılıfına yerleştirmişti.

Geriye kitabı Ethan'a ulaştırmak kalmıştı lakin bu ondan kısa bir süreliğine vazgeçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kitaptan geçici olarak ayrılma kararını vermek bile Ashlyn'i zorlamıştı. Ama Ethan iki kitabı da elinde tutmakla ilgilenmediğini açıkça dile getirmişti. Ashlyn'in ona güvenmekten başka çaresi yoktu.

İnsanlara güven duymak Ashlyn'in güçlü taraflarından olmasa da Ethan'ın yardımını istiyorsa fazla seçeneği yoktu. Fikrini değiştirmeden önce iki katlı taş terasın merdivenini

çıktı ve zile bastı. Bir dakika içinde zili üçüncü kez çaldıktan sonra kimsenin kapıyı açmaması üzerine, hiç içinden gelmese de kitabı posta kutusuna bırakma planını uygulamaya karar verdi.

Ashlyn araba yolundan caddeye doğru yürürken bu küçük ve zengin mahalledeki bir yabancı olarak Ethan Hillard'ın posta kutusunu kurcalamasının hoş karşılanmayacağını düşünerek omzunun üzerinden baktı.

Etrafta kimsenin dolaşmadığından emin olduktan sonra posta kutusunun kapağını açtı ve içinin tanıtım ve reklam broşürleriyle dolu olduğunu gördü. Galiba Ethan Hillard onu göz ardı etmiyordu. Belki de sadece şehir dışındaydı.

Ashlyn tekrar eve baktı ve sokak kapısının önündeki camlı ek kapıya dikkat kesildi. Kilitli değilse kitabı iki kapının arasına bırakabilirdi. Böylece hem plastik kılıfıyla hava şartlarından etkilenmezdi, hem de Ethan eve döndüğünde içeri girmek için kitabın üzerinden atlaması gerektiğinden onu mutlaka görürdü.

Ashlyn kitabı kolunun altına sıkıştırdı ve tekrar eve doğru yürüdü. Ek kapıyı ihtiyatla yoklayarak kilitli olmadığını anladı. Omzunun üzerinden etrafa baktıktan sonra kapıyı itmeye hazırlanırken sokak kapısı açıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Ashlyn, Ethan'ı ansızın karşısında görünce o kadar şaşırdı ki kitabı düşürdü. Son anda yakalamasa kitap basamaklara yuvarlanacaktı. "Be-ben... evde olmadığını sandım. Zile bastım ama kimse cevap vermedi."

"Sen de içeri girmeye mi karar verdin?"

"Hayır!" Ashlyn kendini savunmak için kitabı gösterdi. "Bunu iki kapının arasına koyacaktım. Dükkâna döndüğümde de seni arayıp mesaj bırakacaktım. Posta kutusuna baktım ama doluydu."

Ethan posta kutusuna göz attıktan sonra ona baktı ve kaşlarını çattı. "İnsanların posta kutularını karıştırmak kanunlara aykırı."

Ashlyn gözlerini kırpıştırdı. *Gerçekten öyle mi?* "Oradan bir şey *almayacaktım*. Sadece kitabı bırakacaktım."

"Neden?"

Ashlyn sinirli bir gülümsemeyle ona baktı. İşler umduğu gibi ilerlemiyordu. "Bazı sorularım var. Dükkâna geldiğin geceden beri bazı şeyler öğrendim. Birkaç mesaj bıraktım ama beni aramadın."

"Sen de evime kadar geldin."

Böyle ifade edince kulağa kötü geliyordu. Özel hayata saygısızlık ve biraz da sapıklık gibi. "Seni *görmeye* değil. Yani seni görmek istedim ama niyetim seni rahatsız etmek değildi. Sorularımı yapışkanlı not kâğıtlarına yazıp ilgili sayfalara yapıştırdım. Vaktin olduğunda bakarsın diye. Burada olduğunu bilseydim şey yapmazdım..." Ashlyn cümlesini bitirmedi. Ethan yorgun ve sinirli görünüyordu, Ashlyn onu tatsız bir işin ortasında yakalamış olabilirdi. "Özür dilerim. Sanırım yanlış bir zamanda geldim."

Basamakları inmeye hazırlanırken Ethan onu durdurdu. "Mesajlarını almadım. Aramalarına geri dönmememin nedeni bu. Birkaç gündür eve kapandım ve telefonun fişini çektim. Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyorum. Günleri takip edemedim." Duraksadı ve parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. "Bugün günlerden ne?"

"Pazar."

Ethan yorgunlukla başını salladı. "Bir hafta. Hadi ya!"

Ashlyn ona yeni dikkat ediyordu, çenesinde birkaç günlük bir sakalın gölgesi vardı ve günlerdir üzerini değiştirmemiş gibi görünüyordu. "Yazıyor muydun?"

"Editörüme söz verdim, gelecek haftaya kadar ilk beş bölümü görmek istiyor. Ama kitap iyi gitmiyor. Konuyu ilerletemiyorum." Arkaya attığı saçları havaya dikildi. "Seni terslediğim için özür dilerim. Uykumu alamayınca huysuzluğum tutuyor."

"Özür dilemesi gereken benim. Çalışırken seni rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Ashlyn bir cevap beklerken Ethan'ın dikkatinin dağıldığını fark etti. Onun bakışlarını takip ederek başını çevirdiğinde lavanta rengi eşofmanlı tombul bir kadınla onun kadar tombul bir av köpeğinin araba yolunun ucunda durduğunu gördü. İlk bakışta, kadın köpeğin tasmasıyla ilgili bir sorun yaşıyor gibiydi ama daha dikkatli bakıldığında onları gözetlediği belli oluyordu.

"O hanım Bayan Warren," dedi Ethan. "Tek kişilik mahalle güvenlik komitemiz." Kadına zoraki gülümsedi ve gülünç sayılabilecek bir sarsaklıkla el salladı. "Çocukken bahçesinden turşu çalardım. Piknik masasındaki kavanozları. Anneme sonunda hapsi boylayacağımı söylerdi. Buraya geri taşındığımdan beri bir hata yapmamı bekliyor. Seni suç ortağım olarak damgalamadan önce içeri girsen iyi olur. Şimdiye kadar plakanı ezberlediğinden eminim."

Ashlyn bu davete şaşırsa da Ethan'ın peşinden sevinçle içeri girdi. Son anda dönüp Bayan Warren'a el salladı.

Ethan kapıyı kapatırken alayla homurdandı. "Sabaha herkesin diline düşeriz."

"Özür dilerim. İşgüzar insanlar beni deli ediyor. Jaluzilerinin arasından bakmaya bayılırlar ama evinde yangın çıksa kıllarını kıpırdatmazlar."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Tecrübe mi konuşuyor?"

"Onun gibi bir şey."

Zemini cilalı parke döşeli geniş bir antrede duruyorlardı. Bir duvarda, bronz ve kristal bir tavan aydınlatmasının ışığını yansıtan devasa büyüklükte bir ayna vardı. Ashlyn kemerli kapının ardında krem ve gri tonlarında döşenmiş büyük, ferah bir salon olduğunu gördü.

"Ne güzel bir oda."

"Sana evi gezdirmemi ister misin?"

Ashlyn başını uysalca sallayarak onayladı. "Vaktin varsa olur."

Ethan ona sırayla odaları gösterirken ara sıra bir şeyi işaret ederek verdiği bilgiler dışında pek az konuştu ve odaların kendilerini anlatmalarına izin verdi. Ev sofistikelik ve tarz anlamında bir tez çalışmasına konu olabilirdi ama her şey zorlama olmaktan çok uzak, telaşsız bir uyum içindeydi. Hoş duvar kâğıtları, iç açıcı ve ferah renk tonları ve gösterişten se rahatlık için seçilmiş mobilyalar.

"Hepsi çok güzel," dedi Ashlyn mutfağa geri döndüklerinde. "*House & Garden*'dan fırlamış gibi ama aynı zamanda sıcak ve samimi."

"Teşekkürler. Annemin zevki. Hasta olduğunu öğrendiğinde burayı yeniden dekore etmeye karar verdi. Babama ve ondan sonra bana derli toplu bir ev bırakmak için. Annem böyle biriydi, her zaman başkalarını düşünürdü. Buranın istediği gibi olması için canını dişine taktı. Zamanında bitmeyecek diye korktu."

Ashlyn *Belle'e Dair Pişmanlığım*'la yolları kesişmeden önce karıştırdığı kutuları ve ister istemez duyduğu yankıları düşündü. Bunlar vaktinin dolmasından endişe eden hasta birinin yankılarıydı. Demek Ethan'ın annesine aitlerdi.

"Çok üzgünüm," dedi usulca. "Adı neydi?"

"Catherine."

"Harika birine benziyor."

Ethan gülümsedi ama tebessümü hüzünlüydü. "Öyleydi. Tam bir savaşçıydı. Tanı konduğunda ona bir yıl ömür biçtiler. Annem üç yıl dayandı."

"O üç yılı da senin ve babanın hayatını kolaylaştırmaya adadı."

"O öyle biriydi. Düzinelerce liste hazırladı, tüm komşuların telefonlarını yazdı, şu bozulunca şu aranacak gibi şeyler. Önemli evrakları nerede sakladığını tek tek yazdı. Hatta kâhyamıza

burada kalıp babama bakması için yemin verdirdi. Şimdi bana bakıyor. En azından deniyor yani."

Ashlyn gülümsemeyi becerebildi ama annesinin ona tanı konmasından sonraki seçimlerini sevdiklerinin iyi bakılması için elinden geleni yapan Catherine Hillard'ınkilerle kıyaslamaktan kendini alamadı. Catherine kalmayı, mücadele etmeyi seçmişti.

Mutfağa geri döndüler. Ethan büyük bir tencerenin durduğu ocağı gösterdi. "Sana bir kâse deniz mahsullü balık çorbası ikram edebilir miyim?"

"Çorba mı yaptın?"

"Bu o kadar mı imkânsız görünüyor?"

"Onu kastetmedim. Sadece Daniel mutfakta o kadar beceriksizdi ki bırak çorba yapmayı çorba kaşığını bulabilir miydi bilmiyorum."

"Daniel eski kocan mı?"

"Öyle sayılırdı," diye düzeltti Ashlyn sıkıntıyla. "Boşanmamız sonuçlanmadan öldü."

"Kaza mı?"

Ashlyn gözlerini kaçırdı. Bu sorudan nefret ediyordu. En çok da nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmediği için. "Araba çarptı. Daha doğrusu bir kamyonet. Dört yıl evvel."

"Hay aksi. Üzüldüm."

"Sağ ol."

Saniyeler geçtikçe daha da ağırlaşan bir sessizlik oldu. Ethan ocağa yaklaşıp çorba tenceresinin kapağını kaldırdı ve içine baktı. "Doğruyu söylemem gerekirse çorbayı ben yapmadım. Penny, hani şu bizimkilerden bana miras kalan kâhya getirdi. Beni haftada en az iki kere beslemezse açlıktan öleceğime çok emin. Ben de onu yanıldığına ikna etmeye çalışıyorum. Deniz mahsullü balık çorbası efsanedir ve bir orduyu doyuracak kadar yapmış." Duraksadı ve kaşlarını kaldırdı. "Seninle seve seve paylaşırım."

"Hayır. Cidden. Buraya başına bela olmaya gelmedim." Ashlyn kitabı kolunun altından çıkardı ve kesme tahtasının üzerine koydu. "Sakıncası yoksa bunu burada bırakacağım. Belki işaretlediğim sayfalara ve not aldığım sorulara göz atabilirsin."

Ethan sarı not kâğıtlı kitaba baktı. "Ne tür sorular?"

"Çoğunlukla Goldie Spencer'la ilgili."

"Goldie kim demiştin?"

"Dükkâna geldiğin gece bahsetmiştim ama o zaman sadece lakabını biliyordum. Gerçek adı Geraldine Spencer'mış. Henüz yirmi bir yaşındayken babasının gazeteleri ona miras kalmış, o da elindeki bu gücü yolsuzlukları ortaya çıkarmak için kullanmış. Hemi onun için çalışıyormuş, gerçi iş arkadaşlığından daha yakın bir ilişkileri varmış gibi duruyor. Bir de sana tanıdık gelmesini umduğum yeni bir isme ulaştım. Steven Schwab. İlgili sayfalardaki notlarda hepsi yazıyor. Arkada bazı fotokopiler var. Belki fotoğraflar tanıdık gelebilir."

Ethan kitabı kılıftan çıkardı ve kenarından görünen sarı not kâğıtlarına baktı. "Ne çok not var."

"Biliyorum. Bu kitapların seni ilgilendirmediğini de biliyorum ama keşfettiğim bazı şeyleri açıklığa kavuşturabileceğini umdum."

"Peki," dedi Ethan isteksizce. "Şöyle bir bakacağım. Ama önce balık çorbası. Açlıktan ölüyorum. Yerken konuşabiliriz. Salata yapabilir misin? Malzemeler sebzelikte. Belki başlamadan ceketini çıkarmak isteyebilirsin."

Ashlyn başıyla onaylayarak ceketini çıkardı ve buzdolabına gitti.

Ethan ocağı yakıp yanındaki çekmeceden tahta bir kaşık çıkardı. "Yeni ulaştığın bilgilerle ilgili sormak istediklerin olduğunu söyledin. Ne tür şeylerden söz ediyoruz?"

Ashlyn sorularını düşündü. Öyle çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilmiyordu. "Marian genç kızken şiir yazdığını söylüyor. O şiirlerin hiç olmazsa bazıları hâlâ duruyor mu diye

merak ediyorum. Bir de onun bir iki eski fotoğrafını bulabilir misin diye."

Ethan omzunu silkti. "Şiirlerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Marian çocukluğumun ya da gençliğimin önemli bir parçası değildi. Ama bir yerlerde bazı fotoğraflar olabilir. Öte yandan, mücadeleci gazete patroniçesi ilgimi çekti. Goldie'ydi, değil mi?"

"Tanındığı isim o. Görünüşe bakılırsa esaslı biriymiş. Tabuları yıkan ve bunun için hiç pişmanlık emaresi göstermeyen biri. Ayrıca Belle'le Hemi'nin ayrılık nedeni olabilir. Bu da bizi yeniden Steven Schwab'a getiriyor."

Ethan yakındaki bir dolaptan çıkardığı iki kâseyi ocağın yanına koydu. "Steven Schwab kim?"

"Teyzenin kalbini kıran adam olabilir. Ya da olmayabilir. Uzun hikâye."

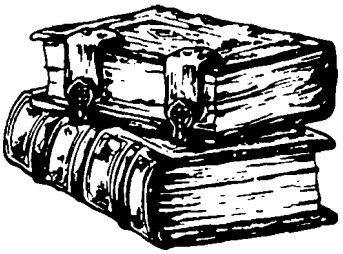
"O zaman bir şarap açalım. Kırmızı mı, beyaz mı?"

"Benim için fark etmez. Sen seç."

Neler oluyordu? Ashlyn buraya bir kitap bırakmaya gelmişti. Şimdi Ethan bir şişe Malbec açıyordu ve o salata yapıyordu. Öte yandan, buranın yabancısı olmasına karşın kendini tuhaf bir biçimde iyi, neredeyse rahat hissediyordu. Belki de Ethan dikkatini dağıtan bir konu çıkmasına memnun olmuştu. Nedeni ne olursa olsun, Ashlyn onun ilgisini çekmişti ve bundan mümkün olduğunca faydalanmayı planlıyordu.

ON

ASHLYN

Tüm nadir şeylerde olduğu gibi kitaplar için de düzenli bir onarıcı bakım şarttır. Kronik ihmal güçten düşme, biçimsel bozulma ve diğer kalıcı zafiyetlerle sonuçlanabilir.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

Ashlyn ve Ethan yemeklerini tezgâhın başında, yan yana yedi. Bu sırada Ruth'un yolladığı makale fotokopilerini incelediler ve bunların arasında Steven Schwab'ın fotoğrafının olduğu gazete haberi de vardı. Ashlyn, Hemi'yle Goldie'nin arasında romantik bir ilişki olduğuna dair şüphelerini anlattı ve Hemi'yle Steven Schwab'ın aynı kişi olduğundan kuşkulanma nedenlerini sıraladı.

Ethan ara sıra bir soru sormak için sözünü kesmesi dışında onu dikkatle dinledi. Bunlarla ilgilenmesi Ashlyn için hoş bir sürpriz olmuştu ama konu giderek çetrefilli bir hâle bürünürken kendine sözlerine dikkat etmesi gerektiğini bir kez daha hatırlattı. Martin Manning, Ethan'ın geçmişinin bir parçasıydı, onun ailesiydi. Her ne kadar Ethan öyle değilmiş gibi davransa da aile konusu hassastı.

"Bunu sormaktan nefret ediyorum ama baban, Martin'in bazı şeylere bulaştığından hiç söz etti mi?" Ashlyn bunu söylemenin nazik bir yolunu arayarak duraksadı. "Kanuni olmayan işlere?"

Ethan kaşlarını çattı. "Hayır, gerçi bulaştıysa da hiç şaşırmam. Beyaz yakalı olaylarından mı söz ediyorsun?"

"Daha çok içki satışının yasak olduğu dönemde içki kaçakçılığı yapmak gibi. Okuduğum kısımlarda Hemi Belle'e öyle bir şeyler söyledi ama ben Marian'ın bunu zaten bildiği hissine kapıldım. Bu yüzden tutuklandığını sanmıyorum ama büyük dedenin bayağı renkli bir geçmişi varmış gibi görünüyor. Başka konular da var, savaşla ilgili şeyler."

"Ne gibi?"

"Yanlış tarafı desteklemiş olabilir."

Ethan kaşlarını çattı. "Kaçak içkiyle ilgili bir şey duymadığımdan eminim. Ama yaptıysa da şaşırmazdım. Bir noktada büyük bir skandalın patlak verdiğini biliyorum. Onu mahveden bir şey. Neyle ilgili olduğunu bilmiyorum, babam bu konularda ser verip sır vermezdi. Annem daha hür fikirliydi. Bir keresinde, *Martin öyle namussuz bir adamdı ki öldüğünde onu toprak bile kabul etmedi,* dediğini duymuştum."

"Görünüşe bakılırsa annen onu sevmiyormuş."

"Hiç sevmezdi. Ama haklı bir gerekçesi var. Martin annemle babamın evlenmesine karşı çıkmış. Corinne tabii ki onun tarafını tutmuş ve ikisi babama karşı birlik olmuş. Onu bir seçim yapmaya zorlamışlar. Annemle ailesi arasında bir seçim yapmaya. Babam da seçimini yapmış."

"O yüzden, onlar hakkında bu kadar az şey biliyorsun."

Ethan başıyla onayladı. "Bunları anlayacak yaşa geldiğimde babamla Marian'ın arası bozulmuştu. Annem onları barıştırmaya çalıştı. Büyük teyzemi çok severdi ve görünüşe bakılırsa duyguları karşılıklıymış. Aslına bakarsan Marian onunla tanıştığı gün babama evden kaçıp onunla evlenmesini söylemiş." Sırıtarak

başını salladı. "Annem onun bunu sırf Martin'le Corinne'den intikam almak için yaptığını söylerdi."

"Haklı olabilir. Belle de benzer bir seçime zorlanmış. Gerçi ona seçme hakkı tanındığından emin değilim. Martin gerçek bir zorba gibi duruyor."

"Çoğunluğun fikri o şekildeydi."

"Bir de oğlu varmış. Ernest. Biliyor muydun?"

"Boğulan çocuk," dedi Ethan üzüntüyle. "Evet. Çok üzücü."

"Annesi, yani Marian'ın annesi o olaydan sonra toparlanamamış. Kendini suçlamış ve sonunda bir akıl hastanesine yatırılmış. Orada öldüğünde Marian daha çocuk yaştaymış."

"Evet, daha önce de söylemiştin ama bizimkilerden böyle bir şey duymadım. Tek bildiğim, babam doğmadan evvel öldüğü." Ethan duraksadı ve çenesini sıvazladı. "Komik olan ne biliyor musun? Manninglerle Hillardların tarihçesiyle ilgili hiçbir şey bilmediğime son dolarıma bahse girebilirdim ama sandığımdan daha çok şey bildiğimin farkına varmaya başladım. Ben çocukken sadece çekirdek ailemiz vardı. Gerisi hayaletlerdi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bilmediğim başka neler olduğunu merak etmeye başladım."

Ashlyn kendini tutamayarak gülümsedi. Merak iyi bir şeydi. "Öyleyse kitapları okumalısın. Hiç olmazsa Belle'inkini. Ama Hemi'nin bakış açısıyla ilgili fikrini de öğrenmek isterdim. Bir erkek gözüyle yani."

Ethan kalkıp kâseleri toplamaya başladı. "Kadın ya da erkek fark eder mi? Cinsiyete göre taraf tutmayacağımıza göre."

"Onu kastetmedim." Ashlyn taburesinden aşağı kayarak kaşıkları aldı ve Ethan'ın peşinden eviyeye doğru yürüdü. "Sadece tarafsız bir görüşe ihtiyacım var. Hikâyeye orada olmayan şeyler katıp katmadığımı söyleyebilecek birine. Aşk konusunda dünyanın en tarafsız insanı sayılmam. Buna güven sorunu da diyebilirsin."

Ethan musluğu kapadı ve ellerini kurulamak için bir havlu aldı. "Eski eşin seni aldattı mı?"

Ashlyn başıyla onayladı.

"Benimki de."

Ethan'ın bir zamanlar bir karısı olduğu hiç aklına gelmemişti. "Sen evli miydin?"

"Uzun sürmedi. Tam zamanında bitti."

"Üzüldüm."

Ethan omzunu silkti ve yarım yamalak gülümsemeyi becerebildi. "Yine o şarkıdaki gibi, biri birine yanlış bir şey yaptı. Seninle ortak bir noktamızın olmadığını sanıyordum."

Ashlyn çekingen bir tavırla gülümsedi ve bunu ona yeniden baskı yapmak için bir fırsat olarak gördü. "Kitapları okuyacak mısın?"

Ethan iç çekti. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Pekâlâ." Ellerini kurulamayı bitirdikten sonra her yerinden sarı not kâğıtları fışkıran *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'a uzandı. "Belle'in kitabını okuyacağım ve sorularına cevap vermeye çalışacağım. Şimdiye kadar değinmediğimiz herhangi bir konu var mı?"

Ashlyn listesini gözden geçirdi. Aslında epey konuşmuşlardı ama hâlâ merak ettiği şeyler vardı ve bir daha Ethan'ı bu kadar yardımsever bir ruh hâlinde yakalayamayabilirdi. "Marian'ın çocuklarıyla ilgili daha fazla bilgi edinmek isterdim. Şimdi nerede olduklarını. Ne yaptıklarını."

Ethan tekrar taburesine oturdu ve şarap kadehini aldı. "O konuda sana yardımcı olamam. Onlarla çocukken sadece bir kere karşılaştım. Marian Boston'daki bir konferansa gidiyordu ve hafta sonunu bizimle geçirdiler. Konu nasıl açıldı bilmiyorum ama oğlan –adını hatırlamıyorum– bar mitzvasından söz etti, aldığı hediyeleri filan anlattı. Anneme ben de bir bar mitzva istiyorum dediğimde Katoliklerin bar mitzvaları olmadığını söyledi. Buna bayağı canım sıkılmıştı."

Ashlyn duyduklarına biraz şaşırdı. "Marian'ın Yahudi olduğunu bilmiyordum."

"Değildi zaten. Ama çocukları öyleydi, dolayısıyla o da din değiştirdi. Gazetelerin bununla ilgili bayağı tantana yaptığını hatırlıyorum." Birden taş kesildi. "Düşündüm de..." Taburesini itip ayağa kalktı. "Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Babamın çalışma odasına."

Ethan önde, Ashlyn arkada, halı kaplı merdiveni çıktılar ve ikinci katın pastel renklerle döşenmiş uzun ve geniş koridoru boyunca yürüdüler. Soldaki sonuncu kapı açıktı. Ethan içeri girdiğinde Ashlyn kapıda duraksadı. Koyu renk halısı, büyük ve ağır mobilyaları ve tıklım tıklım kitaplıklarıyla buranın bir erkeğin odası olduğu hemen belli oluyordu. Odanın ortasında, büyük, cumbalı pencereye bakan, oymalı kakmalı bir yazı masası vardı. Üzeri çizgili not defterleri ve bir sürü buruşuk kâğıtla kaplıydı. Eski bir IBM Selectric bir kenara itilmişti ve büyük, boş bir dosya kâğıdı tuşların üzerine düşmüştü.

"Burada mı yazıyorsun?"

"Yazmaya çalışıyorum, evet. Babam da burada yazardı."

"Baban da yazar mıydı?" *Hemi'yle babası gibi.* "Ne güzel."

Ethan bir dolabı açtı ve birkaç tane beyaz ofis kutusu çıkardı. "Babam profesördü ama asıl güçlü yanı diliydi. İnsanların görmek istemediklerine ışık tutmakta ustaydı. Hükümetimizin kâr etmek için ruhunu satması, insanlığımızı kaybetmemiz, bağnazlığın modern Amerika'da hâlâ bir sorun olduğu ve onunla nasıl baş edileceği gibi konular."

"Goldie Spencer'la sıkı dost olabilirmiş."

Ethan kutulardan başını kaldırıp gülümsedi. "Belki."

Ashlyn odada birkaç adım ilerledi. "Ne arıyorsun?"

"Muhtemelen bir şey çıkmaz. Ama babam iflah olmaz bir istifçiydi. Hatta annem bu huyuna sinir olurdu. Eşyalarının

çoğunu ayırdım ama bu dolaba bakmaya henüz fırsat bulamamıştım. Aslında bundan çekiniyordum. Ama belki de iyi oldu."

"Neden?"

"Sana Marian'ın oğlundan bahsederken bizimkilerin mutfakta ayaküstü Marian'ın onlara gönderdiği bir gazete kupüründen bahsettiğini hatırladım. Corinne'in kardeşinin iki Yahudi çocuğu evlat edindiğini bir gazeteden öğrenmesine ne kadar kızdığını konuşuyorlardı."

Ashlyn'in nabzı hızlandı. "O makalenin hâlâ burada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de değildir." Bir kutunun kapağını açıp kapadı ve onu bir kenara koydu. "Annem evi yeniden dekore ederken bir sürü şeyi attı, büyük olasılıkla onu da atmıştır. Ama yine de bakmaya değer. Görünüşe bakılırsa babamın istiflediklerinin bir kısmını saklamasına izin vermiş."

Ashlyn kutuları şüpheyle süzdü. "Ne aradığını biliyor musun?"

"Bir albüm. Onu sadece birkaç kere gördüm. Bizimkiler babamın ailesi konusunda fazla nostaljik sayılmasa da o albümün ara sıra ortaya çıktığını hatırlıyorum. Yeşil, deri kaplıydı. Mavi de olabilir. Köşeleri metaldi. Hâlâ burada olması bir mucize olur."

"Sana yardım edebilir miyim?"

"Bir kutu alıp aramaya başla. Ama geceyi burada geçirebiliriz."

Ashlyn bunu umursamadı, zaten başka bir işi yoktu. Bir kutu alıp diz çöktü ve kapağını kaldırdı. İçinde kenarları kıvrılmış not defterleri ve yarım düzine kırmızı ve siyah muhasebe defteri buldu ama bir albüm yoktu. Sonraki kutunun içeriği de hemen hemen aynıydı. Üçüncü kutuya uzanmak üzereyken Ethan birden bağırdı. "İşte burada!"

"Buldun mu?"

"Evet." Albümü ona göstermek için salladı, tam da tarif ettiği gibi koyu yeşildi ve metal köşeleri vardı. "O makale duruyorsa muhakkak buradadır."

Ethan defteri dizlerine koyup sayfalarını karıştırmaya başlarken Ashlyn nefesini tuttu. Ethan son sayfaya yaklaştığında ansızın durdu.

"Burada," dedi sayfanın sonundaki küçük bir gazete kupürünü zaferle işaret ederek. Ortasında bir kat yeri olan ve eskilikten sararmış kupür zaman içinde kahverengi bir renk alan bir bantla oraya yapıştırılmıştı.

Ethan yüksek sesle okudu. *"7 Şubat 1950. Manninglerin Kadın Vârisi Amerika'ya Savaş Yetimleriyle Döndü."* Haberi gösterdi ve albümü Ashlyn'e verdi. "Bu o."

Marian Manning'i ilk kez gören Ashlyn'in kalbi duracak gibi oldu. Siyah-beyaz, vesikalık bir fotoğraftı, bir profesyonel tarafından çekilmişti. Sadece baş ve omuzların göründüğü bir portreydi. Ashlyn aynı döneme ait başka fotoğraflar görmüştü. Onlardaki genç kadınlar ağırbaşlı ve yapmacık pozlar vermişti. Ne var ki Marian Manning onlara hiç benzemiyordu. Kameraya karşısında bir çift göz varmış gibi bakmıştı, âdeta ona meydan okuyordu, müdanasızdı, büyüleyiciydi.

St. Regis'teki o ilk gece Hemi'nin ona sırılsıklam âşık olmasının şaşılacak bir yanı yoktu.

Ashlyn fotoğrafın üzerinde parmaklarını gezdirirken onunla bir bağ kurduğunu hissetti. Başka bir hayatta tanışmış gibiydiler, aslında bir bakıma öyle olmuştu. "Onu tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Tekrar fotoğrafa baktı. Belle'in... Marian'ın artık bir yüzü vardı. Güzelliğiyle insanı şaşırtan bir yüzdü bu. Üstelik hikâyesi bambaşka bir boyut kazanmıştı. Marian bir anneydi ve Yahudiliği benimsemişti. Bunlar Hemi'yi kaybettikten sonraki seçimleriydi. Belki de o boşluğu doldurmak istemişti. Yeniden habere odaklandı ve onu yüksek sesle okudu.

7 Şubat 1950 (New York) – Bayan Manning bu hafta, yeni evlat edindiği savaş yetimleriyle Birleşik Devletler'e habersizce dönerek bütün New York'u şaşkınlığa uğrattı. Biri erkek ve biri kız iki kardeş olan yetimler 7 ve 5 yaşlarında ve isimleri henüz bilinmiyor. Kimliğini açıklamak istemeyen bir kaynaktan edindiğimiz bilgilere göre, ailesi de kendisinin bu planlarından habersizdi ve durumu şaşkınlıkla karşıladılar. Bayan Manning savaştan sonra Birleşik Devletler'den ayrılmış ve son üç seneyi Fransa'da, Avrupa'da evlerinden olan ve çoğunluğu bütün ailelerini Nazi ölüm kamplarında kaybetmiş çocuklar için çalışarak geçirmişti. Evli olmamasına rağmen çocuk evlat edinme kararı kendisine sorulduğunda dünyanın dört bir köşesinde sıcak bir yuva bekleyen çocuklara dikkat çekmeyi ve Amerikan aileleri için bir örnek teşkil etmeyi umduğunu söyledi. Ayrıca çocuklarıyla birlikte yeniden Amerika'ya yerleştiğinde ailesinin mahremiyetine özen gösterilmesini rica etti ve bütün dünyadaki savaş yetimleri için çalışmaya devam edeceğini sözlerine ekledi.

"Topluma örnek olmak istemiş," dedi Ashlyn okumayı bitirdiğinde. "Ne kadar harika ve özverili bir davranış."

"Ama sanırım bu, Martin için bardağı taşıran son damla oldu. Bu şekilde gafil avlanmak onu hiç memnun etmemiştir. Marian'ın bundan ne kadar keyif aldığını yeni yeni anlıyorum. Herhâlde mirastan menedilmesinin ve eve adım atmasının yasaklanmasının nedeni de oydu. Gerçi Marian bunu yaparken köprüleri yaktığını biliyor olmalı."

"Durumu daha da inanılmaz kılan bu ya. Başına gelecekleri bile bile babasına kafa tutmuş. Gerçekten cesur bir kadınmış."

"Babamla neden iyi geçindiklerini anlayabiliyorum. Ailede sadece onlar sistemle mücadele etti." Ethan albümü aldı ve ilk sayfasını açtı. "Bakalım burada başka neler var."

Sayfaların arasında birkaç tane fotoğraf vardı, bir zamanlar onları yerlerinde tutan bantları kopmuştu. Ethan onlara teker teker baktı ve her birini tekrar ters çevirdi. "Bu insanların hiçbirini tanımıyorum," dedi sonunda. "Sanırım halalar ve amcalar. Bir de kuzenler. Babamlar dört kardeşti."

"Kardeşlerinden hayatta olan var mı?"

Ethan omzunu silkti. "Belki. Robert'ın Vietnam'da öldüğünü biliyorum, Tet Taarruzu sırasında vuruldu. Kız kardeşlerinden biri birkaç yıl önce öldü. Babamı üniversiteden eski bir arkadaşı arayıp haber verdi, gazetede ölüm ilanını görmüş. Sadece bunu biliyorum. Onlar hiçbir zaman hayatımızın bir parçası olmadı."

Ethan fotoğrafları sayfaların arasına geri koydu ve onun için bir anlamı olmayan fotoğraflarla gazete kupürlerini atladı. Ansızın durdu ve sık kâkülleri olan, asık suratlı bir kadının fotoğrafını işaret etti. Kadının yanında uzun boylu, köşeli yüzlü, küçük, koyu kahve gözleri olan bir adam ayakta duruyordu. O da gülümsemiyordu.

"Galiba bunlar Corinne'le kocası. Adamın adını bilmiyorum. Babam çocukken ölmüş. Akciğeriyle ilgili bir şeydi sanırım."

"George," dedi Ashlyn. "Adı George'du."

Ethan kaşını kaldırdı. "Bunu senin bilip benim bilmemem ne garip."

"*Sadece* adını biliyorum. İki kitapta da ondan pek söz edilmiyor. Ya Martin? O ne zaman öldü?"

"Ben doğduktan kısa bir süre sonra. Nedenini bilmiyorum. Sadece öldüğünü ve yerini Corinne'in aldığını biliyorum."

Ashlyn Corinne'in –ya da onun tanıdığı ismiyle Cee-Cee'nin– fotoğrafına baktı. Kız kardeşi gibi güzel değildi. Aslında birbirlerini pek az andırıyorlardı. Ama Cee-Cee'nin çirkin olduğunu söylemek de haksızlık olurdu. Köşeli bir yüzü ve ayrık gözleri

vardı, dudakları dolgundu fakat sert bir ifadeyle büzülmüşlerdi. Mutsuzluğun şekillendirdiği bir yüzdü bu.

"Marian'a pek benzemiyor," dedi Ashlyn.

"Tam hayal ettiğim gibi görünüyor," dedi Ethan son sayfaya geçerken kaşlarını çatarak. "Hah, çocuklar bunlar. Marian'ın çocukları. Bizimkilerde böyle bir fotoğraf olduğunu bilmiyordum. Marian göndermiş olmalı." Başparmağıyla fotoğrafı dikkatlice sayfadan ayırdı ve arkasını çevirdi. "Zachary ve Ilese plajda. 11 Temmuz 1952."

"Bunlar gerçekten onlar mı?"

"Evet. Burada benim tanıdığımdan daha ufaklar ama kesinlikle onlar. Hatırladığım kadarıyla Zachary epey afacan bir çocuktu. Yerinde duramıyordu. Kız onun tam tersiydi. Burnunu bir kitaba gömer, saatlerce çıkarmazdı. Bütün hafta sonu tek bir kelime etmemişti."

Ashlyn birden fotoğraftaki kıza bir yakınlık duydu. Bir kitabın arkasına saklanmaya, dünyayla kendin arasına fiziksel bir engel koymaya duyulan ihtiyacı anlayabiliyordu. O bunu yıllardır yapıyordu ve başkalarının hikâyelerinde teselli arıyordu.

Çocuklara daha yakından baktı. Ilese sekiz dokuz yaşlarında, beyaz tenli, ince kemikli bir çocuktu. Zachary'nin ondan büyük olduğu hemen anlaşılıyordu, uzun boyu ve dişlerini gösterdiği gülümsemesiyle ileride çok canlar yakacağının sinyalini veriyordu.

"Ne kadar farklılar değil mi? Kız epey solgun, hatta biraz çelimsiz. Ama oğlanda şeytan tüyü var. Onlarla bağlantının kopması yazık olmuş."

"Aslında başından beri bir bağlantımız olduğu söylenemez. İkisi de benden büyüktü. Onları hayal meyal hatırlıyorum."

"Amerika'ya döndüğünde Marian'ın nereye yerleştiğini biliyor musun? New York'a mı döndü?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bundan kuşkuluyum. Martin'in yakınında olmak istediğini sanmam."

"Baban öldüğünde ondan haber almadın mı?"

"Hayır. O da öldü diye biliyorum. Ama ölmediyse bile babamın vefatından muhtemelen haberi yoktur." Duraksadı, sonra albümü kapadı ve kenara koydu. "Neden?"

"Sadece merak ettim."

Ethan hafifçe gözlerini kıstı. "Onu bulmak istiyorsun, değil mi?"

Ashlyn heyecanını gizlemeye gerek duymadı. "Sence bu imkânsız mı?"

Ethan onu süzdü, huzursuz olduğu belliydi. "Bence asıl soru bu değil. Asıl soru, Marian bulunmak ister miydi? Ansızın iki yabancı çıkageliyor ve geçmişini deşmek istiyorlar. Sen bunu ister miydin?"

"Sen yabancı değilsin. Onun yeğenisin."

"Aslında yeğeninin oğluyum ve o kadını ömrümde hiç görmedim. Yani bir yabancı sayılırım."

"Pekâlâ, belki de haklısın. Ama Marian yaşıyorsa Hemi'yi unutmamıştır. Kitapları geri ister."

"Nereden biliyorsun?"

Ashlyn uzaklara baktı ve ona yankıları anlatma fikri bir anlığına aklını çeldi. Sonra bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark etti. Abuk sabuk konuşan biri gibi görüneceğini. *Psikometri. Psiko* ile başlayan bir terimle Ethan'ı korkutmayı göze alamadı. Hele bu noktaya kadar geldikten sonra.

"Bir kadın hayatını mahveden bir erkeği unutamaz, Ethan. Asla."

"Bu işe burnumuzu sokmamamız için bir sebep daha. Kitabı yazdığında diyeceğini demiş. Bununla yetinmeliyiz."

Ashlyn, Ethan'ın kâğıtları ve not defterlerini toplayıp karton kutuya geri koymasını izledi. Bunu kabul etmekten hiç hoşlanmasa da Ethan'ın hakkı vardı. Kitapları okumak başka bir şeydi, Ashlyn onları tesadüfen bulmuştu. Ama bir tazı gibi Marian Manning'in izini sürmek bambaşka bir şeydi. Başka

birinin kalbini kıran bir konuyu kurcalamaya gerçekten hakkı var mıydı? Bir başkasının onun acısını deşmesi hoşuna gider miydi?

Ashlyn akşamın sonuna geldiklerinin farkına vararak isteksizce ayağa kalktı. "Sanırım haklısın. Ama bana fotoğrafları gösterdiğin için teşekkür ederim. Hiç olmazsa isimlerini bildiğim insanların yüzlerini görebildim. Bunları dolaba kaldırmana yardım edeyim mi?"

Ethan odaya göz gezdirdikten sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Hazır onları dışarı çıkarmışken elden geçirsem fena olmayacak. Ama bu gece değil. Hem yoruldum hem de yarın sabah dersim var."

"Emin misin?"

"Evet. Onları ayırma zamanım gelmişti. Seni geçireyim."

Aşağı indiklerinde Ashlyn ceketini giydi ve kapıya doğru yürürken Ethan'a akşam yemeği için teşekkür etti. "Gerçekten niyetim seni rahatsız etmek değildi. Ya da komşularınla bir skandala neden olmak. En azından Bayan Warren şimdiye kadar gitmiştir."

Ethan kapıyı açıp sokağa doğru baktı. "Çalılıklarda gizlenerek arabanı gözetlemesi beni hiç şaşırtmazdı. Yerinde olsam giderken dikkat ederdim. Belle'in kitabını bitirdiğimde dükkâna bırakırım."

"Portsmouth'a kadar gelmek istemezsen onu ben alabilirim." Şimdi kapıda duruyorlardı, nemli gece havasında denizin kokusu etraflarını sarmıştı. Birazcık tuhaf bir andı, ilk randevularının sonuna gelmiş gibiydiler, hâlbuki bu kesinlikle bir randevu değildi. Ashlyn anahtarını bulmak için cebini karıştırdı. "Başına bela olup bütün akşam kalmayacağıma söz veriyorum."

"Aslında başka bir şeyle uğraşmak iyi geldi. Birinin yemekte bana eşlik etmesi hoş bir değişiklik oldu. O ilk akşam sana biraz kabalık ettim. Kabalığımı telafi etme şansım olduğuna sevindim."

Ashlyn gülerek başını iki yana salladı. "Seni suçladığımı söyleyemem. Beni tanımıyordun ve tüm bunlar sana biraz imkânsız geldi. Her neyse, gitsem iyi olur. Ben de biraz okuyacağım."

"Dur tahmin edeyim, Hemi'nin kitabını mı?"

"İlişkilerinin biraz inişli çıkışlı olmaya başladığı bir yerde kaldım. Umarım araları düzeliyordur."

"Ama öyle bir şey olmadığını biliyoruz."

"Doğru," dedi Ashlyn üzüntüyle. "Araları düzelmedi. Neyse, sana kitabında iyi şanslar." Araba yolunun yarısında arkasını döndü. "Birinin posta kutusunu açmak kanunen yasak mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama kulağa fiyakalı geliyor."

"Gerçekten polisi arayıp beni tutuklatır mıydın?"

Ethan'ın kahkahası araba yolunun aşağısına kadar ulaştı. "Hayır. Fakat Bayan Warren'ın adına konuşamam."

Ashlyn evin önünden caddeye inip Harbor Yolu'nun ucuna doğru ilerlerken çoktan Belle'le Hemi'yi ve Belle'in babasına karşı koymaktaki gönülsüzlüğü yüzünden ettikleri kavgayı düşünmeye başlamıştı. Bu onlar için sonun başlangıcı mıydı? Talihsiz aşklarındaki ilk yıpranma mıydı? Yoksa barışıp daha sonra mı ayrılmışlardı? Bunu öğrenmenin tek yolu okumaya devam etmekti. Ancak bu kez hayalinde o kelimeleri bağdaştırabildiği bir sima vardı.

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(66-72. sayfalar)

21 Kasım 1941
New York, New York

Anahtarını kilide soktuğunu duyduğumda kahveyi yeni demlemiştim. Bir fincan daha çıkardım, masadaki sabah gazetesinin yanına koydum ve beklemeye başladım.

Buraya geleceğini haber vermek üzere aradığında doğrusu şaşırmıştım. Gözlerimin içine bakmaya cesaretin olduğunu düşünmemiştim. Ama belki de başından beri planın buydu, asıl söylemek istediğini söylemeden bunu bana anlatmanın bir yolunu bulmak. Olay çıkarmamdan endişe etmiş olabilirdin, sana yalvarmamdan, sayıp sövmemden ve askıntı olmamdan. Boşuna kaygılanmıştın. Asla peşinden koşmazdım. Kendini sana layık olmayan bir adama satmaya kararlıysan, ki öyle görünüyordun, gitmekte özgürdün.

Sonunda mutfağa girdiğinde neredeyse kusursuz görünüyordun, şık, tüvit takımın ve yeni şapkanla bir modele benziyordun. Sabahtan beri aralıklı olarak kar yağıyordu, yakanda üç beş tane ince kar tanesi kalmıştı, arkalarında koyu renkli lekeler bırakarak eriyorlardı. Her zamanki gibi müthiştin.

Sırtıma bir gömlek geçirmediğime ve ayakkabılarımı giymediğime bir an için pişman oldum. Duştan yeni çıkmış, ıslak saçlarımla, üzerimde pantolonum ve atletim dışında hiçbir şey olmadan orada dikilirken kim bilir nasıl görünüyordum? Sonra

tekrar düşündüm. Hayır, beni böyle hatırlaman daha uygun olurdu, doğru bir seçim yaptığının kanıtı olarak kalırdı hafızanda.

Seni karşılamamama şaşırmış gibi kapının bir adım içinde kıpırdamadan durdun. Seni gördüğümde söyleyeceklerimi bir saatten fazladır prova ediyordum ama her nedense onları söylemek içimden gelmedi. Uzun zamandır bugünün gelmesinden korkuyordum, seni ilk öptüğümden beri. Şimdi o an gelip çatmıştı ve ben hazır değildim.

"Bir şey söyle," diyebildim nihayet.

Kaşlarını çattın. "Efendim?"

"Anladığım kadarıyla buraya bana bir şey söylemek için geldin. Söyle."

"Anlamadım... Ne diyorsun?"

"Aslında bunu bana telefonda söyleyip zamandan tasarruf edebilirdin."

Bir yabancıymışım gibi beni baştan aşağı süzdün. "Hemi, senin neyin var?"

Masadan gazeteyi aldım. Fotoğrafın –Teddy'yle ikinizin fotoğrafı– sayfadan bana bakıyordu ve tepesine YILIN DÜĞÜNÜ HAZİRANDA diye manşet atılmıştı. Belli başlı bilgiler şimdiye kadar aklımda yer etmişti. St. Paul ve St. Andrew Kilisesi... Waldorf Astoria... İngiliz-Amerikalı modacı Charles James'in tasarladığı bir gelinlik.

"Tebrikler," dedim gazeteyi eline tutuşturarak. "Haziran gelini olacaksın. Üstelik düğünün Waldorf'ta. Çok şanslısın."

Önce gazeteye, sonra bana baktın. "Bunu ben yapmadım, Hemi. Bu haberle hiçbir ilgim yok."

Yanakların benek benek kızarmıştı, gerçi bunun gerçek bir öfkeden ziyade yakalanmanın utancından kaynaklandığından şüphelendim. "*New York Times*'ın senin onayını almadan yaklaşan düğününle ilgili bir haber yayımladığını mı söylüyorsun?"

"Evet!"

"Yeri ve tarihi de onlar mı uydurdu?"

Bir cevap bulmaya çalışırken dudaklarını kıpırdattın ve yüzün her geçen dakika biraz daha kızardı. "Ben yapmadım, Hemi. Yemin ederim." Yine manşete baktın, sonunda gözlerini kaldırdın. "Bu işte Cee-Cee'nin parmağı olduğu besbelli. Haftalardır başımın etini yiyordu. Onlara bir tarih verirse ve bu, gazetede yayımlanırsa geri adım atamayacağımı düşündüğü çok açık. Onu öldüreceğim."

Kollarımı göğsümde kavuşturmuştum, öfkenden şüphe duyarak karşında dikilmeye devam ettim. "Senin ne zaman evlendiğin ablanı ne ilgilendirir?"

"Hâlâ anlamıyorsun. Bunların hiçbirinin benimle bir ilgisi yok. Bütün mesele babamın Teddy'nin babasıyla kurmaya çalıştığı iş ortaklığı. Ama Teddy'nin ailesi sabırsızlanmaya başladı. Görünüşe bakılırsa işi ağırdan aldığımı ima etmişler."

"Ya Teddy? O sabırsızlanıyor mu?"

"Teddy mi?"

Onun bunlardaki rolünü unutmuşsun gibi, bu soru karşısında bocaladın. "Nişanlın," diye hatırlattım soğuk bir sesle.

Gözlerini kapadın ve yorgun bir tavırla iç çektin. "O ve babası döndüğünden beri doğru dürüst görüşmedik. Bu, benim olduğu kadar onun da tercihiydi. Bana bunu hiç söylemedi ama bu evlilikle ilgili benim kadar isteksiz olduğunu düşünüyorum. Bizi rahibin karşısına çıkarmaya kararlı olanlar babalarımız."

"Bu gidişle istediklerini başaracaklar."

Bir kez daha makaleye göz attıktan sonra gazeteyi bir kenara fırlattın. "Hayır, başaramayacaklar."

"Sen öyle diyorsun."

"Hemi..."

"Sabah gazeteyi açıp şu manşeti görmenin nasıl bir duygu olduğuna dair bir fikrin var mı? Beni kandırdığının farkına varmanın?"

"Hemi, sana söz..."

"Her zaman vaatlerle dolusun, Belle."

"Çünkü onlarda samimiyim."

"O zaman gazeteyi ara. Hemen şimdi."

"Ne?"

"*Times*'ı ara ve onlara yalan haber yaptıklarını söyle. Senin ağzından bir tekzip yayımlamalarını iste."

Beşinci Cadde'de çıplak yürümeni istemişim gibi dik dik baktın. "Bunu yapamam. Henüz değil. Daha zamanı var."

"Neden?" Sözlerimin anlamını düşünmeden ağzıma geleni söyledim ve sesim mutfağın duvarlarına çarparak yankılandı. "Uygun zaman ne zaman? Düğününde mi söyleyeceksin onlara?"

"Bu adil değil!"

"Kimin için değil? Teddy için mi? Baban için mi? Ben ne olacağım, Belle? Daha ne kadar beklemeliyim? Aptalı oynamaktan sıkıldım. Bu işi bitirmeye çalıştım, sana benden kopman için bir fırsat tanıdım ama beni şaşkına çevirmeye devam ediyorsun. Sana daha kaç kere kanmamı bekliyorsun?"

Gözlerin doldu. Bakışlarını kaçırdın ve birden sesin çatallandı. "Benden ne istiyorsun?"

Birden gerçeğin farkına vardım, bu durumun sana ne kadar zarar verdiğini görebildim. Duygusal bir çekişmenin ödülü hâline gelmiştin ve ben kendi egomu beslemekle meşgul olduğum için ne kadar kötü yıprandığını görememiştim.

Seni kollarıma aldım. "Benimle evlenmeni istiyorum, Belle. Her şeyi arkanda bırakmanı istiyorum. Birlikte her şeyi arkamızda bırakalım ve gerekirse bir çadırda yaşayıp üç öğün hamburger ve çırpılmış yumurta yiyelim. Tek istediğim artık korkmaman."

Bütün ağırlığınla bana yaslanarak usulca ağlamaya başladın. "O kadar basit değil."

"Ama öyle," dedim yumuşak bir sesle. "Buradan gideriz. Hemen yarın. Hatta şimdi. Sadece evet de."

Yüzüme baktığında gözlerinde bir vaat, bir umut ışıltısı gördüm. "Üzerinde çalıştığın o büyük hikâye ne olacak?"

"Hikâyenin canı cehenneme. Goldie onu bitirecek bir başkasını bulabilir. O şey yayımlandığında biz çok uzaklarda oluruz."

"Nerede?"

"Kim bilir? Kimin umurunda? Bana evet de yeter."

"Evet," dedin ve gülümsemen içimi öyle büyük bir sevinçle doldurdu ki bir an göğüs kafesimin patlayacağını sandım. "Evet, seninle kaçacağım ve bir çadırda yaşayacağım."

*

Bundan bir hafta sonra planlar yapmaya başlamıştık. Şehirden ayrılışımızı babanın Boston seyahatine denk getirmiştik, böylece hazırlanmak için birkaç haftan olacaktı. Bilet işini halletmiştim, Broadway Limited'da yataklı bir vagon ayırttırmıştım. Şikago'da bir sulh hâkimi bulup Kaliforniya'ya doğru yolumuza devam etmeden önce, bir balayı çifti gibi şehirde birkaç gün geçirmeyi planlıyorduk.

Savaş bittiğinde İngiltere'ye, benim büyüdüğüm yere gitmeyi konuşmuştuk ama şimdilik orası güvenli değildi. Daha sonra, seyahat etmeye ve diğer her şeye bol bol vaktimiz olurdu nasıl olsa. Şimdilik San Francisco'yla yetinmeliydik, seni babandan ancak o kadar uzaklaştıracak gücüm vardı.

Olağanüstü bir şeydi bu, paylaştığımız bu sır. Kendimizi ele vermemeye kararlıydık, ikimiz de hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya gayret ediyorduk ama sevinçten içim içime sığmıyordu. Yakında buradan gideceğimizi ve yepyeni bir hayata başlayacağımızı bilmek kendimi hiçbir şeye on dakikadan daha uzun süre dikkatini veremeyen bir öğrenci gibi hissetmeme yol açıyordu.

Goldie'ye hiçbir şey söylemedim. Çekip gittiğimde bana çok kızacaktı. Üstelik ona haber vermeden, bir teşekkür bile etmeden. Goldie'nin bana iyiliği dokunmuştu, bana kendimi

kanıtlama fırsatı sunmuştu. Ancak son zamanlarda tarafsızlığını kaybettiğinden endişe etmeye başlamıştım ve olacakları kaldırabilir miydim emin değildim. Üzerinde çalıştığım haber dosyasında beklenmedik gelişmeler olmuştu. Beklenmedik ve rahatsız edici gelişmeler. Gerçi kaynaklarımız verdikleri bilgilerin doğru olduğuna yemin ediyordu. Yine de sonunda bunların babanın eski bir hasmının başının altından çıkan bir katakulli olduğu anlaşılabilirdi. Babanın yıllar içinde kendine birçok düşman edindiğine şüphe yoktu.

Bunu sana nasıl söyleyeceğime karar vermek için birkaç haftam vardı. Ya da söyleyip söylemeyeceğime. Zaten yeterince derdin vardı ve iddiaların altı boş çıkabilirdi. Doğrusu bir yanım da öyle olmasını umuyordu.

Profesyonel sadakatlerimin nerede bitip kişisel sadakatlerimin nerede başladığına karar vermek zordu. Tartıştığımız gece ve onun evinden taşınmamla sonuçlanan ertesi sabah, Goldie beni tam da bu konuda uyarmıştı. Şahsi bağlılıklarımızın gerçeklerin önüne geçmemesi için dikkatli olmamız konusunda. Daima çoğunluğun iyiliğini düşünmeliydik. Goldie'nin bana sürekli söylediği buydu. Ama çoğunluk dediği kimdi?

Şu anda ben tek bir hedefi olan bir adamdım. Seni o trene bindirip babanın pençesinden kurtarmak. Bu gizli kapaklı işlerin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ben mesleğim icabı insanları aldatan biriydim. Hilekâr, numaracı, hatta gerektiğinde yalancı bir adamdım. Bunlar işimin bir parçasıydı. Ama sen farklıydın. Hayatın boyunca, babana ve ailene sadakat duyman öğretilmişti sana ve şimdi ihanetlerin en büyüğünü planlıyordun. Onlara bir not bile bırakmadan, bir telefon etmeden, tek kelime söylemeden gidiyordun. Hem de benimle.

Hiç tereddüt etmediğini sanacak kadar budala değilim. Sana vadettiklerimin ne kadar sınırlı olduğunun gayet farkındaydım. Yapmak üzere olduğun şeyin ne kadar akıllıca olduğunu, nelerden feragat ettiğini muhtemelen zaman zaman

sorguladığının da. Ama o fedakârlığı yapacağına beni ikna ettin. Dolayısıyla bu şehrin kirli sokaklarını ve yitip gitmiş cazibesini ardımızda bırakıp baş başa kalacağımız günü iple çekmeye devam ettim.

Seni dilediğim kadar sık göremiyordum. Sahte düğün planlarınla meşguldün. Bazen telefonda bile sesini duymadan günler geçiyordu, sonra seyahatimiz için aldıklarınla dolu bir poşetle çıkageliyordun. İhtiyacın olanları dikkat çekmeden, ihtiyatla satın alıyordun. İlaçlar, kozmetikler, ayakkabılar ve günlük giysiler. Kaliforniya'daki hayatımızda ihtiyaç duyacakların. O hayatta operalar, yemek davetleri ya da senin için özel tasarlanmış lüks kıyafetler giymeni gerektiren hiçbir etkinlik yoktu.

Bunları özler misin diye merak ediyordum.

Bu düşünce bazen gecenin bir vakti aklıma düşüyordu, karanlıkta yalnız yatarken ve senin nerede ve kiminle olduğunu düşünürken. O zaman, şüphelerimi kovmak için kalkıp ışıkları açıyordum ve kendime gerekirse benimle bir çadırda yaşamaya söz verdiğini hatırlatarak daktilomun başına oturmaya çalışıyordum.

*

Tüm umutlarımı bir bavula bağlamak meğer ne budalalıkmış. Onu hatırlıyorsun değil mi? Özellikle bu yolculuk için satın alınan büyük, deri valizi? Yeni isminin baş harflerini altın yaldızlı damgayla üzerine bastırmıştım. Onu gördüğünde gözlerin dolmuştu ve o harflerin üzerinde parmaklarını gezdirmiştin. Seninle gideceğimiz yerleri konuşmuştuk, savaş bittiğinde atılacağımız maceraları. Paris, Roma, Barselona. Bunu hatırlıyor musun, Belle? Planlarımızı ve birbirimize verdiğimiz sözleri?

Bizi hatırlıyor musun?

Ayışığı Kitaplığı

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(73-86. sayfalar)

5 Aralık 1941
New York, New York

Evet, sonunda bu noktaya geldik, hikâyemizin sonuna. Yahut sona çok yaklaştığımız bir yere. Sanırım bu başından beri kaçınılmazdı; o kısa, mutluluk dolu haftaların büyüsü er geç bozulacaktı ve sen ailene sadakatinle benimle bir ömür arasında seçim yapmaya mecbur kalacaktın. Ama senin bu seçimi yaptıktan sonra hayatımdan böyle kolayca çıkıp gideceğini hiç hayal etmemiştim. Zaman insan hafızası üzerinde türlü oyunlar oynar, olayları duruma uygun bir biçimde çarpıtır. Dolayısıyla ayrıntıları unutmuşsundur diye o sahneyi gözünde canlandıracağım.

Yola çıkmayı planladığımız günden bir gün önceydi, korktuğum şeyi yapmak üzere *Review*'un ofisine gitmek için bir taksi tutmuştum. Bir süredir vicdanımla mücadele ediyordum ama nihayet önceki gece bir karar vermiştim. Bu işi telefonda halletmek daha cazip gelse de kötü haberler daima bizzat verilmeliydi ve bugünkü haberimin iyi karşılanmayacağını tahmin ediyordum.

Goldie masasındaydı, dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir kalemle bir sayfanın kopyasını inceliyordu. Başını kaldırdı ve dişlerini gösterdiği tebessümlerinden biriyle bana baktı. "İşte benim yıldız muhabirim. Hikâyeni bitirdiğini haber vermeye

geldiğini söyle. O piçin cezasını çektiğini görmeyi iple çekiyorum." Birden gülümsemesi kayboldu ve yüzümdeki duygusuz ifadenin nedenini anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Aman Tanrım. Lütfen, hikâyeyle ilgili bir sorun yok de."

"Sorun benim, Goldie."

Aklı karışmış gibiydi ama sanırım biraz rahatlamıştı. "Neden? Ne oldu?"

"Gazeteden ayrılıyorum. Daha doğrusu New York'tan ayrılıyorum."

Afalladı, bana bakakaldı. "Nasıl... Ne?"

"Yapmak istediğim şey bu değil. Sanırım hiçbir zaman öyle olmadı. Keşke daha erken farkına varsaydım ama artık bunu biliyorum."

Goldie ayağa kalktı, yüzü bir fırtına bulutunu andırıyordu. "Ciddi olamazsın!"

"Ciddiyim. Yarın gideceğim. Önce Şikago'ya, sonra da Kaliforniya'ya."

Beni ateş saçan gözlerle süzerken kısa bir sessizlik oldu. "Şayet benden daha fazla para koparmak için numara yapıyorsan..."

"Numara yapmıyorum, Goldie. Burada işim bitti."

"Son on yılın en sıkı haber dosyasını teslim etmek üzeresin. Öylece çekip gidemezsin! Hikâyen ne olacak? Onu bitirdin mi?"

"Hayır. O haberi yazmayacağım."

"Kaynaklarının sağlam olduğunu söylemiştin, her şeyi kontrol etmiştin. Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Sadece ona devam etmeme kararı aldım. İddialarımı kanıtlayabilsem bile, ki muhtemelen bunu yapamam, o haberi yayımlamamız doğru değil. Zavallı bir kadının hastalığını yeniden gündeme getirip on yıldan fazla bir zaman önce olmuş ya da olmamış bir şey üzerinden bütün ailenin canına okumak habercilik değil. Bir adamı dize getirmek için ortaya atılan korkunç bir spekülasyon bu. O adamdan ne

kadar nefret edersem edeyim, bunun bir parçası olmamaya karar verdim."

"Asıl mesele o kız değil mi? Yere göğe koyamadığın Belle'in. O güzel gözlerini süzdü ve için gitti. O kıza zaafın olduğunu biliyordum ama senin iplerini bir başkasının eline verecek bir adam olduğunu tahmin edememişim. Nasıl bu kadar ahmak olabilirsin? Hem de nelerin tehlikede olduğunu bile bile! O kızın babası tehlikeli bir adam, bu ülkenin temsil ettiği tüm değerler için bir tehdit ve şimdi de gözünü kongre üyeliğine dikti. Senin hikâyen bu niyetlere son noktayı koyacak."

"Bunlara itirazım yok ve nefretini paylaşıyorum ama aleyhinde başka bir delil bulman gerek çünkü o hikâyeyi benim adımla yayımlamana izin veremem. Bana iş teklif ettiğinde dedikodu yazıları yazmakla ilgilenmediğimi söylemiştim. Ama bu yazı onlardan biri olma yolunda ilerlediği için onu rafa kaldırmaya karar verdim."

Goldie ellerini defterinin üzerine koyarak bana alayla gülümsedi. "Onunla tanıştığında tüm bunlar çok ilgini çekmemiş miydi? Hemen işe koyulup onlarla yakınlaştın. Etik ve ahlaki ilkelerin o zaman neredeydi?"

Sözleri yerini buldu ve bir anlığına sessiz kaldım. Goldie'nin haklı olduğu taraflar vardı. Gerçekten de sana sokulmuştum. Bunu gerçeği ortaya çıkarmak adına yaptığıma ve soylu bir habercilik amacına hizmet ettiğime kendimi inandırmıştım ama seni öptüğüm anda yalanım ortaya çıkmıştı.

"Bunlarla gurur duymuyorum," dedim usulca. "Ama o zamanlar senin meşru bir haber yapmak istediğini sanıyordum, karanlık bir geçmişi olan bir adamın ipliğini pazara çıkararak siyaset hayatına nokta koymak istediğini. Fakat bu hikâye kinayelerle ve kimsenin kanıtlayamadığı korkunç ayrıntılarla dolu bir karalama haberine dönüştü."

Goldie gözlerini devirdi ve alayla homurdandı. "Bunu bir vicdan meselesine dönüştürdüğünü söyleme bana. Kendi

iyiliğin için öyle yapmadığını umarım. Bu meslekte ölümcül sonuçları olabilir." Birden gözleri kısıldı ve bir kedininki gibi parladılar. "Yoksa böylesi işine mi geldi? Uzun bacakları ve yüklü bir vakıf fonu olan bir balık yakalamış olabilir misin?"

Yemi yutmadım ve bunu duymazdan geldim. "Bu benim meselem."

"*Review* da benim meselem. Burası bir mahkeme salonu değil, gazete ofisi. Benim işim –unuttuysan hatırlatmak isterim, seninki de– bir haberi yayımlamak. Toplumun ve polisin onunla ne yaptığı onları ilgilendirir."

"Bu, artık benim işim değil. Sana bunu söylemeye geldim. Bundan sonra ben yokum."

Goldie'nin ifadesi sertleşti. "Pekâlâ, kendini kimin için sakladığını sanırım sonunda öğrendim. Gerçi bundan şüphem yoktu ya neyse."

"Goldie..."

"Çık dışarı." Birden aksileşti, hiçbir zaman onun olmamış bir oyuncağı reddeden bir çocuğa benzedi. "Masanı boşalt ve git. Yerini doldurmak zor olmayacak. Yerine başka birini işe aldığımda, ki beş dakika ya sürer ya sürmez, bu kişi bizim meslekten anlayan biri olacak. Kaliforniya'ya git ve kahrolası romanını yaz. Dua et, bir şeye benzesin çünkü bu kapının sana kapandığından emin olabilirsin."

Masama giderken gürültünün arasında bana seslendiğini duydum. Arkamı döndüğümde Goldie ofisinin kapısında duruyordu. "Hikâyen için aldığın notları bırak. Hepsini. Bağlantılarını ve kaynaklarını. Ne var ne yoksa."

"O benim hikâyem."

"Bu da benim gazetem. O notlar için masraf ettim. Onları yazdığın mürekkebin, kâğıtların ve evet, kelimelerin de parasını ben verdim."

Ona dik dik baktım, biraz önce söylediklerime rağmen, bu hikâyeyi yazma azmi midemi bulandırdı. Bir zamanlar Goldie'ye

saygı duymuştum, savunduğunu sandığım değerleri bağrıma basmıştım ama bir adamı devirmek için öyle gözünü karartmıştı ki bu sırada başka kimin canını yaktığını umursamıyordu. Bu haber dosyasını tamamlamayı becerebilirse her yerinde benim parmak izimin olacağının da farkındaydım. En üzücü ayrıntıları kendime sakladığım için birden sevindim. Buradan gittikten sonra Goldie'nin onları ortaya çıkarmasına engel olamazdım ama hiç olmazsa bunu benim yardımımla yapmayacaktı.

"Özür dilerim. Onları yırtıp çöpe attım."

Arkamı döndüm ve açık ofisin dağınık masalarının arasında yürüdüm. Masamın üzerindekileri gelişigüzel toplayıp bazılarını küçük, kâğıt bir torbaya, diğerlerini gereksiz bir kuvvetle çöpe atarken kürek kemiklerimin arasında gezinen bakışları hissettim. Ben kapıdan çıktığım anda, ofiste bahislerin açılacağını biliyordum. Benden önce burada çalışan adamdan daha iyi bir iş çıkarmıştım ama ondan öncekinin gölgesinde kalmıştım. Burada çalışmaya başladığımda ne düşündüklerini de benim gidişimden sonra ne düşüneceklerini de biliyordum. Hiçbirine aldırış etmiyordum.

Ertesi gün, her şeye yeniden başlayacaktım. Temiz bir sayfa açacaktım. Seninle.

*

Eve döndüğümde seni orada bulmayı beklemiyordum ama kanepede oturuyordun. Elinde bir kâğıt tomarı vardı. Hiçbir şey söylemedin, solgun ve ciddi bir yüzle orada oturmaya devam ettin. Olan biteni anlamam bir dakika sürdü. Notlarımı bulmuştun. Goldie'ye çöpe attığımı söylediğim notları.

"Bunu sen mi yazdın?" Buruşuk sayfaları tutan elin titriyordu. "Bu... rezilliği?"

Söylenecek bir şey yoktu, elinde tuttuğun şeyi bir yalancı gibi görünmeden açıklamanın bir yolu yoktu. "Onları görmemeliydin. Bu şekilde değil."

"Ona hiç şüphem yok."

Bakışlarında öyle büyük bir düşmanlık vardı ki gözlerimi kaçırmamak için elimden geleni yaptım. Ama gözlerimi kaçırdığımda suçlu gibi görüneceğimi biliyordum. Dolayısıyla karşında durdum ve o güzeller güzeli, kehribar sarısı gözlerinle beni oraya mıhlamana izin verdim. "Bu gece sana söyleyecektim," dedim tekdüze bir sesle. "Hepsini açıklayacaktım."

Kanepeden kalktın ve kâğıtları bana fırlattın. Ayaklarımın dibine düşmeden önce havada öfkeli kanatlar gibi çırpındılar. "Üzüldüğüm şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun? Bunu nasıl öğrendiğim mi? Sana anlattıklarım... Onunla ilgili konuştuklarımız... Meğer sen hepsini yazıyormuşsun, bu pisliği yazmak için ağzımdan laf alıp sözlerimi çarpıtmışsın! Bu yalanları nasıl yazabildin? Neden?"

"Hiçbir şeyi çarpıtmadım, Belle. Bazı şeyler öğrendim. Senin bilmediğin şeyler. Bunları bu şekilde öğrenmeni istemezdim ama yemin ederim, her kelimesi doğru."

"Sana inanmıyorum!"

Seni nasıl suçlayabilirdim? Ağzımdan çıkan sözler inandırıcı değildi, kendi yalanı ayağına dolaşan bir adamın yakarışı gibiydi. Eve dönüş yolunda bunları sana nasıl anlatırım diye düşünmüştüm; hangi kelimeleri kullanırım, nereden başlarım diye. Ama hiçbiri aklımda kalmamıştı. Bu şiddetli öfkeye hazırlıksız yakalanmıştım.

"Açıklamama izin ver," dedim cılız bir sesle. "Gel, şöyle oturalım..."

"Burada annemin Yahudi olduğu yazıyor. Ve babamın... Babamın..."

"Annen Yahudi'ydi," dedim usulca. "Babanla ilgili her şey doğru." Birden durulmuştun, sözlerimin manasını kavramaya

çalışırken gözlerin irileşmişti, sabit bir noktaya bakıyordun. "Bunları duymanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Belle ama gerçek bu. Baban anneni başından attı. Hasta olduğundan değil, ondan utandığı için. Baban yeni arkadaşlar edinmeye başlamıştı, siyaset çevresine girmişti ve bir Yahudi'yle evli olduğunun bilinmesini istemedi."

"Hayır." Sözlerim kaçınmaya çalıştığın bir arı sürüsüymüş gibi durmadan başını sallıyordun. "Annem Fransız'dı."

"Evet. Fransız'dı. Aynı zamanda da Yahudi'ydi. Kızlık soyadı, Treves'ti. Babası Julien, Bergeraclı zengin bir şarap tüccarının en büyük oğluydu. Annesi Simone ise bir hahamın kızıydı. Bir de kız kardeşi vardı: Agnes. Helene'den üç yaş küçüktü. Annen ailesinden hiç bahsetmez miydi?"

Taş kesildin, gözünü bile kırpmadın.

"Belle?"

"Hayır," derken şaşkınlığın yüzüne yansımıştı. "Fotoğraflar vardı. Bir albüm dolusu fotoğraf. Ama hiçbir şey söylemedi. Kimse bir şey bilmiyordu."

"Baban biliyordu."

Birden bakışların sertleşti. "Sen bunu ne zamandır biliyordun?"

"Bir süredir bu hikâyenin üzerinde çalışıyordum. Yavaş yavaş gelişti."

"Biz tanışmadan önce mi, sonra mı?"

Nereye varmaya çalıştığını anlamıştım ama sana yalan söyleyemezdim. "Önce. En azından bir kısmı."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Göründüğü gibi değil. Yemin ederim, işin ucunun buraya varmasını beklemiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu bilgilere nasıl ulaştın?"

"Her şey annenin bir arkadaşının telefonuyla başladı."

"Kim?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Söyleyemez misin, söylemez misin?"

"İkisi de."

"Senin sözüne güvenmekten başka çarem yok mu?"

"Bilgi kaynaklarını ifşa etmekle ilgili kurallar var. Sadece şunu söyleyebilirim ki bu kadının bize anlattıkları annenin ağzından duyduğu şeyler. Baban onu ailesiyle tüm bağlarını koparmaya zorlamış. Yidiş, hatta Fransızca konuşmasını bile yasaklamış. Sana ya da ablana kökeniyle ilgili tek kelime ederse başına geleceklerle ilgili tehditler savurmuş. Ama annen yine de sana bunları anlatmanın bir yolunu bulmuş. Sana anlattığı hikâyeler, gerçek olmayan kelimeler. Bana onlardan söz ettiğini hatırlıyor musun? Şarkılardan ve dualardan. Onlar İbraniceydi, Belle. O dualar İbraniceydi. Annenin inancını ve soyunu babana belli etmeden seninle paylaşmak için bulduğu yol buydu."

Yanaklarından bir çift yaş süzüldü. Gözlerini kapayarak bu acıyı kabullenmeye çalıştın. Seni teselli etmek, kendimi temize çıkarmak için doğru sözcükleri aradım ama kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Çok üzgünüm, Belle."

Ama benim özrümü umursamadın. Sert, ruhsuz bir çehreye büründün. "Yazdıklarının gerisi, annemin öldüğü günle ve nasıl öldüğüyle ilgili olanlar... Annemin arkadaşı bunları bilemez."

"Evet. Craig House'da anneni hiç ziyaret etmemiş ama kuşkulanmak için sebepleri vardı. Helene geçirdiği ruhsal bunalımdan kısa bir süre önce, ona babandan korkmaya başladığını itiraf etmiş. Ne yazık ki iddiaları giderek çirkinleşmiş, sonunda bir gün, arkadaşına yemin ettirmiş. Eğer ona bir şey olursa polise gidip bunun babanın işi olduğunu söylemesi için. Kadın ona anlatılanları sorgulamaya başlamış. Bir Hitchcock filmine konu olabilirler. Bundan birkaç hafta sonra, Helene sinir krizi geçirmiş ve apar topar Craig House'a gönderilmiş. Arkadaşı onun adına sevinmiş, sonunda gerektiği gibi

bakılacağını düşünerek rahatlamış. Ama aradan bir yıl bile geçmeden o haberi duymuş..."

"Annemin bir kaza sonucu öldüğünü."

Bunu söyleyişin öyle tekdüze, öyle duygusuzdu ki yüreğim sızladı. Başını çevirirken güçlükle yutkundun. Sana bunu böyle söylemek istemezdim ama er geç öğrenecektin ve muhtemelen bu görev yine bana düşecekti. Yine de böyle olmamalıydı. Asla olmamalıydı.

"Evet," dedim kâbus gören bir çocuğu teselli eder gibi, yumuşak bir sesle. "Bir kaza olduğunu söylediler ama bunun doğru olmadığını bana kendin söyledin. Hastane annenin elinde bir bıçak varken kayıp düştüğünü iddia etti, onu bulduklarında iş işten geçmişti. Oysa işin aslı başkaydı. Bir bıçak vardı ama annen düşmedi. Zaten iki kere intihara kalkışmıştı. Birincisinde kendini merdivenlerden aşağı atmıştı, ikincisinde kahvaltı tepsisinden aldığı bir tereyağı bıçağıyla bileklerini kesmişti. Onu buldular ve yaralarını diktiler ama birkaç hafta sonra yine denedi ve başardı. Çünkü baban bir maket bıçağını annenin odasında yere düşürmesi için bir hademeye para verdi. Karton kutuları açmak için kullandıkları şu bıçaklardan biri. Baban annenin bu seferki denemesinde başarılı olduğundan emin olmak istedi. Çünkü yine deneyeceğini biliyordu."

Tekrar kanepeye oturdun, boğazından bir hıçkırık yükseldi. Sana doğru bir adım attım ama elini kaldırarak daha fazla yaklaşmama engel oldun. Yoğun, katlanması zor bir sessizlik oldu. Sonunda bana baktın. "Neden şimdi? Bunlar doğruysa neden onları şimdi öğrendin?"

"Sonunda biri soru sormaya başladı da ondan. Hastanenin anlattığı hikâyeden pis kokular geliyordu. Bir maket bıçağının bir hastanın odasında ne işi vardı? Bir de bazı söylentiler çıkmıştı. Baban olaydan bir gün önce, ansızın orayı ziyaret etmiş ve annenin katındaki bir hademeyle konuşmuş. Kimse söylemeye cesaret edemese de aslında herkesin aklından aynı

şey geçiyormuş: Helene'in sözde kazasının belki de kötü niyetli bir girişimi örtbas etmek için kullanıldığı. Ne yazık ki babanın isminin bir ağırlığı var. Görünüşe bakılırsa o ağırlık fısıltıları susturmaya yetmiş. Ayrıca ayda binlerce dolar kazanan bir sanatoryum herkesin diline düşmek istememiştir muhtemelen. Bir intihardansa kaza sonucu ölme hikâyesi daha iyi görünecekti. Ya da daha kötü."

Beni buz gibi bakışlarla süzdün, az önce anlattıklarımı anladığına dair en ufak bir tepki vermedin. "Sorumu hâlâ cevaplamadın. Bu sözde arkadaşın bunları birine anlatması neden on üç yıl sürdü? Hem sana nasıl ulaştı?"

"Kocası babanın bir iş ortağıymış. Şüphelerini kocasıyla paylaştığında adam ona bu konuda konuşmayı yasaklamış. Kocası birkaç yıl önce ölünce de kadın istediğini yapmakta özgür kalmış. Ama aradan geçen zamanda baban giderek güçlenmişti. Kadın bunları anlatmakla bir şey elde edemeyeceğini düşünmüş."

"Sonra ne olmuş? Birkaç ay önce, durup dururken fikrini değiştirmeye mi karar vermiş?"

Hâlâ ikna olmamıştın, hikâyemin zayıf noktalarını bulmaya çalışıyordun. Ama en azından soru soruyordun. Seni konuşturmaya devam edebilirsem, sana kendimi dinletebilirsem bu işi çözebilirdim.

"Evet, aslına bakarsan öyle oldu. Lindbergh, Iowa'ya gitti ve diyeceğini dedi. Kadın gazetede onun yorumlarını, Roosevelt'in müdahaleci görüşlerinden ötürü Yahudileri suçladığını okuyunca kocasının söylediği bir şey aklına gelmiş. Adam babanın Hitler'i övdüğünü ve onu ileri görüşlü biri olarak tanımladığını söylemiş. Hatta bir gün, bu ülkenin de Almanya'nın farkına vardığı bir gerçeği, en iyi Yahudi'nin ölü Yahudi olduğunu anlayacağını öngörmüş. Annenin arkadaşı işte o zaman annene verdiği sözü tutmaya karar vermiş. Toplumun babanın nasıl bir adam olduğunu öğrenmesi gerektiğini düşünmüş."

"Şu hademe, annemin odasına bir bıçak koyması için sözüm ona para alan adam... O bunu itiraf etti mi?"

Hikâyenin bundan sonrası biraz muğlaktı ve bunu itiraf etmenin bana pek faydası olmayacaktı. Ama senden hiçbir şeyi gizleyemezdim. Hepsini anlatmalıydım. "O adam hiçbir şey itiraf edemez çünkü ölmüş. Annenin ölümünden bir hafta sonra sessiz sedasız işine son verilmiş ama gitmeden önce biraz övünmüş. O dönemki çalışanlardan ikisi, bir kat hizmetlisi ve başka bir hademe adamın *Fransız hanımdan* iyi para kazandığıyla ilgili böbürlendiğini duymuş."

Bana öfkeyle baktın; hem dehşetle hem de hayretle. "Ölmüş bir adamın sözüm ona söylediklerine dayanarak babamı şeyle... Buna ne dendiğini bile bilmiyorum, suçlayan bir hikâye mi yazıyorsun? Üstelik tüm bunları annemin arkadaşı olduğunu iddia eden ve polisi aramak yerine seninle konuşmayı yeğleyen bir kadından mı öğrendin?"

"Bu kadın annenin arkadaşı olduğunu iddia etmiyor, gerçekten arkadaşı. Bunu doğruladım. Ayrıca beni değil Goldie'yi aradı. Polisin onu ciddiye alacağını düşünmüyordu. Hele bunca yıl sonra. Ama *Review*'un hikâyesiyle ilgilenebileceğini düşünmüş. Hiç olmazsa konuyu biraz araştıracağımızı."

"Ya da daha fazla gazete satılsın diye hepsini Goldie'yle birlikte uydurdunuz."

Boksta beklenmedik bir anda vurulan çok etkili yumruklar vardır, seninki de öyleydi, beni resmen felce uğrattı. "Sence ben öyle biri miyim? Niteliksiz bir dedikodu yazar mıyım?"

"Senin hakkındaki düşüncelerimi sorman için hiç doğru bir gün değil."

"Belle, lütfen."

"Yapma."

"Bu işin bütün ıvır zıvırını ben yaptım. Tüm ipuçlarını kontrol ettim. Çünkü ben bile duyduklarıma inanamadım. Ama bunlar oldu, Belle. Kesinlikle eminim."

"Başından beri bunun peşindeydin. St. Regis'teki o ilk gece. Tamamen bu hikâyeyle ilgiliydi."

"Kısmen, evet," dedim usulca. "O zaman hepsini bilmiyordum ama annenin arkadaşı Goldie'yi aramıştı ve nereye bakmam gerektiğini bana Goldie söyledi. Böyle bir işin içine girdiğimi bilmiyordum ama sonra..."

"Hikâyene devam ettin."

"Çünkü önemli olduğunu düşündüm. Ama şimdi... Buraya geldiğimde Goldie'nin ofisinden yeni çıkmıştım. Ona hikâyeyi bitirmeyeceğimi, notlarımın hepsini çöpe attığımı söyledim."

Gözlerini yerdeki sayfalara kaydırdın. "Bir yalan daha. Onları masanda, daktilonun yanında buldum."

"Eve döner dönmez onları yırtıp atacaktım. Sonra da sana her şeyi anlatacaktım. Seni burada bulmayı beklemiyordum."

"Hâlâ anlamıyorsun. Mesele senin bu hikâyeyi yazmaktan vazgeçmen değil. Kariyerinde ilerlemek için annemin hastalığını kullanmayı planlıyordun. Onu kaybetmenin benim için ne kadar zor olduğunu bildiğin hâlde. Beni sevdiğini söylüyorsun ama gazete sattırmak için sana olan güvenimi kötüye kullandın."

"Babanla ilgili bir haber üzerinde çalıştığımı biliyordun..."

"İşiyle ilgili olduğunu sanıyordum! Annemle değil!"

"Böyle bir haberin izini sürmemem mümkün değildi, Belle. Hele baban gibi güçlü bir adam söz konusuyken. Halk bunu öğrenmeli..."

"Benim canım cehenneme, değil mi?"

"Onu kastetmedim..."

Aniden ayağa fırladın, yumruklarını sıkmıştın. "Madem toplumu bu kadar çok düşünüyordun neden notlarını polise vermedin? Sana nedenini söyleyeyim. Çünkü o zaman bu korkunç hikâyeyi yayımladığınızdaki kadar çok gazete satamayacaktınız. İngiliz gazeteleri böyle mi iş yapıyor? Dilediğinizi, hatta kanıtlayamadıklarınızı bile yazıyorsunuz, sonra

arkanıza yaslanıp okuyucularınızın kurbanı parçalamasını mı izliyorsunuz?"

Sana bakarken yüreğim sıkıştı. Bu konuşmayla ilgili senaryolar üretirken bu hiç aklıma gelmemişti, senin onun tarafını tutacağın ve onu bir kurban olarak göreceğin. "Kızgın olduğunu biliyorum," dedim alçak sesle. "Bunu anlayabiliyorum. Ama sana anlattıklarımdan sonra bana hâlâ onu savunmanı anlayamıyorum."

"Konu babam değil. Konu biziz. Bundan sonra sana güvenemem, söylediklerinin tek kelimesine bile inanamam. Sana anlatacaktım diyorsun. Ne zaman? Babamın evini gizlice terk edip seninle Şikago trenine bindikten sonra mı? Sence bu nasıl görünürdü? Ben de işin içindeymişim gibi! Babamı yerle bir etmen için sana bilgi sızdırmışım gibi!"

"Seni rahatsız eden bu mu? İnsanların düşünceleri mi? Aylardır üzerinde çalıştığım bir haber dosyasını elimin tersiyle ittim. *Senin* için. Bir gazeteci olarak mesleki bir sözden döndüm ve herhangi bir gazetede çalışma ihtimalimi yok ettim. Senin için. Bunların bir önemi var mı?"

Beni boş bakışlarla süzdün. "Ne söylememi istiyorsun? Annemi bir hikâyene malzeme yapmana aldırmadığımı mı? Ya da aptal yerine konmayı? Mesleğinde ilerlemek için her şeyi mahvetmemişsin gibi mi davranayım? Üzgünüm ama yapamam. Çünkü bunu yaptın. Her şeyi mahvettin."

"Bunu inanarak söylemiyorsun. Yapamazsın. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bu şehri ve içindeki her şeyi geride bırakacağız. Planladığımız hayat, konuştuğumuz onca şey o trene bindiğimiz anda başlayacak. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Anlaşılmaz bir şey söylemişim gibi baktın. "Bundan sonra o trene nasıl binerim? Tek düşünebildiğim, bana başka hangi konularda yalan söylediğin ve ileride hangi konularda yalan söyleyebileceğinken? Bu, ailemi güvenmediğim bir adama değişmekten başka ne olur?"

Bu yüzden seni kaybedebileceğim ilk kez aklıma geldi. "Belle, sana yemin ederim..." Yüzün çelik gibiydi, orada tek bir duygu kırıntısı bile göremediğim için kelimeler boğazımda düğümlendi. Bana kızmanı, bağırıp çağırmanı, hatta vurmanı yeğlerdim. Oysa sen buz gibi bir soğukkanlılıkla karşımda dikildin.

"Görmüyor musun?" dedin sonunda. "Ettiğin yeminlerin bir önemi kalmadı. Çünkü sana asla inanmayacağım. Beni sevdiğini söyledin ama bu doğru olsaydı böyle bir şey yapamazdın. Seni tanıdığımı sanıyordum fakat bunu yapmayı planlayan adamı tanımıyorum ve tanımak istemiyorum."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Belle?"

"Bir hata yaptığımı söylemeye çalışıyorum, Hemi. Sen ve ben birbirimizden çok farklıyız. Yetiştirilme tarzlarımız, değerlerimiz ve görünüşe bakılırsa doğru ve yanlış kavramlarımız bambaşka. Birlikte kaçmak bunu değiştirmeyecek. Seni asla hayatıma sokmamalıydım. Bir yanım bunu biliyordu. Teddy'yi bilmene rağmen bana yanaştın çünkü bende istediğin bir şey vardı. İstediğini aldın da çünkü gardımı düşürdüm. Şimdi babamdan farklı olmadığını görüyorum. Sen de hedefe giden her yolun mübah olduğuna inanıyorsun. Yeter ki istediğini al."

"Haksızlık bu."

"Katılıyorum."

"Belle, lütfen..."

"Gitmeliyim."

Kanepenin kolunda duran çantanı aldın ve kapıya doğru yürüdün. Kapının koluna elini uzatmadan önce dönüp bana baktın. Nefesimi tutarak bir şey söylemeni bekledim ama sessizce bana bakmaya devam ettin.

"Böyle gidemezsin, Belle. Bunu konuşmalıyız."

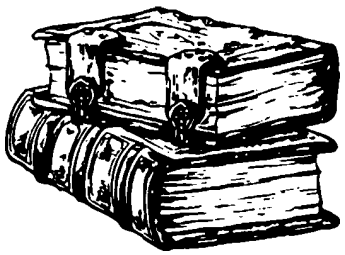
"Gitmeliyim," dedin yine, beni duymamış gibi.

"Yarın gelecek misin? İstasyonda olacak mısın?"

Nefesimi tutup bekledim ama sen bana cevap vermeden gittin.

ON BİR

ASHLYN

Uzun süren ihmaller hem utanç verici hem de üzücü ve büyük olasılıkla, bir değer kaybıyla sonuçlanacaklar. Ama kasten verilen zararlar kadar can sıkıcı ve affedilmez hiçbir şey olamaz.

—Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

14 Ekim 1984
Rye, New Hampshire

Ashlyn zile bastıktan sonra Bayan Warren'la tombul köpeğinin bahçenin köşesinde pusuya yattığını görmeyi bekleyerek omzunun üzerinden baktı. Bu serin pazar öğleden sonrasında Ethan'ın evine gelmek aklından geçen en son şey olabilirdi. Ama şimdi buradaydı, onun evinin basamaklarında beklentilerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Ethan arayıp onu *chili* yemeye çağırdığında Ashlyn mücellithanede çalışıyordu. Bu davet hoş bir sürpriz olmuştu ama Ethan'ın bir şey keşfettiğiyle ilgili iması daha fazla ilgisini çekmişti. Ethan ayrıca ondan *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı yanında getirmesini istemişti. Kitapları değiş tokuş edeceklerdi. Olan-

ları bir de Hemi'nin açısından okumak istemişti. Görünüşe bakılırsa Belle'le Hemi'nin hikâyesine kendini kaptıran sadece Ashlyn değildi.

Ethan gülümseyerek kapıyı açtı, kot pantolon ve yakası fena hâlde yıpranmış bir New England Patriots *sweatshirt*ü giymişti. Ashlyn'in ona baktığını görünce sırıttı. "Şanslı *sweatshirt*ümle dalga geçmek yok. Üniversiteden beri giyiyorum."

Ashlyn onu şüpheyle süzdü. "Sana şans getirdiğinden emin misin? Pats'in birkaç yıldır önemli bir başarıya imza attığı söylenemez."

Ethan'ın gülümsemesi dudaklarını çarpıttığı hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Evet, bu doğru olabilir ama bekle ve gör. Günün birinde doğru savunma oyuncusunu alacaklar ve bunu yaptıklarında o kadar çok Super Bowl kazanacaklar ki bütün ülke onlardan nefret edecek." Kapıyı sonuna kadar açtı ve Ashlyn'e içeri girmesini işaret etti. "Gelsene. Hava sağlam soğuk, babam öyle derdi."

Ashlyn mutfakta paltosuyla atkısını çıkardı. Ocakta kaynayan büyük bir tencere vardı. Havaya et ve baharat kokusu yayılmıştı.

"Aç mısın?"

"Kurt gibi."

"Ben de. Skora bakmak için öbür odada maçı açtım. Futbol sever misin?"

"*Screen pass** ve *rota*** arasındaki farkı biliyorum, senin için yeterli mi bilemem."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Çok etkilendim. Kirsten futbolu hiç sevmezdi. Hafif düzeydeki spor bağımlılığımı son derece can sıkıcı buluyordu. Eski kocan şanslı adammış."

---

* Amerikan futbolunda blok oyuncularının topu alacak kişiyi koruduğu pas hamlesi. *–yhn*

** Amerikan futbolunda bir alıcının ileri pas için açık pozisyona geçmek amacıyla koşarken çizdiği rota. *–yhn*

Ashlyn, Daniel'ı şanslı olarak tanımlamazdı ama bunu söylememeye karar verdi. "Aslına bakarsan Daniel spora meraklı değildi. Futbolu çocukken, sırf babamın gözüne girmek için kitaplardan öğrendim."

"Peki, bunu başardın mı?"

"Hayır."

"Babam Pats'i tutuyordu ama hiçbir zaman sıkı bir futbol taraftarı olmadı. Ama beyzbol hastasıydı. Sox taraftarıydı. Çocukluğumda beni Fenway'e götürürdü. Birlikte geçirdiğimiz o öğleden sonraları severdim. Hastalığı teşhis edildiğinde ve doktorlar bize şeyi söylediğinde..." Bir an için uzaklara daldı. "Beyzboldan hâlâ keyif alırken elimden geldiğince onunla maçlara gitmeye çalıştım."

"İyi ki bu anıları biriktirmişsin."

"Evet. Güzel günlerdi. Baban hayatta mı?"

Ashlyn huzursuzca kıpırdandı. "Ben on altı yaşındayken öldü. Annemden kısa bir süre sonra."

Ethan'ın ifadesi yumuşadı. "Üzüldüm. Onları erken yaşta kaybetmişsin. Başka akrabaların var mı? Kardeşlerin? Teyzelerin, amcaların?"

"Hayır. Sadece kitaplarım ve ben varız."

"Evet. Ben de öyle."

Mutfak tezgâhının üzerinden birbirlerine baktıkları an uzayarak tuhaflaştı, o boşluğu bir türlü dolduramadılar. Sonunda Ethan gözlerini kaçırdı. Ocağın başına gidip yemeği karıştırdı. "Sadece ısıtıyorum. Sonra tabaklara koyabiliriz. Yanında bira ister misin? Ya da şarap, kola?"

"Bira harika olur, teşekkürler. Yardım ister misin?"

"*Chili*ye baksan yeter. Dibi tutmasın."

Ashlyn tencerenin kapağını açtığında mis kokulu dumanlar yüzüne çarptı. Tahta kaşığı eline aldı. "Bunu gerçekten sen mi yaptın? Baştan sona?"

"Evet. Tüm sebzeleri kendim doğradım. Ama fasulyeler konserve. Mutfağa ancak saat on gibi girebildiğimden kolaya kaçmak zorunda kaldım."

"Nefis kokuyor. Ne zamandır *chili*..." Birden sustu ve kaşığı bıraktı.

Ethan buzdolabının kapağından başını uzattı. "Ne oldu? Elini mi yaktın?"

"Hayır. Şey..." Ashlyn duraksadı ve parmaklarını açıp kapadı. "İyiyim."

"Bakayım." Ethan yanına gelip Ashlyn'in eline uzandı.

"Gerçekten iyiyim. Sadece eski bir yara izi. Bazen karıncalanıyor."

Ethan onun elini yakaladı ve nazikçe parmaklarını açtı. Ashlyn'in avucuna bakarken kaşları çatıldı. "Uf, bayağı derinmiş. Ne oldu?"

Ashlyn onun bakışları altında kıvranmaya başladı. Yara izini ve bunun nasıl olduğunu konuşmak istemiyordu. Canını acıtan anılar hâlâ tazeydi ve her zaman yüzeye çok yakınlardı.

Daniel'ın ısrarlı aramalarıyla geçen haftalardan sonra, sonunda onunla bir içki içmek üzere buluşmayı kabul etmişti. Daniel onu boşanmaktan vazgeçirebileceğini düşünerek akşam yemeğini birlikte yemekte ısrar etmişti. Oysa Ashlyn'in onunla buluşma amacı kanepeyi kimin alacağına ve hangi albümlerin kimde kalacağına karar vermekti. Buluşma iyi geçmemişti ve sonunda Ashlyn oradan ayrılmıştı.

Dükkâna geri dönmek üzere karşıdan karşıya geçmişti ki ismini duyarak arkasını döndü. Daniel diğer kaldırımda duruyordu ve yüzünde yine o ifade vardı, bu-iş-burada-bitmedi der gibi gözlerini ona dikmişti. Kaldırımdan inerken sanki zaman yavaşladı. Ashlyn beyaz bir kamyonet gördü, tekerleklerin acı feryadını duydu, ardından tok bir ses geldi ve Daniel havada takla atarak kaputa çarptıktan sonra tekrar kaldırıma düştü.

Birden her yer cam kırıklarıyla dolmuştu, minik kırıklar yağmur gibi sokağın üzerine yağarken ışığı yakalayarak parlıyordu.

Ashlyn elinin kesildiğini hayal meyal fark etmişti, Daniel'ın başının altında biriken koyu kırmızı ve yoğun kıvamlı kanı, acayip bir açıyla bükülen kollarıyla bacaklarını izlerken hiçbir şey hissetmeyecek kadar uyuşmuştu. Adli tabibin raporuna göre Daniel çarpma ânında ölmüştü. Bu küçük bir teselliydi ama kırılan camın sesi ara sıra Ashlyn'i uykusundan uyandırmaya devam ediyordu. Daniel'ın ona söylediği son sözlerle birlikte. Ashlyn o sözleri hiç kimseye, hatta terapistine bile tekrarlamamıştı.

"Daniel'ın öldüğü gece oldu," diye yanıtladı sonunda. Ethan'ın henüz elini bırakmadığının farkındaydı ve bundan rahatsızdı. "Ona çarpan kamyonet büyük, cam bir panel taşıyordu. Kaza sırasında cam kırıkları etrafa saçıldı. Bir ara elimi kesmişim. Bir sağlık görevlisi elimden kan damladığını görene kadar farkına bile varmadım."

"Özür dilerim."

"Önemli değil." Ashlyn elini çekip arkasına sakladı. "Hadi, yiyelim. Sen bana Belle'in kitabında ne kadar ilerlediğini anlatırsın, ben de sana Hemi'ninkini özetlerim. Görüştüğümüzden beri önemli gelişmeler oldu. Ailenle ilgili konular da var. Özellikle Martin'i ilgilendiriyor. Ama okumaya başlamadan önce seni uyarmalıyım. Pek hoş şeyler değil."

Ethan üzüntüyle başını salladı. "Doğrusunu istersen, aksini söyleseydin şaşırırdım ama sanırım kendim okumayı tercih ederim. Bunların beni duygusal anlamda etkilediğini sanma. Onlarla yabancı gibiyiz."

Ashlyn bunun gerçekten doğru olup olmadığını düşündü. Sonuçta büyük dedenin bir zorba olduğunu bilerek büyümek başka şeydi, onun belki de karısının ölümünde parmağı olduğunu öğrenmek başka bir şeydi.

"Emin misin? Sahiden can sıkıcı bir konu."

"Evet, eminim. Yemeğimizi yiyelim mi? Sonra sana bir şey göstereceğim."

Ashlyn Ethan'ı üst kattaki çalışma odasına doğru takip ederken kendini bir Noel sabahındaymış gibi hissetti. Yemekte Ethan'ı ne keşfettiğiyle ilgili sıkıştırmamak için elinden geleni yapmıştı ama doğrusu bunda zorlanmıştı. Bunun yerine, kitap ciltlemenin inceliklerini ve Ethan'ın ertesi yıl ders vermeyi umduğu bir sınıf için hazırladığı müfredatı konuşmuşlardı. Ashlyn sonunda sabrının ödülünü almak üzereydi.

Odaya girdiklerinde Ethan ışığı yaktı. "Dağınıklığın kusuruna bakma. Birkaç saate bitiririm diyordum ama dikkatim dağıldı."

Ashlyn odanın ortasında dikilerek etrafındaki keşmekeşe göz gezdirdi. Çeşitli dosyalar ve birtakım şahsi eşyalarla dolu sekiz karton kutu düzensiz bir yarım daire oluşturacak şekilde odaya saçılmıştı ve yanlarında birkaç tane yarı dolu çöp torbası vardı. "Babanın bir istifçi olduğunu söylerken şaka yapmamışsın."

Ethan eğildi ve halının üzerinden bir şey aldı. Bir kâğıt ağırlığıydı, ortasında koyu mavi bir gözyaşı damlası olan şeffaf bir küre. Ethan onu avucunda yuvarladı ve gözleriyle takip etti. "Bir şeyler saklamak için bahaneler uydururdu. Ne olduğu önemli değildi, mutlaka bir neden bulurdu. Bu huyu annemi deli ederdi ama bu kez bir işe yaradı."

Ashlyn'e çalışma masasını gösterdi. Eski daktilo ve tuşların üzerine düşmüş boş sayfa hâlâ oradaydı ama yerdeki buruşuk kâğıtlar yoktu. Ethan Ashlyn'in yanından orta çekmeceye uzandı ve oradan küçük bir kâğıt destesi çıkardı. "Bunları kutuların birinde buldum. Şu şansa bak ki sonuncu kutudaydılar ve bir kurdeleyle bağlanmışlardı."

"Ne bunlar?"

"Mektuplar. Kartpostallar. Fotoğraflar. Marian'dan babama."

Ashlyn, Ethan'ın ona çektiği sandalyeye oturup kâğıtları ondan alırken hafif bir heyecana kapıldı. Ne yazık ki zarfların hepsi kayıptı, dolayısıyla bir gönderici adresi yoktu. Destenin üstündeki doğum günü kartını aldı. Ön yüzünde bir golf takımı vardı. *Doğum Günün Kutlu Olsun, Yeğenim.* Kart 1956 tarihliydi ve kısaca *Marian* diye imzalanmıştı. Ama arka yüzünde el yazısıyla yazılmış bir not vardı. *Sen ve Catherine hep aklımdasınız. Çocuklar iyi. Sevgilerimizi yolluyoruz.*

Birkaç kart daha vardı. Çoğu doğum günü kartlarıydı fakat ön yüzünde bir Menora olan mavi ve gümüş rengi bir Hanuka tebriği de vardı. *Sana Huzur ve Işık Dilerim.* Kartlardaki kısa notlarda genellikle çocuklara değinilmişti ama üzerinde durmaya değecek bir şey yoktu.

Sırada mektuplar vardı; havadislerle dolu ancak sıkıcı laflardı. Marian havaların nasıl gittiğinden, yakınlarda çıktığı gezilerden ve yuvalarını kaybeden çocuklarla ilgili yaptığı çalışmalardan söz etmişti. Birinde iki fotoğraf vardı. Ashlyn ikisinin de arkasına baktı. *Ilese, 11 yaşında. Zachary, 13.*

Ilese yine ciddi ve düşünceliyken Zachary arsızca sırıtarak poz vermişti. Koyu renk takım elbisesi ve kravatıyla pek yakışıklıydı ve elinde bir kemanla bir yay vardı. Onları ölü bir kediyi tutar gibi ucundan tutarak kendinden uzaklaştırmıştı.

Ashlyn fotoğrafları katlayıp mektubun içine geri koydu ve Ethan'a baktı. "Diğerleri de böyle mi? Havadan sudan söz eden mektuplar ve okul fotoğrafları mı? Biraz daha işe yarar bir şeyler vardır diye ummuştum."

"Devam et. Neredeyse geldin."

Sıradaki, 1967 tarihli bir mektuptu.

Sevgili Dickey,
Umarım iyisindir. Epeydir sana yazamadım. Çocuklar gayet iyi, gerçi artık onlara çocuk denir mi bilmiyo-

rum. Zachary Berklee Müzik Okulu'nda yüksek lisans yapıyor. Ilese her zamanki gibi parlak bir öğrenci ve yüksek lisans programlarını araştırıyor. Yale'e ya da Princeton'a gitmesini umuyorum ama o Tel Aviv yakınlarındaki Bar-Ilan'ı düşünüyor. Gerçekten iyi bir okul ama çok uzak. Sanırım yavrularının yuvadan uçma vakti gelen her anne böyle hissediyordur. Yavrulardan söz açılmışken oğlunun Paskalya kostümlü fotoğrafı beni çok mesut etti. Ne kadar çabuk büyüyor. Birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın.

Canını sıktıysam özür dilerim. Son günlerde biraz hüzünlüyüm çünkü evim bomboş kaldı. Aile özlemi duyuyorum. Annenin evraklarının arasında sakladığı fotoğraf albümüne ne olduğunu biliyor musun? Hani kapağında yaldızlı yazılar olan albüm? O albüm büyükannen Helene'indi ve benim için özel bir hatırası var. Annen onu attığını söyledi ama buna inanmamak için sebeplerim var. O albümün onda kalmasını uygun bulmuyorum çünkü annemizi sevmezdi. Eğer onu bulabilirsen sana minnettar olurum.

Yıllar içinde seninle bazı anlaşmazlıklarımız oldu. Verdiğim kararlarla ve yaşam tarzımla ilgili. Ama sana daima ne kadar düşkün olduğumu ve aramızda geçen sert konuşmalardan ötürü duyduğum pişmanlığı bildiğini umarım. Mektubuma burada son vermek zorundayım. Bir öğle yemeğine davetliyim. Havalar ısındığında belki bir araya gelebiliriz. Sen ve Catherine istediğiniz zaman beni ziyaret edebilirsiniz. Ama yağmur mevsiminin geçmesini beklemek en iyisi. Baharda yollar çok çamurlu olabiliyor.

Hepinize sevgiler,

Marian

Ashlyn başını kaldırıp Ethan'a baktığında kafasında yeni sorular oluşmaya başlamıştı. "Aralarındaki gerginlikten söz ediyor, onun verdiği kararlarla ilgiliymiş. Bence Teddy'yle de ilgisi vardı ve... Bir dakika, o albümü bulamadın değil mi? Marian'ın babana sorduğunu?"

"Hayır."

Ashlyn süklüm püklüm arkasına yaslanırken Ethan'a ters bir bakış attı. "Büyük bir sırrın ortaya çıktığını sanmıştım ama bunların hiçbiri bizi Marian'a yaklaştırmıyor. Aynı şekilde Hemi'ye de."

Ethan yeri işaret etti, Ashlyn'in kucağından halıya düşen, katlı bir kâğıt parçasını. "Şuna baksan iyi olur."

Ashlyn yerdeki kâğıdı alıp dizlerine serdi. Bu dörde katlanmış bir konser programıydı ve bir yeri kırmızı, keçeli kalemle daire içine alınmıştı.

Boston Senfoni Orkestrası

4 Ağustos 1969 – Keman virtüözü Zachary Manning bu hafta sonu Boston'da ilk kez sahneye çıkacak ve oda müziği eserlerinden oluşan bir konser verecek. Manning'in kusursuz tekniği ve duygulu performansı günümüzün en önemli şefleriyle orkestralarından bazılarının daha şimdiden dikkatini çekti. Manning tutkulu bir sanatçı olarak yenilikçi yorumları ve sanatsal duyarlılığıyla alkış topluyor.

Ashlyn şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Atladığım bir şey mi var?"

"Marian'ın oğlu bir konser kemancısı olmuş, görünüşe bakılırsa da bayağı ünlü biri. Onun izini sürersek hiç olmazsa Marian'ın hayatta olup olmadığını öğrenebiliriz diye düşündüm."

Ashlyn şüpheyle sayfaya göz gezdirdi. "Ama bu 1969'dan kalma. Konserlere devam ediyor mudur? Diyelim ki ediyor, biz onu nasıl bulacağız?"

Ethan'ın dudakları bir tebessümle titredi. "Ben buldum bile."

"Ne? Nasıl?"

"UNH'deki bir arkadaşımı aradım. Eskiden softbol oynadığım bir müzik profesörü. Ona ismi verip araştırmasını rica ettim."

"Eee?"

"Bu sabah beni aradı. Zachary Manning Şikago'da yaşıyor ve şu anda Şikago Senfoni Orkestrası'nda."

Ashlyn ona bakakaldı. Tanıştıklarında teyzesinin hikâyesine hiç ilgi göstermemiş bir adamdan beklenmeyecek kadar becerikli çıkmıştı. Zachary Manning onları Belle'e götürebilir miydi ya da bunu yapar mıydı bilemezlerdi fakat hiç olmazsa doğru yönde bir adım atarlardı.

"Demek onu buldun?" dedi Ashlyn ilanı tekrar gözden geçirerek.

"Evet."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bir karar vermeliyiz. Adamı arayıp, *Selam, kuzen, beni hatırladın mı? Annen sağ mı, eli ayağı tutuyor mu?* diye sormak iyi bir fikir mi bilmiyorum."

Ashlyn ona göz ucuyla baktı. "Kesinlikle değil."

"Başka ne diyebilirim ki? Onunla bir kere karşılaştık. O on beş yaşındaydı, ben beş. Bunca yıl sonra izini bulmamı nasıl açıklarım?"

"Belki babanın ölümünü kullanabilirsin. Eski eşyalarını elden geçirirken bazı eski mektuplar ve fotoğraflar bulduğunu, onları teyzene ulaştırmak istediğini ama adresini bilmediğini söylersin."

"Bak, bu güzel. Hem yalan da değil. Marian hayattaysa muhtemelen onları geri ister. Ama *ona* ne diyeceğim?"

Ethan'ın hevesi Ashlyn'i şaşırttı. "Onu bulmaya karşı olduğunu sanıyordum."

Ethan düşünceli bir tavırla başını sallayarak onayladı. "Öyleydim. Ama sonra okumaya başladım ve sanırım haklısın. Hemi'yi unutmasına imkân yok. Ayrıca o kitapları geri ister diye düşünüyorum. En azından, başka birinin eline geçmemeleri için. Ama bu işi nezaketle yapmanın bir yolunu bulmalıyız."

Ashlyn geçmişine dair mahrem ayrıntıları bilen bir yabancı tarafından aranmanın nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalıştı. Pek hoş bir durum olduğu söylenemezdi. "Bence bunu iş o noktaya geldiğinde düşünürsün. Öncelikle Marian'ın sağ olup olmadığını öğrenmeliyiz, sonra numarasına ulaşmalıyız."

Ashlyn kartpostallarla mektupları yeniden düzenlemeye çalışırken Ethan odada gezindi. Büyük bir ihtimalle, Zachary'ye yaklaşmak için en doğru yolu bulmaya gayret ediyordu. Ashlyn Marian'ın Helene'in fotoğraf albümünden bahsettiği mektubu ararken masanın köşesindeki kitap dikkatini çekti. Aldous Huxley'nin *Cesur Yeni Dünya*'sının sert kapaklı bir nüshasıydı.

Kitap önceki hafta orada değildi, olsaydı Ashlyn mutlaka hatırlardı. Oysa şimdi gözüne takılmıştı. Ethan roman okumadığını söylemişti, dolayısıyla muhtemelen babasınındı. Başsız bir adam resmi bulunan gri, tozlu kapakta parmağını gezdirdi. Yankıları hemen hissetti, bir anafor gibi onu dibe çektiler.

Ashlyn onlara karşı koyamadığı için kitabı eline aldı, sonra bir nefes alıp verdi ve yine nefes aldı. Bekledi. Ama yankılar sinir sistemine sürtünen uyumsuz bir akora benziyordu, bir türlü onları uyumlu bir sese dönüştüremedi. Kendinden şüphe etme. İçsel çalkantılar. Yolunu kaybetmiş ve onu yeniden bulmak için çırpınan bir adam. Bir amaç arayan, *kendini* arayan bir adam.

Ethan'ın kitabı. Ethan'ın yankıları.

Kitabın ilk sayfasını açtığında aradığını buldu.

Ethan,
Cesur ol ve işini yap. Ama kendi yolunla yap.
Dünyanın senin sesine ihtiyacı var.
—Baban

"Babamın armağanı."

Ashlyn yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi irkildi. Ethan'ın ona yaklaştığını duymamıştı ama şimdi arkasında duruyordu. Ashlyn kitabı kapadı ve tekrar masaya koyarken *Günden Kalanlar*'ın o eski kopyasında bulduğu yazıyı anımsadı. Onda da cesaretten söz ediliyordu.

"Cesur ol," diye yineledi. "Ne güzel bir yazı."

"Babamın olayı oydu: Cesaret. Başlıca prensibiydi. Bu kitabı bana verdiğinde zor bir dönemden geçiyordum, hayatta ve işimde ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyordum."

"Eskiden beri yazmak istemiyor muydun?"

"Evet, istiyordum. Sadece *ne* yazmak istediğimden emin değildim. Okuldan bir arkadaşım bir iki kitap yayımlamıştı. Bana söylemeden benim kitap taslağımı editörüne yollamanın komik olduğunu düşünmüş. Bir gün, ansızın adını bile duymadığım bir adam beni aradı ve arkadaşımın ona yolladığı taslağı temel alan üç kitaplık bir anlaşma yapmayı teklif etti. Bir politik gerilim serisi, düşünebiliyor musun?"

Ashlyn bu sözleri düşündü. Üç kitaplık bir anlaşma. Ansızın. Bunlar filmlerde olurdu, gerçek hayatta değil. "Bu müthiş bir şey. Ama roman yazmadığını sanıyordum."

"Doğru. Arkadaşım bir yılda dört yüz sayfalık bir roman yazamayacağıma dair benimle iddiaya girdi, ben de yazdım. O sıralar aylak aylak dolaşıyordum, sırf iddiayı kazanıp onu susturmak için yaptım. Birileri onu okur diye hayal etmedim."

"Her yazarın hayalini kurduğu bir şeydir bu: Keşfedilmek."

"Olabilir. Ama ben keşfedilmek istemedim. Fazla elitist geldiğini biliyorum ama o tür şeyler yazmak istemiyordum.

Oysa karım çok istiyordu. Bana altı haneli bir avans verdiler ve karımın gözü dolar işaretleriyle film anlaşmalarından başka bir şey görmüyordu. Kırmızı halıda ne giyeceğini düşünmeye bile başlamıştı. Sonra ona teklifi kabul etmeyeceğimi söyledim."

"Sanırım bunu iyi karşılamamıştır."

"Çılgına döndü. Biz evlendiğimizde beni ailemle barıştırmaya çalışmıştı. Yeniden Corinne'in gözüne girersem mucizevi bir şekilde onun vasiyetinde yerimi alacağımı sanıyordu. Ona hayır dediğimde çok kızmıştı. Dolayısıyla kitap anlaşması olayında kendi istediğini yaptırmaya kararlıydı."

"Ama istediği olmadı."

"Evet," dedi Ethan gergin bir tavırla. "O yüzden de gidip Tony'yi buldu. Özel spor hocası. Fakat bundan önce o kitap anlaşmasıyla ilgili başımın etini yedi. Babam bu kitabı o sıralarda hediye etti bana. Yazdığı yazı bununla ilgili. Söylemek istediklerim olduğunu biliyordu. Kirsten'a boyun eğersem onları asla söyleyemeyeceğimi de biliyordu."

"Böylece karını kızdıracağını bile bile altı haneli ve üç kitaplık bir anlaşmayı reddettin."

"Evet."

Ashlyn omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Cesur davranmışsın."

"Ya da aptalca."

"Cesur olmak hiçbir zaman aptallık değildir."

"Evet, gerçi o konuda henüz bir karara varılamadı. En azından benim için."

Ashlyn ona dikkatlice baktı ve belki de ilk defa Ethan'ın üzerinde dolaşan kara bulutların farkına vardı. Karısına rağmen savunduklarından vazgeçmemişti, babasını gururlandırmıştı. Öte yandan kendi içinde çözüme ulaştıramadığı bir şeyler de vardı. Çekindiği bir şeyler.

"Ben hayatımda hiç cesurca bir şey yapmadım," diye itiraf etti Ashlyn usulca. "Boyun eğmek, insanların olmamı beklediği

kişi olmak daha kolay geldi. Sen öyle yapmadığın için kendinle gurur duymalısın."

Ethan ona isteksiz bir omuz silkişle yanıt verdi, sonra kendini eski deri koltuğa attı. "İşte benim acıklı hikâyem. Seninki ne? Daniel'la ne oldu? Öldüğünde boşanmak üzere olduğunuzu söylemiştin."

Ashlyn odaya göz gezdirerek konuyu değiştirecek bir şeyler aradı. Daniel'ı konuşmak istemiyordu ama Ethan kendi hikâyesini onunla paylaşmışken bunu reddetmek kabalık olur gibi geliyordu.

Ashlyn onun yanına oturmak yerine karşısındaki pufun kenarına ilişti. Hepsini anlatmak zorunda değildi ama hiç olmazsa bir kısmını anlatmayı Ethan'a borçluydu. "Onunla UNH'de tanıştık. Ondan bir ders alıyordum ve gizli saklı görüşmeye başladık. Sonra birden kendimi evli buldum. Evliliğimiz daha en başından sarpa sardı ama onunla olmaya devam ettim. Cesaretim yoktu."

"O mu seni terk etti?"

"Hayır, ben."

"Bardağı taşıran son damla ne oldu?"

"Bir gün saat üç gibi eve döndüğümde Marybeth adında bir kadını mutfağımda buldum. Kocamın bornozuyla."

Ethan suratını buruşturdu. "Uf."

"O gece evden ayrıldım. Kendimi aptal gibi hissettim. Söylentileri duymuştum. Daniel'ın nasıl biri olduğunu bütün fakülte biliyordu. Ama ben hepsine kulak tıkamıştım. Daniel çok zeki biriydi, çok yetenekliydi. İnsanları kullanmakta ne kadar usta olduğunu en başta fark edemedim. Sonraları anladım ama yine de onunla kalmaya devam ettim. Marybeth'e kadar. Bunu görmezden gelemedim."

"UNH'de öğretim üyesi miydi?"

Ashlyn başıyla onayladı. "Yaratıcı yazarlık dersimin hocasıydı."

"Daniel Strayer... senin kocan mıydı?"

Ashlyn onun tam karşısına oturduğuna pişman oldu. "Onu tanır mıydın?"

Lütfen, hayır de. Lütfen, hayır de. Lütfen, hayır de.

"Hayır ama ismini duydum. Ben işe başlamadan bir ay önce üniversiteyle ilişiği kesilmişti. Söylentilere göre bir öğrencisiyle okulun dışında görüştüğü için hakkında soruşturma açılmış, sonra da ona yol vermişler. O öğrenci sen miydin?"

"Hayır. Ama Daniel öyle olduğunu sandı. Her konuda beni suçlardı. Öldüğü gece mal paylaşımını konuşmak üzere bir içki içmek için buluşmuştuk. Görüşmemiz iyi geçmedi. Sonra oradan çıktık..." Kötü anıları kovmak ister gibi gözlerini yumdu, Ethan'ın dokunuşuyla tekrar gözlerini açtı.

"Sonra bu oldu," dedi Ethan usulca ve Ashlyn'in elini tutup avucunu çevirdi.

Birden dengesini kaybeden Ashlyn güçlükle yutkundu. "Evet."

"Hâlâ acıyor mu?"

Ethan'ın sesi insanı huzursuz edecek kadar yumuşaktı. "Hayır. Artık değil."

"Buna sevindim."

Neler oluyordu? Ashlyn'in kalbi kaburga kemiklerinin üzerinde step dansı yapıyordu ve derin derin nefes almasına karşın sanki ciğerlerini şişiremiyordu. Daniel'dan sonra hayatına kimse girmemişti. Gerçi onun öncesinde de girdiği söylenemezdi. Ona şimdi hissettiklerini hissettiren biri olmadığı kesindi.

"İyi misin?"

Ashlyn uzun bir süredir konuşmadığını fark ederek gözlerini kırpıştırdı. "Evet, sadece..."

Ethan birden elini bıraktı. "Özür dilerim. Seni huzursuz etmek istememiştim."

"Etmedin. Yalnızca... uzun zaman oldu. Sanırım hamlamışım. Gerçi hiçbir zaman idmanlı olduğum söylenemez. Ben sadece..."

Tanrım, sus artık, Ashlyn. Adam eline dokundu. Seni yatak odasına davet etmedi.

Ethan hafifçe gülümsedi. "Anladım. Ben de fazla idmanlı sayılmam. Boşanma beni çok yıprattı. Sonra babam hastalandı. Özel hayatıma zaman kalmadı. Doğrusunu istersen o konuda pek becerikli olduğum da söylenemez. Flört konusunda yani. Karşı tarafın beden dilini, sosyal işaretleri filan okumayı söylüyorum. Haddimi aştıysam özür dilerim."

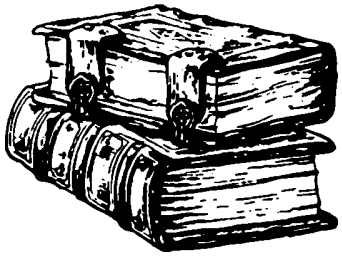
Gülümseme sırası Ashlyn'deydi. Ethan o gece dükkâna geldiğinde sandığı gibi biri değildi. Nazikti, komikti ve iyi niyetliydi. "Bence iyi gidiyorsun," dedi çekinerek. "Yani flört konusunda."

"Yavaş ilerleyebiliriz."

Ashlyn onunla göz göze geldiğinde karnında tüy gibi hafif, minicik kanatlar çırpınıyormuş gibi hissetti. "Yavaş iyidir."

ON İKİ

ASHLYN

Kitaplar kaburga ve omurgadır, kan ve mürekkeptir, görülen rüyaların, yaşanmış hayatların ürünüdür. Her seferinde bir sayfa, bir gün, bir yolculuktur.

—Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

17 Ekim 1984
Portsmouth, New Hampshire

Ashlyn dizlerinde duran bloknota göz gezdirdi, her yıl tatil sezonunda çıkardığı bülten için aldığı notlardan memnundu. Yatağında çalışıyordu, Frank Atwater'ın en sevdiği Conklin dolmakalemle not alıyordu. Daha sonra, onu dizgicinin okuyabilmesi için bilgisayara da geçirecekti ama kalem ve mürekkeple yazı yazmanın modası geçmiş bir hazzı vardı, insanın aklıyla eli arasına düz bir çizgi çizmek gibiydi.

Normalde Ashlyn bülteni çoktan hazırlayıp baskıya yollardı ama Gertrude'un Nancy Drew kitaplarını zamanında bitirmek için acele ederken bir de Hemi'yle Belle'in kitapları dikkatini dağıtınca bu iş tamamen aklından çıkmıştı. Şimdi bülteni bas-

kıya yetiştirmek, sonra abonelerin adreslerini yazıp postalamak için zamana karşı yarışması gerekiyordu.

Telefon çaldığında kalemini elinden yeni bırakmıştı ve bir fincan çay içmeyi düşünüyordu. Saate baktı. Gecenin onunda onu kim arardı?

"Alo?"

"Çok mu geç?"

"Ethan?"

Ethan'ın sesini duymak Ashlyn'i hem şaşırttı hem de sevindirdi. Pazartesi günü Zachary'nin asistanına bir not bıraktığını haber vermek için aramıştı. Önceki gece yaşanan o tuhaf dakikalara ikisi de değinmemişti, gerçi Ashlyn gün içinde o anları birkaç kez aklından geçirmişti ve buna her seferinde huzursuz edici bir sıcak basması eşlik etmişti.

"Evet, benim. Uyandırmadım değil mi?"

"Hayır. Tatil sezonunun bültenini hazırlıyordum. Zachary'yle konuştun mu yoksa?"

"Yok. Beni geri aramadı."

"Neyse, daha birkaç gün oldu."

"Evet, öyle."

Ethan'ın sesi dalgın ve mesafeliydi. "Neyin var? Sesin tuhaf geliyor."

"Okuyordum."

"Ah. Ne kadar ilerledin?"

"Helene'in akıl hastanesine yatırılmasındayım. Olacak iş değil!"

"Gerçekten öyle. Sen iyi misin?"

"Evet. Sadece nasıl desem... Okuduklarımı sindirmeye çalışıyorum." Duraksadı ve derin bir nefes alıp verdi. "Yahudi büyük ninem bir Nazi sempatizanıyla evlenmiş ve bu adam onu Nazi-sever arkadaşlarından gizlemek için bir yere kapamış. Ben bunları nasıl duymamışım? Biz Yahudi'ymişiz, en azından kısmen öyleymişiz ama kimse bana tek kelime etmemiş. Babam

bunu biliyor muydu? Biliyorsa neden sakladı? Sonra, Marian'ın bunu bu şekilde öğrenmesi... Tanrım."

Gerçekten sarsıldığı belli oluyordu. Biraz da kızgındı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, evet," diye yanıtladı Ethan. "Ama tuhaf olan ne biliyor musun? Manninglerin ideal bir Amerikan ailesi olduğunu hiçbir zaman düşünmedim ama bu, hayal ettiğimden bile korkunç."

Ashlyn kendi ebeveynlerini düşündü. Canını kurtarma zahmetine katlanmayan annesini. Tanrı'yla hesaplaşmak için tavan arasına çıkıp çenesinin altına bir silah dayayan babasını. "İdeal Amerikan ailesi diye bir şey yok, Ethan. O bir efsane."

"Sanırım öyle. *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ı bitirdin mi?"

"Neredeyse ve benim tarafımda da işler iyi gitmiyor."

"O yüzden durdum. Biraz ara vermeye ihtiyacım vardı." İç çekti, yorgundu ya da okudukları midesini bulandırmıştı veya her ikisi birden etkiliydi. "Sanırım sonradan neler olduğunu biliyoruz... Bunun kimin hatası olduğunu."

Ashlyn bunu düşündü. İlk başta o da hatanın kimde olduğunu bildiğini düşünmüştü. Ama şimdi bundan o kadar emin değildi. Kitaplara ilk kez dokunduğunda hissettiği yankıları aklından çıkaramıyordu, ikisinde de aynı kırgınlık ve keder vardı. İnsanlar yalan söylerdi ama yankılar söylemezdi. Belle de Hemi de kendilerine haksızlık yapıldığına, kandırıldıklarına içtenlikle inanıyordu ve bu da bu hikâyede hâlihazırda bildiklerinden daha fazlası olduğunu düşündürüyordu. Belki de onların bildiklerinden bile daha fazlası. Ama bunları Ethan'a söyleyemezdi.

"Belki de biz bildiğimizi sanıyoruz ama gerçek bambaşka."

"Sence başka bir şeyler daha mı oldu?"

"Sadece hikâyenin tamamı bu değilmiş gibi geliyor. Hemi Belle'i sevmiş, Ethan. Her bir kelimesinin doğru olduğuna inandığı bir habere sırt çevirecek kadar. Yanılıyor olabilirim.

Belki de bu kadarı Belle'in onu terk etmesine yetti ama içimden bir ses başka bir şey olduğunu söylüyor."

"Bunu sana düşündüren nedir?"

Ashlyn cevabını gözden geçirmek için duraksadı. "Kadınların sezgilerine güvenir misin?"

"Evet, sanırım."

"İyi o zaman, bununla ilerleyeceğiz."

"Açıkçası, bilmek istediğim her şeyi öğrendiğimi düşünüyorum."

Ashlyn onun bu işi bitirmek istediğini sesinden anlayabiliyordu. Ethan en başında bu konuya dâhil olmak istememişti ve şimdi de ailesiyle ilgili öğrendikleri düşünülürse onun yerinde kim olsa daha fazla kurcalamak istemezdi.

"Anlıyorum. Ben de biraz öyle hissediyordum. Bu hikâyenin mutlu bitmediğini biliyorum, ikisi de bunu peşinen söyledi. Yine de beni neyin beklediğini bilmeme rağmen işi ağırdan aldığımı fark ettim. Yani *neler* olduğunu biliyorum, sadece *nasıl* olduğunu bilmiyorum. Kimin kime ne yaptığını ve sonrasında neler yaşandığını. Ama kitapları okuyacağım. İkisini de bitireceğim. Çünkü hepsini öğrenmek *zorundayım*. Buraya kadar gelmişken bırakamam."

Ethan homurdandı. "Sanırım en azından Belle'in kitabını bitirmeliyim."

"Veya onları birlikte okuyabiliriz," diye önerdi Ashlyn bir anda.

"Birlikte mi? Nasıl olacak o?"

"Yani *yan yana* olmamız şart değil. Ama bunu telefonda yapabiliriz. İki kitapta da pek fazla sayfa kalmadı. Sırayla okuyabiliriz. Ben, *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ı okurum, sonra da sen, *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı. Birkaç tane okuma randevusu ayarlarız. Bildiğimiz randevulardan değil ama ikimize de uygun zamanları filan seçeriz işte. Bir saatlik buluşmalar yapabiliriz. İstersen daha az da olur. Vaktim yok dersen. Gerçi

yazman gerekiyor, muhtemelen zamanın yoktur. Unut gitsin, aptalca bir fikirdi."

"Hayır," dedi Ethan, Ashlyn nihayet sustuğunda. "Hadi, yapalım şu işi."

"Cidden mi?"

"Bunlar gerçek buluşmalar sayıldığı sürece, evet."

Gerçek buluşmalar.

Bu iki kelime Ashlyn'in paniğe kapılmasına yetti. Bir açıklama yapması gerekir miydi? Ethan'a bunu kastetmediğini söylemeli miydi? Gerçi bu önemli miydi? Telefonda konuşacaklardı. Ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? "Tamam, o zaman. Bir okuma randevusu. Yarın akşama ne dersin?"

"Aslında ben bu akşam başlarız diye düşünmüştüm. Senin için bir sakıncası var mı? Telefonu kapamaya hazır değilim."

"Bana uyar. Biraz gevşemek için iyi bir yol olabilir."

"Bir uyku masalı gibi," dedi Ethan. "Gerçi masallar bende hiç işe yaramazdı. Çocukluğumda annem bana masal okurken devam etsin diye uykuyla savaşırdım."

Ashlyn onun sesindeki gülümsemeyi duyabildiğine memnun oldu. Defteriyle kalemini bir kenara koydu ve yastıklara sırtını dayadı. "Sence annen Belle'le Hemi'nin kitaplarını okumuş mudur?"

"Bundan emin olamam ama onları okumadığına pek ihtimal vermiyorum. Babam mutlaka onları anneme göstermiştir. Onlar her şeyi konuşurdu. Birbirlerinden sır saklamazlardı."

"Öyle mi?" dedi Ashlyn efkârlı bir sesle. "Bu nasıl bir şeydir acaba? Her şeyi paylaşmak? Bizimkiler pek konuşmazdı. Birbirlerine bağırmalarını saymazsan. Sonra Daniel... Bizim ilişkimizde genellikle o konuşurdu demekle yetineceğim. Daniel akıllıydı ve benden tek beklenen onun söylediğini yapmamdı. İşin üzücü yanı, yıllarca bunu yaptım. Ben..." Birden sustu. "Özür dilerim. Haddinden fazla konuştum."

"Hayır, hiç önemli değil. Bana açılman hoşuma gidiyor. Ne demek istediğini anlıyorum. Ben hâlâ Kirsten'la nasıl bir araya geldiğimizi anlamaya çalışıyorum. Bir tren kazasını yavaş çekimde izlemeye benziyor ve o trenlerden biri bendim. Bizimkiler onunla tanıştıkları gün bunu anladı. Benim göremediğimi ya da görmek istemediğimi gördüler."

"Üzgünüm."

"Ne derler bilirsin. Yaşlandım ama dersimi de aldım. Gerçi sütten ağzın yanınca yoğurdu üfleyerek yiyorsun. İnsan kendi muhakeme yeteneğine güvenemiyor. Arkadaşlarım bana birilerini ayarlamaya çalışıp duruyor ama..." Kısa bir sessizlik oldu. "Gerçekten Daniel'dan beri kimseyle çıkmadın mı?"

"Hayır."

"Dört yılda hayatına kimse girmedi mi?"

"Cesur biri olmadığımı söylemiştim."

Ethan kıkırdadı. "Bir erkeğin seni akşam yemeğine çıkarmasına izin vermek cesaret mi gerektiriyor?"

"Benim için evet."

"Ama telefonda kitap okumakta bir sakınca yok mu? Yani bu güvenli mi?"

Gülme sırası Ashlyn'deydi. Flört mü ediyorlardı? Doğrusu pek emin olamıyordu. Bu, ona biraz tehlikeli bir şey gibi geliyordu. Ama iyi geldiğini de inkâr edemezdi. "Sanırım evet."

"İyi, o zaman. Sakıncası yoksa sen başlar mısın? Bu gece dinlemeyi tercih ederim."

Ashlyn karşısındaki adamın sesinden bir kez daha ne kadar yorgun olduğunu anladı. Ethan ailesini umursamıyormuş gibi davranmasına rağmen sarsılmış, hatta belki de biraz hayal kırıklığına uğramıştı. "Tabii, olur."

Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar'ı başucundan aldı ve arasına mavi bir kurdele parçası koyduğu sayfaları açtı. Sonra tekrar yastıklara dayanıp okumaya başladı.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(57-69. sayfalar)

5 Aralık 1941
New York, New York

Eve döndüğümde öfkeden içim içimi yiyordu. Yazdıklarının her bir kelimesini yayımlaman gerektiğini bile bile gerçeği benden saklaman bize dair bütün inancımı yerle bir etmişti. Ama babamla ilgili öğrendiğini iddia ettiklerin ihanetinin acısını kısa bir süreliğine gölgede bırakmıştı.

Eve dönüş yolunda, o korkunç şeylerin bir yalan olduğuna, onları sırf Goldie'yi memnun etmek için uydurduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Nedense buna inanasım gelmedi. Sonra Cee-Cee'nin babamla ilgili uyarısını anımsadım, bizi bir satranç tahtasının piyonları gibi gördüğünü ve bazen baş belası taşların ortadan kaybolduğunu söylemişti. Bununla annemi kastettiğini anlamıştım. Annemin hastalığı ve bir Yahudi olması babamın başına dert açınca onu ortadan kaldırmıştı. Annemi Craig House'a göndermekle kalmamıştı, ondan temelli kurtulmuştu.

Ablamı ve aradığım cevapları bulmak için evin odalarını bir bir gezdim. Cee-Cee babamın çalışma odasında ona gelen mektupları ayırıyordu. Babamın masasında küçücük kalmıştı, koltuğun geniş, deri arkalığının önünde kaybolmuştu. Odaya girdiğimde gözlerini kaldırdı, sonra tablanın üzerindeki mektupları gözden geçirmeye devam etti.

Babam Boston'daydı, politik hayatına destek toplamak için çıktığı turlardan birine hazırlanıyordu ama varlığı hissedilmeye devam ediyordu. Purolarının, misket limonu aromalı saç toniğinin ve arkadaşlarına ikram ettiği eski, pahalı konyağın kokusu, biraz da sinir bozucu bir biçimde evin havasına sinmişti.

Birden ağzım kurudu. Eve dönerken söyleyeceklerimi prova etmiştim ama şimdi ablamın karşısında kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Sonunda dilim çözüldü. "Annemin Yahudi olduğunu ne zamandır biliyordun?"

Cee-Cee başını kaldırdı, elleri masanın üzerinde hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Yahudi," diye yineledim hissettiklerini anlayarak. "Annemizin Yahudi olduğunu ne zamandır biliyordun?"

Açık duran kapıya kaçamak bir bakış attı. "Tanrı aşkına, sesini alçalt!"

Gözlerindeki telaş bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Soruma cevap ver."

Sahte bir soğukkanlılıkla desteden bir mektup aldı ve gümüş mektup açacağıyla zarfı tek bir hamlede açtı. İçindekileri gözden geçirmek için acele etmedi. Sonunda mektubu bir kenara koydu ve başını kaldırdı. "Kiminle konuştun?"

"Bu bir cevap değil."

"Evet, değil. Ama yine de soracağım. Kiminle konuştun?"

"Bunun hiçbir önemi yok."

"Bence çok var. Kim olduğunu tahmin edeyim mi?" Bunu söylerken belli belirsiz gülümsemesi biraz tüyler ürperticiydi. "*Weekly Review*'daki gazeteci arkadaşın olamaz, değil mi? Hani şu son günlerde pek sıkı fıkı olduğun arkadaşın?"

Konuyu değiştirmeye, beni suçlu durumuna düşürmeye çalışıyordu. "Bunu inkâr etmeye bile kalkışmayacak mısın?"

Cee-Cee taşı gediğine koymuş gibi başını arkaya attı. "Görünüşe bakılırsa sen de inkâr etmiyorsun."

"Babamın onu bu yüzden gönderdiğini biliyor muydun? Ondan... Yahudiliğinden utandığı için?" Böyle söyleyince kulağa çok tuhaf ve çirkin geliyordu ama babamın suçlandıkları da çirkin şeylerdi.

Cee-Cee resmî bir tavırla ellerini kavuşturup tablanın üzerine koydu. "Babam annemden onu arkadaşlarının önünde rezil ettiği için utanıyordu."

"Annem hastaydı."

"O zayıf biriydi!"

Söylemişti işte. Sözlerimi doğrulamıştı, gerçi buna ihtiyacım yoktu. "Babamın bazen satranç tahtasının piyonlarını ortadan kaldırdığını söylemiştin. Bundan söz ediyordun. Annemden. Başına dert olan piyon oydu."

Cee-Cee derin bir nefes aldı ve omuzlarını arkaya atarak daha dik oturdu. "Ne hâldeydi biliyorsun. O gece sen de oradaydın. Benimle aynı şeyleri gördün ve duydun, herkes gördü. Delirmiş gibi saçma sapan konuşup ağlıyordu. Babam onun sinir krizlerine daha ne kadar katlanabilirdi? Onu evden göndermek zorundaydı."

"Ya o kaza?" diye üsteledim. "Annemin ölüm şekli."

"Ne olmuş ona?"

"Bunun bir kaza olmadığını düşünen insanlar var." Gerisini yüksek sesle söyleyebileceğimden emin olamadığım için tereddüt ettim. Bir kez söyledim mi söz ağızdan çıkmış olacaktı, artık geri dönüşü olmayacaktı. Ama söylemek zorundaydım, bunu duyduğunda yüzünü görmeliydim. "Odasına bir bıçak bırakması için birine para verildiğini düşünüyorlar. Bu kişiyi babamın tuttuğunu söylüyorlar."

Cee-Cee bana hayretle baktı. "Saçmalama."

Yüzündeki dehşet ifadesi beni tuhaf bir biçimde rahatlattı. "Bilmiyordun."

"Neyi? Abuk sabuk konuşuyorsun."

"Sahi mi?" Onu baştan aşağı süzdüm, allak bullak olan yüzünü, katılaşan omuzlarını. "Hiç sanmıyorum. Ayrıca bence bunu biliyorsun. Annemiz bize söylendiği gibi ölmedi, Cee-Cee. O bir kaza değildi."

Bunu inkâr etmeyi ne kadar istediğini görebiliyordum, sözlerimi ciddiye almak istemiyordu, neredeyse ona acıyacaktım. Kahramanının, taptığı ve memnun etmek için çırpındığı babasının bu denli zalimce bir şey yapabilmesi ihtimali onu derinden sarsmıştı.

"Elbette bir kaza değildi, küçük budala. Hepimiz onun ne yaptığını ve bunu neden yaptığını biliyoruz. Kendin söyledin. O hastaydı. Ama gerçeğin ortaya çıkmasının kimseye faydası olmazdı, özellikle de bunu daha önce iki kere denediği duyulmuşken. İntihar çirkin bir kelime. Tabii ki bunu örtbas ettiler."

Ona hayretle baktım. Bu kelime bir kere bile benim yanımda telaffuz edilmemişti ama belli ki onun yanında edilmişti. "Diğer seferleri biliyor muydun?"

"O sırada hayır, sonradan öğrendim. İnsanlar etraftan bilgi toplamaya çalışıyordu, sorular soruyordu. Babam bunu bilmem gerektiğini düşündü."

"Ama bana söylemediniz."

"Sen çocuktun," diye çıkıştı, sonra sesini alçalttı. "Ne kadar kötü olduğunu bilmiyordun, perişan bir hâldeydi." Şimdi gözlerinde bir yakarış vardı, beni kendi tarafına, babamın tarafına çekmeye çalışıyordu. "Basın onun saçmalıklarıyla bayram ederdi. Çok aşağılık bir durumdu... Rezaletti."

"Bunlar onun suçuymuş gibi konuşuyorsun. Başına gelenleri hak etmiş gibi."

"Ne söylememi istiyorsun? Çok trajikti, çok korkunçtu. Ama kaçınılmazdı. Zaten babam onu bu yüzden evden gönderdi. Onunla nasıl başa çıkacağını bilemedi. Kontrolden çıkmıştı, giderek daha kötü oluyordu. Sadece an meselesiydi."

Onu dinledim, her şeyi haklı çıkarmaya çalışıyordu, suçu anneme atıyordu ve çoktan babamı temize çıkardığının farkına vardım. "Hiç umursamıyorsun, değil mi? Söyledikleri şeyi yapıp yapmadığını? Buna aldırmıyorsun."

"Tanrı aşkına! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Öne sürdüğün şey saçmalık." Birden bakışları sertleşti, beni öfkeyle süzdü. "Çılgınca bir fikre kapılırsan diye seni uyarıyorum, bunları bir başkasına anlatman gerçekten çok kötü olur."

Neyi ima ettiğini anlamamak imkânsızdı. *Ona ne kadar benziyor, üstü kapalı tehditlerle beni sindirmeye çalışıyor,* diye düşündüm içimi dolduran nefret dalgasıyla. "Sırada ben mi varım? Bir çırpıda kurtulacağınız başka bir satranç taşı mıyım? Kim bilir? Belki ben de bir kaza geçiririm."

Dik kafalı bir çocukla baş etmeye çalışır gibi bana dertli bir bakış attı. "Yerinde olsaydım adımlarıma dikkat ederdim." Konuşmamızın sona erdiğini anlatmak istercesine masadaki mektupları koltuğunun altına sıkıştırdı. "Sakın yanlış fikirlere kapılma. Teddy konusu kapandı. Planlandığı gibi onunla evleneceksin. O zamana kadar da evde vakit geçireceksin."

"Beni istemediğim biriyle evlenmeye zorlayamazsınız."

Komik bir şey söylemişim gibi baktı. "Elbette zorlayabiliriz. Bunun kanıtı karşında duruyor. Sence ben George'la evlenmek ve bir sürü çocuk yapmak istiyor muydum? Bu hayattaki tek hedefim birinin karısı olmak mıydı? Ama ailemizin iyiliği için babamın bir dediğini iki etmiyorum. Yakında sıra sana gelecek."

Çenemi kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırmamak için kendimi zorladım. "Ya başka planlarım varsa?"

Beni sinir bozucu bir soğukkanlılıkla süzdü, oyunu kazanan elin onda olduğunu bilen usta bir kumarbaz edasıyla. "Belirli bir gazete muhabiri de bu planlarının içinde olabilir mi? Otuz Yedinci Sokak'ta hap kadar bir apartman dairesi olan şu muhabir?" Ağzımın beş karış açık kaldığını görünce kendinden memnun bir edayla gülümsedi. "Gerçekten bunun

ortaya çıkmayacağını mı düşündün? Sandığının yarısı kadar zeki değilsin."

Başımı çevirirken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Gözlerini yüzüme dikti ve konuşmaya devam etti. "Arabayı ne sıklıkta dışarı çıkardığını, nereye gittiğini ve orada ne kadar kaldığını biliyorum. Oraya giderken alışveriş yaptığını, şarap aldığını ve tahminimce orada pek samimi yemekler yendiğini biliyorum. Hepsini biliyorum."

"Beni takip mi ettirdin?"

"Buraya ilk geldiğinde aranızda bir şeyler olduğundan şüphelendim. Onu uzaktan izlediğini gördüm. Onun da seni izlediğini. Bir çift aç kedi gibiydiniz. Teddy işini yüzüne gözüne bulaştırmadığın sürece umurumda değildi. Gazeteci bir dostun varlığı iyi olabilir." Duraksadı ve zalimce gülümsedi. "İçimden bir ses onun çok iyi bir dost olduğunu söylüyor. Biraz kaba saba ama bu bir artı olabilir. Ara sıra fakir semtleri dolaşmanın eğlenceli olduğunu söylüyorlar. Sence de öyle mi?"

Kendimi tutamadım ve ona attığım tokadın sesi çalışma odasının duvarlarında yankılandı. Cee-Cee irkildi ama gülümsemekten hiç vazgeçmedi. Yine de yanağındaki sıcak, pembe el izimi görmekten gaddarca bir zevk aldım.

"Anladım," dedi sakince başını sallayarak. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sanırım babam da biliyor."

"Hayır. En azından benden hiçbir şey duymadı. İhtiyatlı olduğun sürece buna karışmamaya karar vermiştim. Gerçi şimdiye kadar ondan sıkılırsın sanıyordum. Ama sen gazeteci çocuk için zavallı Teddy'yi bir köşeye fırlatmaya hazırsın."

"Hemi on Teddy'ye bedel."

"Tanrım... Gerçekten ona abayı yakmışsın. Ailen hakkında çirkin haberler uydurmak için para alan bir gazeteci parçasına. Bu yalanları aklına onun soktuğunu inkâr etmeye kalkışma.

Mektepli kızlar gibi konuşuyorsun. Ama hakkını vermeliyim ki kimi avucunun içine alacağını iyi seçmiş."

Bu lafı canımı acıttı, belki de beni rahatsız edecek kadar doğru olduğundandı. Gerçekten de akıllıca bir seçim yapmıştın. Ama haklı olduğunu kabullenemeyecek kadar gururlu olduğumdan seni savunma ihtiyacı duydum. Bocaladığımı hissettim, yaptığın şeyi haklı çıkarmak istedim, hiç olmazsa altında yatan gerekçeleri. Öte yandan, gerçeğe katlanamadığım için bir ihaneti görmezden gelirsem ablamdan ne farkım kalırdı? Yine de bu küçük zaferi kazanmasına izin veremezdim.

"Onunla ilgili yanılıyorsun," dedim ruhsuz bir sesle. "En başından beri yanıldın. O asla senin tarafında olmazdı. Onu satın alabileceğinizi, onu babamı pohpohlayan yazılar yazdırmak için kullanabileceğinizi sandınız ama bunu asla yapmazdı. O satılık değil."

"Satılık değil mi?" Bu kez gerçekten güldü, yüksek perdeli, alaycı bir kahkaha attı. "Zavallı aptal. Daha en başında, senin safın biri olduğunu anladı. Bir imparatorluğun vârisiydin ve ülkenin en gözde bekârlarından biriyle nişanlıydın. Buna rağmen sana kur yaptı. Güzel yüzü ve İngiliz aksanıyla seni baştan çıkardı. Sonra seni oltaya getirdiğinde ufak ufak ağzından laf almaya başladı. Senin hakkındaki her şeyi öğrenmek istedi, yetiştirilme tarzını ve böyle önemli bir adamın kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu. Baş başa kalabildiğiniz bir aşk yuvası kurdu, büyük, kötü dünyadan uzakta evcilik oynayabilmeniz için. Tüm bunları kendini babanın evine davet ettirip onun yakın çevresine girdikten sonra yaptı. Bu romantizmden ne elde etmeyi umduğunu sormak hiç aklına gelmedi mi? Ya da istediğini aldığında ne olacağını?"

Bunları arka arkaya sıraladığında gerçekten de titizlikle kurulmuş bir tuzak olduğu izlenimini uyandırıyordu. Çünkü tam olarak böyle olmuştu, o ilk akşam yemeği davetinden sonrasında ettiğimiz kavgaya kadar. O gece epey havandaydın,

ablam seni odada gezdirip başka türlü asla tanışamayacağın insanlarla tanıştırırken başını sallayıp gülümsüyordun. Tabii bunların hiçbiri benim için yeni bir haber değildi. Bu kadarını zaten itiraf etmiştin. Ama bunları Cee-Cee'nin de bilmesini ve beni bir aptal gibi görmesini sindirmek zordu.

Birden gözlerim doldu. Gözlerimi kırpıştırdım ama Cee-Cee gözyaşlarımı fark edip sabırsızca homurdandı. "Seni küçük budala. Beş parası olmayan bir adam için hayatını ziyan etmek üzereydin. Aşkla karın doyarmış gibi. Bu arada, sen ona ne veriyordun?" Bilmiş bir bakışla beni süzdü. "Bahse girerim ki geri alamayacağın bir şeydir."

"Benden bir sent almadı."

Cee-Cee yüzüme bile bakmadan yanımdan geçti. "Ben paradan söz etmiyordum."

*

Saatler geçtiği hâlde bundan sonra olacaklara dair hâlâ bir karar verememiştim. Bir mektup yazıyordum, aslında iki tane ama ikisinden birini bitirme gücünü kendimde bulabileceğimden emin değildim. Gözyaşlarım bir türlü dinmiyordu. Ama bir karar vermeliydim. Aklım ve kalbim arasında olanaksız bir seçim yapmaya çalışırken kelimelerle boğuşuyordum. Ama bu seçimi nasıl yapabilirdim? Akıntıyla sürükleniyor gibiydim ve sana geri dönemiyordum. Bundan sonra hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu. Fakat seçmek zorundaydım. Kısa bir süre içinde.

Mektupları yazdıktan sonra onları nasıl ulaştıracağımı da merak ediyordum. Bunun yerine telefon edebilirdim. Sırrımız bir sır olmaktan çıktığı için gizliliğin bir manası kalmamıştı. Ama işin gerçeği, bunları kâğıda dökmemin nedeni söylemem gerekenleri söyleme cesaretini kendimde bulamayacağımı bilmemdi. Sesini duyduktan sonra bunu yapamazdım. Yine de bunu sana söylemek zorundaydım, değil mi?

Elveda.

Cee-Cee haklıydı. Birçok konuda. Masal prensesiyle yoksul, yakışıklı delikanlının gün batımına doğru yola çıktığı ve kötü kraldan bir daha haber alınmadığı bir hayal dünyasında yaşıyordum. Ama hayat bu değildi. Yoksul ve yakışıklı delikanlı göründüğü kişi değildi ve kral çok güçlüydü. Bir gün batımı yoktu ve prenses aptalın biriydi.

Cee-Cee kapıyı çalmadan içeri girdiğinde hâlâ yazı masamdaydım. Ansızın gelmesi beni şaşırtmıştı ve iznimi almadan odama girmesine sinir olmuştum. Beni böyle görmesini istemiyordum.

Ben kaskatı kesilmişken Cee-Cee sallana sallana yanıma geldi ve önümdeki mavi not kâğıdına baktı. "Mektup mu yazıyorsun?"

Biraz önce, büyük bir kavga etmemişiz gibi gelişigüzel bir tavırla sormuştu bunu. Yarım kalan mektubumu günlüğümün altına sakladım ve onun üzerinde ellerimi kavuşturdum. "Bir şiir," diye yalan söyledim. "Birkaç haftadır üzerinde çalışıyorum."

"Tekrar yazmaya başladığını bilmiyordum." Gülümsemeye çalıştı ama benim gülme havamda olmadığımı anlayınca ciddileşti. "Görebilir miyim?"

"Sen şiir sevmezsin ki. Hele benimkileri hiç. Bir keresinde, bir defterimi babama gösterip başımı derde sokmuştun."

Can sıkıntısıyla iç çekti. "Tüm günahlarımı ortalığa mı saçacağız?"

"Eğer istersen."

Ayağa kalktım ve masadan bir adım uzaklaşarak yeniden savaşmaya hazırlandım. Ama Cee-Cee yeni ütülenmiş bir mendili cebinden çıkarıp bana vererek beni şaşırttı. Onu ihtiyatla kabul ettim ve gözlerimi kuruladım.

Cee-Cee aylak aylak yürüdü ve kendini yatağın üzerine bıraktı. "Seninle kavga etmemeliyiz."

Hiçbir şey söylemedim. Uzattığı zeytin dalı ilgimi çekmedi.

"Bak, daha önceki sözlerim için özür dilerim. Bu kadar ciddi olduğunuzu bilmiyordum, beni hazırlıksız yakaladın. Sen her zaman benim küçük kız kardeşim oldun ve başını derde soktuğunda sanırım hâlâ seni korumak zorunda olduğumu hissediyorum."

Kulaklarıma inanamadım. "Sen beni ne zaman korudun?"

Gözlerini yere indirdi. "Seninle yakın olmadığımızı biliyorum ama bu seni umursamadığım anlamına gelmiyor. Biz bir aileyiz."

Ona dikkatlice baktım. Dalgın ifadeli iri gözlerine, sarkıttığı dudaklarına baktım ve yatağımda oturan bu yabancının kim olduğunu düşündüm. Kesinlikle tanıdığım biri değildi. Yorgun, hatta biraz sarsılmış görünüyordu. Yanına oturdum, vücudum kaskatı kesilmişti, hiç sesimi çıkarmadım.

"Benim katı biri olduğumu düşünüyorsun," dedi usulca. "Sanırım öyleyim. Bazen öyle gerektiği için, bazen de alışkanlıktan. Ama şeyden beri çok fazla sorumluluğum var... Annemizin ölümünden beri. Ayrıca aramızdaki yaş farkı malum. Sana karşı nasıl davranmam gerektiğinden hiçbir zaman emin olamadım. Annelikle ablalık arasındaki o ince çizgiyi koruyamadım. Ama artık büyüdün. Çocuk değilsin, genç bir kadın oldun. Seninle arkadaş olmalıyız."

Arkadaş.

Mendiline gözlerimi diktim. Biraz önce ütülüydü, oysa şimdi buruşuk ve nemli bir bez parçasına dönüşmüştü. Cee-Cee'yle ben abla kardeş bile olamamıştık. Nasıl arkadaş olabilirdik? Arkadaşlar birbirlerine güvenirdi. Ben bundan sonra hiç kimseye güvenemezdim.

Cee-Cee yüzünü benimkine yaklaştırarak ürkekçe gülümsedi. "Sence bunu yapabilir miyiz? Aramızdaki düşmanlığı bir kenara bırakabilir miyiz?" Elime uzandı ve başparmağını yumruğumun üzerinde gezdirdi. "Lütfen?"

Bu beklenmedik ve yabancısı olduğum şefkat yeniden gözlerimi yaşarttı. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama başaramadım. Cee-Cee'ye yaslanıp ağlamaya başladım.

"Zavallı küçüğüm," diye mırıldandı sırtımı okşayarak. "Ama hiçbir şey göründüğü kadar kötü değil, inan."

Onun kollarında gevşedim. Yere düşüp canı acıyan bir çocuk gibi sersemlemiş hâldeydim, tutunacak bir dal arıyordum. Kendimi birden çok yorgun hissettim.

"Biz farklı insanlarız, sen ve ben." Sesi yumuşaktı, hatta anaç denebilirdi. "Seninle farklı rollerimiz olabilir ama biz aileyiz ve hep öyle olacağız. Seni ihmal etmiş olabilirim, hatta belki de kendimden uzaklaştırdığım bile söylenebilir fakat sana nasıl davranacağımı bilmediğimden oldu bunlar. Çocukken benden farklıydın. Helene'e çok benziyordun."

Annemin adını anmak bile onun için bir ıstırapmış gibi duraksadı. "Onunla senin olduğun kadar yakın değildim. Sen daima onun gözdesiydin. Sanırım ikinizi biraz kıskandım. Sonra hastalandı ve sadece babam kaldı. Onun takdirini kazanmak benim için çok önemliydi. Onun sözünden çıkmadım ama bu arada seni kırdım. Beni bağışlayabilir misin?"

Kendimi bildim bileli ablamın sevgisine hasrettim. Annem gittiğinde ve bu soğuk, kocaman evde tek başıma kaldığımda Cee-Cee'nin şu anda bana gösterdiği türden bir şefkate özlem duymuştum. Ancak bugün öğrendiklerimden sonra onu nasıl affederdim? Ne var ki buna meyilliydim, yumruklarımı açıp bana sunulanı almak için şiddetli bir arzu duyuyordum. Öte yandan da bunları düşünemeyecek kadar bitkindim, acım henüz tazeydi ve içim bomboştu.

Cee-Cee bir karar verilmiş gibi hafifçe elime vurdu. "Şu anda aklın karışık ve canın acıyor. Bu adam olmadan yaşayamazsın sanıyorsun, onun senin gecen ve gündüzün, bütün dünyan olduğunu sanıyorsun. Hâlbuki onu pek az tanıyorsun. Tek bildiğin onun sana anlattıkları ve seni inandırmak istedik-

leri. Oysa seni ailene düşman etmeye çalışan bir adam sana asla mutluluk veremezdi. O bizim yaşam tarzımızı anlayamaz. Sen senin değer verdiğin şeyleri önemseyen bir erkeği hak ediyorsun, sana alışık olduğun hayatı verecek birini. Tabii çocuklarına da. İnsan çocuklarını düşünmeli, onların nasıl bir dünyada yetişmesini istediğine karar vermeli."

Sözlerinin anlamını kavramadan, gayriihtiyari başımı salladım. Sadece yalnız kalmak istiyordum, olanları sindirmek istiyorum. Bana anlatılanları ve anlatılmayanları. Günlüğümün kenarından görünen mavi not kâğıdına gözlerimi kaydırdım, bitirilmeyi bekleyen yarım mektubuma. Sonra, eve dönüp de notlarını bulduğumu anladığın an gözümde canlandı. Bakışlarındaki vicdan azabı ve panik, kendini anlatma telaşın. Ben giderken yarın orada olacak mısın diye sormuştun. Cevap vermemiştim çünkü bilmiyordum. Hâlâ bilmiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim Cee-Cee'nin mendilini eline tutuşturarak. "Biraz yalnız kalsam iyi olur. Çok başım ağrıyor."

"Elbette ağrır. Biraz uzan ve gözlerini kapa. Ama önce gözlerine koymak için ıslak bir bez al. Hatta elin değmişken kendine bir ilaç hazırla. Veya eczaneden daha kuvvetli bir şey isteyelim. Hem uyumana da yardım eder. Göreceksin. Biraz dinlendikten sonra her şey gözüne daha iyi görünecek. Hadi, git. Ben yorganını açarım."

Banyoda bir paket ağrı kesici tozu bir bardak suyun içine döküp iki büyük yudumda içtikten sonra öğürdüm. Lavabonun önünde tekrar doğrulduğumda aynadan bana bakan yüz beni şaşırttı. Bir an orada annemi görür gibi oldum. Gözlerim kızarmıştı. Saçlarım koyu renkli bir bulut gibi kabarık duruyordu. Yanaklarım solgundu ve gözyaşlarımın ıslak izleriyle lekelenmişlerdi. Annemi en son gördüğümde tam olarak böyle görünüyordu.

Yüzümdeki makyaj artıklarını yıkadım ve elimde ıslak havluyla yatağımın yolunu tuttum. Cee-Cee'nin hâlâ orada oldu-

ğunu görünce şaşırdım. Yatağımın örtüsünü açtı ve etraftaki buruşuk mendilleri topladı.

"Hepsi geçti," dedi anlayışlı bir gülümsemeyle. "Böylesi daha iyi. Ama bana söz vereceksin, bugün şiir yazmaya paydos. Zavallıcık. Berbat görünüyorsun. Dinlenmeye çalış. Biraz sonra sana çay yollarım. Kendini daha iyi hissettiğinde yine konuşuruz."

Odadan çıkmasını bekledim ve kapıyı kilitledim. Sonra yazı masama ve bitmemiş mektuplarıma geri döndüm.

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(87-92. sayfalar)

6 Aralık 1952
Londra, İngiltere

Tüm bunların üzerinden on bir sene geçti, oysa hepsini dün gibi hatırlıyorum. O yara hâlâ kapanmadı ve kanamaya devam ediyor. Hayatımdan çıktığın gün. Sana o günü anlatayım mı? Neler hissettiğimi? Evet, sanırım bunu yapacağım. Çünkü o günü tek hatırlayan ben olmamalıyım.

Güneş ışığı tam vaktinde yatak odamın panjurlarının arasından içeri sızdı. Yataktan kalkarken önceki günkü giysilerim hâlâ üzerimdeydi. Bütün gece telefonun çalmasını beklemiştim, kilidi açan anahtarının sesini duyar mıyım diye kapıyı dinlemiştim. İkisi de olmadı. Ama bunun iyiye işaret olduğunu söyledim kendime. Sözleştiğimiz saatte istasyonda olmayı planlamıyorsan hiç olmazsa bana bir telefon açardın. Beni peronda bekletmezdin. Dolayısıyla güneş yükseldiğinde eşyalarımı toplamıştım, kiralık ofis masamı ve küçük banyomdaki ilaç dolabını boşaltmıştım.

Penn İstasyonu'na randevulaştığımız saatten iki saat önce vardım. Biletlerimiz paltomun cebindeydi ve bir elimde bir çift valiz, diğerinde babamın eski daktilosu vardı. İstasyona Yedinci Cadde'deki kapıdan girdim, şapka, fular ve parfüm satan küçük, şık butiklerin olduğu pasajdan geçtim ve buluşmak için sözleştiğimiz yemek salonuna yöneldim.

Kalabalığın gürültüsü içeri girer girmez beni yuttu. Devasa bir yerdi, tavanda örümcek ağı gibi iç içe geçmiş dökme demir kemerler ve parlak cam paneller vardı. Odanın iki ucunda asılı kocaman saatler önümde ne kadar gergin bir bekleyiş olduğunu hatırlatıyordu.

Sonunda bekleme salonuna geçtim. Geniş bir odaydı, taş sütunları, yüksek, tonozlu bir tavanı ve kilise sıralarını andıran tahta bankları vardı. Burası daha tenhaydı, daha sessizdi. Belki de kapıdan içeri girdiğimden beri dua ettiğim için orayı bir katedrale benzettim.

Kuş tüylü, tuhaf bir şapka takan ve okyanus aşırı bir yolculuğa yetecek kadar çok sayıda valizi olan bir kadının yanında yer buldum. Beni soğuk bakışlarla süzdükten sonra başıyla selamladı. Ben de onu selamladım ve sonraki saati geçirmek üzere yanına oturdum. Önümden gelip geçenlerin yüzlerine bakmaya başladım. Hiçbiri seninki olamazdı, saat daha erkendi. Buna rağmen, belki sen de erken gelirsin diye onlara bakmayı sürdürdüm.

Ne zaman şık bir şapka, yüksek topuklu ayakkabılar ve koyu kumral saçlar görsem nabzım hızlanıyordu. Kalabalığın arasında seni gördüğümü sanarak birkaç kez yerimden fırladım. Sonra yanımdaki kadının sinirlenmeye başladığını fark edip tekrar oturdum. Bunu umursamıyordum. Yorgundum ve sinirliydim, her üç dakikada bir saatime bakıyordum, bu işkenceden kurtulmak için akreple yelkovanı irade gücümle hızlandırmaya çalışıyordum. Sonunda vakit geldi. Valizlerimizle birlikte yemek salonuna geri döndüm ve kapının yanında beklemeye başladım.

Öğleden sonra üçe çeyrek kala artık gelmeyeceğinden emin olmuştum.

Yine de geç kalıp doğruca trene gitme ihtimaline karşı bizim perona indim. Valizleri yere bıraktım ve yolcu kala-

balığının arasında seni görme umuduyla başımı uzatarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Limited tam tamına üçü dört geçe perondan ayrıldı. Tren yanımdan geçerken, buluşma yerimizle ilgili bir karışıklık olduğunu umarak camlarından içeri baktım. Sonra iki biletin de ceketimin cebinde olduğunu hatırladım ve Limited'ın boş bir yataklı vagonla ertesi sabah Şikago'ya varacağını düşündüm.

Bunun gelişini görmeliydim, aslında görmüştüm. Beni bahanelerle oyalıyordun, işi ağırdan alıyordun. Ama bunları geride bıraktığımıza ikna olmuştum. Kuşkularımdan ötürü kendimden nefret ediyordum, ailene ve nişanlın olacak o soytarıya geri dönmek için bir bahane aradığını sandığım için. Oysa sonunda, sana tam da aradığın fırsatı sunmuştum. Buna rağmen beni istasyonda bekleme faslından kurtarabilirdin.

*

Daireme döndüğümde uyuşmuş gibiydim. Anahtarı kilide sokarken senin içeride olmadığını biliyordum. Valizleri yere attım ve paltomla şapkamı çıkarmakla uğraşmadan kanepeye oturdum. Kapının altından içeri bir şey atıldığını gördüğümde kanepede oturmaya devam ediyordum.

Gördüğüm şeyin ne olduğunu kavramam birkaç saniye sürdü, üzerinde siyah mürekkeple yazılmış ismimin olduğu bir zarftı. Sonra ayağa fırladım, kapıyı açmak isterken valizlere takıldım, neredeyse koridora yuvarlanıyordum.

"Belle!"

Adın apartmanın dar koridorunda yankılandı. Ama senin yerine tüvit kasketli ve yeşil paltolu, sırık gibi bir oğlanın hızlıca merdivene doğru yürüdüğünü gördüm. Sesimi duyunca bana döndü, gözleri irileşti ve hareketsiz kaldı. Yüzü tanıdıktı. Ablanın oğluydu. Senin Dickey dediğin şu sessiz çocuk. Ağzını açtı ama bir şey söylemedi.

"Teyzen nerede?" diye sordum elimden geldiği kadar sakince. "Seninle mi?"

Ağzını kapadı ve başını iki yana salladı.

"Yalnız mısın?"

Sessizliğini koruyarak başıyla onayladı. Zarfı yerden almak için eğilirken gözlerimi ondan ayırmadım. "Buraya nasıl geldin?"

"Bisikletimle. Şimdi gitmeliyim. Seninle konuşamam."

"Bunu teyzen mi söyledi?"

"Mektubu kapının altından attıktan sonra hemen geri dönmeliydim."

"Teyzene mesajımı iletir misin?"

Gözlerini kocaman açtı ve başını iki yana salladı. "Seninle konuşamam."

Sonra arkasını döndü ve ok gibi fırlayarak merdiveni indi. Mektubu kanepeye götürdüm, içinden mavi bir kâğıt çıktı. Senin zarif, yatık el yazınla dolu sayfaya baktım. Güzel sözlerle kendini temize çıkarmaya çalışmıştın ama keşke hiç zahmet etmeseydin. Zira bunlar hiçbir şeyi değiştirmezdi.

İnsanlar hayatlarının en korkunç anlarını anlatırken, "Sanki yeryüzünü ayaklarımın altından çekip aldılar," gibi bir söz söylerdi. Eskiden beri bunun mübalağalı bir anlatım tarzı olduğunu düşünürdüm. Ama artık neyi kastettiklerini biliyordum. Perondaki o an, tren hareket ettiğinde ve ben valizlerle orada dikilirken dipsiz bir boşluğa yuvarlandığımı hissetmiştim, yarınlarım siyah ve bomboştu. Öyle bir anı unutmana imkân yoktu. Bağışlamama da. O gün, öğleden sonra saat üçte, bizim için ok yaydan çıkmıştı. Limited biz olmadan istasyondan ayrılmıştı.

Notu buruşturup bir kenara fırlattım. Sonra mutfağa gittim ve evden çıkmadan önce çöpe attığım cin şişesini aldım. Kendime bir bardak cin koydum ve tek yudumda yarısını içtim.

Boğazımdan geçerken ardında bıraktığı ateşten iz ve mideme indiği andaki kısa süreli sersemlik hissi hoşuma gitti.

Telefon çaldığında bardağımı yeniden doldurmuştum. Telefona bakarken kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Tekrar sesini duymaya katlanamazdım. Sadece nottakileri tekrarlamana ya da daha kötüsü, üzgün olduğunu söylemene. Telefonu açmadım, çalmaya devam etti.

Ama belki de fikrini değiştirmiştin. Ahizeyi kaldırırken boğazımı temizledim. "Alo?"

"Beni aramamanı aklım almıyor, piç herif!"

Sen değildin, Goldie'ydi.

Bu benim için son darbeydi, içim bomboş kaldı. Telefonu kapamam gerektiğini düşündüm ama kolumu oynatamadım. Elimde cin bardağıyla orada öylece dikildim ve Goldie'nin azarlarını dinledim.

"Ne büyük bir aptallık ettiğini anladığında sürünerek kapıma gelip ayaklarıma kapanırsın sandım. Hoş ama boş kafalı bir sosyetiğe vurulduğun için her gazetecinin hayallerini süsleyen bir hikâyeyi ziyan mı edeceksin? Hiçbir zaman bir budala olduğunu düşünmedim ama sanırım öylesin. Neyse, büyüklük bende kalsın. Ayrıca yerinde olsam bunu çok iyi düşünürdüm."

Ünsüz harfleri ağzını doldura doldura ve biraz boğuk söylüyordu, içkiliyken böyle konuşurdu. Üstelemeye devam etti. "Sana bir yıldız olman için son bir şans daha vereceğim, İngiliz babunu. Hak ettiğinden değil. Ne kadar ciddi olduğumu anlaman için de fiyatı sen belirle. Kahretsin, manşeti bile atabilirsin. Ama bu teklifin bir vadesi var. Ya aklını başına toplarsın ve yirmi dört saat içinde masanın başına geçersin ya da başka birini yıldız yaparım."

Cinimin kalanını içtim ve boş bardağı masaya vurdum. "Yirmi dört saate ihtiyacım yok."

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(70-76. sayfalar)

7 Aralık 1941
New York, New York

Kahvaltıdan önce yanıma el çantamdan başka bir şey almadan ve arka kapıyı kullanarak sessizce evden çıktım. Arka taraftaki servis avlusundan geçip garaja gittim. Babam seyahatte olduğu için Banks henüz ortalarda yoktu ve garaj sessizdi. Duvardaki panodan Chrysler'ın anahtarını alıp direksiyonun başına geçtim. Motor homurdanarak çalıştığında coşkulu bir sevince kapıldım. Beni kentin diğer ucunda beklediğini, arada bir saatine bakarak volta attığını ve yeni hayatımıza başlamaya benim kadar hevesli olduğunu hayal ettim.

Dünkü Limited için aldığın biletler boşa gitmişti. Daha erken karar verip o trene yetişmeyi ne kadar isterdim. Şimdiye kadar çoktan Şikago'ya varmış, belki de nikâh memurunun ofisine doğru ilerliyor olurduk. Ama istasyona gittiğimizde yeni biletler alıp kısa bir gecikmeyle New York'a veda edebilirdik. Planladığımızdan bir gün sonra yola çıkıyorduk ama koca bir ömrün yanında bir günün ne önemi vardı?

Öğrendiklerimden sonra sana yeniden güvenmek pervasızlık gibi geliyordu ama bolca gözyaşının ve kendimle ettiğim mücadelenin ardından seni kaybetmeye dayanamayacağımı anlamıştım. Ancak Cee-Cee beni göz hapsine almışken sana telefon etmeyi güvenli bulmamıştım. O yüzden de Dickey'ye

eczaneye giderken mektubumu sana götürmesi için bir dolar vermiştim. Ona gizlilik yemini ettirdiğimde beni temkinli gözlerle süzdüğü için bu görevin altından kalkabilir mi diye düşünmeden edememiştim. Fakat bir süre sonra kapımı çalıp ondan istediğim şeyi yaptığını söylemişti. Zavallıcık, gözlerimin içine zar zor bakabilmişti. Gizli saklı işler çevirmeye uygun biri değildi.

Cee-Cee'ye bir not bırakmamıştım; gittiğimi er geç anlardı nasıl olsa. O vakte kadar ben babamın evine bir daha ayak basmamak üzere, bu esaretten tamamen kurtulmuş olurdum. Arabayı sürerken dikiz aynasından gözümü ayırmadım, Cee-Cee'nin beni yakından takip ettiğini neşeyle itiraf edişini hatırlamıştım. Son anda bir terslik çıkmasına katlanamazdım.

Apartmanından bir buçuk blok uzağa park etmek zorunda kaldım, sonra dar merdivenlerden ikinci kata çıktım. En üst basamağa varana kadar hafifçe sersemlemiştim. Bir an seni dairenin kapısında bulacağımı sandım ama orada değildin. Kapının kilitli olması beni biraz daha şaşırttı. Anahtarımla içeri girerken kapının hemen iç tarafındaki valizimin üzerine düşmeme ramak kaldı.

Odalara baktım, önce rahattım ama sonra telaşlandım. Seni aradım. Valizini. Yatak odasındaki yazı masası boştu, yatak bozulmamıştı. Banyodaki eşyaların da yoktu. *Ama bu normal,* diye avuttum kendimi ve giderek artan paniğimi yatıştırmaya çalıştım. *Buradan gideceğimiz için her şeyi topladın.* Evin bu kadar boş ve rahatsız edici derecede sessiz gelmesi bundandı.

Bir not aradım ama bulamadım. Eviyedeki boş cin şişesi dışında hiçbir şey yoktu. Sana dair tüm izler kaybolmuştu. Oda sallanmaya başladı. Gözlerimi kapayarak sarsıntının geçmesini bekledim. Yeniden gözlerimi açtığımda kanepenin yanındaki zarfı gördüm, maviydi ve üzerinde ismin yazıyordu. İçine baktım ama boştu.

Buruşuk gömlekli ve lekeli hırkalı bir adam kapıda belirdiğinde zarfa bakmaya devam ediyordum. "Buraya giremezsiniz."

"Bu dairede oturan adamı arıyorum."

"Kimse oturmuyor burada," dedi biraz sinirli bir tavırla. "Kiracı dün gece çıktı."

Gözlerimi kırpıştırarak duyduklarımın manasını kavramaya çalıştım. "Çıktı mı?"

"Evet, hanımefendi. Yemek saatinde kapımı çaldı ve daireyi boşalttığını söyledi. Buradaki işi bitmiş, gidip savaş muhabirliği yapacakmış. O taraflara hâlâ yolculuk ediliyor mu bilmiyorum. Belki tanıdıkları vardır. Onun gibilerin genellikle tanıdıkları olur."

Birden odada yeterince hava kalmadı ve düşecek gibi oldum. Kanepenin kolunu yakalarken ev sahibinin telaşla bana baktığını hayal meyal gördüm.

"Ne o, hasta mısınız?" Gözlerini kıstı ve beni baştan aşağı süzdü. "Sizi şimdi hatırladım. Olmadık saatlerde gelirdiniz. Hiçbir zaman uzun kalmazdınız."

Yüz ifadesindeki değişim yanaklarıma ateş basmasına neden oldu. Bunu inkâr etmeyi, ona yanıldığını söylemeyi düşündüm ama bundan sonra hiçbir önemi yoktu. Doğruldum ve saçlarımı arkaya attım. "Mektuplarını iletmeniz için bir adres bıraktı mı?"

"Hayır. Hiçbir şey bırakmadı." Durumu yeni anlamış gibi çenesini sıktı. "Seni yüzüstü mü bıraktı?"

Gözlerimi kaçırdım. "Öyle görünüyor."

"Şanssızlık. Ama belki bu işten kârlı çıkarsın. Seni bırakıp savaşa giden bir adamın aklından zoru olmalı."

Boğazım düğümlendiği için cevap veremedim, sadece yüzüne baktım.

"Kalacak bir yere ihtiyacın varsa burası şimdilik boş, güzelim. Seninki bu ayın kirasını ödediği için sana iyi bir indirim yapabilirim."

Bu dairede oturmak isteyebileceğimi düşünmesi komikti ama birden yedek bir planımın olmadığını fark ettim. Senin burada olmayacağın hiç aklıma gelmemişti. Bu kadar yanlış bir

hesap yapacağım da. Babamın evine geri dönüp ablamın hain sırıtışını yeniden görme fikri dayamayacağım kadar ağır geldi.

"Sen iyi misin? İyi görünmüyorsun."

Başımı iki yana salladım ve kapıya doğru yürüdüm.

Yolumu kesecekmiş gibi bana doğru bir adım attı, sonra gelişigüzel bir tavırla kapının iç tarafında bırakılan valizi işaret etti. "Senin mi bu?"

Valize baktığımda onu titizlikle yerleştirdiğim haftaları hatırladım. Onun benim çeyizim olduğunu söyleyerek eğleniyordun. "Evet, benim."

"Onu yanında götürmeyecek misin?"

"Hayır."

İtidalimi kaybetmeden merdiveni inmeyi ve arabama kadar yürümeyi başarabildim. Buz kesmiş direksiyona başımı dayadım. Arabanın içi sessizdi, camlar trafiğin uğultusunu kesiyordu. Sonunda kendimi kaybettim. Bunu bana nasıl yapabilmiştin, Hemi? Onca şeyden sonra nasıl yapabilmiştin? Üstelik sana geleceğimi biliyordun.

Babamın evine dönüşümü ve arabayı garaja bırakışımı hayal meyal hatırlıyordum. İçeri girdiğimde Cee-Cee holdeki bir vazodaki çiçekleri düzenliyordu. Paltomu çıkarırken tomurcukların üzerinden beni izledi, sonra bakışları yüzüme takılıp kaldı. Gözlerim öğleden sonrayı sigara içilen bir odada geçirmişim gibi şişti ve yanıyordu.

Cee-Cee'nin neredeydin ve kiminleydin diye sormasını bekledim. Ancak o, beni kısaca inceledikten sonra glayöllerle ilgilenmeye devam etti. Öyle rahatladım ki ağlayabilirdim. Şu anda onunla başka bir münakaşayı kaldırabileceğimi zannetmiyordum. Merdivene doğru yürüdüm ve üst kata çıkmayı başardım. Birden üzerime müthiş bir yorgunluk çöktü, sanki içim bomboş kalmıştı.

Sonunda odama ulaştım ve kendimi içeri kilitledim. Yüzümü yıkadıktan ve Dickey'nin eczaneden aldığı uyku tozlarından

bir tane yuttuktan sonra her şeyi unutma arzusuyla yatağıma uzandım. Bundan sonra ne yapacağımı yarın düşünebilirdim. Yarın bazı planlar yapabilirdim.

*

Kapının dışından Cee-Cee'nin sesi geldiğinde saatin kaç olduğuna ve ne kadardır uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Cee-Cee küfredip bağırıyor ve kapının tokmağını zorluyordu.

"Tanrı aşkına, aç şu kapıyı! Bir şey oldu!"

Hâlâ uyku sersemiydim ama sonunda sözlerinin anlamını kavrayabildim. *Bir şey oldu.* Doğrulup oturmaya çalışırken aklımdan türlü senaryolar geçti. Fikrini değiştirmiştin ve geri dönmüştün. Babamın planlarımızdan haberi olmuştu ve benim canıma okumak için iş gezisini yarıda kesmişti. Ya da belki senin canına okumuştu. Bu düşünceyle buz kestim. Yataktan fırladım ve kapıyı açmaya koştum.

Cee-Cee beni iterek içeri daldı. Yüzünde gaddar bir ifade vardı, nefes nefese kalmıştı. "Japonlar Pearl Harbor'daki donanma üssünü bombaladı. Biraz önce, radyoda oradaki bir muhabirle konuştular. Arkadan bomba sesleri geliyordu. Durum kötü görünüyor."

Bu yeni bilgiyi sindirmem birkaç saniye sürdü. Seninle ilgisi yoktu. Babamla da öyle. Japonlarla ilgiliydi. "Böyle bir şey nasıl olur?"

"Bir baskın taarruzu olduğunu söylüyorlar. Uçaklar düşmüş. Gemiler yanıyor. Kaç kişinin öldüğünü Tanrı bilir. Manila'nın da vurulduğunu düşünüyorlar. Roosevelt istediği savaşı alacak. Biz burada konuşurken muhtemelen şampanya patlatıyorlardır."

Ona dehşetle baktım. Böyle bir durumda düşündüğü şey bu muydu gerçekten? Ölen adamlar için kızgın değildi, dul kalan karıları ve yetim çocukları için kahrolmuyordu. Sadece babamın

kıymetli davasını kaybettiğine, Hitler'e tarafsız bir Amerika armağan etme hayalini gerçekleştiremediğine üzülüyordu.

"Başkan konuştu mu?"

"Hayır. Ama konuşur. Zaten bunun için dua ediyordu."

"Birleşik Devletler Başkanı'nın saldırıya uğramamız ve yüzlerce insanımızın ölmesi için dua ettiğini mi düşünüyorsun?"

"İplerin kimin elinde olduğunu ve bunun nedenini hâlâ anlamıyorsun değil mi? Bu rastgele bir saldırı değildi. Bizi savaşın içine çekmek için düzenlendi. Yahudilerle komünistler bu savaşta onlar yerine savaşmamız için paramızı ve kaynaklarımızı kullanmak istiyor. Bunu neden yapalım? Bir ordu kurup kendilerini savunabilirler."

Cee-Cee'nin sözleri beni afallattı. "Bahsettiğin insanlar... Annemiz de onlardan biriydi. Benim gibi, senin damarlarında da onun kanı, Yahudi kanı akıyor. *Onlar* dediğin biziz."

"Bunu bir daha asla söyleme. Ne bu evde ne de başka bir yerde."

Gözlerinde yanıp sönen soğuk pırıltılar bana annemin sinir krizi geçirdiği geceyi hatırlattı. Merdivendeki o âna geri döndüm, küçük, tuhaf gülümseyişi ve akıl sır erdiremediğim sözleri hayalimde canlandı. *Göreceğiz bakalım.* Sonrasında süratle annemin yerini almıştı ve onun tüm izlerini hayatlarımızdan sistematik bir biçimde silmişti.

"Bunu sana o yaptı," dedim Cee-Cee'yi ilk kez net bir şekilde görerek. Yalnızca onu değil, her şeyi. "Seni ona karşı azar azar zehirledi, sonra bunun için seni ödüllendirdi. Sana ondan, kendinden utanmayı öğretti. Çünkü sen de onun gibisin. İkimiz de onun gibiyiz."

"Ben onun gibi değilim!" diye feryat etti Cee-Cee. "Ben Amerikalıyım. Gerçek bir Amerikalıyım. Çocuklarım da öyle. Soyadımızı ve yaşam biçimimizi korumak benim vazifem, onun kirletilmesine engel olmak zorundayım."

Birden karşımda babam varmış gibi hissettim. Aynı gaddarlık, aynı nefret ve o çelik gibi üstünlük. Hepsini ablamda gördüm. "Hemi seninle ilgili düşüncelerinde haklıymış. İkinizle ilgili. Sizin nasıl insanlar olduğunuzu en başında anlamıştı."

"Ah, evet. Şu gazeteci çocuk." Tüyler ürpertici bir gülümsemeyle bana baktı. "Düşündüm de neden onunla değilsin? Neden o sefil apartman dairesinde birlikte öğle yemeği yemiyorsunuz?" Gülümsemesi zalimleşti. "Yoksa yine yanlış bir karar mı verdin?"

Sözleri bende soğuk duş etkisi yaptı. Buna karşı çıkmak istedim ama tüm budalalıklarımdan sonra bunu nasıl yapardım?

Cee-Cee başını yana eğdi ve yalandan somurttu. "Zavallıcık. Seninle işi bitti mi? Yerinde olsaydım bu işten nispeten zarar görmeden kurtulduğuma şükrederdim." Belli belirsiz kaşlarını kaldırdı. "Tabii öyle olduğunu varsayarak konuştum."

"Çık dışarı."

Arkasını döndü ama sonra tekrar bana baktı. "Babam ne zaman döner bilmiyorum ama bence çok sürmez ve geldiğinde muhtemelen pek havasında olmayacak. Helene'den ya da gazeteci çocuktan söz açmadan önce iyi düşün. O konuşmanın iyi bitmeyeceğini sana garanti edebilirim."

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(77-80. sayfalar)

10 Aralık 1941
New York, New York

Üç günü bir tür alacakaranlıkta, bir belirsizlik içinde geçirdim. Üç gün boyunca bir insanı ne kadar incitmek mümkünse o kadar incitildiğime inandım. Ama yanılıyordum. Dahası vardı.

Sana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatayım mı? Ne hissettiğimi? Çünkü ancak o zaman adalet yerini bulur.

Ablamdan uzak durmaya devam ediyordum, o evdeyken odamdan çıkmıyordum. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, gerçi bir noktada onun ve babamın bana söyleyecek çok şeyi olur diye düşünüyordum. Aileme karşı vazifelerimle ilgili. Çünkü eninde sonunda konu yine vazifelere geliyordu. Zaten nelerden vazgeçtiğime dair hiçbir fikirleri yoktu, benim hatırım sayesinde bir skandaldan kurtulduklarından.

Seninle ilgili haklı olduğu için Cee-Cee'den ve sana kendimi fazla kaptırdığım için kendimden nefret ediyordum. Seninle her ânımı, birlikte geçirdiğimiz dakikaları, birbirimize söylediklerimizi, öpüşmelerimizi ve dokunuşlarımızı zihnimde canlandırarak bu sona dair bir ipucu aradım ama bulamadım. Gerçi belki de Cee-Cee doğru söylemişti. Belki de bunu ucuz atlatmıştım. Ve belki birkaç yıl ya da yüz yıl sonra buna inanabilirdim. Ama şimdi öyle hissetmiyordum.

Senden bir haber alırım umuduyla her gün postaların gelmesini bekliyordum. Nerede olduğunu yazdığın ve beni yanına çağırdığın bir mektup yollarsın diye. Ya da en azından yaptığın şeyi neden yaptığını açıkladığın. Elbette öyle bir mektup gelmedi. Hiçbir zaman gelmeyecekti. Bir yanım bunu biliyordu.

Ama babamdan bir telgraf gelmişti. Cee-Cee onu bu sabahki kahvaltı tepsime koydurtmuştu. Görünüşe bakılırsa Boston mitingi iptal edilmişti ama babam orada bir hafta daha kalmayı planlıyordu. Pearl Harbor saldırısından sonra Lindbergh'ün pek sevgili Önce Amerika Komitesi'nde anlaşmazlıklar baş göstermişti ve babamla arkadaşları onu ayakta tutmayı umuyordu. Son satır benimle ilgiliydi, o eve dönüp benimle doğru dürüst konuşana kadar Cee-Cee'nin benden gözünü ayırmamasına dair bir direktifti.

Ablam benimle alay ediyordu, babamın eve dönüşünü bir tehdit olarak kullanıyordu. Benim umurumda değildi. Zorbalığa uğramayı, nefret ve sırlarla dolu bu evde kalmayı reddediyordum. Babam beni beş parasız ortada bırakacaktı ama annemin bana bıraktığı fonda biraz param vardı. Babamın standartlarına göre fazla değildi ama ondan başka hemen hemen herkesin rahat bir hayat sürmesine yeterdi.

Buradan ayrılmaya karar vermiştim. Henüz karar veremediğimse nereye gideceğimdi. Kaliforniya'ya epey umut bağlamıştım ama o bizim hayalimizdi. Şimdi orada tek başıma olmaya tahammül edebilir miydim bilmiyordum. Senden nefret etmeliydim. Senden gerçekten nefret ediyordum. Ama neredesin, ne yapıyorsun ve beni düşünüyor musun diye merak etmemek elimde değildi. Aslında bunu umursamamalıydım. Sen gözyaşlarıma değmezdin. Fakat elbette umursuyordum. Gittiğinde bunu biliyordun.

Gerçekten savaş başlamıştı. Şimdilik sadece Japonya'yla savaşıyorduk ama Roosevelt'in Almanya'ya savaş açması an meselesiydi. Seni düşündüm, Nazilerle savaşmak için Avrupa-

lılara katılmamız gerektiğiyle ilgili ateşli konuşmalarını. Yerden göğe kadar haklıydın ama geçen savaşın dehşetinden başka bir şey düşünemiyordum, kanı ve ölümleri. Sen ise, onun tam ortasında bir yerlerde tarihe not düşüyordun.

Gidişin beni tuhaf bir alacakaranlıkta bırakmıştı, günlerin uykuda, gecelerin uykusuz geçtiği bir arafta. Bir türlü dengemi bulamıyordum. Ama zamanım azalıyordu. Planlarımı yapmalıydım fakat duvarların arasına sıkışmışken aklımı bir türlü toplayamıyordum.

Sabahlığımı çıkardım ve gardırobumdan elime ilk geçeni giydim. Koridora çıkarken nefesimi tuttum, yolum kesilir ve odama geri gönderilirim sandım. Ama alt kata inerken Cee-Cee ortalarda yoktu.

Dışarıda sert bir soğuk vardı. Park Avenue'nün ucuna doğru yürürken havanın tenimi ısırması hoşuma gitti. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tanındığım bir yere olmadığı kesindi. Bir tanıdığa rastlayıp gülümsemek ve havadan sudan konuşmak zorunda kalmak en son istediğim şeydi.

Başımı öne eğdim ve birkaç blok boyunca hızlı adımlarla yürüdüm. Manzara yavaş yavaş değişti, görkemli müstakil evlerin yerini kahverengi kumtaşı sıra evler aldı ve onları bodur, tuğla apartmanlar izledi. Altlarında vitrinleri Noel için süslenmiş dükkânlar vardı. Bir eczane, bir ayakkabı tamircisi, vitrininde ikinci el klarnetler ve kemanlar olan bir müzik mağazası. Bana doğru yürüyen kararlı yüzleri izledim, hepsi bana dikkat etmeyecek kadar meşguldü. İsimsiz olmaktan, tanınma korkusu duymadan insanların yüzüne bakmaktan hoşlandım. Sonra ne yaptığımın farkına vardım. O coşkun insan selinin bir yerlerinde seni arıyordum; yüzünü, omuzlarını, uzun bacaklarınla büyük adımlar atarak yürüyüşünü görmeyi umuyordum.

Bunu umut etmek saçmaydı. Hatta öyle saçmaydı ki gözyaşlarıyla boğazım düğümlendi. Ansızın yönümü değiştirdiğimde eli kolu paketlerle dolu bir kadına çarpmama ramak

kaldı. Nedense tanıdık geldi. İnce dudakları ve hafifçe bir kuş gagasına benzeyen burnu. Lisa. Birden adını hatırladım. Hayır, Lissa'ydı. Müşterisi olduğum butiklerden birinde terziydi.

Ondan süratle uzaklaştım ve yakınlardaki gazete bayiinin arkasına saklandım. Gazetelikteki dergileri, gazeteleri ve dedikodu gazetelerini inceler gibi yaptım. Sonra onu gördüm, annemle babamın grenli bir düğün fotoğrafı *New York Weekly Review*'un ön sayfasından bana bakıyordu. Yanına bangır bangır bağıran bir manşet atılmıştı: AKIL HASTANESİNDEKİ DEHŞET VERİCİ ÖLÜMDE TEPKİ ÇEKEN GELİŞMELER.

Dizlerimin bağı çözüldü ve bir an sokak ortasına kusacağım diye telaşlandım. Mide bulantımın geçmesini bekledikten sonra gazetelikten bir gazete aldım. Tir tir titriyordum ve haberi okurken kelimeler bulanıklaşıyordu ama bu hikâye çok tanıdıktı.

Birden fazla intihar girişimi, neden orada olduğu açıklanamayan bir bıçak ve daha önce bir kaza olduğu söylenen olayın aslında bir kaza olmadığına dair incelikle üzerleri örtülmüş iddialar. İkinci sayfada daha fazlası vardı, babamın üye olduğu söylenen Yahudi aleyhtarı ve Nazi yanlısı grupların upuzun bir listesini yayımlamışlardı, benim bildiğimden daha uzun bir listeydi ve son olarak da babamın, karısının Yahudi kökenini gizlemek için korkunç çarelere başvurmuş olabileceğine dair kolaylıkla anlaşılan imalar sıralanmıştı. İkinci sayfanın sonunda iki fotoğraf daha vardı: biri benimki, diğeri Cee-Cee'ninkiydi. İsimlerimizle birlikte.

Hiçbir ayrıntıyı atlamamıştın. Beni bile.

"O gazeteyi ya satın al ya da yerine geri koy, hanımefendi. Burası kütüphane değil."

Başımı kaldırdığımda kirli sakallı, yanakları rüzgârdan yanmış bir adamın bana öfkeyle baktığını gördüm. Gazeteyi kapayıp gazeteliğe attım. Beni tanımamış gibi görünmesine rahatlamayacak kadar uyuşmuştum. Ama yarın tanırdı.

Yarına kadar herkes beni tanıyacaktı.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(81-83. sayfalar)

18 Aralık 1941
New York, New York

Haziranda düğün olmayacaktı.

Teddy'nin ailesi bunu resmî olarak bildirmişti ve *Weekly Review*'un babamla ilgili açıklamaları karşısındaki şaşkınlıklarını ve hayal kırıklıklarını ifade etmişlerdi. Başka bir kârlı evlilik anlaşması için vakit kaybetmeyeceklerini düşünüyordum. Ne de olsa itibarlarının kurtarılması söz konusuydu ve oğullarının benimle kısa süren ama talihsiz nişanlılığını unutturmanın en iyi yolu onu tercihen soyuna Yahudi kanı karışmamış, lekesiz bir gelinle evlendirmekti.

Ama benim itibarımı kurtarmanın bir yolu yoktu.

Ben düğününden önce ortada bırakılan gelin adayıydım, aileme sürülen leke göz önünde bulundurulduğunda artık değersizdim ve günahlarım göz önünde tutulduğunda da bu adil görünüyordu. Kıymetten düşmem, üzerinden pazarlık edilen bir mal olmaktan çıkmam aslında iyi bir şeydi ama bu beni tuhaf bir şekilde görünmez kılmıştı. Babam Boston'dan döndüğünden beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Epey meşguldü, hızlı bir düşüşe geçen ticari girişimlerini kurtarmaya çalışıyordu. Bir anda göz önünde olmanın onu dürtüsel hareket etmekten alıkoyduğunu düşünüyordum. Aksi hâlde, muhtemelen beni de anneme yaptığı gibi Tanrı'nın unuttuğu bir yere sepetlerdi.

Senin bu küçük, aşağılık ifşan hiç olmazsa o bakımdan beni korumuştu.

Birkaç gün sürdü ama eninde sonunda en korkunç ayrıntılar savaş haberlerinin önüne geçti. Şimdi elbette ki diğer gazeteler de bu haberi yazıyordu. Bu iddiaları ilk ortaya atan sen olduğun için kim bilir nasıl gururlanıyordun.

Babamın düşmanları zil takıp oynuyor ve şampanya içiyordu. Babam gazeteye hakaret davası açmak istedi fakat avukatları onu bu olayın yargıya taşınması hâlinde hiçbir zaman unutulmayacağı konusunda uyardı. Üstelik öyle bir durumda, herkesin önünde yeminli ifade vermesi ve bazı rahatsız edici soruları yanıtlaması gerekirdi. Avukatlara göre, bu asılsız iddiaları şiddetle yalanlayıp konunun kendiliğinden kapanmasını beklemek daha akıllıca olurdu.

Dolayısıyla şimdilik hepimiz teyakkuzdaydık. Telefon gece gündüz susmuyordu, gazeteciler evin önünde kamp kurmuştu, kapıdan girip çıkan herkesin üzerine çullanmayı bekledikleri için hepimizi ev hapsine mahkûm etmişlerdi. Ben olanları umursamaktan çoktan vazgeçmiştim ama Cee-Cee'nin arkadaşları öğle yemeklerini, beş çaylarını ve oyun günlerini iptal etmek için bahaneler bulurken, o öfkeyle kızgınlık arasında gidip geliyordu. Her zamanki Noel davetiyeleri gelmemişti ve birkaç kadın kulübü Cee-Cee'nin üyelikten ayrılmasını talep etmişti. Onu anlıyormuş gibi görünmek isterdim ama bunu yapamadım. İkide bir aklıma gelen bir atasözü vardı: Ne ekersen onu biçersin.

Cee-Cee'nin çocukları için gerçekten üzülüyordum. Okuldan alınmışlardı, haftada üç gün eve mutfak kapısından girip çıkan bir öğretmen ordusuna teslim edilmişlerdi. Görünüşe göre bir haini aramıza sokarak herkesin hayatını allak bullak etmiştim.

Zavallı Dickey herkesten daha fazla zorlanıyor gibiydi, koridorda ya da merdivende rastladığımızda benden gözlerini kaçırıyordu. Sanırım o gece mektubumu iletmekle görevlendirildiğine içerliyordu, ne de olsa farkında olmadan ailesinin

mahvına neden olmuştu. O mektupta yazanların şu anda olup bitenlerle hiçbir ilgisinin olmadığını ona açıklayabilmek isterdim. Zaten olan olmuştu ve bunu sen yapmıştın. Fakat Cee-Cee çocuklarıyla konuşmamı yasaklamıştı. Bu o kadar da korkunç bir şey değildi: Zaten Dickey'den başka hiçbiri beni umursamıyordu. Ama Dickey'nin sevgisini kaybettiğime üzgündüm. Öyle tatlı, öyle art niyetsiz bir çocuktu ki. Hepimizden bambaşkaydı.

Şimdilik doğru ânı kollamayı ve işlerimi düzene koymayı planlıyordum. Bir yerde kök salmalıydım, kendime bir hayat kurmalıydım. O hayat neye benzerdi bilmiyordum. Senin dışında hiçbir planım yoktu. Buna ihtiyaç duyacağımı hayal etmemiştim. Benim hatam.

Ara sıra beni düşünüyor musun diye merak ediyordum. Gözlerini kapadığında hâlâ yüzümü görüyor musun, sesimi duyuyor musun, dokunuşlarımı hissediyor musun diye. Yoksa şimdiden geçmişinin bir parçası mı olmuştum? Kısaca yolunun kesiştiği bir gölge, cismini yitirmiş bulanık bir hayal miydim?

Senden kurtulmam ne kadar sürerdi ve senden kurtulduğumda ne hissederdim? Bunu hayal dahi edemiyordum, yüreğime baktığımda seni orada bulamamayı. Bir parçam oyulmuş gibiydi, ki sanırım tam olarak öyle olmuştu.

Belki de kendimi şanslı saymalıydım, işler daha fazla ilerlemeden kim olduğunu öğrenmek içimi rahatlatmalıydı. Ama hayır, seni o kadar kolay unutabileceğimi sanmıyordum.

BELLE'E DAİR PİŞMANLIĞIM
(93-95. sayfalar)

31 Aralık 1953
Londra, İngiltere

Bir yıl daha bitiyor, aşağı yukarı bir saat sonra yeni yıla gireceğiz.

Son sözümüzü yazmak ve bu üzücü işi bitirmek için sanırım doğru bir zaman. Yazmaya başladığımda duygusal bir boşalma yaşamayı umuyordum. Gerçi belki şeytan çıkarma tabiri başarmayı umduğum şeyi daha iyi tanımlayabilir. Kendi günahlarımdan ve seninkilerden arınmaktı maksadım.

Birkaç sayfa karalarım ve nihayet biter diye düşünmüştüm. Kanamam durana kadar kanımın akmasına izin verirdim. Senden kurtulana kadar. O kadar basit olduğunu düşünmek ne aptallıkmış. Yine de söyleyecek birkaç sözüm daha var.

Birleşik Devletler'den ayrılmamdan kısa süre sonra *Review*'da yayımlanan haberle başlayacağım. O hikâyeden, yayımlanmasından neredeyse iki yıl sonra tamamen tesadüfen haberimin olduğunu da eklemeliyim. Bu hikâye benim bildiğim bazı gerçekleri içerdiği için onda benim parmağım olduğunu düşündüğüne şüphem yok ama altındaki ismin benimki olmadığı herkesçe biliniyor. O gün, benim evimde sana bir söz vermiştim –meğer o seni son görüşümmüş– ve bunu yinelemeyeceğim. Tüm paylaştıklarımızdan sonra, beni biraz tanıdıysan kendimi temize çıkarmaya çalışmamın bir anlamı yok.

Şimdi yalnızca hiçbir şeyi eksik bırakmamak adına yazımdaki bazı göze batan boşlukları doldurmaya ve seni kaybettiğimden beri yaşadığım hayat suretini anlatmaya gayret edeceğim.

Bir kere evlendim. Adı Laura'ydı. Kehribar gözlü, koyu kumral saçlı bir kadındı. Sana benziyordu ama sen değildi ve bu yüzden onu affedemedim. Gittiği gece ona da söylediğim gibi benim ona verdiklerimden daha iyisine layıktı. Mutlu olmayı ve birini mutlu etmeyi hak ediyordu ama o kişi ben olamazdım.

Senin yüzünden.

St. Regis'teki o ilk gece aklıma girdin ve orada başka kimseye yer bırakmadın. Aramızdaki okyanusa rağmen, hayalet bir uzvun sızısı gibi seni hissetmeye hep devam ettim. Bir süreliğine savaşla ve işimle oyalandım. Anlatılması gereken hikâyeler, ortaya çıkarılması gereken vahşetler vardı, dünya onları görmek istese de istemese de. Açlık, gaz odaları, fırınlar. Kül olan insanlar. Derken kampların özgürleşmesi. Birileri bunları anlatmalıydı, böylece dünya onları öğrenebilir ve bir daha tekrarlanmasına izin vermezdi. Ama savaştan sonra dayanılmaz bir sessizlik oldu, mermilerle ve savaş meydanlarıyla hiçbir ilgisi olmayan yaralarla dolu bir boşluk.

Sonra ansızın Laura hayatıma girdi, bir akşam yemeğinde geçip karşıma oturdu. Bana ikinci bir şans vadeden bir hayaletti. Dört hafta sonra evlendik. Ardında bıraktığın yaraları dağlamak için bu ilişkiyi yürütmek istedim. Ama ona her baktığımda o yaraların bir bıçakla kanırtıldığını ve yeniden kanamaya başladığını hissettim. O, evliliğimizi neden yürütemediğimizi hiçbir zaman öğrenmedi. Senin adını hiç duymadı, varlığından bile habersizdi ama sen hep aramızdaydın. Diğer kadın.

Hayatımdaki *tek* kadın.

Bir keresinde, bir çılgınlık ânında ve belki de bana yaramayacak kadar fazla cin içtiğim bir gece az kalsın seni aramaya geliyordum. Bir kere daha yüzünü görürsem hayatımda tertemiz bir sayfa açarım sandım. Anılar odamı mühürleyip

sonunda yaşamaya başlayabilirdim. Sabaha tabii ki hatamı anladım. Ya da belki de cinim bitti. Hatırlayamıyorum.

Bunun yerine, kendimi zorlayarak daktilomun başına geçtim ve savaşla ilgili iki tane kitap yazdım. İkisi de başarıya ulaştı, birkaç tane saygın ödül kazandım ama soğuk ve ciddi şeylerdi. Ruhsuz, akademik otopsilerdi. Onlardan nefret ettim.

Savaş beni yormuştu, taktikleri, mekanikleri ve politikaları. Ben canlı bir şey yazmak istiyordum, nabzı atan bir şey. Ama bir türlü işe koyulamıyordum. Kaç kere başlamayı denedim, kaç sayfayı buruşturup attım. Haftalar boyunca çöp sepetlerim doldu taştı, benimle âdeta alay ettiler. Sonra bir gece karanlıkta uyandım ve sen oradaydın, o hayalet uzvun sızısı intikam alma arzusuyla zonkluyordu. Aradığım nabız oydu.

Kelimeler zehir gibi saçıldı. Bizim hikâyemiz. Ne yazık ki bu mutlu biten bir hikâye değil, Belle. Aslında bir sonu bile yok, sadece şu birkaç acı satırdan ibaret. Dolayısıyla eski yıl bitip yenisi başlarken bizim kahrolası hikâyemizi bitiriyorum. Sanırım onu ciltleyeceğim ve sana armağan edeceğim. Bir hatıra ya da ganimet olarak. Buna karar vermeyi sana bırakıyorum.

Sırası gelmişken, ara sıra kendimi o valizi düşünürken buluyorum. Biri onu kullanmış mıdır yoksa bir tavan arasına veya bir bodrum katına mı kaldırmıştır diye merak ediyorum. İçindeki eşyaların hâlâ duruyor mudur? Ama önemi yok. Aradan geçen bunca yıldan sonra nasıl olabilir?

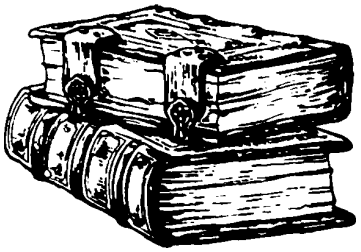
Yine de gerçekten merak ediyorum.

–H

Ayışığı Kitaplığı

ON ÜÇ

ASHLYN

En sevdiğimiz kitaplara karşı bir düşkünlüğümüz olur. Dokularına, kokularına ve seslerine, bizde canlandırdıkları hatıralara. Öyle ki sonunda bizim için canlı, nefes alan varlıklara dönüşürler.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

21 Ekim 1984
Rye, New Hampshire

Ashlyn kollarını vücuduna sıkıca dolayarak limandan esen rüzgârdan korunmaya çalıştı. Ethan *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ı kapayıp aralarındaki sehpaya koyduğunda hafifçe hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. Bir filmin sonuna gelmiş gibiydiler, ekranda yazılar akıyordu ve kimsenin sonsuza kadar mutlu yaşamadığı anlaşılmıştı. Ashlyn elbette bunu önceden biliyordu, buna rağmen nedense bir yanlışlık, henüz bitmeyen bir şeyler olduğu hissini üzerinden atamıyordu.

"Hepsinin bu kadar olduğuna inanamıyorum."

"En azından Hemi için öyleymiş," diye yanıtladı Ethan. "İstersen Belle'in kitabının sonunu okuyabiliriz."

Ashlyn başını iki yana salladı. "Hayır. Şimdi değil. Sonuçta onun da nasıl bittiğini az çok biliyoruz."

Ethan kaşlarını çattı. "Üzgün görünüyorsun."

"Biraz öyleyim. Sanırım ucu açık kalan her şeyin güzel bir fiyonkla bağlandığı kitaplara alışığım. Bunun keman ezgileriyle bitmediğini biliyordum ama nedense bana yarım kalmış gibi geldi. Her şeye rağmen, onu sevmekten hiç vazgeçmemiş."

"Belli ki ondan nefret etmekten de vazgeçmemiş."

"Ondan nefret etmedi, Ethan."

"*Sen* bunu nasıl tanımlardın?"

"Çaresizdi," dedi Ashlyn usulca. "Kalbi kırılmıştı. Kaybettiği biri için yas tutuyordu. Belle de öyle. Ama birbirlerinden nefret ediyormuş gibi rol yapıyorlardı çünkü böylesi daha güvenliydi, onlara kendilerini daha güçlü hissettiriyordu."

Ethan omzunu silkti. "Olabilir. Ama Belle'in sözleştikleri yere gelmemesi gerçekten acımasızlık. En azından gelmeyeceğini haber verebilirdi. Adamı tek laf etmeden terk etmiş. Onu ortada bırakmış."

Bu yanıt Ashlyn'i şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı. Hafiften sürtüşmeye başlamışlardı, elle tutulur bir şey yoktu ama ikisi de farkında olmadan hikâyeye kendilerini kaptırmışlardı ve kendi cinsiyet rollerini üstlenmişlerdi. İstemeden taraflarını seçmişlerdi.

"Onu ortada bırakmadı, Ethan. Ona bir mektup yolladı, muhtemelen ona geleceğini bildirmek için. Biri birini terk ettiyse o da Hemi'ydi. Onun boş dairesine girdiğinde Belle'in neler hissettiğini hayal edebiliyor musun?"

"Sanırım bir tren istasyonunda tek başına bırakılmış bir adam ne hissederse bir benzeridir. Ayrıca o mektupta ne yazdığını bilmiyoruz. *Sadece* Belle'in ima ettiklerini biliyoruz. Ama bildiğimiz bir şey var ki o da Hemi'nin onu okuduktan sonraki tepkisi. Doğruca cin şişesine gitti ve keyfinden bir tek atmadığı açıkça belli oluyor. Ortadan kaybolduğu için onu suçlayabilir

miyim bilmiyorum. Belle haftalarca işi ağırdan almış. Hemi ona kaç defa daha güvenebilirdi? Bir noktada bitirmen gerekir. Sence de öyle değil mi?"

"Olabilir. Ama aklıma yatmayan şeyler var. Kendin söyledin; mektupta ne yazdığını bilmiyoruz. Hemi'nin tepkisine bakarak onun bir ayrılık mektubu olduğunu varsaydık. Peki Belle ona yol verdiyse neden dairesine geldi? Hemi'nin orada onu beklediğini sandığı yazdıklarından açıkça anlaşılıyor."

"Bu iddia iki taraf için de geçerli. Sence Hemi, Belle'in geleceğine ve her şeyin unutulacağına gerçekten inansaydı ortadan kaybolur muydu? Tek mantıklı açıklama o mektubun kibar bir veda notu olması."

"Sonra da Belle'den intikam almak için haberi mi yayımlattı?"

Ethan iç çekti. "Bunun doğru bir şey olduğunu söylemiyorum ama o noktada kaybedecek neyi vardı?"

"Haberin yayımlanmasıyla bir ilgisi olduğunu reddediyor."

Ethan başıyla onayladı ama ikna olmuşa benzemiyordu. "Öyle. Ama ikisi de doğru olamaz, değil mi? İnsanlar tarihi yeniden yazar, Ashlyn. Genellikle başkalarını suçlayarak kendilerini aklarlar. Bizim okuduğumuzun da böyle bir şey olduğuna eminim. İki kişi çirkin ayrılıklarından sonra kendilerini temize çıkarmaya çalışıyor."

Ashlyn başını arkaya atıp rüzgârın bulutları dağıtmasını izledi. Ethan haklı olabilirdi. Belki ikisi de suçluydu ve hikâyelerini yeniden yazarak kendilerini aklamayı ummuşlardı. Zamanla kendi hikâyelerine inanmaya başlamış bile olabilirlerdi. Yeterince sık tekrarlanan bir yalan sonunda gerçeğe dönüşürdü. Bunu ona Daniel öğretmişti. Öte yandan Belle'le Hemi'nin hikâyelerindeki çelişkiler şüphe uyandırmaya devam ediyordu.

Ashlyn, Ethan'a dik dik baktı, onun görüşünü kabul etmeye henüz hazır değildi. "Sence Hemi birine kötülük olsun diye sözünden dönecek bir adam mıydı?"

Ethan dirseklerini korkuluklara dayayarak limana doğru baktı. "Normal şartlar altında, hayır. Ama Goldie en doğru zamanda ona bir avuç dolusu para teklif etti ve Hemi, yahut namıdiğer Steven Schwab onun teklifini kabul etmiş gibi görünüyor."

Ashlyn bunu kabullenmeyi hiç istemese de Ethan haklıydı. Hemi'nin kendince sebepleri vardı ve onunla Steven Schwab'ın aynı kişi olduğuna dair kanıtları görmezden gelmek zordu. "Birkaç gün önce Ruth'u arayıp o hikâyeyi bulmasını rica ettim. Ne yazık ki *Review*'dan geriye fazla bir şey kalmamış. Gazete 1946'da kapanmış ama belki bizim haber bir yerlerde bir mikrofilmdedir."

"Sonra ne olacak? Diyelim ki hikâyeyi bulduk. Neyi kanıtlayacağız? Dahası herhangi bir şeyi kanıtlamaya neden *ihtiyaç duyuyoruz*? Gerçek şu ki kimin kime ne yaptığından asla kesin surette emin olamayız, zaten bir önemi de yok. Gerçeği öğrensek de öğrenmesek de bir şey değişmeyecek. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama bence yolun sonuna geldiğimizi kabullenmenin vaktidir."

Ashlyn isteksizce başını sallayarak onu onayladı. "Atladığımız bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Birbirlerini seviyorlardı. Birlikte olmak için her şeyden vazgeçecek kadar. Sonra bir şey ters gitti. Ters gitmemesi gereken bir şey. İkisinin de bu kadar kırgın olması sana garip gelmiyor mu? *İkisinin* de *gerçek* kurbanın kendisi olduğuna inanması?"

Ethan gözlerini devirdi. "İki tarafın da asıl mağdurun kendisi olduğunu *düşünmediği* ayrılmış bir çift tanıyor musun? Bana sorarsan ikisi de kusurlarını gizliyor."

"Buna inanmıyorum," diye karşı çıktı Ashlyn. "Gerçekleri çarpıttıklarına inanmıyorum. Bence yazdıklarına kelimesi kelimesine inanıyorlardı."

"Bir şeyin doğru olmasını istemek onu doğru yapmaz, Ashlyn."

"Biliyorum."

"Sahi mi?"

"Evet. Ama bunun benim doğru olmasını istememle bir ilgisi yok, Ethan. Zaten doğru. Kesinlikle eminim."

Ethan ona dikkatle baktı. "Demek eminsin?"

Ashlyn, emin olduğunu haykırmamak için kendini zor tutarak dudağını ısırdı. Tabii *neden* o kadar emin olduğunu söylememek için de. Ethan bunu anlamazdı. Fakat ona her şeyi anlatmadığı sürece anlamasını nasıl bekleyebilirdi ki zaten?

Ethan pürdikkat onu izleyerek bir cevap bekliyordu. "Ashlyn?"

Ashlyn birasına uzanıp büyük bir yudum aldı. Bunu ciddi ciddi düşünüyor muydu? Sırf haklılığını kanıtlamak için Daniel'la bile paylaşmadığı bir sırrı Ethan'a açıklar mıydı? Aralarında yeni yeni filizlenen şey her neyse, onu tehlikeye atar mıydı?

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye mırıldandı. "Biraz tuhaf bir şey? Aslında *bayağı* tuhaf."

Ethan konunun değişeceğini tahmin etmiş gibi dikleşti. "Tabii."

"Benim bir yeteneğim var. Özel bir şey. Literatürde bir adı da var: Psikometri. Çoğu insan uydurma olduğuna inanır ama gerçek. En azından benim için." Devam etmeden önce tekrar birasını yudumladı. "Bazı şeyleri *hissedebiliyorum*. Ben onları yankılar olarak adlandırıyorum."

Ethan'ın kaşları çatılmıştı, belli ki kafası karışmıştı. "Yankılar mı?"

"Bir şeye dokunduğunda sende bıraktıkları izler. Senin, benim, hepimizin yankıları var. Dokunduğumuz her şeyde kendimizden bir parça bırakıyoruz. Bir kalıntı gibi. Bir cisme dokunurken duygularımız ne kadar kuvvetliyse yankılar da o kadar kuvvetli oluyor. Ve ben onları okuyabiliyorum. Ellerimle. Hatta sanırım bütün varlığımla. En azından ben öyle hissediyorum."

Ashlyn sustu ve nefesini tutarak Ethan'ın tepkisini ölçmeye çalıştı. Onun bundan bir mana çıkarmaya çalıştığını görebiliyordu. Ethan akademik tarafıyla duyduklarını tartıyordu.

Sonunda kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Dokunduğun her şeyde bu yankıların olduğunu mu söylüyorsun?"

Ashlyn bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı. Soru sorması iyiye işaretti. "Hayır, her şeyde değil. Ya da benim için değil. Ben yalnızca kitaplarınkini hissedebiliyorum."

"Kitaplar."

"Evet."

Ethan duyduklarını sindirmeye çalışırken onu ifadesiz gözlerle süzdü. "Şu işe bak ki bir kitabevin var."

"Ne tesadüf, değil mi?"

"Sen bunu nasıl... Ne zaman..." Duraksadı ve başını iki yana salladı. "Ne soracağımı bile bilmiyorum. Kim bilir nasıl bir şeydir? Her gün sabahtan akşama kadar seninle konuşan kitapların arasında olmak. Kendi düşüncelerini nasıl duyuyorsun?"

Ashlyn bu tanımlamaya gülmekten kendini alamadı. "Öyle bir şey değil. Kelimelerden söz etmiyorum. Bu bir his, minik titreşimler gibi hissedilen duygular. Ama sadece bir kitaba dokunduğumda oluyor. O kitabın sahibinin onu nasıl duygularla okuduğunu hissedebiliyorum. Veya mevcut durumda, yazarların onları hangi duygularla yazdığını. Dolayısıyla Hemi'yle Belle'in arasında başka bir şeyler olduğundan eminim. Çünkü kitaplara dokunduğumda bunu hissedebiliyorum. İkisi de ihanete uğradığını hissediyor ve birbirlerini kaybettikleri için acı çekiyorlar. İkisi de diğerinin onu sırtından bıçakladığına emin."

Ethan belli ki bunlara bir mana vermekte zorlanarak başını salladı. "Özür dilerim. Hâlâ anlattıklarını idrak etmeye çalışıyorum. Belle'in duygularını parmaklarınla okuyabildiğini söyledin. Hemi'ninkileri de. Hem de bunca yıl sonra. Bu nasıl olabilir?"

Ashlyn omzunu silkti. "Bilmiyorum. Ama bu kitaplar şimdiye kadar rastladıklarımdan farklı. İki tarafın hisleri de çok güçlü ve çok benzer. Aynadaki bir yansıma gibi, bire bir aynılar. Sana çılgınca geldiğini biliyorum ama belki de bunu biraz saplantı hâline getirdim. Romantik hayaller kurduğumu sanma. Onu iliklerime kadar hissettim. İkisinin de ihanete uğradığını hissetmek için bir nedenleri vardı. Bunu kitaplara ilk dokunduğumda hissettim ve *hâlâ* hissediyorum."

Ethan duyduklarını düşünür gibi bir süre sessiz kalmasına rağmen tüm bunları mantıksız bulduğuyla ilgili bir tepki vermeyince Ashlyn biraz rahatladı. "Bunu her zaman yapabiliyor muydun?" diye sordu Ethan sonunda.

"On iki yaşındayken başladı. Önce herkeste olan bir şey sandım. Sonra bu konuyu biraz araştırdım." Ashlyn elindeki bira şişesine baktı ve ıslanan etiketini başparmağıyla kazıdı. "Sonunda biraz acayip biri olduğum ortaya çıktı."

"Ya da sadece farkındalığın çoğuna göre daha yüksektir."

Ashlyn bir gözünü kısarak ona baktı. "Bunu tuhaf bulmuyor musun?"

"Ah, *hem de nasıl.* Ama aynı zamanda müthiş bir şey."

Ashlyn birden ağlayacak gibi oldu, boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim."

"Sana tuhaf olduğunu söylediğim için mi?"

"Beni ciddiye aldığın için." Ashlyn gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı. "Bu konuyu pek açmam. Hatta hiç dile getirmem. Anneme söylediğimde kimseye tek kelime etmemem için bana yemin verdirdi. Özellikle de babama. Duysa kesin şeytanın işi derdi. Sadece Frank Atwater'a söyledim, kitabevinin eski sahibine. Şimdi de sana söylüyorum işte."

Ethan onun yanına geldi ve bir an yan yana durarak limanın gümüşi yüzeyine yakın uçan bir çift martıyı izlediler. Su alçalıyordu, birkaç saat sonra ardında açık gri bir çamur

deryası bırakarak tamamen çekilirdi ve aç martılarla diğer deniz kuşlarına bol çeşitli bir açık büfe sunardı.

"Daniel'a söylemedin mi?" diye sordu Ethan sonunda.

"Bu konuda ona güvenemezdim, ona bana karşı kullanacağı bir silah vermekten farksız olurdu."

Ethan onu düşünceli gözlerle süzdü. "Ama bana güvendin, öyle mi?"

"Evet."

"Beni yanlış anlama, söylediğine memnunum. Ama neden?"

Ashlyn birden utanarak başını eğdi. "O ilk gece, ailenin geçmişiyle ilgilenmediğini söylemiştin. Buna rağmen senin bilgilerinden yararlanmama sesini çıkarmadın. Tüm sorularımı sabırla cevapladın. Sanırım bunun benim için neden bu kadar şahsi bir mesele olduğunu anlamanı istedim."

Ethan korkuluğu tutan ellerine baktı ve esinti alnındaki saçları arkaya savururken bir süreliğine sessizliğe gömüldü. "Daha önce..." dedi sonunda ve biraz mahcup bir tavırla. "Duygularını hafife aldığımı düşünme. Bu hikâyelere neden bu kadar kapıldığını şimdi anlıyorum. Benim açımdansa durum biraz farklı. Bu işe nasıl bulaştığımı bile bilmiyorum. Şu anda yukarıda yazı yazıyor olmalıydım. Hiç değilse finaller üzerinde çalışmalıydım. Oysa ben bir tür romantik polisiyeye gırtlağıma kadar batmış durumdayım ve kendimi nasıl burada bulduğuma dair en ufak bir fikrim yok. Seni görmem için bir bahane yaratması dışında."

Son cümlesi Ashlyn'i hazırlıksız yakaladı. "Bir bahaneye ihtiyacın olduğunu mu düşündün?"

"Yok muydu?"

Bu sorunun üzerine Ashlyn'in yanakları yine kızardı. "En başta. Belki."

Ethan elini uzatıp bir tutam saçını gözünün önünden çekti. "Ya şimdi?"

Ona yaslanmak, kollarında erimek ve onunkine değen dudaklarına teslim olmak Ashlyn'e dünyanın en doğal şeyi gibi geldi. Doğaldı ve bir o kadar korkutucuydu. Bir şeye teslim olmayalı, bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şimdi bir tek dokunuşla tüm o inkâr edilmiş duygularla dolup taşmaya başlamıştı. Uzun zaman önce bırakılan bir dansın adımları gibiydiler. Ethan'ın saçlarının arasında gezinen elleri, yanağını ısıtan boğuk nefesi, aralarındaki tüm engellerin bir bir yıkılışının baş döndürücü farkındalığı.

Hep böyle başlar. Tam böyle.

Kafasının içinde tehlike çanları çalmaya başladığında Ashlyn kaskatı kesildi. Başka bir öpücüğe ve sonrasında olanlara dair anıları depreşti. Sevilmeye o kadar muhtaçtı ki ona kendini korumayı unutacak kadar kapılmıştı. Şimdi de aynı hatayı tekrarlamak üzereydi.

Ethan, Ashlyn'in kaygılarını hissetmiş gibi onu öpmeyi bıraktı ve bir adım geriledi. Tereddütlü ve biraz sersemlemiş gibi görünüyordu. "Yavaş gitmekle ilgili bir şeyler söylediğimizi hatırlıyorum. Özür dilemeli miyim?"

Ashlyn de sersemlemişti, üzüntüyle karışık bir rahatlamayla Ethan'a baktı. "Pişman mısın?"

"Hayır. Ama senin de olmamanı istiyorum."

Ashlyn parmaklarıyla dudaklarına dokundu, Ethan'ın dudaklarının sıcak ve tatlı dokunuşlarını hatırladı. Pişman değildi ama biraz önce olanların ikisi için de iyi bir fikir olduğundan pek emin değildi.

"Ethan..."

Ethan ellerini indirdi ve geri çekildi. "Biliyorum."

Ashlyn az daha ona elini uzatıyordu ama bunun karışık mesajlar göndermek olacağına karar verdi. "Demin olanlardan pişman değilim. Aslında, bir taraftan neden bu kadar uzun sürdüğüne şaşırıyorum. Fakat emin olmadığım..."

Ethan elini kaldırdı. "Önemli değil. Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ama Daniel'dan sonra hiç kimse olmamasının bir nedeni var. Aslında birçok nedeni var. Yalnız olmam daha iyi."

"Bunu bilemezsin. Yani kimse olmadıysa nereden bileceksin ki?"

"Ama *biliyorum*, Ethan. Duygusal yüklerim çok fazla. İnan, *çok ağır* yüklerden söz ediyorum. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Ethan korkuluklardan aşağı baktı, omuzlarını kulaklarına doğru çekmişti. "Sana evlenme teklif etmiyorum, Ashlyn. Sadece kapıyı açık tutmanı istiyorum. Bir de ara sıra o yükleri taşımana yardım etmeme izin vermeni. Sana baskı yapmayacağım. Baskı yok. Zorlama yok." Ashlyn'in eline uzandı. "Bana bir cevap vermen bile gerekmez. Sadece bana zaman tanı. Hemen arkanı dönüp gitme ki bir şansımız olabilsin."

Ev telefonunun boğuk zili ansızın sessizliği bozdu. Ethan öfkeyle homurdanarak Ashlyn'in elini bıraktı. "Buna bakmalıyım. Profesörlerden birinin eşi doğum yapmak üzere ve gerekirse birkaç günlüğüne derslerine girmeyi teklif etmiştim. Bu gece arayacağını söylemişti."

"Sen git," dedi Ashlyn bir cevap vermek zorunda kalmadığı için rahatlayarak. "Birazdan gelirim."

"Ben içerideyken gizlice verandanın basamaklarını inip kaçmazsın, değil mi? Döndüğümde burada olursun?"

Ashlyn ona sırıttı. "Birazdan içeri gelirim. Sen telefona bak."

Ethan'ın kanatlı kapıdan eve girip gözden kaybolmasını izledi, sonra mutfağın ışığı yandı. Ashlyn boş şişeleri toplayıp şezlongları düzelterek bir süre oyalandı. İçeri girmeden önce demin olanları sindirmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Ethan'ı hayatına almaya *hazır* mıydı? Yeniden sevme ve kaybetme riskini göze almaya? Bunu hayal etmediğini söylerse yalan olurdu. Ethan'ın çalışma odasındaki o ilk tuhaf andan, aralarındaki o ilk kıvılcımdan beri bunu hayal etmişti. Ama

sonra hiçbir şey olmamıştı. İlişkileri bir tür ortaklığa dönüşmüştü, bir flörtten çok iş birliğine. Ashlyn böylesinin herkes için daha iyi olduğuna kendini ikna etmişti.

Şimdiyse birdenbire işler kızışmıştı. Bir kapı açıp onu içeri almıştı ve Daniel'la bile paylaşmadığı bir yanını onunla paylaşmıştı. Çünkü Ethan'a güvenmişti. Ama güven tehlikeli bir şeydi. Aşk da öyle. Ashlyn frene basmadığı sürece gidişat o yöndeydi. Yeniden gözünü karartmaya hazır mıydı? Kendi için kurduğu küçük ama güvenli dünyayı altüst etme gücünü birine vermeye?

Düşünülmesi gereken bir şey daha vardı. Hissettikleri şeyin ikisinin de o kitaplarla haşır neşir olmasının ikincil bir sonucu olması ihtimali. Sırf Belle'le Hemi'nin hikâyesine kendilerini fazla kaptırdıkları için parladığı kadar hızlı sönmesi muhtemel hislere kapılmış olabilirler miydi?

Ashlyn'in bunlara verecek cevabı yoktu ama güneş batmak üzereydi ve hava hızla soğuyordu. Limandan esen sert rüzgârda yanakları buz kesmişti. Korkuluktan uzaklaşmıştı ki verandanın kapısının açıldığını duydu. Arkasını döndüğünde kapıda Ethan'ın silüetini gördü. Ashlyn, Ethan'ın ona bir haber vermesini bekledi ama o gölgede kalan yüzüyle orada öylece durmaya devam etti.

"Eee, kız mı erkek mi?"

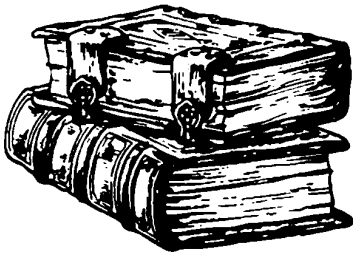
"Hiçbiri. Arayan Zachary'ydi."

Ashlyn bu ismi duyunca heyecanlandı. "Evet?"

"Marian hayattaymış, sağlığı yerindeymiş ve onca yer dururken Massachusetts'te yaşıyormuş."

ON DÖRT

ASHLYN

Hayatımın en mutlu anlarında elimi kitaplarıma uzattım. Hayatımın en kederli zamanlarında kitaplarım bana ellerini uzattı.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

25 Ekim 1984
Rye, New Hampshire

Ashlyn oraya gelirken aldığı ıstakozlu sandviçlerle patates kızartmalarını paketinden çıkarırken Ethan iki bira açtı. Ethan birlikte akşam yemeği yemeyi teklif ettiğinde Ashlyn bayağı şaşırmıştı. O hafta iki kere konuşmuşlardı. Profesörün bebeği doğduğu için Ethan'ın dersleri bir kat daha artmıştı. Ders vermediğinde de masasından kalkmadan editörüne söz verdiği bölümleri yetiştirmeye çalışıyordu.

Pazar günkü konuşmalarından sonra Ashlyn'e biraz alan tanımaya karar vermiş de olabilirdi. Öpüşme konusunun iki telefon konuşmasında da açılmaması Ashlyn'i rahatlatmıştı. Onun yerine Zachary'nin Marian'ı arayıp yeğeninin oğlundan

gelen mesajı iletmeyi kabul etmesinin üzerinden günler geçmiş olmasına odaklanmışlardı.

Dört gün.

Bu pek de iyiye işaret değildi. Görünüşe göre Marian ailesiyle tekrar bağlantı kurmakla ilgilenmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Zachary, Marian'ın Ethan'ı aramasına pek ihtimal vermediğini ona açıkça belirtmişti çünkü annesi kendinden bahsetmekten kaçınan biriydi. Ashlyn yine de Marian'ın Richard Hillard'a olan sevgisinin ağır basmasını ümit etmişti. Ama bu konuya fazla iyimser baktığı ortaya çıkmıştı. Bir hafta beklemeye ve havlu atmadan önce bir kez daha şanslarını denemeye karar vermişlerdi. Sonrasında kadına askıntı olmak dışında pek bir seçenekleri kalmıyordu.

Ethan ona bir bira verdikten sonra yanından elini uzatıp bir patates kızartması aldı. "Bülten nasıl gidiyor?"

Ashlyn zaferle birasını kaldırdı. "Bitti ve bu sabah matbaanın yolunu tuttu. Biraz yalvarmam gerekti ama onları Şükran Günü'nden önce almam gerek. Senin yeni sınıfların ne âlemde? Dönemin ortasında derslerine girmeye başlaman tuhaf olmadı mı?"

Ethan bir patates kızartması ve arkasından bir soğan halkası aldı. "Evet, biraz. Üniversite öğrencileri koca insanlar, yedek öğretmenle gevşemezler sanmıştım ama hiç de öyle değilmiş." Ashlyn'in paketten yeni çıkardığı ıstakozlu sandviçlere göz atmak için duraksadı. "Nefis görünüyorlar. Salonda yemek istersen şömine yanıyor. İstersen mutfak tezgâhında da yiyebiliriz."

"Şömine karşısında yemek daha cazip geldi."

"Harika. Sen biralarla peçeteleri al. Ben yemekleri getireyim."

Ethan tezgâhtaki strafor paketleri alırken telefon çaldı. İkisi de taş kesildi, önce telefona, sonra birbirlerine baktılar.

Ethan ahizeyi kaldırdığında Ashlyn nefesini tutarak umdukları kişinin aradığına dair bir işaret bekledi.

"Evet. Teşekkür ederim. Ben Ethan."

Bir süre sessiz kalarak dinledi, sonra bakışları Ashlyn'e kaydı ve başını onaylar gibi salladı. Az sonra telefonu hoparlöre aldı ve ahizeyi tezgâhın üzerine koydu. Tıpkı Hemi'nin tarif ettiği gibi kısık ve boğuk bir kadın sesinin birden mutfağı doldurmasının üzerine Ashlyn iki eliyle ağzını kapadı.

"Oğlum sizde bazı mektuplar ve kartpostallar olduğunu söyledi. Geçmiş yıllarda babana yolladığım şeyler."

"Evet," diye yanıtladı Ethan. "Babamın çalışma odasını boşaltırken birkaç fotoğraf da buldum. Onları geri isteyebileceğinizi düşündüm."

"Evet," dedi Marian hiç tereddüt etmeden. "Tabii isterim. Babanı göremediğime üzüldüm. Yani... ölmeden evvel." Uzun bir sessizliğin ardından ekledi: "Başka bir şey buldunuz mu?"

Ethan'la Ashlyn göz göze geldi.

"Kitapları mı kastediyorsunuz?"

"Evet."

Bu kadar uzun bir sessizliği izleyen bu tek kelimelik cevap nedense bir itiraf hissi verdi. İsteksiz. Suçlu. "Evet," diye yanıtladı Ethan. "Onlar da babamın çalışma odasındaydı."

"İkisi de mi?"

"Evet."

"Sanırım onları okudunuz."

Ethan tereddüt etti ve gözleri bir kez daha Ashlyn'i buldu. Ashlyn başıyla onayladı. Yalan söylemenin bir manası yoktu. "Evet, okuduk. Ne olduklarından emin değildik."

"Okuduk derken kimi kastettin, eşin mi?" diye sordu Marian. Nedense birden ihtiyatlı bir tavır takınmıştı.

"Hayır. Evli değilim. O... benim bir arkadaşım. Aslında kitapları bulan kişi o. Onları beraber okuduk."

"Pekâlâ. Sanırım buraya gelmeniz daha iyi olur."

"Nereye?"

"Marblehead'e. Eminim sorularınız vardır. Cumartesi günü arkadaşınla birlikte gelebilir misiniz?"

Ethan, Ashlyn'e bakarak kaşlarını kaldırdı.

Ashlyn başını hevesle sallayarak onayladı. Bu durumda dükkânı yarım gün kapaması gerekirdi ama böyle bir fırsatı kaçırmasına imkân yoktu. "Öğleden sonra," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Ethan. "Öğleden sonra gelebiliriz."

"Üçte gelin, mektupları da getirin. Adresim Hathaway Yolu, 11 numara. Dünyanın bir ucunda olduğu için yanınıza iyi bir harita alın ve kendinize vakit tanıyın."

Bir *tık* sesini derin bir sessizlik takip etti. Ethan ahizeyi yerine koydu ve birbirlerine baktılar. "Vay canına," dedi Ethan sonunda. "Gerçekten aradı. Zachary onun asla aramayacağına beni inandırmıştı."

"Ürkütücü birine benziyor."

Ethan ciddiyetle başını salladı. "Evet. Gerçi onu suçlayabilir misin? Kırk yıl sonra bunlarla uğraşacağını tahmin etmemiştir."

"Doğru. Muhtemelen etmemiştir. Fark ettin mi, kitapları getirmeni söylemedi. Mektupları getir dedi ama kitaplardan bahsetmedi."

"Belki de bunca zaman sonra onları istemiyordur. Ben ister miydim bilmiyorum."

"Biz yine de götürelim," dedi Ashlyn. "Kitaplar onun."

Ethan bir bira daha almak için buzdolabına giderken başıyla onayladı. "Cumartesi günü işini ayarlayabilecek misin? Dükkân ne olacak?"

"Birde kapatır, kapıya levhamı asarım. Müşterilerim yarım gün bensiz idare edebilir."

"İyi o zaman. Yarından sonraki gün seninle bir yolculuğa çıkacağız. Bunun anlamını biliyorsun, değil mi?"

"İyi bir haritaya ihtiyacımız olduğu mu?"

"Evet, o da var. Ama aslında kitaplardan söz ediyordum. Cumartesi günü onları iade edeceksek Belle'in kitabının son sayfalarını okumak için muhtemelen bundan başka bir fırsatımız olmayacak. Ne dersin? Yemekten sonra biraz kitap okumaya var mısın?"

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(84-85. sayfalar)

19 Aralık 1941
New York, New York

Planlarımı yapmıştım. Henüz kimsenin onlardan haberi yoktu, gerçi olsaydı bile birileri beni caydırmaya çalışır mıydı, emin değilim. Artık dışlanmış biriydim, ailemin mahvının mimarıydım ve bir kadının kurallara uymak yerine tutkularının peşinden koşmasının sonucunda neler olduğunun canlı bir kanıtıydım.

Sonunda Kaliforniya'da karar kılmıştım, kuzey kıyısında yer alan Half Moon Bay adlı küçük liman kasabasında. Bilinen bir yer değildi ama içki yasağı sırasında, sisli ve kayalık kıyıları Kanadalı içki kaçakçılarının gözdesi olmuştu. İşin içindeki ironinin hoşuma gittiğini kabul etmeliyim. Orası şimdilik ailemden mümkün olduğunca uzaktı ve savaşın bitmesini beklemek için uygun bir yerdi. Yarından sonraki gün gidecektim. Kimse beni özlemeyecekti. Doğrusu ben de kimseyi özlemeyecektim. Senin dışında. Öte yandan, sen benim uydurduğum bir hayalden ibarettin.

Yine de sana bir borcum vardı. Sen ve kıymetli Goldie'in olmasa annemin kökenini, kendi köklerimi asla öğrenemezdim. Dolayısıyla bunun için, sadece bunun için sana minnettarım.

Beacon'daki Craig House'a gittim, annemin öldüğü yeri görmeye. Binaya girmedim. Aslında niyetim içeri girmekti ama son anda yapamadım. Ama orayı gözlerimle görmeliydim, bah-

çesinde yürüyüp onu hissetmeliydim. *Review*'daki fotoğrafının aynısıydı, eski moda ihtişamına rağmen kasvetli bir yerdi. Annemi orada hatırlamamaya karar verdim. Bunun yerine kendi odasında şarkılarla ve onun bana anlattığı hikâyelerle geçen öğleden sonraların hatıralarına sıkıca tutunacaktım.

Annemin sakladığı, o bana hikâyeler anlatırken baktığımız fotoğraf albümünü bulmaya çalıştım, hiç olmazsa ondan bir hatırayı yanımda götürmek istedim ama Cee-Cee onu çöpe attığını söyledi. Az eşyayla seyahat etmem belki de en iyisiydi. Hayatımın bu kısmına dair hatırlamak istediğim pek az şey vardı.

Rose Hollow'a da gitmiştim. Nedenini bilmiyorum. Mevsim yüzünden kapalıydı, atlarla eğiticileri Saratoga'ya gitmişti. Evle ahırlar ilkbahara kadar kapalı kalacaktı. Ahırı açtım ve içeri girdim, beni ilk kez öptüğün yerde durdum ve böylesine gözlerimi kör edecek ne söylediğini ve ne yaptığını anımsamaya çalıştım. Bir daha bu kadar aptallık edeceğimden değil. Bana çok şey öğrettin.

O ilk haberden sonraki hikâyeler yavaş yavaş azaldı ve basın nihayet evimizin önünde kamp kurmaktan vazgeçerek başka bir ailenin hayatını didiklemeye gitti. Kaldırımda gezinen muhabirlerin ve beni yavaşlatan rahatsız edici soruların olmaması firarımı kolaylaştıracaktı. Artık kaybedecek zamanım yoktu.

Kendim için bir gelecek yaratmalıydım, senin olmadığın bir hayat kurmalıydım. Bu, hayal ettiğim gibi bir gelecek olmayacaktı ama o veya bu şekilde seçtiğim hayatı yaşayacaktım.

SONSUZA DEK VE DİĞER YALANLAR
(86-99. sayfalar)

14 Haziran 1955
Marblehead, Massachusetts

En sonunda, bu son bölümü yazma niyetiyle masama oturdum. İtiraf etmeliyim ki kendimi şu sandalyeye zar zor oturtabildim. Bundan kurtulma arzum üzerimde büyük bir baskı yaratıyordu. Yazmaya başladığımda bana anlamsız gelmişti, uzun bir zaman önce kapanmış bir meseleyi yeniden kurcalamaktan, bir ölünün kemiklerini sızlatmaktan başka bir işe yaramaz diye düşünmüştüm. Yine de bu güneşli odadayım ve o ölünün başına bir mezar taşı dikmekten başka yapılacak hiçbir şey kalmadı.

Bundan zevk almadım, kelimeler senin ustalık alanın, benimki değil ama talihsiz gönül maceramızın senin versiyonundaki birçok yanlışlığı düzeltmeye kendimi mecbur hissettim. Teknik hatalarımı bağışlarsın diye umuyorum. Duygularımı kâğıda geçirmeyeli epey bir zaman oldu ama elimden geleni yaptım ve bunu seninki gibi ciltlettiğimde derhâl sana yollayacağım. Tabii ki her zamanki habercimiz aracılığıyla. Ayrıca bana gönderdiğin ve üzücü bir şekilde çarpıtılmış hikâyeyi de sana iade edeceğim. Onu kesinlikle istemiyorum.

Bunun bizimle ilgili yeğenimden istediğim son iyilik olmasını ümit ediyorum. Zavallı Dickey. Senin esrarengiz paketini aldığında ne yapacağını şaşırmış. Hatta az kalsın onu çöpe

atıyormuş. Keşke atsaydı. O gelene kadar seni unutmuştum. En azından unuttuğuma inanmaktan memnundum.

Şimdi ben de konuyu toparlayacağım. Benden haber almayı hak ettiğinden değil ama kendime bir hayat kurduğumu bilmen beni biraz tatmin edecek. Kendimi topladıktan sonra, çoğunlukla güzel bir hayatım oldu.

Gidişinden sonrası en başlarda korkunçtu. Seni o şekilde, doğru düzgün bir veda bile edemeden kaybetmek bana tahammül sınırlarımın çok ötesinde bir şeymiş gibi geldi. Hatta kısa bir süreliğine, izini sürmeyi ve sen bağışlanmak için yalvarana dek çirkin bir hadise çıkarmayı geçirdim aklımdan. Sonra o haber patlak verdi ve seni bağışlamamın artık olanaksız olduğunu anladım.

Birkaç gün sürdü –Almanya ve İtalya, Birleşik Devletler'e savaş ilan etmişti ve Avrupa'da başka bir konu konuşulmuyordu– ama sonunda, diğer gazeteler de bu konudan bahsetmeye başladı ve haber saman alevi gibi yayıldı. Babamın hayatı iki hafta içinde altüst oldu. İş dünyası onunla ilişkisini hiç vakit kaybetmeden kesti, derken babam elindekileri kurtarmaya çalışırken servetinden geri kalanları da kaybetti. Kulübüne girmesi yasaklandı, yıllardır titizlikle ilişki kurduğu adamlar onu dışladı. Niyetin buysa, en çılgın hayallerinin de ötesinde bir başarıya ulaştın.

Manning Hanedanı'nın yıkılışındaki payımdan ötürü sanırım biraz suçluluk duymam gerekirdi ama duymadım. Onun yerine bir trene bindim ve alelade biri olmak için batıya gittim. Annemin soyadını kullanarak amacıma ulaştım. O zamanlar bunu yapabiliyordun, yeni bir yere taşınıp kendini yeniden icat edebiliyordun. O günlerde kimse senden bir kanıt istemiyordu. Onlara bir isim söylediğinde o kişi olabiliyordun.

Orada sessiz sakin bir hayat sürüyordum ve bir çevre edinmiştim. Biri çok özeldi, savaşta her şeyini kaybetmişti. İyiliğe olan inancımı yitirdiğim bir sırada o kadın bana iyi davrandı

ve beni o günden beri karşılığını vermek için çırpındığım bir armağanla kutsadı. Ama bunlar özel konular, senin öğrenmeye hakkın olmayan anılar. Dolayısıyla onları atlayacağım.

Hayatımda ilk defa aile kavramı –*gerçek* bir aile– benim için çok önemli oldu. Savaş bittiğinde mektuplar yazmaya başladım, annemin ailesini bulmaya çalıştım. Erkekler ya savaşta ölmüştü ya da başka yerlerde yeni hayatlar kurmuştu ama annemin kız kardeşi Agnes'ı ve işgalden kaçarak İsviçre'ye sığınan birkaç kuzenimi bulmayı başardım. Fransa'nın kurtuluşundan sonra üzüm bağlarına geri döndüler. Teyzemle mektuplaştık. Ama mektupların gelmesi epey uzun sürdü ve onlarda yazanları anlamakta güçlük çektim. Hemen hemen her şeylerini kaybetmişlerdi. Arazi mahvolmuştu, ev harabeye dönmüştü ama bağları yaşama döndürmeye kararlıydılar. Neden bilmem, oraya gitmem gerektiğini hissettim.

Onlara ait olmaya, hikâyelerinin bir parçası olmaya ihtiyacım vardı ve bu düşünce aklıma düşer düşmez vakit kaybetmeden yanlarına gittim. Annemin büyüdüğü evde, onun sevdiği insanların arasında olmak onun bir parçasına yeniden kavuşmaya benziyordu. Anneme yasaklanan duaları, ona unutmasını söyledikleri isimleri öğrendim. Onun gelenekleri –inkâr etmeye zorlandıkları– benim de geleneklerim oldu. Onun lisanı benim lisanım, onun dini benim dinim oldu. Şimdi, onun ölümünden yıllar sonra, onun anısını, senin hikâyenle hatırasını kirlettiğin kadını onurlandırarak canlı tutuyorum.

Fransa'dayken, OSE –*Œuvre de Secours aux Enfants*– adlı kuruluşun çalışmalarından haberim oldu. Yerlerinden yurtlarından olan çocuklara yeni evler buluyorlardı. Hiçbir şeyi ve hiç kimsesi olmayan sayısız çocuk vardı. Onları görmek yüreğimi burktu ve bu hayatta bir sevgiliyi kaybetmekten daha kötü şeyler olduğunu hatırlattı. Böylece bütün ömrümü adadığım bir amaç edindim.

Bir keresinde bana söylediğin bir şeyi hiç unutmadım. Benim gibilerin anlamlı bir başarı elde etmesinin mümkün olmadığını söylemiştin. Çünkü buna ihtiyacımız yoktu. Bizden beklenen şık giysiler giyip güzel partiler vermemizdi. Bu o sırada içime oturmuştu çünkü söylediklerinde ciddiyet payı olduğunu biliyordum. Ama ben anlamlı bir şey yaptım. Buna mecbur olduğumdan değil, istediğim için. Teyzem ölünce Birleşik Devletler'e geri dönüp çalışmalarımı burada sürdürdüm.

Evliliğe gelince, benim için öyle bir şey asla söz konusu olmadı ama hiçbir zaman yalnız kalmadım. Bilakis. Dolu dolu ve tatmin edici bir hayat yaşadım. Bir kere bile seni bulmayı aklımdan geçirmedim. En azından ciddi olarak. Bu tür şeylere, kahramanlara, gün batımlarına ve mutlu sonlara inanan yanım senin hikâyenin o paçavrada yayımlandığı gün öldü.

Üzgün ve kızgın olduğumu sanacaksın. Doğru, bir süreliğine öyleydim. Uzun bir süreliğine. Senin pervasızlığın yüzünden senden daha büyük bir bedel ödediğimi hissettim, zaten bu, kadınlar için değişmez bir kuraldı. Bu yüzden seni cezalandırmak istedim. Ama geçmişin hesabını tutmanın manası yoktu. Hayatlarımıza devam etmiştik, ikimizin de kazançları ve kayıpları olmuştu. Şüphesiz, hatalar yapmıştın. Ben de kendi hatalarımı yapmıştım. Sen onların ilkiydin ama başkaları da olmuştu. Bazıları için kendimi affedebildim. Diğerlerinin ceremesini çekmeye devam ediyorum. Ama şunu öğrendim, her yaranın bir ödülü var. İnsanın kendi kendine açtıklarının bile.

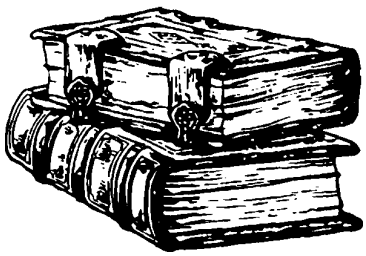
Gittiğinde beni paramparça ettin, kalbim tuzla buz oldu ama şans o kırıkları yeniden bir araya getirdi. Yüzünün hatırasına tahammül edebildiğimi öğrendim. Senden asla tamamen kurtulamayacağım. Sesin, gülüşün, hatta çenendeki o minik çukur hiçbir zaman düşüncelerimden uzak olmayacak. Bu, benim hem çilem hem de tesellim. En azından bu yoldan eli boş dönmedim.

Valize gelince, ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ev sahibin onu satmış ya da içindekileri karısına vermiş olabilir. Bunu pek düşünmedim. Belki de içindekiler benim olmadığından. Onlar başka bir kadınındı, senin terk ettiğin Belle'indi. Ama o kadın artık yok. O, o gün başka biri oldu ve hayatına devam etti.

– M

ON BEŞ

ASHLYN

Yaşayabileceğimiz hayatların sayısı sadece okumayı tercih ettiğimiz kitapların sayısıyla sınırlıdır.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

27 Ekim 1984
Marblehead, Massachusetts

Bir araba gezintisine çıkmak için muhteşem bir gündü. Hava serin ve açıktı, altın sarısı yapraklı ağaçların arasında ışıl ışıl bir güz güneşi parlıyordu. Ashlyn dükkânı öğlen bir gibi kapatmış ve arabasıyla Ethan'ın evine giderken bir sandviç yemişti. Massachusetts'e Ethan'ın Audi'siyle gitmeye karar vermişlerdi, Ashlyn arabayı onun kullanmasını memnuniyetle kabul etmişti.

Marian iyi bir haritaya ihtiyaçları olduğu konusunda haklı çıkmıştı. Marblehead'e varmaları bir saatten biraz uzun sürmüştü ama oraya ulaştıklarında karmaşık, dar yollarla kıyı tarafındaki o ilk yollardan da daha dar sokaklarda yollarını bulmanın ne kadar zor olduğunu anlamışlardı. İşin kötüsü, sokak tabelalarının çoğu ya yeşilliklerin arasında kaybolmuştu ya yazıları okunmayacak kadar eskimişti ya da yerlerinde yeller esiyordu.

Ama sonunda, hilal şeklindeki kayalık bir koy boyunca ilerleyen ve nefes kesici, gümüşi bir deniz manzarasına bakan Hathaway Yolu'nu bulmayı başardılar.

Ev yüksek, granit bir uçurumun kenarındaydı, klasik Cape mimarisiyle ve üç katlı olarak inşa edilmişti. Gri, beyaz boyası hava şartları yüzünden hafifçe yıpranmasına rağmen etkileyici bir binaydı. Sütunlu bir girişi, kırmızı, tuğla bacaları ve kaşa benzeyen biçimleriyle evin hayal meyal bir yüzü andırmasına neden olan bir çift çatı penceresi vardı.

Ethan evin araba yoluna girerken Ashlyn bez çantasını göğsüne bastırdı. Kitaplar onun içindeydi. Şeffaf, plastik kılıflara özenle yerleştirilmişlerdi. Ashlyn bugün onlardan ayrılacaktı ve bunu düşünmek onu hüzünlendiriyordu. Ama onlar Marian'ındı, tabii onları isterse. Aslında bir bakıma, sonunda evlerine dönüyorlarmış gibi en doğrusunun bu olduğunu hissediyordu.

Ethan kontağı kapayıp kapısını açtı. Hafif rüzgârla birlikte denizin sesi –kayalık kıyıya vuran ve geri çekilen dalgaların uzak uğultusu– arabanın içini doldurdu. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Marian yakınlarda bir yerde bekliyormuş gibi zili çaldıkları anda kapıyı açtı. Kapı açılırken Ashlyn gülümsedi ama bunun karşılık görmemesi Marian'ın davetine rağmen hayatına burunlarını sokmalarından hoşlanmadığını hissettirdi ona.

Marian şaşılacak kadar uzun boyluydu, kömür grisi ipekten özel dikim pantolon-ceket takımıyla fidan gibi bir kadındı. Bluzu nergis sarısıydı ve havalı bir düğümle boynuna bağladığı eşarp onu sofistike bir şıklığa kavuşturmuştu. Hafif makyajı, minik inci küpeleri ve ensesinde sıkı bir topuz yaptığı kumral kestane saçları *Town & Country* kıyafetini tamamlıyordu. Buram buram zenginlik kokuyordu. En azından Ashlyn'in hayalindeki zenginler tam olarak ona benziyordu. Marian bakımlı ve güzeldi, altmış küsur yaşında olmasına karşın zaman onu hiç etkilememiş gibiydi.

Marian kenara çekilirken başını sallayışında bir teslimiyet vardı. "Buyurun. Paltolarınızı çıkarın. Sanırım bir süre kalacaksınız."

İçeride onları limon yağı ve balmumu kokusu karşıladı. Hol upuzundu, kirişli tavan bir hayli alçaktı ve duvarlar koyu renk ve cilalı lambri kaplamaydı. Kalın korkulukları olan geniş bir merdivenle ikinci kata çıkılıyordu ve duvardaki geniş ve kalın çerçeveli sanat eserlerinden oluşan koleksiyon mekâna inceden bir müze havası veriyordu.

Marian paltolarını astıktan sonra onları on sekizinci yüzyıldan kalma, son derece etkileyici antika parçalarla döşenmiş bir salona götürdü. Tüm mobilyalar yeni cilalanmış gibi parlıyordu. Güzel bir odaydı, geniş ve ferahtı, mobilyaların büyük bir kısmında koyu renk ahşap kullanılmasına karşın şaşılacak kadar aydınlıktı. Ama asıl görülmeye değer parça odanın bir köşesinde duran göz alıcı güzellikteki kısa kuyruklu piyanoydu.

Ashlyn piyanonun tuşlarının üzerindeki yaldızlı, şablon baskı harfleri görmek için gözlerini kıstı. SAUTER. Ashlyn bu isme yabancıydı ama pahalı bir müzik aleti olduğu belli oluyordu. "Ne güzel bir piyano."

"Zachary'nin," dedi Marian ve yüz ifadesi belli belirsiz yumuşadı. "O on yaşındayken almıştım. Ertesi yıl kemanı keşfetti ve piyanonun pabucu dama atıldı. Ama onu evden göndermeye gönlüm elvermiyor. Bir gün piyano çalmayı öğrenirim diye heves ediyorum fakat bununla ilgili hiçbir şey yapmıyorum. Gerçi üzerine fotoğraf koymak için epey kullanışlı." Piyanonun siyah, parlak yüzeyindeki çerçeveli fotoğrafları işaret etti. "Siyah çerçevedeki Zachary. Üç dört yıl önce çekildi."

Ashlyn fotoğraftaki ince ve inkâr edilemeyecek kadar yakışıklı yüzü inceledi. Masmavi, keskin bakışlı gözler; ince ve düz bir burun, alından geriye doğru taranmış koyu kumral, dalgalı saçlar. Ama Ashlyn'in en fazla dikkatini çeken dudakları oldu; dolgun, biçimli ve çekiciydiler. Belki de bir gülümsemeyi

bastırıyormuş gibi göründüğünden insanda şehvete benzer hisler uyandırıyorlardı. Bu fotoğraf Ashlyn'e Zachary'nin çocukluk fotoğraflarını hatırlattı. Daha o zamandan başkalarına kolayca geçen etkileyici bir gülümsemesi vardı.

"Çok yakışıklı," dedi. "Gözleri ne güzel."

"Oldum olası çekici bir çocuktu. Kırmızı çerçevedeki de Ilese. Kız kardeşi."

Ilese, Ashlyn'in gördüğü çocukluk fotoğraflarındaki küçük kızı anımsatıyordu. Açık renk gözleri, kızıla çalan sarı, gür saçları ve mutsuz ifadesi neredeyse hiç değişmemişti. Başını yana yatırmıştı ama kameraya bakışları sert, hatta âdeta küstah sayılabilirdi.

"Epey ciddi bir kızdır," dedi Marian sevgiyle. "Ama tam bir cesur yürektir."

"Bunu görebiliyorum," dedi Ashlyn gülümseyerek.

Marian onu izlemelerini işaret ederek odanın kapısına doğru yürüdü. "Siz geldiğinizde çay demliyordum. Verandada oturabiliriz diye düşündüm."

Şık ve resmî bir yemek odasından geçtiler. Duvarlar bordoydu, on kişilik bir yemek masası vardı ve antika sofra takımı dolabının raflarına rengârenk tabaklarla sürahiler dizilmişti. Oda bir dekorasyon dergisinden fırlamış gibiydi, her şey pırıl pırıl ve resim gibi güzeldi.

Mutfak büyük ve göz alacak kadar parlaktı, pencerelerden çakıl taşlı bir kumsal ve küçük, sakin bir koy görünüyordu. Koyun ilerisindeki gri-mavi deniz ufka kadar uzanıyordu, dingin yüzeyi güz güneşinin altında ışıl ışıldı. Pencerelerin önünde beyaz kabuklu çamdan yapılmış bir çiftlik masası duruyordu ve üzerindeki vazoda ayçiçekleri vardı. Karşı duvardaki kafesli dolapla içindeki seramik sürahiler odaya resmî görünüşlü salon ve yemek odasıyla taban tabana zıt bir Fransız kasabası esintisi katmıştı.

"Demek Ethan sensin," dedi Marian kehribar rengi gözlerini onun yüzünde dolaştırarak. Bakışlarında tuhaf bir ısrarcılık vardı.

"Evet."

"Babana benziyorsun. Her zaman yakışıklı bir çocuktu. Ama sen ondan daha uzun boylusun. Zachary New Hampshire Üniversitesi'nde ders verdiğini ve birkaç kitap yazdığını söyledi. Dickey onun izinden gittiğin için seninle gurur duymuştur. Bir öğretmen *ve* bir yazar."

Ethan kaşlarını çattı. "İşimden bahsettiğimizi hatırlamıyorum."

"Bahsetmediniz zaten. Zachary seninle konuştuktan sonra biraz araştırma yapmış. Dürüst biri olduğundan emin olmak istemiş. Seni sıradan biri olarak tanımladı. Otuz iki yaşında. Profesör. Yazar. Boşanmış. Çocuğu yok."

"Kredi notumu da araştırdınız mı?"

Marian belli belirsiz dudak büktü. "Hemen kızma. Zachary sadece korumacı davranmış. Bence gayet adil çünkü sen benim tüm sırlarımı bildiğin hâlde ben sana dair pek az şey biliyorum. Hiç olmazsa biraz fırsat eşitliği sağlanmış oldu." Ashlyn'i soğuk bakışlarla süzdü. "Sen de şu arkadaşsın. Kitapları bulan."

"Evet," dedi Ashlyn biraz huzursuzca. "Ben Ashlyn. Ashlyn Greer." Birden kitapları hatırladı ve çantasını biraz karıştırdıktan sonra onları çıkardı.

Marian onları ihtiyatlı bir tavırla süzdü, ellerini kitaplara dokunmaya korkar gibi aşağı sarkıtmıştı. "Şuraya koyun," dedi sonunda. "Dolaba."

Ashlyn ona söyleneni yaparak kafesli dolaba doğru yürüdü ve kitapları mavi-beyaz benekli bir kâsenin yanına koydu. Sonra kartpostallarla mektupları çıkardı ve kitapların üzerine bıraktı. Marian çay koymaya giderken Ashlyn'le Ethan'ın arasında sıkıntılı bir bakışma geçti. Marian şimdi fincanlarla tabakları lake bir tepsiye yerleştiriyordu. Yanlarına bir tabak pudra şekerli kura-

biye koydu. Dakikalar ilerlerken sessizlik uzayıp gitti, yalnızca ocağın üzerindeki saatin düzenli *tik tak* sesleri duyuluyordu.

Sonunda çay demlenince Marian tepsiyi alıp başıyla kanatlı kapıyı işaret etti. "Biriniz şunu açabilir mi? Hava bahçeye çıkılamayacak kadar soğuk ama verandanın manzarası da en az onunki kadar güzel. Hem de daha sıcak."

Verandanın duvarları camdı, bir serayı andırıyordu ve evle hemen hemen aynı genişlikteydi. Ashlyn nefes kesici deniz ve gökyüzü manzarasına bakmak için duraksadı. Evin arka tarafının denizin üzerine doğru bir çıkıntısı olduğuna dikkat etmemişti. Bunu anladığında hafifçe başı döndü. "Dünyanın kıyısında durmaya benziyor," dedi saklayamadığı bir hayretle. "Olağanüstü."

Marian'ın yüzü yumuşadı, bir anlığına gülümser gibi oldu. "Burayı almanın sebebi bu. Bütün yıl keyfini çıkarabilmek için de verandayı camla kapattırdım."

Beyaz hasır masanın çiçekli basma döşemeli sandalyelerine yerleştiler. Marian şık, porselen fincanlara çay koyarak onlara verdi. "Süt ve şeker burada. Kurabiyeleri merkezdeki fırından taze taze aldım."

Bunu başka bir gergin sessizlik izlerken çayları karıştıran kaşıkların şıngırtıları dışında hiçbir şey duyulmadı. Ashlyn bir kurabiye almak için elini uzattığında Marian kaşığını bıraktı ve bakışlarını Ethan'a çevirdi.

"Annenle babanın cenazelerine katılamadığım için üzgünüm. Annen hastalandığı sırada Dickey'yle aramıza bir soğukluk girmişti ama bilseydim mutlaka yanında olurdum. Sonra o hastalandı. Baban öldüğünde ben yurtdışındaydım. Buraya dönene kadar onun vefatından haberim olmadı, bir arkadaşım gazetede ölüm ilanını gördüğünü söyleyince öğrendim. Hepsi benim domuzluğumdan. Seni hiç tanımıyordum ama kendimi çok kötü hissettim. Hiç olmazsa aramalıydım."

"Ben de sizin kadar suçluyum," dedi Ethan. "Doğrusunu isterseniz sizi aramak hiç aklıma gelmedi. Çocukluğumda sizi yalnızca ismen tanıyordum. Ama bir zamanlar babamla yakın olduğunuzu biliyordum."

"Öyleydik." Marian bu hatıra onu üzmüş gibi iç çekti. "Çok yakındık. O her zaman bizden daha iyi biri oldu. Çocukken bile. Ayrıca güvenilir bir insandı. Ben Fransa'dan döndükten sonra tekrar görüşmeye başladık. Bir iyiliğe ihtiyacım vardı ve onu aradım."

"Ne tür bir iyilik?"

"Annemin bir portresi vardı, eskiden evimizin yemek odasında asılıydı. Koyu mavi bir elbiseyle poz vermişti, yakasına küçük bir zambak demeti takmıştı, saçları topluydu. O portre babamın annemi Craig House'a göndermesinden kısa bir süre sonra kayboldu. Ablam ona ne olduğunu bilmediğini iddia etse de ona inanmıyordum. Ablamın onu bir yere attığını düşünmek beni rahatsız etti. Dolayısıyla babandan etrafa bakmasını istedim. Resmi bulamadı ama birkaç hafta sonra o beni arayıp bir iyilik istedi. Üniversiteden mezun olmak üzereydi ve birine tutulmuştu. Fakat ablam kızı onaylamıyordu."

"Annem," dedi Ethan usulca.

"Evet, Catherine. Dickey ona sırılsıklam âşıktı. Zavallıcık. Ne yazık ki annesinin aklında başka biri vardı. Daha... münasip biri. Dickey bir tek benim bu aileye karşı geldiğimi biliyordu ve ona akıl veririm diye düşündü."

"Peki, bunu yaptınız mı?"

"Ona arkasını dönüp gitmesini söyledim. Hatta gerekirse kaçmasını. Onlardan, paradan ve ona karşı kullandıkları ne varsa hepsinden. Ona Manningleri siktir etmesini –küfrettiğim için özür dilerim– ve kalbinin götürdüğü yere gitmesini söyledim çünkü belli ki aramızda bir tek onun bir kalbi vardı. Mutluluğu bulduğuna seviniyorum. Tanrı biliyor ya, çoğumuz bulamadık."

Ashlyn geride durup gözlem yapmaktan memnundu ama Marian'ın sözlerinin pek doğru olmadığını düşünmekten kendini alamadı. Manning ailesinin bir kalbi olan tek üyesi Richard değildi. Belle'in yankılarının parmaklarında bıraktığı izleri hâlâ hissedebiliyordu. *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'a ilk dokunuşunda parmaklarının nasıl büküldüğünü hatırladı, hissettiği şey öyle büyük bir ıstıraptı ki Ashlyn kitabı tutmakta bile güçlük çekmişti. Ama bunu söylemek ona düşmezdi.

Fincanıyla tabağını önünde tutan Ethan bulunduğu yerle son derece uyumsuz ve rahatsız görünüyordu. Ama gülümsemesi içtendi. "Teşekkürler. Babam ve annem sizden sevgiyle bahsederdi ama hikâyenin tamamını bilmiyordum."

Marian tabaktan bir kurabiye aldı, ondan küçük bir parça kopardı, sonra parmaklarındaki kırıntıları silkeledi. "Birkaç hafta sonra Catherine'i benimle tanıştırmaya getirdi. Öyle sevimli bir kızdı ki. Babana deli olduğu hemen anlaşılıyordu. Ona aptallık etmemesini söyledim. Doğru kişiyi bulduğunda beklemeye gerek olmadığını. *Kimsenin aranıza girmesine izin vermeyin,* dedim."

"Annem babamla aranızın açılmasına çok üzüldü. Ama neler olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim."

Marian uzaklara baktı ve bir gölge kısa bir süreliğine yüzünü karanlıkta bıraktı. "Baban bana verdiği bir sözü tutmadı ve öfkeme yenik düştüm. Şimdi buna pişmanım. Çok pişmanım. Başka ne öğrenmek istiyorsun?"

Ethan fincanıyla tabağını masaya koydu ve arkasına yaslandı. "Kitaplarla ilgili merak ettiklerim var. Neden babamın çalışma odasındaydılar ve o bu olaylara nasıl bulaştı?"

"Her zaman nasıl bulaştıysa öyle. Yani ona bir görev verildiği için. Zavallı adam."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Şöyle anlatayım, baban kendi işine bakarken bir gün Londra'dan bir paket gelmiş. Kahverengi paket kâğıdına sarılmış bir

kitap ve yanında onu açmadan bana iletmesini rica eden bir not. Baban az daha onu çöpe atıyormuş. Hemi'ye güvenmiyordu, bizim aileye yaptıklarından sonra zaten güvenmemeliydi. Ama sonunda onu bana yollamaya karar vermiş."

"Peki neden doğrudan size değil de babama yollamış?"

"Hemi adresimi bilmiyordu. O günlerde hemen hemen hiç kimse bilmiyordu. Skandallar mahremiyeti değerli kılar. Dickey yazardı, dolayısıyla ona ulaşmak sanırım daha kolay olmuştur. Biraz da geçmişten gelen bir hukukları vardı."

"Sizin için teslim ettiği mektubu kastediyorsunuz."

Marian'ın özenle koruduğu ağırbaşlı duruşu kısa süren bir şaşkınlık ya da bir huzursuzlukla belli belirsiz değişti. "Evet. Şu mektup."

"Babamın ondan istediği şeyi yapacağını varsaymak oldukça büyük bir küstahlık değil miydi?"

"Hemi haddini bilmezin biriydi." Marian'ın gözleri bulutlandı ve bir anlığına sohbetten kopmuş gibi göründü. Ama tekrar başını kaldırdığında bakışları berraklaşmıştı ve ıstırapla doluydular. "Amacın aracı meşru kıldığına inanırdı, konu ben olduğumda bile. Aksi hâlde yalanlarla dolu bir kitabı bana yollama cüretini nereden bulacaktı ki? Sanırım onları okudunuz, doğru mu? İkiniz de."

"Evet," dedi Ethan kısaca.

"Bana Belle diyordu ama Belle diye biri yoktu. Anlattığı kişi Hemi'nin hayal ürünüydü. Onun icadıydı."

"Sizin kitabınızın amacı onun yanlışlarını düzeltmek miydi?" diye sordu Ashlyn usulca.

Marian cam duvarların ardındaki uzak bir noktaya gözlerini dikti. Bakışları donuklaştı. "Onun yazdığı şeyler," dedi sonunda. "Çarpıtmalar ve yalanlar... Bunları o şekilde hatırlamasına izin veremezdim. Beni suçluyor ama gerçeği biliyor. *İkimiz de* biliyoruz."

Ashlyn, Ethan'ın bakışlarını yakaladı ve ona *Sana söylemiştim*, der gibi baktı. Tüm bunlarda eksik bir şeyler olduğunu söylerken tam olarak bunu kastetmişti. Bu hikâyeyle ilgili daha fazlasını öğrendikçe ikisinin de gerçeği bilmediğine daha fazla ikna olmuştu.

Ethan kaşlarını çatmıştı, düşünceli bir tavırla alt dudağıyla oynuyordu. "Her iki kitabın da –sizinkinin ve Hemi'ninkinin– babamın çalışma odasında ne işi olduğunu hâlâ anlayamadım."

"Ona geleceğim," diye yanıtladı Marian gergin bir tavırla. Fincanını kaldırdı, çayını zarifçe yudumladıktan sonra fincanı altlığına geri koydu. "*Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ı bitirdiğimde onu insanların parayla kitaplarını bastırdığı yerlerden birine gönderdim. Yanına Hemi'ninkini koydum ve tıpkı onunkine benzeyen bir cilt istediğimi söyledim. Laf aramızda, epeyce bir para tuttu. Kitap gelir gelmez ikisini de Dickey'ye yolladım ve onları Hemi'ye postalamasını istedim. Neden böyle yaptığımdan emin değilim. Sanırım altta kalmamak için."

Ashlyn iki kitabın içinde olduğu paketi açtığında Hemi'nin tepkisini hayalinde canlandırmaya çalıştı. "O buna nasıl cevap verdi?"

Marian ifadesiz gözlerle ona baktı. "Cevap vermedi."

"Bir kelime bile yazmadı mı?"

Marian omzunu silkti. "Hırsını çıkarmıştı. Ben de öyle. Söyleyecek başka ne kalmıştı ki?"

Ethan kafası karışmış gibi görünüyordu. "Babam söylediğinizi yapıp onları Hemi'ye gönderdiyse neden onun çalışma odasındaydılar?"

Marian'ın ifadesi sertleşti ve sandalyesinde kıpırdandı. "O hadiseden birkaç yıl sonra Hemi durup dururken Dickey'yi arayıp bir içki içmek üzere buluşmak istemiş. Dickey daha akıllıca davranmalıydı ama onun davetini kabul etmiş. Doğal olarak da benden söz açılmış. Hemi, Dickey'ye birlikte kaçmaya karar verdiğimizi ama hiçbir şeyi olmayan bir adamla evlenemeyecek

kadar kibirli bir kadın olduğum için onu terk ettiğimi söylemiş. Elbette doğru değildi ve bunu en iyi Dickey'nin bilmesi gerekirdi. Hemi'yi kaybetmemin bana nelere mal olduğunu herkesten daha iyi biliyordu." Duraksadı ve üzüntüyle başını salladı. "Aslında kötü bir niyeti yoktu. Her zaman iyi niyetliydi."

"Ama?"

Marian omzunu silkti. "Ama sözünü tutmadı."

Ethan kafa karışıklığını üzerinden atamamışa benziyordu. "Ne sözü?"

"Baban ve ben bir konuda anlaşmıştık. Büyük bir kavganın ardından. Baban geçmişle ilgili canımı sıkıyordu, Hemi'yle ayrılığımızla ilgili. Ona karşı fazla sert davrandığımı düşünüyordu. *Düşüncesiz*, dedi bana. Bir de *zalim*. Ben zalimmişim!" Duraksadı ve hayretle başını salladı. "Tüm olanlardan sonra bir şeyleri düzeltmek için hâlâ bir şansımız olduğunu düşünüyordu. Ama ben onun fikrini istemiyordum. En azından bu konuda. Ondan arkadaş kalacaksak bir daha bana Hemi'nin adını anmamaya söz vermesini istedim. Ne yazık ki ondan zorla aldığım bu söz *benim* adımı Hemi'ye anmamasını içermiyordu.

"Hemi onu aradığında Dickey ertesi gün Boston'daki bir konferansa konuşmacı olarak katılacağımı, sonrasında da birlikte öğle yemeği yemek için sözleştiğimizi *ağzından kaçırmış*. En azından bana böyle dedi. Her hâlükârda Hemi ondan bir davet koparmayı başarmış. Baban ben oraya geldiğimde bir bahaneyle bizi yalnız bırakmayı kabul etmiş. Göz göze şampanya içip sonsuza dek mutlu yaşarız sanmış olmalı. Romantik budala. Gerçi insan âşık ve mutluyken herkesin öyle olması gerektiğini düşünür. Neyse ki bazı teknik aksaklıklar oldu. Yoksa kim bilir nasıl bir rezalet çıkardı?"

"Ne oldu?"

"Otelin slayt makinesi bozuldu ve konuşmam gecikti. Dickey'ye haber vermek için restoranı aradım. Telefonu açan kadına Richard Hillard'ın orada olup olmadığını sordum ve

iki beyefendinin de geldiğini söyledi. Onu sorguya çektiğimde Dickey'nin konuğunu uzun boylu ve yakışıklı bir İngiliz olarak tarif edince her şeyi anladım.

"Ondan babanı telefona çağırmasını istedim. Baban yaptığını inkâr etmekle uğraşmadı bile. Aksine, beni oraya gitmeye ikna etmek için çabaladı. Çok kızdım. Benden gizli böyle bir iş çevirmesine ihtimal dahi vermezdim çünkü neler yaşadığımı biliyordu..." Marian niyet ettiğinden daha fazlasını söylemiş gibi birden sustu.

Sağ elindeki büyük, lal taşı yüzükle oynamaya başladı, dalgın bir ifadeyle yüzüğü çevirdi. "Hemi'nin gidişinden sonra olanları biliyordu," dedi sonunda alçak ve ıstıraplı bir sesle. "Her şeyi biliyordu. Dolayısıyla ondan böyle bir ihanet beklemezdim. Beni sürekli yokluyordu, yumuşatmaya çalışıyordu ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Hiç olmazsa şu restoran işinden paçayı kurtardım."

"Oraya gitmediniz mi?" diye sordu Ashlyn.

Marian bu soruya şaşırmış gibi göründü. "Tanrı aşkına, *neden* gideyim? Dickey'ye, *Umarım çorbanız soluk borunuza kaçar ve boğulursunuz*, dedikten sonra telefonu yüzüne kapadım. O gece beni aradı ve kendini affettirmeye çalıştı. Yine Hemi'yle aramızı yapmaya çalışmasaydı, onu aramam için tutturmasaydı belki de onu bağışlayabilirdim. Fakat Dickey bir türlü konuyu kapamadı. Yine kavga ettik. Bir hafta sonra da arayıp Hemi'nin İngiltere'ye döndüğünü söyledi. İki kitabı da Dickey'ye vermiş, onları bana iletmesini istemişti. Dickey'ye onları istemediğimi söyledim. *İster at ister yak*, dedim ve telefonu kapadım. Bu, son konuşmamız oldu."

Ethan iyice afallamış görünüyordu. "İkiniz *bu yüzden* mi küstünüz? Kitaplar yüzünden mi?"

"Bunun kitaplarla ilgisi yoktu, Ethan. Tamamen sadakatle ilgili bir şeydi. Baban beni tuzağa düşürmeye çalıştı."

Ethan peçetesini özenle katladı ve masanın üzerine koydu. "Halka açık bir yerde bir öğle yemeğiydi, sizi tekinsiz bir mahalledeki bir arka sokağa çağırmış gibi konuşuyorsunuz. Bunu bir tuzak olarak gördüğünü sanmam."

"Anlamıyorsun." Marian'ın fincanı tabağına çarparak tıngırdamaya başlamıştı. Marian onu dikkatle elinden bıraktı ve gözlerini kucağına indirdi. "Onca yıl sonra onun yüzünü görmek. Tüm o yalanlardan ve aldatmacalardan sonra." Sesini alçalttı ve fısıldar gibi konuştu. "Bu, mümkün değildi."

"Gazetedeki hikâyeden bahsediyorsunuz," dedi Ashlyn yumuşak bir sesle.

Marian ona baktı ve iki kere gözlerini kapayıp açtı. "Evet. Elbette ondan söz ediyorum." Bunları hatırlamaktan ıstırap duyuyormuş gibi gözlerini yumdu. "Onu yayımlamamaya yemin etmişti ama yayımladı. Annemin fotoğrafını. Hepimizinki. Gazetenin en ön sayfasındaki o korkunç manşet. Bunu yaptığına inanamadım."

"Yapmadığını söylüyor," diye belirtti Ashlyn nazikçe. "Kitabında."

Marian hafifçe çenesini kaldırdı. "O bir sürü şey söylüyor. Ama o makalede yazanların bazıları sadece benden öğrenilebilirdi. Bana özel şeylerdi, *bana* aitlerdi." Kısaca duraksadı ve tekrar gözlerini yumdu. "Bir rumuzla kendini gizleyebileceğini sandı, o olduğunu anlamam diye düşündü. Ama ben anladım. Yalnızca o olabilirdi."

Ashlyn gözlerini kırpıştırdı. "Bir rumuz mu?"

"Steven Schwab," dedi Marian ruhsuz bir sesle. "Kullanışlı bir icat daha."

Ashlyn bağlantıyı onun da kurup kurmadığını merak ederek Ethan'a baktı. Marian Schwab isminin bir rumuz olduğuna inanıyordu. Steven Schwab'ı bilmiyordu. Hemi, Steven Schwab değildi.

"Öyle değil," diye atıldı. "Yani o Hemi'nin uydurduğu bir isim değildi. Steven Schwab bir ara Goldie'nin yanında çalıştı, hatta birlikte çekilmiş fotoğrafları var. Görünüşe bakılırsa Goldie öldüğünde birlikte yaşıyorlardı. Söylenenlere göre Goldie mirasının önemli bir kısmını bu kişiye bırakmış."

Bu yeni bilgi Marian'ın bir süreliğine düşüncelere dalmasına neden oldu, muhtemelen Hemi'yi yıllardır boş yere suçlamış olabileceği ihtimalini sindirmeye çalışıyordu. Sonunda Ashlyn'le göz göze geldi. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Ashlyn dizinde duran çay fincanına baktı, birden yanaklarına ateş bastı. "Hemi'nin Steven Schwab olduğuna ikna olmuştum. Benzer yönleri çoktu. İkisi de Spencer Yayıncılık için çalışmıştı. İkisi de umut vadeden yazarlardı. İkisinin de Goldie'yle ilişkisi olmuştu. Bu bana pek uzak bir ihtimal gibi görünmedi."

"Schwab denen adamın kim olduğunu bilmiyorum ve o haberde isminin geçmesi umurumda değil. O şeyleri sadece bir kişi yazabilirdi çünkü onları yalnızca bir kişiyle paylaştım ve o kişinin *adı* Hugh Garret."

Ashlyn birden durgunlaştı, bu ismi düşünürken *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ın bazı kısımlarını hızlıca aklından geçirdi. Üslup, edebi ahenk ve kelime seçimleri. *Hugh. Garret.* Ama bu olanaksızdı. Öte yandan Ashlyn öyle olduğundan kesinlikle emindi. Elbette öyleydi.

"Bildiğimiz Hugh Garret mı? *Yazar* olan?"

"Ta kendisi."

Ethan belli ki şaşırmıştı, boş bakışlarla onları izliyordu.

"Hugh Garret bir romancı," diye açıkladı Ashlyn. "Son derece *başarılı* bir romancı. Yirmiden fazla kitap yazdı ve neredeyse hepsi çoksatan oldu." Tekrar Marian'a döndü. "Siz Hugh Garret'a mı *âşıktınız*?"

"O zamanlar ünlü değildi."

"Ama şimdi kesinlikle öyle. Daha geçen ay yeni bir kitabı çıktı. Diğerleri gibi o da listelere doğrudan bir numaradan girdi. Kitaplarından okuduklarınız var mı?"

Marian, Ashlyn'i huzursuz edecek kadar uzun bir süre gözlerinin içine baktı. "Sadece birini."

"Evet, doğru. Tabii. Ben yalnızca şey diye..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Cevabım, hayır. Hiç merak etmedim. Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Schwab denen adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve o haberin altında adının yazmasına aldırmıyorum. Onu sadece bir tek kişi yazabilirdi."

Bunları başka biri söyleseydi kulağa mantıksız gelebilirdi. Ama Marian Manning kendi yeğeninden Hemi'nin adını bir daha anmamasına dair söz almıştı. Ona onu hatırlatan her şeyle arasına bir duvar ördüğünü hayal etmek zor değildi.

Marian şimdi Ashlyn'i inceliyordu, düşünceli bir tavırla gözlerini kısmıştı. "Sanırım soru sorma sırası bana geldi. Bunları neden merak ediyorsun? Benim aşk hayatımdan sana ne?"

Ethan sandalyesinde öne eğildi, görünüşe bakılırsa müdahale etme gereksinimi duymuştu. "Kitapları bulan Ashlyn'di. Bir ikinci el mağazasına götürdüğüm kutuları elden geçirirken *Belle'e Dair Pişmanlığım*'a rast gelmiş. Bir hafta sonra da başka bir kutudan senin kitabın çıkmış."

Marian ona dik dik baktı. "Onları verdin mi?"

"Ne olduklarını bilmiyordum. Raflarda yer açmam gerektiği için romana benzeyen her şeyi kutulara kaldırdım. Sonra yazarları belli olmayan iki kitapla ilgili bir telefon geldi. Ashlyn'in neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu."

Marian bu cevabı kabul etmiş gibi görünerek başını salladıktan sonra tekrar Ashlyn'e döndü. "Senin merak ettiğin nedir, Bayan Greer? Sen neden bu kadar zahmete katlandın?"

Ashlyn o iri ve birbirinden biraz ayrık gözlerin keskin bakışlarının altında kendini huzursuz hissetti. Yankılardan söz

etmediği sürece dürüst bir cevap vermesi mümkün görünmüyordu. "Kitapları güzel buldum," dedi samimiyetle. "Ve acıklı. Başka türlü bittiklerini umut ettim. Hikâyenin bir kısmı eksik kalmış gibiydi, sanki bir şeyler atlanmış gibi."

"Ne?"

Bu tek kelimelik cevap Marian'ın ağzından bir hıçkırık gibi istemsizce kaçmıştı sanki. Ashlyn çayından bir yudum içti, sonra ikinci yudum için biraz bekledi. Onu hayal mi etmişti? O şaşkın göz kırpışı? Marian'ın omuzlarının belli belirsiz katılaşmasını? İstemeden çizgiyi aşmıştı.

"Yalnızca keşke her şey başka türlü olsaydı diye düşündüğümüzü kastettim."

"Bunu ben de isterdim. Ama olsun." Marian birden gülümsedi, Ashlyn'i hafifçe tedirgin eden, fazlasıyla sakin bir gülümsemeydi bu. "Çoğul konuştun. Sanırım Ethan'la ikinizi kastettin. Sen ve yeğenimin oğlu *konuşuyor musunuz*? Bizim zamanımızda böyle denirdi. Ne tür bir ilişkiniz olduğunu anlayamadım."

Ashlyn birden o gülümsemenin sebebini anladı. Marian rakibini savunmasız bırakmak için özel bir soru sorarak durumu tersine çevirmişti. Çok zekiceydi. Ve etkili de olduğunu fark etti çünkü buna nasıl bir cevap vermesi gerektiğini hiç bilmiyordu.

"Biz de *ne olduğumuzu* anlamaya çalışıyoruz," diye atıldı Ethan sessizliği daha fazla uzatmamak için. "Sadece birkaç hafta önce tanıştık."

Marian'ın gülümsemesinin keskin kenarları kayboldu. "Kitaplar vesilesiyle mi?"

"Evet."

"Buna memnun oldum," dedi Marian ve bakışları pencereye kaydı. "Bunca kırgınlığın güzel bir şeye yol açtığını duyduğuma sevindim." Ayağa kalktı ve verandanın ucundaki bir çift lambayı yaktı. "Artık hava erken kararıyor. Yemeğe kalır mısınız?

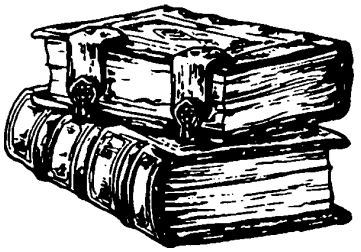
Özel bir şey yok, sabah yahni yapmıştım. Fakat yanında iyi bir kırmızı şarabım ve taze ekmeğim var."

Ethan Ashlyn'e baktı. "Hemen dönmen gerekiyor mu?"

"Lütfen, acele etmeyin," dedi Marian umutlu bir gülümsemeyle. "Biraz daha kalın da seni doya doya göreyim. Dickey'yi anmak hoşuma gidiyor. Hem konuşacak bir sürü şey var. Eğer kalırsanız size söz veriyorum, tüm sorularınızı yanıtlayacağım. Hiç olmazsa çoğunu."

ON ALTI

ASHLYN

Düşmanlar birçok farklı surette karşımıza çıkar, hepsi hem yaşam süresini hem de refahı etkileyebilir. Kişi istilacılara karşı daima tedbirli olmalıdır, hem görünenlere hem de görünmeyenlere.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

Marian kırmızı şarapla ilgili yalan söylememişti. Görünüşe bakılırsa Fransa'da yaşadığı günlerde iyi bir damak zevki geliştirmişti ve burada güzel bir şarap mahzeni kurmuştu. Yahnilerini yarıladıklarında Ethan ikinci şişeyi açmıştı. Şimdi Marian'ın geniş ve aydınlık mutfağındaki masanın etrafında, kocaman, balon kadehlerdeki şaraplarını yudumlarken Marian'ın neredeyse otuz yıl önce kurduğu kâr amacı gütmeyen kurumla ve bütün dünyada yapmaya devam ettikleri işlerle ilgili anlattıklarını dinliyorlardı.

Marian sonunda ve belki de tahmin edilebilir bir biçimde sözü çocuklarına getirerek onların çok sayıdaki başarılarıyla övünmeye başladı. Zachary dünyanın en aranan keman virtüözlerinden biri olmuştu, bütün dünyada devlet başkanlarına konserler vermişti ve beş aylık bir Avrupa turnesinden sonra

tekrar Şikago Senfoni Orkestrası'na katılmıştı. O ve nişanlısı baharda evlenmeyi planlıyordu. Ilese New York'taki Yeshiva Üniversitesi'nin kadın çalışmaları bölümünde profesördü ve üç güzel kızı vardı.

Yaşadığı tüm üzüntülerden sonra Marian'ın dolu dolu ve mutlu bir hayatının olduğunu öğrenmek Ashlyn'i memnun etti. "Gururlu büyükanneye," dedi ev sahiplerinin şerefine kadeh kaldırarak. "Torunların kaç yaşında?"

"Lida altı, Dalia sekiz ve Mila –ona benim koca kızım diyorum– on bir yaşında. Keşke daha yakın otursaydık. Taşındıklarından beri onları çok özlüyorum ama Ilese her fırsatta torunlarımı bana getiriyor. Haftaya Boston'a gittiğimde onları göreceğim."

"Boston'a mı gidiyorsun?"

"Bir ödül töreni var. Bana yaşam boyu başarı ödülü verecekler. Vakıftaki çalışmalarımdan ötürü." Şarabını yudumlamak için duraksadı, sonra yüzünü buruşturdu. "İnsan yaşlandığını böyle şeylerden anlıyor. Sana yaşam boyu başarı ödülleri vermeye başlıyorlar. Nezaket gösteriyorlar tabii ama doğrusunu isterseniz, o ödülü bana postalamalarını tercih ederdim. Bugünlerde büyük şehirler pek ilgimi çekmiyor ama ziyafete Ilese'le kızlar da geleceği için güzel olacak. Hepsi yeni elbiseler aldı, dolayısıyla çok heyecanlılar."

Ethan kendi kadehini ağzına kadar doldurmadan önce masanın üzerinden uzanarak onların içkilerini tazeledi. "Ablandan hiç bahsetmedin."

Marian'ın gülümsemesi kayboldu. "Babaannenden mi?"

"Corinne, evet. Hâlâ hayatta mı?"

"Öyle sanırım. Aksi bir şey duymadım, gerçi bana haber verirler miydi bilmiyorum. Çocuklarla eve döndüğümden beri onunla hiç konuşmadık. Neredeyse otuz beş yıldır."

"Corinne'in öbür çocuklarına ne oldu? Robert'ın uçağının vurularak düşürüldüğünü ve kızlardan birinin birkaç yıl önce öldüğünü biliyorum ama diğerlerinden haberim yok."

"Anne ve Christine." Marian omzunu silkti. "Şimdi nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yok. Memnuniyetle söyleyebilirim ki ben o köprüleri attım. Benim ailem Zachary'yle Ilese. Bir de annemin Fransa'daki akrabaları. Orayı ziyaret ettiğimizde çocuklar kuzenleriyle bayağı kaynaştı. Hâlâ irtibatta olmalarına seviniyorum."

Ziyaret mi? Bu, Ashlyn'e sürpriz oldu. "Ilese'le Zachary'yi *Fransa'dayken* evlat edindiğini sanmıştım. Kitabında onlardan söz etmemişsin."

Marian, Ashlyn'e ters bir bakış attı. "Onlardan bahsetmeye gerek duymadım. Olanlarla hiçbir ilgileri yoktu. *Onunla.*"

"Sadece zamanlama konusunda emin olamadığımı kastetmiştim. Onları OSE'deki çalışmaların sırasında evlat edindiğini düşündüm."

Çocuklarından her bahsedişinde olduğu gibi Marian'ın ifadesi yumuşadı. "Aslında bunun tam tersi oldu. Yurt dışındayken OSE'yle ilgili çalışmalar yapmamın *nedeni* çocuklarımdır. Savaşın ailelere verdiği zararı Fransa'ya gitmeden çok önceleri de biliyordum. Avrupalı sığınmacılar, onları kabul etmekten vazgeçmemizden önce ülkemize gelenler, yurtlarında yaşananlarla ilgili korkunç hikâyeler anlatıyordu. Kaliforniya'da yaşarken onlardan biriyle, Nazilerden kaçan Avusturyalı bir kadınla ahbap oldum. Adı Johanna Meitner'dı. Bekleyin... Bende bir fotoğrafı var."

Kısa bir süreliğine mutfaktan çıktı ve dakikalar sonra sade, gümüş bir çerçevedeki bir fotoğrafla geri döndü. Onu Ashlyn'e verdi. "Bu, o. Johanna."

Ashlyn küçük, dikdörtgen şeklindeki camın ardından ona bakan köşeli yüzü inceledi. Üzgün bakışlı, açık renk gözleri ve saman sarısı, sık bir perçemi vardı. Belli ki bir zamanlar

güzel bir kadındı ama bir şey, muhtemelen savaş, güzelliğini soldurmuştu ve geride hafifçe kaygılı bir ifade kalmıştı. Ayrıca fotoğrafta göründüğü kadarıyla karnı hafifçe şişti.

"Bu resim çekildiğinde hamile miydi?"

Marian çerçeveyi geri aldı ve göğsüne bastırdı. "Öyleydi." Konuşmaya devam ettiğinde bakışları donuklaşmıştı ve sesi, bu hikâyeyi hafızasının karanlık bir köşesinden çıkarmış gibi tekdüze, âdeta robotikti. "Kocası Janusz önemli bağlantıları olan bir kemancıydı. Johanna'nın hamile olduğunu öğrendiğinde onun ve oğullarının Avusturya'dan Birleşik Devletler'e gelmesini organize etmek için o bağlantıları kullanmış. Birkaç hafta sonra peşlerinden gelmeyi planlamış ama sahte evraklarla yakalanıp tutuklanmış. Bundan kısa bir süre sonra da bir toplama kampında ölmüş. Johanna o kampın hangisi olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi, zaten bir önemi de yoktu. Kocası ölmüştü ve o yabancı bir ülkede tek başınaydı. Üstelik bir bebeği olmak üzereydi."

"Ve bakması gereken bir çocuğu daha vardı," diye ekledi Ashlyn üzüntüyle.

"Evet," dedi Marian usulca. "Başka bir çocuk."

"Onunla nasıl arkadaş oldunuz?"

"Bitişikte oturuyordu. Yaşadıkları yüzünden yolunu kaybetmişti, perişandı. Doğum yapacak hâlde değildi ama bebekler kendi zamanlarında gelir. Johanna'nın ona bakacak, yemek pişirecek, temizlik ve ev işlerini yapacak birine ihtiyacı vardı. Kendiminkinden çok onun evinde vakit geçiriyordum. Onunla çok yakınlaştık, kardeş gibi olduk. Bana Şabat'a nasıl hazırlanıldığını, yemekleri pişirmeyi ve dua etmeyi öğretti. Üçümüz bir aile olduk. Sonra Ilese doğdu."

Ashlyn nefesini tuttu. "Johanna, Ilese'in annesi miydi?"

Marian nemli gözlerini kırpıştırdı. "Evet."

"Peki Zachary..."

"Ilese'in abisi." Marian sustu ve uzaklara baktı. "Johanna, Ilese'i doğurduktan birkaç gün sonra öldü. Çok kan kaybetmişti, durumu kötüydü. Doktor başaramayacağını biliyordu. Johanna da biliyordu. Mücadele etmeye gücü yoktu. Bir kalem kâğıt istedi ve yazdıklarına tanıklık etmesi için hahamını çağırmamı söyledi."

Marian'ın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ilese'i almamı ve kendi kızım gibi büyütmemi istedi. Hayır demeyi aklımın ucundan geçirmedim. Başka kimsesi yoktu. Onu, onları öz çocuklarım gibi seveceğimi biliyordu. *Zaten* bir aile olmuştuk ve bir aile olmaya devam edecektik. Johanna hahamdan onun tanığı olmasını ve isteklerinin yerine getirilmesini sağlamasını istedi. Haham ona söz verdiğinde gözlerini yumdu ve kendini bıraktı."

Marian fotoğrafı masaya koydu ve peçetesiyle gözlerini kuruladı. "Kusuruma bakmayın. Aradan geçen bunca yıla rağmen onu düşünmek benim için hâlâ çok zor."

Ashlyn, Marian'ın elini tutma arzusuyla savaşmak zorunda kaldı. "Bekâr bir kadın olarak iki çocuğun sorumluluğunu üstlenmeyi hayal bile edemiyorum. Zor oldu mu? Yani onları resmen evlat edinmek?"

Marian başını iki yana salladı. "O zamanki şartlar şimdiki gibi değildi, bir çocuk için on aile birbirleriyle rekabet etmiyordu. Yetimhaneler doluydu ve bütün dünya savaştaydı. Erkekler ya ölmüştü ya da cephedeydi. Kadınların çalışması gerekiyordu. Benim dışımda hiç kimse hazır bir aile arayışında değildi. En büyük engelim evli olmamamdı ama Haham Lamm benim için kefil oldu ve resmî işlemlerde bana yol göstermesi için iyi bir avukat tuttum."

"O sırada Zachary kaç yaşındaydı?"

Marian peçetesini dikkatle katladı ve bir kenara koydu. "İki yaşına daha yeni basmıştı."

Ashlyn hayretle başını salladı. "Küçücük bir çocuk *ve* yeni doğmuş bir bebek. Nasıl başardın?"

"Sandığın kadar zor olmadı. Amerika'ya döndüğümüzde tabii ki bir yaygara koptu. New York'a dönmem hataydı. Kaliforniya'da beni kimse tanımıyordu ama New York'ta basının kokumu alması uzun sürmedi. Fransa'dan iki çocukla döndüğümü öğrenince evlendiğimi sandılar. Ama evli olmadığımı ve çocuklarımın evlatlık olduğunu öğrendiklerinde Fransa'ya bilhassa iki Yahudi savaş yetimini kurtarmak için gittiğim masalını uydurdular. Anlatılan hikâyeler gülünçtü. Sözüm ona ben dişlerimin arasına sıkıştırdığım bir bıçakla çamurlara bata çıka yürüyüp onları Drancy'den kurtarmışım. Böyle şeyler işte. Ayrıca tabii ki bu fedakârca kahramanlığı *Review*'daki haber yüzünden yaptığımı söylediler. Annemin Yahudi olduğunu öğrendiğim için. Tam bir sirk gösterisiydi. Üstelik tamamen uydurmaydı. Ama hızlanan treni durdurmak zordur."

"Dönüşün babanı heyecanlandırmıştır," dedi Ethan kuru bir sesle.

Marian ona belli belirsiz tebessüm etti. "Hiç sayılmaz. Doğal olarak Corinne de çok öfkelendi. Annemin ölümüyle ilgili söylentiler yeni yeni unutulmaya başlamışken benim zavallı Yahudi yetimlerimle geri dönmem skandalı yeniden alevlendirmişti. Zachary'yle Ilese bu yaygaranın sebebini anlayamıyordu." Marian yine gülümsedi, bu seferki daha yumuşaktı. "Gazeteler benim onları kurtardığımı yazsa da aslında beni kurtaran *onlardı*. Hemi'yle olanlardan sonra kendimi kaybetmiştim. Johanna ve çocuklar sayesinde hayatım bir amaç kazandı. Kendi dertlerimden ve savaştan başka bir şeye dikkatimi verebildim."

"Savaştan sonra çocukları Fransa'ya mı götürdün?" diye sordu Ashlyn, hikâyenin eksik yerlerini tamamlama gayretiyle.

Marian ona dik dik baktı. "Sorularının ardı arkası kesilmiyor. Evet, Fransa'ya gittik, Bergerac'a. Teyzemin sağlığı bozulmuştu, hâlâ zamanımız varken yanında olmak istedim. Çocuklar oraya bayıldı. Fransızca ve çat pat Yidiş'in yanı sıra üzüm yetiştirmenin inceliklerini öğrendiler. Orası onlara iyi

geldi, hepimize iyi geldi. Tabii o sırada OSE için de çalışmaya başladım. Zor bir işti ama çok değerliydi."

"Ilese ve Zachary evlatlık olduklarını biliyor mu?"

Marian bu sorudan rahatsız olmuş gibi omuzlarını arkaya çevirdi. "Elbette. Bunu anlayacak yaşa geldiklerini düşündüğümde onlara söyledim. Her şeyi anlattım."

Ashlyn, Johanna Meitner'ın fotoğrafını tekrar eline aldı ve dikkatle inceledi. "Ilese ona benziyor. Renkleri ve yüz şekilleri aynı."

Marian gözlerini kıstı. "Kızımı tanıdığını bilmiyordum."

"Tanımıyorum. Ama Ethan bana ailesine yolladığın çocukluk fotoğraflarını gösterdi. Sana geri getirdiğimiz kartlarla mektupların arasındalar."

Marian rahatlamış gibi göründü. "Tabii ya. Sadece tüm bunlar beni biraz rahatsız ediyor. Bugüne dek hiç görmediğim insanların hayatımın en özel ayrıntılarını bilmesi. Birinin gizlice günlüğümü okuması gibi bir şey. Gerçi sizin yaptığınızın da bundan bir farkı yok. Ben onları yalnızca Hemi'nin okuması için yazdım. Bunları açıklamak zorunda kalmak bir yana, kitapların başka birinin eline geçebileceğini bile düşünmedim."

"Biliyorum," dedi Ashlyn. "Bunun bir önemi var mı bilmiyorum ama biz de seninle tanışmayı hiç hayal etmemiştik. Sonra Ethan eski bir konser broşürü buldu ve Zachary'ye ulaşabildik."

"Zachary bundan bahsetti. Yanılmıyorsam o konser Boston'daydı. Keşke hâlâ orada olsaydı ama kendisi için en iyi olanı seçti ve mutlu. Bir ebeveyn daha ne ister?"

"Babasının izinden gitmesi harika bir şey. Sence onu hatırlıyor mu?"

Marian gözlerini kırpıştırarak Ashlyn'e baktı. "Özür dilerim... Ne dedin?"

"Janusz'un bir keman virtüözü olduğunu söylemiştin. Zachary o yüzden mi keman çalmayı öğrenmek istedi diye merak ettim. Babasının keman çaldığını hatırladığı için mi?"

"Hayır. Onu hatırlamıyor." Marian kadehindeki şarabı bitirdi. "Zachary çok küçüktü ve Janusz çoğunlukla evde değildi. Ama Johanna'yı hatırlıyor. Ya da hatırladığını sanıyor. Çoğu zaman uykudan önce onlara Johanna'yla ilgili hikâyeler anlatırdım. Onu tanımalarını, iki anneleri olduğunu bilmelerini istedim."

"Ama bir babaları olmadı," dedi Ethan. "Evlenmeyi hiç düşünmedin mi?"

Marian elini sallayarak bu soruyu geçiştirdi. "Bir kocaya ayıracak zamanım yoktu. Çok meşguldüm. Ayrıca evlenmeye ihtiyaç duymadım. Çocuklarım ve işim bütün hayatımı dolduruyordu." Sandalyesini arkaya itti ve saatine baktı. "Ne çok konuşmuşuz. Saat onu geçiyor."

Ashlyn masadan kalktı ve boş kadehleri toplamaya başladı. "Bu kadar zamanını aldığımız için özür dileriz. Masayı toplamana yardım edelim, sonra da müsaade isteriz."

"Hayır, hayır. Bunları bana bırakın. Zaten fazla bir şey yok. Hem sis bastırmak üzere. Bir hendeğe yuvarlanırsanız çok üzülürüm. Siz paltolarınızı alın. Holde buluşuruz."

Marian bir şarap şişesiyle yanlarına geldiğinde paltolarını iliklemişlerdi ve gitmeye hazırlardı. Marian şişeyi Ethan'a verdi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "*La Famille Treves Sancerre*, bir gün keyif yaparsınız. Peynir ve meyveyle çok yakışır."

Ethan etiketi inceledi. "Ailenin bağından."

"Onlar senin de ailen," diye hatırlattı Marian. "Belki bir gün Ashlyn'le oraya gidersiniz. Eminim, Fransız kuzenlerin seninle tanıştıklarına memnun olur."

Ethan, Ashlyn'e baktı ve ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Fransızcamızı geliştirmeye başlasak iyi olur."

"Böyle şeyleri fazla ertelemeyin," diye öğütledi Marian ciddiyetle. "İnsan zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor. Bir şeyler oluyor, sonra bir bakıyorsun şansını kaybetmişsin."

"Tamam. İlk fırsatta yapacağız."

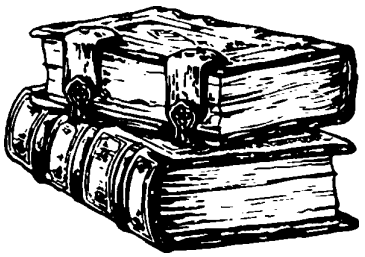
Marian onun yanağına uzandı ve elini hemen geri çekmedi. "Kuzenlerin iyi insanlar. Onları tanımalısın. Zachary'yle Ilese'i ve kızları da öyle. Lütfen tekrar geleceğinizi söyleyin. İkiniz de. Hatta belki birkaç gün kalırsınız. Bundan böyle yabancı gibi olmamızı istemiyorum."

Ethan şişeyi kolunun altına sıkıştırırken mahcubiyetle gülümsedi. "Kaçırdığımız zaman için üzgünüm. Bundan sonra daha özenli olacağıma söz veriyorum."

Marian nemli gözlerle onun gülümsemesine karşılık verdi. "İkimiz de öyle olacağız. Hadi, gidin artık. Ne olur dikkatli olun. Dickey'nin oğluyla ve onun... arkadaşıyla daha fazla zaman geçirmeyi iple çekiyorum."

ON YEDİ

ASHLYN

Dış görünüş her zaman içteki duruma dair bir gösterge olamaz. Etraflıca bir inceleme yapın ve her şeyden önemlisi, bir uzmandan yardım almanız gereken zamanı bilin.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

Marblehead'in dönemeçli yollarını arkalarında bıraktıklarında, Ashlyn arabanın deri koltuğuna yaslandı. Hava kararduktan sonra sis bastırmış, dünya soğuk ve pamuksu bir pusun ardına gizlenmişti. Şarap Ashlyn'in uykusunu getirmişti.

Yanında oturan Ethan alışılmadık biçimde sessizdi, yoldan gözlerini ayırmıyordu ve muhtemelen o günün olaylarını sindirmeye çalışıyordu. Holde sıcak bir vedalaşma yaşanmıştı. Marian, Ethan'ın yanağını okşayıp bundan böyle yabancı gibi olmalarını istemediğini söylemişti. Ama onlara birlikte Fransa'ya gitmelerini önermesi doğrusu biraz tuhaf kaçmıştı. Bunu Ethan'la yakınlık kurmak için söylediğine kuşku yoktu ve Ethan o sırada gerçekten duygulanmışa benziyordu. Belki bir ara oraya gidip Fransız kuzenleriyle tanışırdı. Ashlyn bunu umdu.

Başını çevirip Ethan'a baktı, gösterge panelinin mavi-yeşil, gizemli ışığının aydınlattığı profiline. Ethan dalgın ve biraz durgun görünüyordu. "İyi misin?"

"Evet. Neden olmayayım?"

"Bilmem. Yoğun bir gündü ve biraz sessizsin. Annenle babandan bahsetmenin seni üzdüğünü düşündüm."

"Hayır. Aslında çok hoş oldu. Annemin babam için deli olduğunu Marian'ın ağzından duymak hoşuma gitti. Yalnızca iki genç âşık oldukları zamanları düşündüm. Ebeveynlerimizi hiç böyle düşünmeyiz. Hayalleri ve tutkuları olan insanlar olarak. Onlar sadece bizim annemizle babamızdır."

Ashlyn annesiyle babasını hiç düşünmemeyi yeğlendiğinden bu konuda yorum yapmadı. "Şimdi her şeyi daha net görebiliyoruz. Kitapların neden babanda olduğunu, Belle'le neden arasının açıldığını. Yazık olmuş. Marian onu gerçekten sevmişe benziyor. Bence seninle tanıştığına çok memnun oldu."

"Sonradan memnun olmuş olabilir, evet. Ama başta ihtiyatlıydı. Onu sorguya çekmeye geldiğimizi düşünüyor gibiydi. Nihayet bize açılmasına şaşırdım. Aslında birçok şeye şaşırdım. Marian umduğum gibi biri çıkmadı."

"Sen ne bekliyordun?"

"Sanırım daha yaşlı birini hayal etmiştim. Daha anaç. Bize kapıyı açan kadına hazırlıklı değildim. Onun güzel olduğunu biliyordum. Annem bunu her zaman söylerdi. Ama hâlâ güzel olmasını beklemiyordum."

"Gerçekten öyle değil mi? Ayrıca müthiş bir kadın. İki savaş yetimini evlat edinmiş, onları tek başına büyütmüş ve ikisi de başarılı insanlar olmuş. Ne kadar paran olursa olsun büyük bir iş bu. Sonra, bütün dünyadaki yetim çocuklara yardım etmek için bir vakıf kurması. Üstüne üstlük yahni de yapabiliyor. Hemi'nin dolu dolu ve anlamlı bir hayat yaşadığını bilmesini istemesine şaşmamak gerek."

"Bir kocaya ayıracak vakti olmadığını söyledi."

"Kesinlikle meşgul biri ama son dolarıma bahse girerim ki hiç evlenmemesinin nedeni bu değil. Bence Hemi'yle olanlar yüzündendi. Sevdiğin birinin seni bu kadar kırmasının nasıl bir şey olduğunu asla unutamıyorsun. Hem de bunu bilerek yapmalarının."

"Hâlâ Marian'dan mı söz ediyoruz?"

Ashlyn, Ethan'ın ona baktığını hissederek yüzünü cama çevirdi. "Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

Ethan başka bir şeyler söylemesini bekleyerek ona bakmayı sürdürdü. Ashlyn konuşmayınca da konuyu değiştirdi. "Hiç olmazsa artık ismini biliyoruz. Hugh Garret."

Ashlyn rahatladı. "Bunu söylediğinde az kalsın sandalyeden düşüyordum. Hemi'nin yazar olduğunu biliyorduk, savaşla ilgili kitaplar yazdığından bahsetmişti ama onun ünlü bir yazar olmasını hiç beklemiyordum. Hele ki böyle üretken bir yazar. Marian ikisinin aşk hikâyesi bir gün bir kitabevinin vitrininde karşısına çıkar diye kim bilir nasıl korkmuştur."

Ethan kaşlarını çatarak çenesini sıvazladı. "Acaba bunu neden yapmadı?"

"Belki yapmıştır," diye atıldı Ashlyn bunu daha önce akıl etmediğine şaşırarak. "Birkaç adı değiştirip kitabına yeni bir isim koyması yeterliydi. Al sana bir çoksatar. Marian'dan başka kimse bu hikâyeyi tanımazdı. Ayrıca Marian onun hiçbir kitabını okumadığını söyledi. Ben hepsini olmasa da birkaçını okudum. Acıklı hikâyeler tam onun kalemi. İnsanı hüngür hüngür ağlatırlar. Hemi belki de o hikâyeyi yazdı, sadece biz bilmiyoruz."

Ethan trafik ışıklarında durduğunda Ashlyn'e döndü. "Adamın tüm kitaplarını almayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Onları satın almayı düşünmüyorum, hayır. Ama kapak yazılarını okuyup tanıdık gelen bir şey var mı diye bakmak-

tan zarar gelmez. Aslında neredeyse gece yarısı olmasaydı seni en yakındaki kitapçıya götürürdüm. Ayrıca onun nasıl göründüğünü merak ediyorum. Kitap kapaklarında kesin fotoğrafı vardır ama onlara dikkat ettiğimi söyleyemem. Düşünüyorum da senin Kevin'ın dükkânına getirdiğin kutularda onun birkaç tane kitabı olduğunu hayal meyal hatırlıyorum."

Yeşil ışık yandı. Ethan ön camı temizlemek için silecekleri çalıştırdıktan sonra gaza bastı. "Annemin olmalılar. Duygusal romanları severdi."

"Sence Hemi'yle Hugh Garret'ın aynı kişi olduğunu biliyor muydu?"

"Bilmem. Babam kesinlikle biliyordu ve bunu annemden sakladığını sanmıyorum. Dediğim gibi, onların sırları yoktu."

Ashlyn bir süreliğine sessizliğe gömülerek o günkü konuşmaları düşündü. Sonunda birçok konu açıklığa kavuşmuştu, yine de Marian'ın onlarla paylaşmadığı bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordu. Onların sorularına verdiği yanıtlardaki özen hemen hissediliyordu, kelimelerini düşünerek, neredeyse ihtiyatla seçmişti. Bu, yıllar içinde mükemmelleştirdiği bir yetenekti, rahatsız edici bir soruya cevap verirken neyi dışarda bırakması gerektiğini iyi biliyordu.

"Az önce," dedi Ethan, Ashlyn'i daldığı düşüncelerden uyandırarak, "sessiz olduğumu söyledin ya? Aslında biraz haklıydın. Bugün tuhaf bir gündü. Yıllar boyunca, annemle babamdan hiç karşılaşmadığım bu kadınla ilgili bir sürü şey duydum. Sonra, bu öğleden sonra onun verandasında oturup onun bizimkilerden bahsetmesini dinledim. Bence babam tanışmamıza memnun olurdu. Aralarındaki küslüğe rağmen."

"Babanın ölümünden önce barışmamaları yazık olmuş. Yine de Marian'ın ona kızmasını anlayabiliyorum. O öğle yemeğini tamamen iyi niyetle organize etmiş olabilir ama bu, Marian'a başka bir ihanet gibi gelmiş. Üstelik ailesinden bir tek babana güvenirken onun ihanetine uğradığını düşünmüş."

"Neyin neden olduğunu bilmiyorum ama babamı tanıyorum ve Marian'a asla bilerek ihanet etmezdi. Belli ki Marian'la Hemi'nin konuşması gereken şeyler olduğunu düşünmüş."

Ashlyn bunu düşündü. Richard Hillard'la hiç karşılaşmamasına rağmen, onun hakkında Ethan'ın babasının niyetiyle ilgili sözlerine güvenmesine yetecek kadar çok şey duymuştu. Marian, Hemi'nin ikisinin arasında daimi bir tartışma konusu olduğuna birkaç kez değinmişti. Dickey'nin onu Hemi'yle *görüşmeye zorladığını* söylemişti ama söylemediği şey, bunun nedeniydi. Dickey, Hemi ve Belle ayrılığının içyüzüne dair önemli bir şey biliyor olabilir miydi? Bu, onları barıştırmaktaki kararlılığını açıklayabilirdi. Öyleyse Marian neden inadını sürdürmüştü?

"Marian'ın konuşmasında bir tuhaflık sezdin mi? Biraz garip değil miydi?"

"Garip mi?"

"Tam açıklayamıyorum ama sanki kendini müdafaa etmeye çalıştığını hissettiğim zamanlar oldu. Ona bir şey sorduğumda konuyu değiştirdi ya da soruma soruyla karşılık verdi. Kendine bir sınır koymuş gibiydi ve biz o sınıra yaklaştığımızda kabuğuna çekiliyordu."

"Ben bunu garip olarak tanımlar mıydım bilmiyorum. Acı hatıralardan söz ediyorduk. Üstelik hiç tanımadığı iki kişi tarafından sorguya çekiliyordu. Muhtemelen ben de tuhaf davranırdım. Doğrusunu istersen bu kadarını anlatmasına bile şaşırdım."

"Evet, sanırım öyle."

Ashlyn tam anlamıyla ikna olmamıştı ama yoğun bir gün geçirmişlerdi ve düşünmeye değer çok fazla şey öğrenmişti. Koltuk başlığına başını dayadı ve deri koltuğa biraz daha gömüldü. Arabasını Ethan'ın evinde bıraktığına pişmandı. Oradan evine kadar araba sürmek gözünde büyüyordu.

"Daha bir saatlik yolumuz var," dedi Ethan düşüncelerini okumuş gibi. "Biraz gözlerini kapasana. Eve geldiğimizde seni uyandırırım."

"Sis giderek artıyor. Uyanık kalmam daha iyi olur. Bir çift göze daha ihtiyacın olursa diye."

"Ben iyiyim. Sen uyu."

Ashlyn çakıl taşlarının üzerinde dönen tekerleklerin boğuk çıtırtısıyla uyandı. Ne zamandır uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Koltukta doğruldu ve gözlerini kırpıştırarak ön cama ve farların ışıklarının deldiği sis duvarına baktı.

"Vay canına." Tutulan boynunu açmak için kafasını sağa sola çevirdi. "Özür dilerim. Uyuyup kalmışım."

"Dert etme. Neredeyse geldik."

Ethan bir virajı dönerken Ashlyn gözlerini kısıp ön cama baktı. Uyku sersemliğinden henüz kurtulamamıştı. Sisten göz gözü görmüyordu. "Böyle havalarda araba kullanmaktan nefret ederim. Bir uçuruma yuvarlanacakmışım gibi gelir. Ne olur, önünü gördüğünü söyle."

"Eve birkaç dakika kaldı. Bu yolda gözüm bağlı araba kullanabilirim."

Ashlyn homurdandı. "Bunu duymak beni neden rahatlatmadı acaba?"

"Biliyorsun, bende kalabilirsin."

Ashlyn planladığından daha sertçe başını ona çevirdi. "Efendim?"

"Bu gece evine dönmek zorunda değilsin. Bende kalabilirsin."

"Ah. Hayır. Hiç gerek yok. Teşekkürler."

Evin araba yoluna saptıklarında Ashlyn bez çantasını kucağına almıştı, eli kapının kolundaydı ve araba durur durmaz kaçmaya hazırdı. "Sen kullandığın için sağ ol. Güzel bir gündü."

Ethan kontağı kapadı ve ona baktı. "Ciddiyim. Kalsana."

"Yok, ben iyiyim. Sahiden. Buradan eve gitmem en fazla yirmi dakika sürer."

"Bence araba kullanmamalısın. Geç oldu ve yorgunsun. Marian teyzemden alıntı yapacağım, bir hendeğe yuvarlanırsan çok üzülürüm."

Ashlyn dayanamayıp gülümsedi. "Tüm hendeklerden uzak durmaya söz veriyorum." Arabadan sisli bahçeye indi ve çantasını omzuna astı. "Ah, az kalsın şarabı unutuyordum."

Ashlyn Sancerre şişesini bez çantasından çıkarmaya çalışırken Ethan arabadan inip yanına geldi. "Kal." Sisli gecenin sessizliğinde sesi boğuk çıkmıştı. "*Benimle* değil. Onu kastetmiyorum. Sadece sabah seninle aynı çatının altında uyanmak istiyorum. Bu çok mu garip?"

Ashlyn başını iki yana salladı. Aslında kulağa hoş geliyordu. "Hayır, garip değil. Yalnızca biraz korkutucu."

Ethan tekrar konuştuğunda sesinde bir tebessüm gizliydi. "Sana beş yatak odasından istediğini seçme fırsatı sunuyorum. İkisi limana bakıyor ve hepsinin kapıları kilitlenebiliyor. Monogramlı bornozlarım yok fakat uyurken giymen için eski bir tişört ayarlayabilirim. Ayrıca kararını etkiler mi bilmem ama sana mükellef bir kahvaltı hazırlayabilirim."

"Kapıların kilitlenip kilitlenmemesini dert etmiyorum, Ethan. Mesele sana *güvenmemem* değil."

"Ne öyleyse?"

Ashlyn gözlerini kapadı, bu sorunun hiç sorulmamasını yeğlerdi. Bu konuşmayı yapmaktan kaçınıyordu, haftalardır gerçekleri görmezden gelmeye çalışıyordu. "Sanırım *kendime* güvenmemem."

"Misafir odamda uyuman konusunda mı?"

Böyle söyleyince kulağa tuhaf geliyordu. Ethan yan odadayken sanki kendini kontrol edemeyecekmiş gibi. Ama Ashlyn daha önce böyle bir tehlikeye atılmıştı ve sonunun kötü bitti-

ğini söylemek yüzyılın en yetersiz tanımı olurdu. Apar topar bir ilişkiye girmişti, fena hâlde yere çakılmıştı ve sonrasında olanlara tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Aynı hatayı tekrarlama riskini alamazdı çünkü bunun geri dönüşü olmazdı. Daniel'ın ölümünden sonra kendine küçük ve güvenli bir dünya kurmuştu. Bu ona yetmeliydi.

"Ethan..."

"Kal," dedi Ethan yine ve bu kez sesi daha alçak çıkmasına rağmen daha ısrarcıydı. "Korkmanı anlıyorum. Nedenini bilmiyorum ama bunu anlıyorum. Bana hikâyeni anlatmak zorunda değilsin, bana hiçbir borcun yok ama paylaşmak istersen ben iyi bir dinleyiciyim. Ya da kanepeye kıvrılıp bütün gece film izleriz ve bana hiçbir şey anlatman gerekmez. Sadece kal. Koşulsuz, şartsız, herhangi bir zorunluluk olmadan."

"Burada kalmam durumu daha da karmaşıklaştırmaz mı?"

"Karmaşıklaştırmak derken?" Ethan bunu saçma bulmuşa benziyordu. "Ashlyn, seninle tanıştığım andan beri zaten allak bullağım. İlk kez bir konuda kafam karışık *değil.* Bugün, Marian bizi sorduğunda donup kaldın. Ne diyeceğini bilemedin. Ama ben biliyordum. Ne söylemek istediğimden emindim. *Evet, Marian, konuşuyoruz,* demek istedim. Ama sonra Marian bizi kitapların bir araya getirdiğini hatırlattı. Eh, şimdi esrar çözüldü ve kitaplar artık bizde değil. O yüzden de bu gece gitmene izin verirsem bunun son olmasından korkuyorum. Bir daha beni görmen için bir sebep kalmadı."

"Ortadan kaybolacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece bunun bir son olmasını istemiyorum ama öyle olabilir gibi geliyor. Daha önce de söyledim ama geçen sefer yeterince açık ifade edememiş olabilirim diye yineliyorum. Seninle ne olabileceğimizi görmek istiyorum. Hemi ve Belle olmadan da *biz* diye bir şey var mı merak ediyorum."

Ashlyn ona uzun uzun baktı, sis yüzünden Ethan'ın yüzünün keskin hatları kolaylıkla seçilmiyordu. Ama Ashlyn'in onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Ethan omuzlarını kulaklarına doğru çekmişti, kendini bir darbeye hazırlamış gibi gergin görünüyordu. Risk alan sadece Ashlyn değildi. "Tamam, o zaman."

"Neye tamam?"

"Tamam, kalacağım."

"İstersen çırpılmış yumurta yapabiliriz."

Ashlyn ona kaşlarını çattı. "Aç mısın?"

"Hayır. Ama filmlerdeki çiftler geceleri birlikte çırpılmış yumurta yapar ya? Ayrıca insana güven veriyor ve kendini güvende hissetmeni istiyorum."

"Bir fincan sıcak çayla eğer varsa bir kaşık bala razıyım. Hava buz gibi."

İçeride Ethan şömineyi yakarken Ashlyn bir kutu Early Grey buldu ve çay demledi. Sonra kupalarıyla kanepeye kuruldular. Bir süre sessizce çaylarını içerek şöminede yanan odunların çıtırtısını dinlediler. Ama uzayıp giden sessizlik bir süre sonra ağırlaştı.

"Eee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ashlyn, Ethan'ın onun konuşmasını beklediğini hissederek.

"Kamp ateşinin başındaki gibi birbirimize hayalet hikâyeleri anlatabiliriz. O ortamı yaratmak için buralarda bir yerde bir el feneri olacaktı. Ya da... sohbet edebiliriz. Bahçede sana içimi döktüm ve bunu kolay kolay yapabilen biri değilim. Şimdi sıra sende. Bana bölük pörçük bir şeyler anlattın. Babanı ve boşanmanı. Ama bundan daha fazlasının olduğunu düşünüyorum."

"Ne gibi?"

"Benden, bizden bu kadar korkmanın sebebi gibi." Ethan kupasını bıraktı ve Ashlyn'in yumruk yaptığı elini tuttu. "Bunun Daniel'la ilgili olduğunu varsayıyorum. Seni aldattığını söylemiştin ama başka bir şey vardı, değil mi? Daha kötü bir şey?"

Ashlyn sıkıca birbirlerine kenetlenen ellerine baktı. Parmakları sıcacık olmuştu, kendini rahat hissediyordu. Ama eski hatıraların yakıcı acısı avucunda gizliydi. Kırık camların ve tekerleklerin acı feryadının.

Evet. Başka bir şey vardı. Çok daha kötü bir şey.

Ashlyn ağzını açtı, tekrar kapadı ve başını iki yana salladı. "Saat başına para vermediğim biriyle bunu nasıl konuşabilirim bilmiyorum."

Ethan onun parmaklarını sıktı. "Belki en başından başlayabilirsin."

En başından. Evet.

"Pekâlâ." Ashlyn gözlerini kapadı ve nefes aldı. "Annemin kanseri tekrarladığında tedaviyi reddettiğini, ölmeyi seçtiğini sana anlatmıştım. Bundan birkaç ay sonra, on altıncı doğum günü partimde babamın tavan arasına çıkıp kendini vurduğu kısmı atladım."

"Aman Tanrım. Ashlyn..."

Ashlyn başını diğer tarafa çevirdi, Ethan'a bakmayı sürdürürse gerisini getiremeyebilirdi. "Sonra ben büyükannemle yaşamaya başladım. Okulumu değiştirdim ve her ayın iki perşembesini bir terapistin koltuğunda geçirdim. Aile travmaları üzerine uzmanlaşmış biriydi. Bununla baş etme yöntemlerini ve onların tabiriyle sağlıklı yas tutmayı öğrendim. Zamanla duygusal dengemi buldum. Veya bunu başarmış gibi görünmeyi öğrendim. Bu konuyu daha fazla konuşmaya katlanamadığım için iyileşmiş rolü yaptım. Okulu bitirdim ve UNH'ye kabul edildim. Sonra Daniel'la tanıştım."

Ashlyn aralarına mesafe koymaya ihtiyaç duyarak Ethan'ın elini bırakıp ayağa kalktı. Kollarıyla gövdesini sıkıca sarmaladı ve odada gezinmeye başladı. "Ondan kuşkulanmak aklıma gelmedi. Hedeflerini daima dikkatle seçerdi, dört dörtlük bir aktördü. Tüm numaralarına kandım. Ona her şeyi anlattım, onu

tüm şeytanlarımla tanıştırdım. Daniel'ın eline bir koz verdim; onunla beni kolayca incitebilirdi ve incitti de."

"Kocanın bornozunu giyen öğrenci kız mı?"

"Marybeth," diye mırıldandı Ashlyn. "Elbette ilk değildi. Ama o benim için son nokta oldu. Daniel'ı terk ettim ve ertesi gün ona boşanma davası açtım. Daniel bunu sonuna kadar götüreceğimi düşünmedi. Ona geri dönmeyeceğimi söylediğimde dükkâna gelmeye başladı, kapının önünde geziyordu, karşı kaldırımdan beni izliyordu. Gece gündüz arıyordu, ona geri dönmem için yalvarırken durup dururken bana fahişe diye bağırmaya başlıyordu. Romanı satmıyordu. Üniversiteden kovulmak üzereydi. Hayatı altüst olmuştu ve her zamanki gibi beni suçluyordu."

"Lütfen bana polisi aradığını söyle."

Ashlyn bu soruyu duyunca yüzünü buruşturdu. Polise şikâyette bulunmamıştı ama son üç yıldır bunu yapsaydı her şey daha farklı olur muydu diye düşünmediği bir gün bile olmamıştı.

"Polisi aramadım. Daniel'ın derdi başından aşkındı, bir de bununla uğraşmasını istemedim. Ama ne olursa olsun ona geri dönemezdim. Bir öğleden sonra onu aradım ve bir şeyler içmeyi teklif ettim. Sorunlarımızı çözmemiz için bir adım attığımı sanmış. Oysa ben eline eşya paylaşımıyla ilgili bir liste tutuşturdum. Bardağı taşıran son damla da bu oldu."

Ethan şimdi onu dikkatle izliyordu, duymak üzere olduklarına karşı kendini hazırlamış gibiydi. "Bardağı taşıran son damla... O ne demek?"

Ashlyn şömineye doğru yürüdü ve ona sırtını dönerek ateşe baktı. "Olay çıkardı. Ben de kalkıp gittim. Daniel bardan çıktığında karşıdan karşıya geçmiştim. Bana seslendiğini duyup döndüm. Kaldırımda duruyordu, tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. O sırada bir kamyonet sokağın ucundan bize doğru geliyordu. Kasasında büyük, cam paneller vardı. Daniel onun yaklaşmasını bekledi... Sonra kaldırımdan yola indi."

Ashlyn, Ethan'ın titrek bir nefes aldığını ve sonra yavaşça verdiğini duydu. "Tanrım..."

Ashlyn ona döndüğünde Ethan'ın yüzünde gerçek bir dehşet ifadesi vardı. Ashlyn sırtını dikleştirerek hikâyenin devamına kendini hazırladı. "Yola inmeden önce, birkaç saniyeliğine duraksadı... Bana baktı, gülümsedi ve *Doktor Sullivan'a selam söyle*, diye seslendi."

"Kim bu doktor?.."

"Doktor Sullivan benim terapistimdi. Babam kendini vurduktan sonra iki haftada bir, perşembe günleri görüştüğüm terapist."

Ethan'ın yüz kasları gevşedi. "Yani şey mi diyorsun?.."

"Ne yaptığını *gayet* iyi bildiğini söylüyorum. Benim bunu bildiğimi de biliyordu. Bana ne yaptığını, nasıl dağılacağımı biliyordu."

"Arabada söz ettiğin şey buydu," dedi Ethan yumuşak bir sesle. "Sevdiğin birinin seni bilerek incitmesinden bahsederken."

"Evet."

"Çok üzgünüm, Ashlyn. Ama en azından o pislik bunu başaramadı. Yani, işte sapasağlam karşımdasın."

"Aslına bakarsan başardı. Ya da başarmasına ramak kaldı." Bunu paylaşmak rahatsız ediciydi. Daniel'ın onu mahvetme girişiminin neredeyse işe yaradığını itiraf etmek. Ama Ashlyn, Ethan'ın her şeyi bilmesini istiyordu, onların, *onun* neden kötü bir fikir olduğunu anlamalıydı. "Üç kişi," dedi boğuk bir sesle. "Sözde beni seven üç kişi beni bile isteye terk etti. İnsanın böyle bir geçmişi varken kendini yetersiz hissetmemesi çok zor. Başka bir terapistle görüşmeye başladım. Perşembe yerine salıları. Bir yıldan fazla sürdü."

Ethan'ın sessizliği Ashlyn'e çok uzun sürmüş gibi geldi. Sonunda, Ethan elini saçlarının arasından geçirdi. "Şimdi anlıyorum," dedi usulca. "Anlıyorum ve üzgün olduğumdan başka ne

söyleyebilirim bilmiyorum. Onun *böyle bir şey* yapması. Üstelik neler yaşadığını bilirken. Bu akılalmaz bir şey."

"Bir süre kendimi bunu hayal ettiğime inandırmaya çalıştım."

"Ama etmemiştin."

"Hayır." Ethan'a baktığında yüzü nemli ve bulanık bir surete dönüştü, Ashlyn'in bir süredir tutmaya çalıştığı gözyaşları serbestçe akmaya başladı. "Ölümü bir kaza değildi, çaresizlik yüzünden yaptığı bir şey de değildi. Sadece son sözü söylemek istedi."

"Kahretsin," diye fısıldadı Ethan, Ashlyn'in gözyaşlarını elinin tersiyle silerek. "Kahrolası pislik. Seni bundan bahsetmeye zorladığım için kendimi de hiç affetmeyeceğim."

Ashlyn başını iki yana salladığında yanaklarından iki damla daha yaş süzüldü. "Sorun değil." Bunu samimiyetle söylemişti, omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Bunları bir terapist yerine değer verdiği ve ona değer veren biriyle konuşması sanki birden bu travmaları güçsüz bırakmıştı.

Gerisi dudaklarından dökülürcesine aktı. Ashlyn'in kimseye anlatmadığı, taze gözyaşları dökmesine neden olan karanlık şeyler. Ancak bu kez rahatladığı için ağlıyordu. Nihayet özgür kaldığı ve gerçekleri bütün çıplaklığıyla görebildiği için. O an, Daniel'ı affetmesinin mümkün olduğunu fark etti. Sadece o en son gaddarlığını değil, yaptığı her şeyi. Manipülasyonlarını, sadakatsizliğini ve evliliklerinin temelini oluşturan yüzlerce minik zulmünü. Ama belki bundan bile daha şaşırtıcısı, kendini affedebileceğinin farkına vardı. Daniel'a onun üzerinde hâkimiyet kurma hakkını vermesini, onun gerçekte nasıl biri olduğunu çok geç görmesini ve bunu gördükten sonra bile onunla kalmasını affedebilirdi.

Ashlyn konuşurken Ethan onun ellerini tuttu ve Ashlyn'in kelimeleri tükendiğinde o da konuşmadı. Sessizlik uzadı ve alevlerin çıtırtısından başka hiçbir şey duyulmaz oldu. Ashlyn tekrar ona baktığında yüzüne incecik bir tebessüm kondurmayı

becerebildi. "İyi bir dinleyici olduğunu söylemiştin. Gerçekten öyleymişsin. Teşekkür ederim."

"Bana güvenmene sevindim."

"Bir keresinde gerçekten Daniel'dan sonra hiç kimse olmadı mı diye sormuştun. Şimdi bunun nedenini biliyorsun. Çünkü bir daha hiç kimseye güvenmemeye yemin ettim."

"Ama bana *güvenebilirsin*, Ashlyn. Tabii beni istersen."

Ethan'ı *istiyor muydu*?

Elini uzattı ve avucunu onun yanağına koydu. Aslında cevabı biliyordu, kararını haftalar önce vermişti. Her zamanki gibi bu bir güven meselesiydi. Ethan'a değil, kendine güvenmemesiyle ilgiliydi.

"Sanırım bunu yapabilirim," diye mırıldandı, Ethan'dansa kendi kendine konuşur gibi. Onu dudaklarından öpmeden önce bir an duraksadı. Hızlanan nabzının baş döndürücü hazzının tadını çıkarmak için. Emin olmak için. Ve evet, bundan emindi.

Ashlyn'in dudakları onunkilere değdiğinde Ethan derin bir nefes aldı ve Ashlyn sanki biraz daha yakınlaştıklarını hissetti. Ethan ona sımsıkı sarıldığında Ashlyn onun hayretle inlediğini duydu. Ağzı yumuşacıktı ve şaşılacak kadar sıcaktı. Ashlyn onu şaşırtmıştı, aslında kendini de şaşırmıştı ve bunu fark etmek içini ilkel bir hazla doldurdu.

Öpüşmeleri giderek daha tutkulu bir hâl aldı. Ashlyn birden telaşlandı, yüreğinde hâlâ buna bir son verebileceğine dair incecik bir kararsızlık penceresi aralandı. Dönüşü olmayan bir noktaya doğru ilerliyorlardı, sonu bir felaket ve ıstırapla bitebilecek bir salıverişe doğru. Ama Ashlyn bunu istiyordu, *Ethan'ı* ve birazdan olacak şeyleri istiyordu.

Ethan onun kararını hissetmiş gibi Ashlyn'den uzaklaştı. Nefes nefese kalmıştı. Ashlyn'e baktı ve "Bu anı mahvetme riskini göze alarak bunun anlamını öğrenmek zorundayım," dedi. "Seni yanlış anlamak istemiyorum. İkimizin de iyiliği için."

"Bunun anlamı şu, yarın sabah, uyandığında burada olmak istiyorum. Belki sonraki gün de. Tabii sen hâlâ bunu istiyorsan. *Beni* istiyorsan. Tüm yüklerimle birlikte."

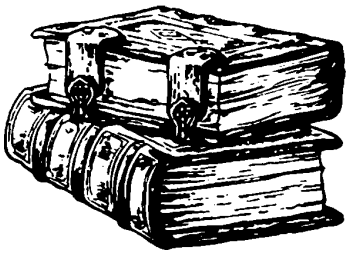
Ethan'ın dudakları çekici bir gülümsemeyle yavaşça kıvrıldı. "Sanırım bu artık sevgili olduğumuz anlamına geliyor."

"Galiba öyle."

Ashlyn hem bir söz verir hem de yakarır gibi öptü onu. Ne kadar uzağa sıçramaya istekli olduğundan hâlâ emin değildi ama kendini aşağı bakmaya zorlamıştı ve hiç olmazsa düşüş mesafesini tayin edebilmişti. Bu bir başlangıçtı. Hem belki bu kez tek başına düşmezdi.

ON SEKİZ

ASHLYN

Bilinen tehditlerle aranızdaki güvenli mesafeyi koruyun.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

28 Ekim 1984
Rye, New Hampshire

Ashlyn gerçek olamayacak kadar mavi bir gökyüzüne ve tanımadığı panjurlardan giren güneş ışığına gözlerini açtı. Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü, nerede olduğunu ve bunun nedenini hatırlaması.

Ethan.

Yatağın diğer tarafı boştu ama çarşaf hâlâ ılıktı. Ethan kalkalı çok olmamıştı. Ashlyn örtünün altından çıkmak için acele etmeden ânın tadını çıkardı. Onun olmayan bir yatakta uyanmayalı yıllar olmuştu. Dokunulmayı, kucaklanmayı ve sevilmeyi kendine yasaklanmasının üzerinden yıllar geçmişti. Şimdi Ethan'la sevişmesinin hatırası hem hafızasına hem de tenine kazınmıştı. Bir kitabın yankıları gibi bunun da oradan silinmesi mümkün değildi.

Ashlyn o kaçınılmaz pişmanlık dalgasının gelmesini bekledi. Ethan'ı hayatına, kalbine –çünkü Ethan aynı zamanda oradaydı– almasının bir hata olduğunu fark etmeyi. Ne var ki Ashlyn pişman değildi. Hatta âdeta rüyalar âlemindeymiş gibi hoş bir rehavet içindeydi. Derin uykularından uyanan kaslarındaki hassasiyeti hissedebiliyordu.

Ashlyn sonunda örtüyü açıp doğrulduğunda dün gece alelacele çıkardığı giysilerinin Ethan'ınkilerle birlikte halıya saçıldığını görerek şaşırdı. Onları orada bıraktı ve yatağın ayak ucunda duran kalın bornoza uzandı. Onu sırtına geçirdiğinde Ethan'ın kokusunu içine çekti ve limana bakan küçük bir terasa açılan camlı kapılara doğru yürüdü. Manzara hep bu kadar büyüleyici miydi yoksa dün geceden sonra dünya gözüne daha güzel ve parlak mı görünüyordu?

Ashlyn taze kahve kokusunu takip ederek mutfağa indi. Ethan elinde bir spatulayla ocağın başındaydı. Ashlyn'in geldiğini duyunca ona döndü ve çekingen bir tavırla gülümsedi.

"Kahve?"

"Evet, lütfen."

Ethan bir kupayı doldurduktan sonra ona verdi ve kremayla şekeri işaret etti. Ashlyn kahvesini zevkine göre hazırlayıp bir yudum içti. "Çok iyi," dedi Ethan'dan gözlerini kaçırarak. Ertesi sabah sohbetlerinde deneyimli sayılmazdı.

"Teşekkürler." Ethan kendi kahvesini içerken kupanın kenarından onu izledi. "Her şey yolunda mı? Yani bizimle ilgili. Dün geceyle?"

Ashlyn onun mahcubiyetinden etkilenerek gülümsedi. Görünüşe bakılırsa Ethan da ertesi sabah sohbetlerinde ondan daha tecrübeli değildi. "Her şey *fazlasıyla* yolunda."

"Pişman değilsin."

"Hem de hiç."

Ethan'ın omuzları gevşedi ve tekrar ocağa döndü. "Kahvaltıdan sonra kararını yeniden gözden geçirmek isteyebilirsin. Pankek

yapıyorum. Daha doğrusu yapmaya çalışıyorum diyelim. Sonuca göre karar vereceğiz. Çatallarla bıçakları çıkarabilir misin?"

Ashlyn masayı kurarken Ethan bir sürü pankek ve bir tabak dolusu nar gibi kızarmış sosis pişirdi. Sekiz yıllık evliliklerinde Daniel, Ashlyn için bir parça ekmek kızartmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Ashlyn ani bir dürtüyle Ethan'ın yanına gitti ve arkasından omzuna bir öpücük kondurdu.

Ethan şaşkınlıkla ona döndü ama gülümsüyordu. "Bu ne içindi?"

"Tahmin et."

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu Ethan kahvaltıya oturduklarında. "Çalışmak zorunda olmadığını varsayarak soruyorum tabii."

Bu soru Ashlyn'i hazırlıksız yakaladı. Kahvaltıdan sonrasını düşünmemişti. "Aslında değilim. Bugün pazar. Ama Belle'le Hemi'nin gizemini çözdüğümüze göre kitabınla ilgilensen daha iyi olmaz mı? Yayıncın seni bekliyor."

"Haklısın, öyle yapmalıyım ama günü seninle geçirmeyi yeğlerim. Ayrıca nihayet biraz ilerlediğime göre bir molayı hak ettim. Elmalı donut yiyip müzik dinlemek için Hillcrest Çiftliği'ne uğrayabiliriz. Ya da sinemaya gidebiliriz."

"Veya... bir kitabevine gidebiliriz."

"Ah. Dün gece bunu konuştuğumuzu unuttum."

"Bence Hugh Garret'ın kitaplarından birinde Belle'le Hemi'nin hikâyesinden ilham alıp almadığını araştırmaya değer. Sonra Hillcrest'e gidebiliriz. Elmalı donuta asla hayır diyemem."

Ethan cevap vermeye fırsat bulamadan telefon çaldı. Şurup şişesini masaya koyup ellerini kaldırdı. "Şunu açar mısın? Ellerim yapış yapış oldu."

Ashlyn, Ethan'ın telefonunu açma fikrinden biraz tedirgin olsa da ondan isteneni yaptı. "Alo?"

"Ashlyn, sen misin? Ben Marian."

"Evet, benim."

"Bu saatte yeğenimin evinde ne yapıyorsun?" Sonra gülerek bu soruya bir cevap beklemediğini açıkça belli etti. "Sonunda bu işi çözmenize sevindim."

Ashlyn'in yanaklarına ateş bastı. "Ethan burada. Onu veriyorum."

"Hayır, hayır. Hiç gerek yok. Beni dinle, aklıma bir fikir geldi. Gelecek perşembe benimle Boston'a gelsenize. Ilese kızlarla orada olacak ve sizinle tanışmasını çok isterim. Bizimle kalabilirsiniz ve cuma günkü kahrolası ödül töreni yemeğine birlikte katılabiliriz. Hatta belki bütün hafta sonunu orada geçirirsiniz. Bir gösteriye ya da birkaç müzeye gidersiniz."

"Çok naziksiniz ama bunu Ethan'la konuşmanız daha iyi olur." Ahizeyi eliyle kapatarak Ethan'a verdi. "Marian. Perşembe günü, onunla Boston'a gidip cuma günkü ödül törenine katılmamızı istiyor. Ben dükkânı bırakamam ama sen gitmelisin. Ilese de orada olacakmış. Tanışmanız iyi olur."

Ethan ellerini sildi ve telefonu ondan aldı. Marian'ın teklifini yinelemesini başını sallayarak dinledi. "Keşke gelebilseydik," dedi sonunda. "Maalesef bir arkadaşımın derslerine girmeyi kabul ettim ve Ashlyn'in dükkânı açması gerek. Ama perşembe akşamı, hep birlikte geç bir akşam yemeği yiyebiliriz." Ashlyn'e baktı. "Belki sekiz gibi."

Ashlyn, Marian'ı yeniden göreceğine sevinerek başıyla onayladı. Dükkânı kapatır kapatmaz yola çıkıp gece geri dönebilirlerdi.

Ethan telefonu kapadıktan sonra kahvaltısına devam etti. "Perşembe akşamı, saat sekizde," dedi kupasının kenarından Ashlyn'e bakarak. "Rezervasyon yaptırdığında haber verecek." Çatalıyla bıçağını alıp sosisini keserken sırıttı. "Ailenin geri kalanıyla tanışma zamanı."

Kahvaltıdan sonra Portsmouth'taki Waldenbooks'a gittiler. Mağazaya girdiklerinde Ashlyn derin bir nefes alarak kâğıt ve taze mürekkep kokusunu içine çekti. Bunu ilaç kokusuna benzetiyordu, yağlı ve iyot gibi hafif antiseptik bir kokuydu. Kötü değildi ama kendi dükkânıyla özdeşleştirdiği odunsu, isli ve hafif tatlı kokudan çok farklıydı.

Onlarca yeni kitabın arasında olmak tuhaf bir duyguydu. Bir geçmişleri ve yankıları olmayan raflar dolusu kitap. Şimdi boş bir sayfaydılar ama bir gün kendi tarihleri olacaktı, kapaklarının arasında sakladıkları hikâyelerden apayrı bir hayatları.

Edebi Kurgu bölümüne doğru ilerlerken Ashlyn henüz yazılmamış hikâyelerin vaadiyle mutlu olduğunu hissetti.

Hugh Garret kitaplarının durduğu rafı işaret ettiğinde Ethan usulca ıslık çaldı. "Üretken bir yazar olduğunu söylerken abartmamışsın. Burada..." Duraksadı ve onları sayarken parmağını sırtlarında gezdirdi. "On altı tane kitabı var."

"Hepsi bu kadar da değil."

Ashlyn raftan ciltli bir kitap aldı, muhtemelen bu en yenisiydi çünkü üç kopyası vardı ve ön yüzleri karşıya bakacak şekilde dizilmişlerdi. *Dışarı Bakılacak Bir Pencere.* Kitabın kabında kumral bir kadın yağmurla ıslanan bir pencereden bakıyordu, su damlalarının ardındaki beyaz yüzü hafifçe bulanık görünüyordu.

"Bak." Ashlyn kitabı gösterip kadını işaret etti. "Bu o olabilir."

Ethan onu kuşkuyla süzdü. "*Herkes* olabilir."

Elbette haklıydı. Fakat kapaktaki görselde insanın aklında kalan bir şeyler vardı, kadının yüzünün bilerek odak dışı bırakılmasıyla ilgili bir şeydi. Ashlyn kitabı açtı ve kapağın iç kısmındaki tanıtım yazısını okudu. Belle ve Hemi'nin hikâyesiyle hiçbir benzerliği yoktu. Ashlyn başka bir kitap alıp okudu. Sonra bir tane daha. Hiçbiri tanıdık gelmedi. Ama tüm kapaklarda aynı kadın vardı. Ya da en azından *aynı tip* kadınlar. Belle'e benzeyen kadınlar.

Ashlyn sekizinci kitabı henüz bitirmişti ki rafa geri koyarken elinden düşürdü. Kitabı almak için eğildiğinde yazarın fotoğrafını görerek donup kaldı. Masmavi gözler, koyu kumral, gür saçlar ve şaşılacak kadar biçimli ve çekici dudaklar. Gerçekten çarpıcı biriydi, çok yakışıklıydı ve nedense Ashlyn'e tanıdık gelmişti. Sanki bir yerlerde bu yüzü görmüştü. Sonra birden anladı. Bu yüzü gerçekten görmüştü.

Dün.

"Ethan." Kitabı yerden alıp ona gösterdi. "Bu *o*."

Ethan kaşlarını çattı. "Tabii ki o. Zaten burada yazıyor."

"Hayır. Bak. Ta kendisi."

Ethan gözlerini kısarak fotoğrafa baktı. Sonunda anladı. "Şaka yapıyorsun."

"Zachary bu," dedi Ashlyn nefes nefese. "Hugh Garret, Zachary'nin babası."

"Tanrım." Ethan fotoğraftan gözlerini ayırmadan elini saçlarının arasından geçirdi. "Yanılıyor olabilir miyiz?"

Ashlyn fotoğrafa tekrar baktı ve Belle'in *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'ın sonuna doğru yazdığı bir şeyi hatırladı: *Sesin, gülüşün, hatta çenendeki o minik çukur hiçbir zaman düşüncelerimden uzak olmayacak. Bu benim hem çilem hem de tesellim.* Ashlyn o sırada Belle'in anılardan söz ettiğini sanmıştı, insanın zihninde yer eden hatıralardan. Şimdi bunun bambaşka bir şey olduğunun farkına varmıştı.

"Hayır," dedi sonunda. "Basbayağı Zachary'nin yüzü bu. Gözlerine bak, ağzına, çenesinin şekline. Tıpkısının aynısı. Sadece kırk yaş daha yaşlısı. Marian'ın kaçamak cevaplarının ve durmadan konuyu değiştirmesinin sebebi şimdi anlaşıldı. New York'tan ayrılırken hamileydi ve bunu saklamak için Zachary'nin Johanna'nın oğlu olduğunu söyledi. Zachary'yle Ilese'in neden hiç benzemediği belli oldu. Çünkü ortak bir biyolojik ebeveynleri yok."

"Bence Hemi bir oğlu olduğunu bilmiyor."

"Bence de öyle. Marian *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar*'da iki çocuğundan da bahsetmiyor. Çalışmalarını ve Fransa'daki ailesini yazmış ama çocuklarına dair bir tek söz yok. Bir kadın çocuklarını unutmaz, hele ki Marian gibi çocuklarıyla gurur duyan bir anne. Onlardan bilerek bahsetmedi."

"Bunların hiçbirinden emin olamayız."

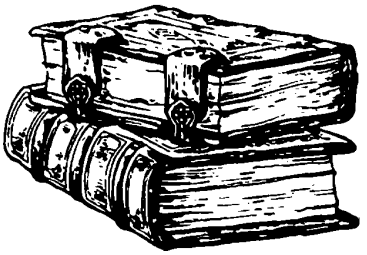
"Bence olabiliriz. Kitabın sonunda Hemi'nin hayatının bazı kısımlarını öğrenmeye hakkı olmadığıyla ilgili bir şeyler yazmıştı. Bunu kastediyordu. Zachary'yi."

"Tanrım. Perşembe akşamı onunla yemek yiyeceğiz. Ve Ilese'le. Çok garip olacak."

"Ona hiçbir şey belli etmemeliyiz, Ethan. Bunu bildiğimizi bilmemeli. Marian bu sırrı kırk üç yıl saklamış. Madem o böyle istiyor, sırrını saklamasına müsaade etmeliyiz."

ON DOKUZ

ASHLYN

Bir yazarı kendisi de bir kitap âşığı olduğu için daha da çok severim.

–Henry Wadsworth Longfellow

1 Kasım 1984
Boston, Massachusetts

Ashlyn, Ethan'la Park House Oteli'nin lobisine girdiğinde elinde olmadan saygıyla karışık bir hayranlıkla mekânı inceledi. Oteli daha evvel ziyaret etmişti. Bir konuk olarak değil, bu seçkin mekânın havasını koklamak isteyen bir turist olarak. Süslemeli tavanı ve ışıl ışıl avizeleriyle bu lobide gezinmek başka bir zamana yolculuk yapmaya benziyordu ama burayı Ashlyn için özel kılan asıl neden tarihiydi.

1855'te inşa edilen Parker House bir zamanlar Nathaniel Hawthorne, Henry Wadsworth Longfellow ve Oliver Wendell Holmes gibi isimleri buluşturan Cumartesi Kulübü'ne ev sahipliği yapmıştı. 1867'de, orada beş ay kalan Charles Dickens ve ondan sadece iki yıl önce de hain John Wilkes Boothe otelin diğer tanınmış konukları arasındaydı.

Otelin özellikle onuncu katının perili olduğuna dair söylentiler vardı. Otel yönetimi binanın kimliğinin bir parçası hâline gelen bu dedikodulara kucak açmıştı ve meraklı konukları için bu doğaüstü olayların kaydını tuttuğu söyleniyordu. Ashlyn bu fikri cazip buldu. Eğer kitapların yankıları varsa binaların, sandalyelerin, masaların ve lambaların neden olmasındı?

Dickens'la Wadsworth'ün sessiz bir köşede sohbet ettiğini, küçük ve muğlak bir edebi ayrıntı üzerine tartıştığını düşünmek Ashlyn'in hoşuna gidiyordu. Veya eskiden üç binden fazla kitabın olduğu söylenen bir kütüphaneden dönüştürülen barda birer kadeh kırmızı şarap içtiklerini. Ama bu gece, o ve Ethan bu yılki Çocuk Refahı Derneği Yaşam Boyu Başarı Ödülü'ne layık görülen kişiyle yemek yiyecekti.

Onları karşılayan kadın görevli diğer konukların geldiğini söyledi ve onları masalarına götürmeyi önerdi. Ashlyn, Marian'ı hemen gördü. Uzun boylu, sarışın bir kadın ve yerlerinde duramayan üç küçük kızla birlikte oturuyordu.

"Mila, Dalia ve Lida," diye fısıldadı Ashlyn, Ethan'a. "Mila'nın en büyükleri olduğundan eminim."

Ethan onun elini sıktı. "Anladım. Teşekkürler."

Onların geldiğini gören Marian'ın gözleri parladı. Mila'ya doğru eğilip bir şeyler fısıldadı, Mila da diğer kızlara bir şeyler fısıldadı ve kıpırdanmaktan vazgeçip sandalyelerinde dikildiler. Sonunda masaya vardıklarında Ashlyn bir iş görüşmesindeymiş gibi gerildi ve heyecanlandı.

"Ethan, Ashlyn," dedi Marian iki boş sandalyeye oturduklarında. "Gelebildiğinize çok sevindim. Kızım Ilese. Kızlar, bunlar da benim yeğenimin oğlu ve sizin kuzeniniz Ethan ile kız arkadaşı Ashlyn."

Ashlyn çekingen bir tavırla başını önüne eğdi. Onlarla nasıl tanıştırılacağını düşünmemişti ama Ethan'ın kız arkadaşı olarak tanıtılmaktan hoşlandığının farkına vardı. İri ve meraklı gözleriyle ona bakan küçük kızları başıyla selamladı. "Sizlerle

tanıştığıma çok memnun oldum. Anneanneniz bana sizinle ilgili bir sürü şey anlattı."

"Sadece iyi şeyleri," diye fısıldadı Marian kızların koro hâlinde kıkırdamasına neden olarak.

Ilese açık gri gözleriyle onları inceliyordu. Ashlyn, Ethan'ın ona gösterdiği fotoğraftaki sert ve ciddi yüzlü, küstah ifadeli küçük kızı hatırladı. O fotoğraf çekildiğinden beri Ilese şaşılacak kadar az değişmişti. Yüzü hâlâ üçgen şeklinde ve sert hatlıyken bakışları ihtiyatlıydı. Öyle olmakta haklıydı da. Birdenbire ortaya çıkarak Marian'ın iyi yetiştirilmiş ve birbirine son derece bağlı ailesinin içine sızmışlardı. Biraz temkinli olması gayet anlaşılabilirdi.

"Annem Portsmouth'ta bir sahaf dükkânınız olduğunu söyledi," dedi Ilese, Ashlyn'e. "Ethan'la Dickey'nin kitaplığında bulduğunuz eski kitaplar sayesinde tanışmışsınız."

Ashlyn göz ucuyla Marian'ın omuzlarının katılaştığını gördü. Görünüşe bakılırsa Ilese'in o kitaplardan haberi yoktu. "Evet, doğru," diye yanıtladı Ashlyn rahat bir tavırla. "Ethan babasının kitaplığını elden geçirirken birkaç enteresan kitap bulmuş. Tesadüfen elime geçtiler."

"Eski kitaplar ilgimi çeker. Gerçekten kayda değer şeyler miydi?"

"Sadece yazarları için ilgi çekiciler," diye yanıtladı Ashlyn ve Marian'ın omuzlarının gevşediğini gördü.

"Hay aksi. Ünlü bir yazarın uzun zamandır kayıp olan bir kitabına denk gelmek eğlenceli olmaz mıydı? Tolstoy'un, Trollope'un ya da öyle birinin. Ara sıra böyle şeyler duyuyoruz." Ilese daha sonra Ethan'a döndü. "Şu eski mektupları geri vermek için anneme ulaşman büyük incelik. Zachary senden haber aldığını söylemek için beni aradı. Önce dürüstlüğünden emin olamamış. Sonra sizinkilerin yanında kaldığımız günlerden seni hatırladı ve bir sorun olmadığına karar verdi. Annem Dickey'yi çok severdi. Senin de onun gibi UNH'de ders verdiğini ve

şimdiden iki kitap yazdığını söyledi. Senin yaşındaki biri için bayağı etkileyici."

Ethan mahcubiyetle gülümsedi. "Göründüğü kadar etkileyici olmasa da teşekkürler."

Aralarındaki buzlar eriyince sohbet şaşılacak kadar kolay akmaya başladı. Ethan'ın üzerinde çalıştığı yeni kitabı, Ilese'in üniversitedeki akademik araştırmaları ve Zachary'nin son Avrupa turnesiyle ilgili övgü dolu yorumlarla birlikte daha birçok konuyu konuştular.

Garson kahvelerini ve Parker House'un meşhur Boston kremalı pastalarını getirdiğinde Ilese annesinin yardım derneğiyle ve savaş yüzünden yetim kalan çocuklarla ilgili çalışmalarıyla övünüyordu.

Kızının onu methetmesi görünüşe göre Marian'ı mahcup etmişti. "Artık buna bir son versen mi, Ilese? Ashlyn'le Ethan sıkıntıdan patladı."

"Aksine," dedi Ashlyn ve bunda samimiydi. Marian hakkında yeni şeyler öğrendikçe ona hayranlığı bir kat daha artmıştı. "Yarın geceki ödülü neden sana verdiklerini anlamak zor değil. Gurur duyacağın çok fazla şey var."

"Ben şanslıydım," dedi Marian kızıyla torunlarına gülümseyerek. "Çoğu insana nasip olmayan ayrıcalıklı bir hayatın içine doğdum. Bunların çoğuna sırt çevirdim ama hepsine değil. Annemden kalan bir miktar param vardı. Babam ona el süremedi ve o para bana bazı özgürlükler tanıdı. Değer verdiğim ve ilgi duyduğum bir konuyla ilgili çalışmalar yapabildim. Çocuklarıma arzu ettiğim gibi bir hayat sunabildim. Ama en önemlisi, böyle harika çocuklarım oldu. İkisi de çok parlak ve yetenekli. Küçükken gıklarını çıkarmadan benimle her yere geldiler. Onları Kaliforniya'daki arkadaşlarından ayırıp Bergerac'taki bakımsız bir bağ evine götürdüm. Orada okula gidebilmek için Fransızca öğrendiler. Sonra tam çiftlik hayatına ve Fransız kuzenlerine âşık olmuşken onları tekrar buraya getirdim."

"Evet!" diye sözünü kesti Ilese gülerek. "Bizi Marblehead'deki o kocaman ve rüzgârlı eve getirdin. Oradaki ilk kışımızda donarak öleceğimizi sandık. Ama sonra yaz geldi. Yüzmeyi, yelken yapmayı ve midye toplamayı öğrendiğimizde orayı yuva bildik. Marblehead'e kızlar da bayılıyor. Bu yaz oraya gitmeyi iple çekiyorlar. Zachary dayılarının düğünü için çok heyecanlılar. Öyle değil mi, canlarım?"

Kızlar annelerine güç bela kafa salladılar. Uyku vakitlerini çoktan geçirdikleri anlaşılıyordu. Lida'nın gözleri kapanıyordu ve somurtmaya başlamıştı. Dalia'yla Mila tatlının son lokması için kavga ediyordu.

"Keşke bu hafta sonu Zachary de gelebilseydi," dedi Marian masaya gelen hesabı imzalayıp küçük, deri kılıfın kapağını kapatırken. "Ödül törenine olmasa bile bu akşam yemeğine katılmasını isterdim. Sizinle tanışması çok hoş olurdu ama turneden yeni döndü ve tekrar seyahate çıkmak istemedi. Yakın oturmadığımıza üzülüyorum. Boston'a yerleşmesini umut etmiştim." Kederle gülümsedi. "Oğlumun yüzünü özlüyorum."

Ashlyn'le Ethan kısaca göz göze geldi.

"Kim bilir?" dedi Ilese ayakta uyuyan Lida'ya sarılıp onu yakınına çekerek. "Belki ileride taşınır. Kızlar onun bize yakın oturmasına bayılır. Ben de sevinirim ama bunu o kalın kafalıya asla söylemem."

Ashlyn dayanamayıp gülümsedi. Ilese bunu belli etmek istemese de abisine ne kadar düşkün olduğu hemen anlaşılıyordu. "Çocukken yakın mıydınız?"

"Yapışık ikizler gibiydik, birbirimizden hiç ayrılmazdık. Sık sık taşındığımız için birbirimizin en yakın arkadaşıydık. Ama büyüdüğümüzde yeni arkadaşlar edindik ve kendi ilgi alanlarımıza yöneldik. Zavallı annem. Büyüme çağımızda kedi köpek gibi didişirdik. Ben kitap kurduydum ve çok ciddi bir kızdım. Abim müziğinden başka *hiçbir şeyi* ciddiye almadığı için durmadan atışırdık. Ama her zaman birbirimizin arka-

sını kolladık. Hiçbir şey bunu değiştiremedi, bundan sonra da değiştiremez."

Ashlyn, Ethan'a manalı bir bakış daha attı ama bu sefer Marian'a yakalandı. Marian Ashlyn'e gözlerini dikti ve onu bakışlarıyla onaylarken bir yandan da sessiz kalmasını rica eder gibiydi.

"Evet," dedi Ilese annesiyle Ashlyn'in arasında geçenlerden habersizce. "Bu güzel akşamı bitiren ben olmak istemezdim ama artık kızları odaya götürmeliyim. Jeffrey'yi on birden önce aramaya söz verdim. Harika bir akşam oldu. Umarım bu yaz anneme geldiğimizde ikinizi de görürüm. Düğün davetiyenizi yollayacağım. Tatillerde bize gelebilirsiniz. Size *dreidel* oynamayı öğretiriz. Ama şimdiden uyarayım, kimsenin gözünün yaşına bakmayız." Gülümseyerek sandalyesini arkaya itti. "Bu uyarıyla birlikte size iyi geceler dilerim."

Dalia'yla Mila akşamın bitmesinden belli ki memnun olarak sandalyelerinden kalktı ama Lida çoktan uymuştu. Sarı kafası yana düşmüştü. Ilese devasa büyüklükteki bez çantasını –tam bir anne çantasıydı– omzuna astıktan sonra uyuyan Lida'yı kucağına almak için eğildi. Küçük kız biraz mızmızlandı ama sonra uyumaya devam etti.

Ilese çantasının askısını düzeltti ve kızını kucaklamak için ikinci bir hamle yaptı ama derin uykudaki Lida ona yardımcı olmadı. Ilese sonunda Ethan'a döndü. "Hadsizlik etmek istemem ama yeni kuzen rolünün hakkını verip bu arkadaşı bizim odaya kadar taşımaya ne dersin? Bu arada ben de diğer ikisini asansöre bindireyim. Eskiden üçünü birden idare edebiliyordum ama Lida kocaman oldu. Hepsi uyanık olduğunda bile onları kontrol etmekte zorlanıyorum."

Ethan ayağa kalkıp kollarını uzattı. "Ver bana. Aldırmaz, değil mi?"

"Bu saatten sonra hiçbir şeyi umursamaz. Çok teşekkür ederim."

Ashlyn, Ethan'ın Lida'yı kucaklamasını izlerken elinde olmadan gülümsedi. Lida uykulu bir iç çekişle yüzünü Ethan'ın boynuna gömdü ve bacaklarını beline doladı. Bir anlığına gözlerini açarak uyku sersemliğiyle annesini aradı.

Ilese onun sarışın başını okşadı. "Ethan seni odaya götürecek. Ben de kardeşlerini alıp geliyorum," diye açıkladı Ilese yumuşak bir sesle. "Sonra babayı arayacağız. Uyanık olursan onunla konuşabilirsin. Ne dersin?"

Lida Ethan'ın yüzünü görecek kadar başını kaldırdı, sonra yine omzuna yaslandı. "Uykum var."

"Tamam, bebeğim. Hadi, uyu. Yukarı çıktığımızda seni hemen yatıracağım. Babayla yarın konuşursun."

Marian Ethan'a sessizce teşekkür ettikten sonra Ilese'le kızlara iyi geceler öpücükleri yolladı. "Sabah konuşuruz, tatlım. Jeffrey'ye selam söyle, annem senin de gelebilmeni isterdi de."

"Tamam. Tanıştığımıza sevindim, Ashlyn. Gelin, kızlar. Gitme vakti."

Ashlyn, Ilese ve Ethan'ın kızlarla birlikte uzaklaşmasını izledi. Ethan kızların bayıldıkları bir kuzen, hatta daha ziyade bir dayı olma yolunda hızla ilerliyordu. Ilese onu aileye memnuniyetle kabul etmişe benziyordu. Daha yakın oturmamaları büyük talihsizlikti.

Marian onlar gidene kadar arkalarından baktıktan sonra tekrar sandalyesine yerleşti ve Ashlyn'e gözlerini dikti. "Ne zamandır biliyorsun?"

Marian'ın açık sözlülüğüne hazırlıksız yakalanan Ashlyn gözlerini kucağına indirdi. Ama bu soruyu anlamazdan gelmesinin bir anlamı yoktu. "Sadece birkaç gündür."

"Nasıl anladın?"

"Evine geldiğimizde Zachary'nin fotoğrafını göstermiştin. Ertesi gün bir kitapçıda Hugh Garret'ın, Hemi'nin fotoğrafını gördük. Zachary babasının kopyası."

Marian yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirirken başıyla onayladı. "Sahiden öyle değil mi?"

"Johanna'nın hikâyesi..."

"Büyük bir kısmı doğruydu. Zachary'nin onun oğlu olması dışında." Marian bir yudum su içti. Bardağı masaya koyarken eli titriyordu. "New York'tan ayrıldığımda hamile olduğumdan kuşkulandım. Kaliforniya'ya vardığımda artık emindim. Kendime ucuz bir alyans aldım ve Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeki pilot kocamın uçağının cepheye malzeme taşıyan bir konvoyu koruduğu sırada düşürüldüğü masalını uydurdum. Bu hikâyeye öyle ağzım alıştı ki neredeyse ben bile inandım. Zachary doğduğunda beni kimse ayıplamadı. Ama Kaliforniya'dan nefret ettim. Hani bazı yerler insana doğru gelmez ya? Nedenini bilmezsin, sadece öyledir. Belki de Hemi'nin orada olmamasıyla ilgisi vardı. Ama bir çocukla New York'a dönemezdim. Corinne işin aslını şıp diye anlardı ve babama güvenim yoktu. Johanna bitişiğe taşındığında nereye gideceğime karar vermeye çalışıyordum. Johanna yalnızdı ve korkuyordu. Bir oğlunu, kocasını, annesini ve babasını kaybetmişti ve bir bebeği olmak üzereydi. Dolayısıyla onunla kaldım. Sonra Ilese doğdu ve Johanna başına gelecekleri önceden hissetti..." Birden duygusallaşarak sustu. "Benden bebeği almamı istedi..."

"Bunu Zachary'yi meşrulaştırmak için bir yol olarak gördün," dedi Ashlyn nazikçe.

"Hayır. Bu, onun fikriydi." Gözleri doldu. Sonra onları kırpıştırdı ve bir yudum daha su içti. "Ilese'i eve getirdiğim gün Johanna'nın odasına gittim. Hâlâ şoktaydım. Öldüğüne inanamıyordum. Ama yazı masasına benim için bir şey bıraktığını söylediğini hatırlayabildim. Onu en üst çekmecede buldum. Üzerinde ismim yazan bir zarf. İçinde Zachary adında bir erkek çocuğunun doğum sertifikası vardı. Amerika'ya gelmeden önce kaybettiği oğlunun. Bir de not bırakmıştı."

Ashlyn hiçbir şey söylemedi ama olanları tahmin etmişti. Johanna'nınki zekice ve hayret uyandırıcı bir cömertlik örneğiydi.

"Notta şöyle yazmıştı: *Eğer bunu okuyorsan ruhum Tanrı'nın yanına göçmüş demektir. Benim için yas tutma ama bebeğim yaşıyorsa onu sana emanet ediyorum. Onu sevgiyle, öz kızın gibi büyüteceğine inanıyorum. Ayrıca sana canım oğlum Zachary'nin ismini bırakıyorum. Böylece evine dönebilirsin, Marian. Hayatında temiz bir sayfa açabilirsin. Onun adını değiştirmen gerekecek ama artık bir kız kardeşi var. Tanrı sizi korusun, benim için yaptığın tüm iyiliklere minnettarım,* achot."

Ashlyn kaşlarını çattı. "Son kelimenin anlamını bilmiyorum. *Achot* mu dedin?"

"İbranice. Kız kardeş demek."

Ashlyn eliyle ağzını örttü, genç bir annenin böyle bir mektup yazmak zorunda kalması onu üzmüştü. Çocuğunu doğururken muhtemelen öleceğini hissetmesi ve o çocuğu henüz beş aydır tanıdığı bir kadına emanet etmek zorunda kalması, o kadına bu kadar güvenebilmesi. Marian'ın o notta yazanları ezbere bilmesine şaşmamak gerekti.

"Sen onun şansı olmuşsun," dedi kendini toparlayarak. "İnsanın böyle bir karar vermek zorunda kalması ve bu tür bir mektup yazması akla hayale sığmayacak kadar zor bir şey olmalı."

"Onu ne zaman yazdığını bilmiyorum ama hastaneye giderken geri dönmeyeceğini biliyordu," dedi Marian. "Bence mücadele etmekten yorulmuştu. Böyle bir zamanda beni düşünmesine hâlâ şaşırırım."

"Ama mektubunda sana neyi önerdiğini biliyordun."

"Evet. İleride bir gün eve dönmekten bahsedip duruyordum. Ama Johanna bunun mümkün olmadığını ve sebebini biliyordu. Bu yüzden bana ölen oğlunun ismini armağan etti, *temiz bir sayfa açmam için.* Zachary'nin öz çocuğum değil, Ilese'in abisi olduğunu söylemem hem beni bir utançtan kurtarırdı hem de

onu meşrulaştırırdı. Doğum sertifikası 9 Ekim 1941 tarihliydi, Thomas'ın doğumundan dokuz ay öncesine aitti ama bunun sorun olmayacağını biliyordum. Gerçekten olmadı. New York'a asla dönmedim. Yani bir daha orada yaşamadım. Babamdan hâlâ korkuyordum. Ama istediğim yere gidip yeni bir başlangıç yapabilirdim ve öyle yaptım. Bunu *birlikte* başardık."

"Marblehead'de."

"Evet." Gözyaşlarıyla gülümsedi. "Dünyanın ucundaki evde."

"Ethan'la bunu anladığımızda sana hiçbir şey söylememeye karar verdik. Bütün içtenliğimle söylüyorum ki bu gece konuyu açmaya niyetimiz yoktu. Ya da başka bir zaman."

"Teşekkür ederim. Ama Ilese, Zachary'den söz ettiğinde Ethan'a baktığını gördüm ve bildiğini anladım. Sanırım artık bir önemi kalmadı. Zachary koca adam oldu. Benim korumama ihtiyaç duyduğu günler çoktan geride kaldı. Bilakis *o* benim koruyucum oldu ve beni gözetmesi doğrusu hoşuma gidiyor. Bu arada Zachary biliyor. İkisi de biliyor."

"Her şeyi mi?"

Marian huzursuzca gözlerini kaçırdı. "Eğer sorduğun buysa onlara bir isim vermedim. Ama onları karşıma aldım ve *biyolojik olarak* kardeş olmadıklarını açıkladım. Zachary on dört yaşındaydı, Ilese on iki. Biraz daha büyüsünler diye bekliyordum ama Ilese Zachary'yle neden hiç benzemediklerini sormaya başlamıştı. Bir sınıf arkadaşı kulağına kar suyu kaçırmış ve Ilese bu konuyu bir türlü unutamadı. Ben de onlarla konuşmaya mecbur kaldım."

"Nasıl karşıladılar?"

"Zachary omuz silkti ve bir şeyler atıştırmak için izin istedi. Ilese'in bunu atlatması biraz daha uzun sürdü. Evlilik dışı bir bebeğimin olmasını umursamadı, hatta sanırım cesaretimi takdir etti ama Zachary'yle ilgili yalan söylememe üzüldü. Ilese öyledir. Onun doğrularına göre hareket etmeyenleri hemen cezalandırır. İkisinin arasına bir soğukluk girmesinden endişe ettim. Oysa

aksine gerçekler onları daha çok yakınlaştırdı. Aslında bu da Ilese'ten beklenecek bir davranıştı. Vahşi tabiatının ardında kocaman bir kalbi vardır. Daha sonra Zachary'yle yalnız kaldığımızda ona babasının kim olduğunu öğrenmek isteyip istemediğini sordum. Dilerse onları tanıştırabileceğimi söyledim."

"Kabul etmedi mi?"

"Onun bir babası olup Ilese'in olmamasının kardeşine haksızlık olduğunu düşündü. Daha önce bir babası olmadığına göre şimdi de ona ihtiyacı olmadığını söyledi. Üçümüzün birbirimize yettiğini düşünüyordu."

Ashlyn duyduklarından etkilenmişti. "Ne kadar değişik bir düşünce tarzı."

Marian gülümsedi. "Zachary öyledir. Hayatı akışına bırakır. Ayrıca gerçekten mutluyduk. Ama bazen ben öyle isterim diye düşündüğü için mi hayır dediğini merak ediyorum. *Sebebini* anlayamasa bile benim mahremiyete ihtiyaç duyduğumun her zaman farkında oldu. Belki de ahengimizi bozmak istemedi. Bu Ilese'le ilişkisinde de pürüz çıkarabilirdi ve Zachary kardeşlik bağlarını korumaya daima özen gösterdi. Gerçeği öğrenmelerinden sonra bile. Hemi'nin ansızın hayatımıza girmesi doğrusu biraz tuhaf olurdu."

Ashlyn bunu anlıyordu. "Ilese'in Zachary'yle ne kadar yakın olduğu konuşma tarzından anlaşılıyor. Zachary'nin olan ama onun olmayan bir babanın aniden ortaya çıkması bu bağı zedeleyebilirdi." Öte yandan, Hemi'nin bir oğlu olduğunu bilmeye hakkı yok muydu? "Bunu Hemi'ye söylemeyi hiç düşündün mü?"

"Hem de her gün." Marian her an yüzünü buruşturup ağlamaya başlayabilirmiş gibi görünüyordu. İç çekti ve kısaca gözlerini kapadı. "Zachary'nin iyiliği için bunu yapabilirdim. Bunu kabullenmiştim. Ama Zachary onu tanımak istemeyince rahatladım. Hemi'ye bunu söylemek yeniden açmaya henüz hazır olmadığım bir kapıyı aralamam demekti. Hemi kendi

sözünü çiğneyip haberi yayımladığı gün, o kapı benim için kapanmıştı. Bunun geri dönüşü yoktu. İkimiz için de."

Ashlyn başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Sadece eğer bilseydi..."

Marian'ın gözleri öfkeyle parladı. "Aklından geçenleri biliyorum. Oğlumun hatırına benimle evlenirdi ve sonsuza dek mutlu yaşardık. Dickey gibi düşünüyorsun."

Ashlyn arkasına yaslanarak Marian'ın tepkisini değerlendirdi. "Dickey'nin Zachary'den haberi var mıydı?"

"Yeğenimin Hemi'yi tanıdığını unutuyorsun. Oğlumun babasının kim olduğunu anlaması beş dakika sürdü ve Hemi'den gerçeği saklamakla yanlış yaptığımı söylemeye başladı. Sadece Zachary'nin, hatta Hemi'nin iyiliği için değil, kendi iyiliğim için de. Aradan geçen onca yıla rağmen onunla sorunlarımızı çözebileceğimize inanıyordu. Ama ben Hemi'nin bu şekilde hayatıma girmesini istemedim. Görünüşe bakılırsa o zaten beni hiçbir şekilde istemedi."

"Bunu nasıl söylersin? Seninle evlenmek istedi."

"Belki bir zamanlar. Ama beni bulmaya çalışmadı. Bir kere bile aramadı, bir tek satır yazmadı."

"Sana bir kitap yazdı," diye hatırlattı Ashlyn üzerine basa basa.

Marian yorgun bir tavırla başını salladı. "Evet, yazdı. Onun geldiği günü hatırlıyorum. İçine yazdığı yazıyı okuduğumda Zachary'yi öğrendiğini ve oğlunu ondan sakladığım için benden hesap sorduğunu sandım. Sonra kitabı okumaya başladım ve yine kendini bir mağdur gibi göstermeye çalışmaktan başka bir amacının olmadığını anladım. Gerçeklerle ya da benimle ilgilenmiyordu. Suçsuzluğunu kanıtlamanın derdine düşmüştü. Bu da gerçeği bilmeyi *hak etmediğinin* ispatıydı. Dışarıdan bakıldığında berbat göründüğünü biliyorum. Yaptığım şey bir yabancıya kalpsizlik, hatta bencillik gibi gelebilir. Belki gerçek-

ten öyleydi. Ama Zachary mutlu bir çocuktu ve ben de başka hiçbir şeyi umursamıyordum. Gerisinin artık bir önemi yok."

"Buna inandığımdan emin değilim," diye karşılık verdi Ashlyn usulca. "*Senin* de inandığını sanmıyorum."

Marian manikürlü tırnaklarıyla beyaz masa örtüsünde tempo tutarak onu süzdü. "Bunu daha önce de sormuştum, şimdi tekrar soracağım. Tüm bunlardan sana ne?"

"Bilmiyorum. Bu konunun beni ilgilendirmediğin farkındayım ama sizin birbiriniz için yaratıldığınızı ve tüm bunların korkunç bir hata olduğunu düşünmemek elimde değil."

Marian kederle gülümsedi. "Daha çok gençsin. Aşkın tüm engelleri aştığına inanacak kadar safsın. Ben de öyle düşünürdüm, milyon yıl önce. O zamandan beri çok akıllandım." Duraksadı ve efkârlı bir tavırla başını salladı. "Aşk bazen tüm engelleri aşar. Ama çoğu zaman aşamaz."

Ashlyn, Marian'ın yanıtını dikkatlice düşündü. Marian bunları çoktan aşmış gibi davranmaya çalışmasına rağmen ne kadar ıstırap çektiği belli oluyordu. "Sandığın kadar toy değilim," dedi Ashlyn hoşgörüyle. "Sadece aşkın yeterli olmadığını biliyorum. Güvendiğin birinin ihanetinin ne kadar can yaktığını da biliyorum. Senin sevgine hiç değmeyen birine güvenerek ne kadar büyük bir hata yaptığını kabullenemediğin için acını bütün dünyadan gizlenmek istersin. Bunların hepsini biliyorum çünkü *ben* öyle bir hata yaptım. Beni hiçbir zaman gerçekten sevmeyen birine gönlümü kaptırdım. Ama seninki öyle bir şey değildi. Hemi seni sevdi, Marian. Hatta sanırım seni sevmekten asla vazgeçmedi. Bence sen de onu sevmekten asla vazgeçmedin."

Marian, Ashlyn'in şüphelerini ne doğruladı ne de inkâr etti. Bir heykel gibi kıpırdamadan oturmaya devam etti.

"Onu bulabilirdin, Marian. Zor olmazdı. Nihayet ona gerçeği söyleyebilirdin. Her şeyi, bana anlattığın gibi. Sadece Hemi'yle Zachary'nin iyiliği için değil, kendi iyiliğin için de.

Dickey o konuda haklıydı. Yıllar önce ne yaşandıysa yaşandı. İkiniz de doğru düzgün bir sonu hak ediyorsunuz."

Marian'ın sert ifadesi değişmedi. "Bizim için hâlâ bir şans varmış gibi konuşuyorsun. Kırk küsur sene evvel yaşananları konuşarak çözebilirmişiz gibi. Ama bizim asla mutlu bir sonumuz olmayacak, Ashlyn. O zaman da olmadı, şimdi de olmayacak."

"Bunun mutlu bir sonla ilgisi yok," dedi Ashlyn sakince. "Öfkeyi ve suçlamaları geçmişte bırakabilmekle, bunu tercih etmekle ilgili bir şey. Affetmekle ilgili."

"Affetmek," diye yineledi Marian onunla göz göze gelmekten kaçınarak. "Söylemesi kolay ama bunu başarmak o kadar kolay değil. Affetmek demek senin de söylediğin gibi öfkeyi ve suçlamaları geride bırakmak demek. O zaman da geriye sadece anılar kalır. Onlarla baş edebilir miyim emin değilim."

Ashlyn bunu anlayışla karşıladı. Anıları nefretle örtbas etmeye, öfke ve suçlamalarla kendini onlardan uzak tutmaya duyulan ihtiyaca aşinaydı. Ama Daniel'ı affetmesinin mümkün olduğunu anladığı anda hissettiği rahatlamayı da hatırlıyordu. Daniel öleli neredeyse dört yıl olmuştu ve o bunu hiçbir zaman bilmeyecekti. Ama Ashlyn biliyordu. En sonunda, kendi tercihiyle kendini cezalandırmaktan vazgeçmişti. Marian da aynı seçimi yapabilirdi.

"Hiçbirimiz geçmişi değiştiremeyiz," dedi Marian'a nazikçe. "Bunu ne kadar çok istersek isteyelim. Ama onu bağışlayabiliriz. Sadece buna karar vermeliyiz. Hemi'yi affedebilirsin. Zachary'yi ondan saklandığın için kendini affedebilirsin. O sırada, ailen için doğru bir karar verdiğini kabullen. Bugün olsa başka türlü bir karar vereceğini bilsen bile."

"Bırak gitsin diyorsun."

"Hayır, ben..."

Ashlyn ne demek istediğini açıklayamadan Ethan geldi. "Pardon, düşündüğümden daha uzun sürdü. Lida tam odaya girdiğimizde uyandı ve onu yatırmamı istedi. Sonra ona kitap

okumam gerekti ama *İyi Geceler Ay*'dan henüz bir sayfa okumuştum ki tekrar uyudu. Ne tatlı bir kız."

Marian, Ashlyn'i şaşırtarak ayağa kalktı ve iyice tenhalaşan yemek salonunu gösterdi. "Bu kadar geç olduğunun farkında değildim. Çalışanlar burayı toparlayıp evlerine gitmek için gözümüzün içine bakıyor. Sizin de yolunuz uzun. Yanılmıyorsam yarın Ethan'ın dersleri var."

Ashlyn çantasını aldı ve masadan kalktı. Biraz daha zamanları olmasını isterdi. Bağışlamanın gücünü daha yeni öğrenmişti ve bunu tercih etmenin birinin suçunu affetmek kadar, insanın kendini iyileştirmesiyle de ilgili olduğunu anlamıştı. Hatta belki de daha ziyade bununla ilgiliydi. Marian'ı ikna etmek için daha fazla zamanı olmadığına gerçekten üzülmüştü.

Yine de gülümsemeyi becerebildi. "Yemek için teşekkür ederim, Marian. Beni de davet etmen büyük incelikti."

"Korkarım gece pek neşeli bitmedi. Artık tüm sırlarımı bildiğinize göre muhtemelen benimle hiç bağlantıya geçmemiş olmayı yeğlerdiniz."

Ethan, Ashlyn'e soru sorar gibi bir bakış atsa da gülümsedi. "Olur mu öyle şey? Altı hafta önce bir ailem yoktu. Şimdi bir teyzem, bir sürü kuzenim ve bir Hanuka bayramı davetiyem var. Bundan sonra benden zor kurtulursunuz."

Marian gülümseyerek onun koluna vurdu. "Bir değişiklik olur da yarın gece gelebilirseniz buyurun, lütfen. Çok sıkıcı olacak ama en azından yemekler güzeldir."

Yemek salonundan birlikte çıktılar, ayrılık vakti geldiğinde lobide biraz daha oyalandılar. Marian onları şaşırtarak ikisini de ayrı ayrı kucakladı. "Bu kıza iyi bak, Ethan. Bence o bulunmaz bir hazine."

Marian'ın sözleri Ashlyn'i duygulandırdı. Onunla dürüstçe konuşarak çizgiyi aştığından, hatta küstahlık ettiğinden endişe etmişti, sonuçta Marian'ın hikâyesi onu ilgilendirmezdi. Ama

şimdi Marian'ı bazı şeyleri tekrar gözden geçirmeye teşvik ettiğini umuyordu.

Ethan ağzını çarpıtarak Ashlyn'e gülümsedi. "Söz."

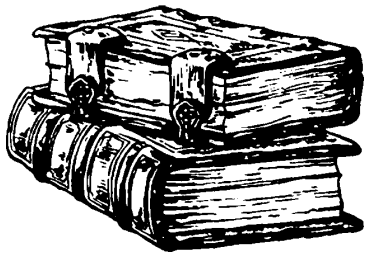
"Ciddiyim." Marian, Ethan'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. "Yıllar önce babana söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Hiçbir şeyin aranıza girmesine izin vermeyin." Bir adım geriledi ve Ashlyn'e göz kırptı. "Pekâlâ, şimdi gidip yarınki büyük geceden önce güzellik uykumu almalıyım. O uykuya giderek daha fazla ihtiyaç duyuyorum."

Ethan parmaklarını onunkilere kenetlediğinde Ashlyn hayretle karışık bir sevince kapıldı. Marian'ın lobiden geçerek asansörlere doğru yürümesini izlediler. Her şeye, tüm kalp kırıklıklarına ve kayıplara rağmen Marian Manning aşka olan inancını kaybetmemişti.

YİRMİ

MARIAN

Ayışığı Kitaplığı

Okumak bize bilinmeyen arkadaşlar kazandırır.

–Honoré de Balzac

2 Kasım 1984
Boston, Massachusetts

Tekrar saçlarımı düzelttim, boynumdaki tek sıra inci kolyeye dokundum. Daha sakin olabilmeyi dilerdim. Ashlyn'le dün geceki konuşmamızdan sonra, sabahın erken saatlerine kadar uykusuz kalmıştım. Böyle çetin bir sınavdan önce ihtiyacım olan en son şeydi. Görünüşe bakılırsa yeğenimin oğlu kendine akıllı bir kadın seçmişti ve sanırım o kadın da gönül yaralarından nasibini almıştı.

Kırk üç yıl sonra sırrım açığa çıktı. Bir zamanlar sevdiğim adamı oğlundan mahrum ettim. Ashlyn'e hikâyemi anlatırken yüzünde beni yargıladığına dair hiçbir iz göremedim, beni anladığını samimiyetle hissettirdi. Bu az rastlanan bir özellikti ama benden istediği imkânsız bir şeydi. Bunca yıl sonra affetmek, *unut gitsin* demek. Bunun benim iyiliğim için olduğunu söylemişti. Ama bu nasıl olabilirdi? Matemime sıkıca tutunduğum

yıllardan sonra onsuz bir yaşamı hayal edemiyordum. Buna rağmen, sahnenin yakınındaki masamızda Ilese ve kızlarla buluştuğumda Ashlyn'in sözleri oldukça rahatsız edici bir biçimde aklımı meşgul etmeye devam ediyordu.

Hafiften başım ağrımaya başlamıştı. Balo salonu insana rahatsızlık verecek kadar sıcaktı. İçki, saç spreyi ve pahalı parfüm kokularının birbirine karıştığı hava ağır ve boğucuydu. Ama belki de sinirlerimin yay gibi gerilmesine neden olan şey, o koskoca mekânı dolduran insan seslerinin uğultusuydu. Bir kovan dolusu saldırmaya hazır, kızgın arının vızıltısına benziyordu. İçimden kaçmak geldi fakat bunun için artık çok geçti.

Yemek servisi bitip tatlıya geçilmesi birazdan konuşmaların başlayacağının işaretiydi. Çocuk Refahı Derneği Marian Manning'i Gururla Sunar afişi sahnenin yukarısına asılmıştı. Şarabıma uzandım ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar vererek suyumu yudumladım. İnsanların karşısına çıktığımda aklımın başımda olmasına ihtiyacım vardı.

Ellerim ateş gibi olmuş, avuçlarım terlemişti. Böyle şeylerden nefret ederdim. Bir nevi azize gibi herkese sergilenmek için kendimi dar bir gece elbisesine sıkıştırmaktan. Ne var ki vakfın tanıtımı için gerektiğinde buna katlanıyordum.

Mikrofonda ismimin yankılandığını duydum. Kuvvetli bir alkış koptu. Ayağa kalkıp sahneye çıktım. Orada altın sarısı simli elbiseli bir kadın vardı, ÇRD'nin başkanı Gwendolyn Halliday. Gülümsedi ve ödülümü bana verdi.

Ödül şaşılacak kadar ağırdı, buzlu camdan bir yerküreydi ve kare şeklinde, cilalı, mavi mermer bir levhada ismim yazıyordu. Deklanşör sesleri duydum, flaşlar patladı. Basın. Basın hep vardı.

Karşımdaki yüzlere baktım, hepsi benden etkili bir konuşma bekliyordu. Küçük kartlara bir şeyler yazmış olmayı isterdim ama gerektiğinde onları ya unuttuğumdan ya da sıralarını karıştırdığımdan bu zahmete girmemeye karar vermiştim. Ah pekâlâ.

Ilese ve kızlar gururla gülümsüyordu. Yeni elbiseleri ve tokalarla tutturulmuş lüle lüle saçlarıyla çok güzel olmuşlardı. Lida heyecanla bana el salladı. Ben de ona el sallayıp bir öpücük yolladım. "Merhaba, Lida!"

İzleyiciler güldü. Rahatladığımı hissederek konuşmak için ağzımı açtım. Yüksek tavanlı bir odada kendi sesimi duymaktan nefret ederdim ama gülümsedim ve en münasip şeyleri söyledim. Onlara teşekkür ettim, bana gülümsediler. Topluluk karşısında konuşmaktaki başarısızlığımla ilgili kendimi alaya alan birkaç söz ettiğimde kıkır kıkır güldüler. Bütün dünyada evlerinden olan çocuklar için yeni aileler bulmanın önemini samimiyetle anlattığımda başlarını kuvvetlice sallayarak onayladılar.

Sonra kalabalığın arasında bir yüz dikkatimi çekti. Arka duvarın dibinde duran bir adam. Uzun boylu, geniş omuzlu ve esmerdi. O başını sallamıyordu. Gülümsemiyordu. Ama benden gözlerini ayırmıyordu. Aradan yıllar geçmesine rağmen onu nerede görsem tanırdım.

Oda sallanmaya başladı ve bir çift siyah noktadan ibaret kaldı. Bir an dizlerimin bağının çözüleceğini sandım ve yarınki gazetelerin cemiyet haberleri sayfalarındaki manşetleri hayal ettim: Hayırsever Marian Manning, Onuruna Düzenlenen Yemek Davetinde Bayıldı. Sözlerimi toparlayana kadar ayakta kalmayı başarabildim. Sahneden inerken kulakları sağır eden bir alkış sesi duydum. Suyun altındaymışım gibi, tuhaf bir şekilde boğuktu.

Sandalyeme yığılır gibi oturduğumu gören Ilese kaşlarını çatarak üst dudağımın üzerinde biriken teri nazikçe kuruladı. Bana iyi olup olmadığımı sordu ve iyi görünmediğimi söyledi. Başımı sallayıp zoraki gülümsedim. O sırada aklımda bir tek şey vardı: *Tanrı'ya şükür ki Zachary bu gece gelemedi.*

Çok şükür. Bin şükür.

Kızlar ödülümü görmek istedi. Onu Mila'ya verdim ve Ilese arkalarına yaslanıp uslu durmaları için onları fısıltıyla

uyarana kadar ödülümü birbirlerinin ellerinden kapmaya çalıştılar. Şimdi bir kadın konuşuyordu. Sarı fırfırlı elbisesiyle bir demet nergise benzettiğim uzun boylu bir kadın. Onu dinler gibi yaptım ama kelimeleri karman çorman duyabiliyordum, hiçbirini anlayamıyordum.

Diğerleri alkışladığında ben de alkışladım, onlar kafa salladığında ben de salladım ve ara sıra odanın arkasına doğru kaçamak bakışlar attım. Hâlâ oradaydı, beni izlemeye devam ediyordu. Kızlar yerlerinde duramıyordu. Mimi –bana öyle diyorlardı– konuşmasını yaptığına göre artık gitmeye hazırlardı. Kadınlar gece çantalarıyla şallarını alıyordu. Erkekler peçetelerini katlıyordu, salonun kapılarını gözlemeye başlamışlardı. Gece bitmek üzereydi. Rahatlamıştım. Bir yandan da korkuyordum.

Son bir alkış tufanı koptu; sonra insanlar akın akın yanıma geldi. Çevremi sarıp beni tebrik ettiler ve elimi sıktılar. Ilese eğilip beni yanağımdan öperken kızları zapt edemediğini ve artık onları yatırması gerektiğini söyledi. "Kahvaltıda görüşürüz," dedi ve bana iyi dileklerini sunan kalabalık grupla beni yalnız bırakıp gitti.

Gülümsemeyi ve doğru şeyleri söylemeyi becerebildim, nazik ve kadirşinas bir tavır takındım ama bunları yaparken insanların başlarının üzerinden ve yüzlerinin arasından salona bakınarak onun gitmiş olması için dua ettim. Üç kaçamak bakışın ardından hâlâ orada olduğunu gördüm, çevremdeki kalabalığın azalmasını bekliyordu. Sonunda salonda üç beş kişi kaldı. Garsonlar masaları toplamaya başladı. Onunla yüzleşmekten başka çarem kalmadı. Çantamı kolumun altına sıkıştırıp ödülümü aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

Ona yaklaştığımda ellerini ceplerinden çıkarıp omuzlarını dikleştirdi. Hâlâ formundaydı ama özgüveni artmıştı, kibirden ziyade başarıdan kaynaklanan bir kendine güvenme hâliydi bu. Birden utangaçlığım tuttu, bu gece için seçtiğim mavi, kadife elbisenin içinde demode göründüğümden endişe ettim.

St. Regis'in balo salonundaki o geceden beri hiç yaşlanmaması nasıl mümkün olabilirdi? Koyu renk bir takım elbise giymişti, babamın arkadaşlarında alay ettiği, incecik beyaz çizgileri olan ve üstte jilet gibi duran takımlardandı. Altmış küsur yaşındaydı ve hâlâ olağanüstü yakışıklıydı.

Zachary de ileride böyle görünecek.

Bu düşünce neredeyse nefesimi kesti.

"Tebrikler," dedi karşısında durduğumda.

Sesini duyduğumda çok eskilere gittim, ilk gecemize. Mavi gözleri ışıltılarını yitirmemişti ama şimdi kenarlarında ince çizgiler vardı ve şakaklarına kır düşmüştü. Ağzı da değişmişti. Daha sertti, eskisi kadar hoş ve çekici değildi. O günlerdeki gibi tebessümü dudağının ucunda hazır beklemiyordu. Gerçi şimdi gülümsüyordu, buna bir gülümseme denebilirse. Neşesi gözlerine ulaşmıyordu ve bu, zaten keskin olan hatlarını biraz daha sertleştirmişti.

"Yapma canım. Mütevazılığın lüzumu yok. *Globe*'da bu gecenin duyurusunu gördükten sonra seni araştırdım. Gerçekten etkili birisin."

"Neden buradasın?" diye sordum nihayet dilim çözüldüğünde.

"Eski bir arkadaşımla bir içki içip geçmişi yâd etme fırsatını nasıl kaçırabilirdim?"

Niyetini anlayamadım. Sözleri zalim ve hilebaz gülümsemesiyle örtüşmüyordu. "Seninle arayı kapamıştık, hatırlamıyor musun? Bana bir kitap yazdın."

"Sen de bana bir kitap yazdın."

"Birbirimize son sözlerimizi söylediğimizi sanmıştım."

"Ben de öyle. Ama o zamandan beri epeyce düşündüm ve bir şeyleri eksik bıraktığını fark ettim. Biz buna hikâyedeki tutarsızlıklar deriz."

Yüreğim ağzıma geldi, ona bakakaldım. Nereden bilebilirdi? Bir yerlerde Zachary'yi mi görmüştü? Belki turnede. Onun yüzüne bir kere bakması beni ele verirdi. Ya da belki onunla

ilgili bir haber görmüştü. Zachary sık sık gazetelere çıkıyordu. Veyahut yıllardır biliyordu. *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ın içine el yazısıyla yazdıklarını düşündüm. *Nasıl, Belle? Onca şeyden sonra... bunu nasıl yapabildin?* Belki de bana bunu sormak için gelmişti. Bu kez yüz yüze.

"Lobide bir bar var," dedi sakince. "Şu içkiyi içmeye ne dersin?"

"İçki içmek istemiyorum. Uzun bir gündü ve odama gitmek istiyorum."

"Boston'a son gelişimizde de beni ekmiştin."

"Seni ekmedim. Dickey'yi ektim. O zaman konuşacak bir şeyimiz yoktu, şimdi de yok." Sola kayarak yanından geçmeye çalıştım.

Yolumu kesti. "Bence var. Son bir kez konuşmalıyız. Sence bana bunu borçlu değil misin? Kırk yıl bir adamı habersiz bırakmak için çok uzun bir süre. Onu neyle suçlarsan suçla."

Yalnızca başımı sallayabildim. Kırk yıl gerçekten uzun bir zamandı. İnce ince işlediğim hikâyeme kanmama, böyle bir sırrı hiçbir bedel ödemeden saklayabileceğime kendimi ikna etmeye yetecek kadar uzun bir zamandı.

"Eee? Bara gidiyor muyuz?" diye sordu Hemi yine.

Bundan kaçış olmadığı için başımla onayladım. "Önce kızımı aramalıyım yoksa merak eder."

"Şunu bana ver de onu rahat rahat ara," dedi. İtiraz etmeme fırsat vermeden cam yerküreyi elimden aldı. Böylece geri dönmemi garanti altına almış oldu. "Sana bir içki söyleyeyim mi?"

"O kadar uzun kalmayacağım."

Yanından geçip koridora çıktım ve dâhili telefonun olduğu girintiye doğru yürüdüm. Ilese'i aramam gerekmiyordu. Sadece kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı ve kadınlar tuvaletinin o tarafta olduğunu biliyordum. Tuvalete girdim ve kapalı kapıya yaslandım. Bu ânın gelmesinden uzun zamandır korkuyordum korkmasına ama onu nasıl idare ederim, yaptı-

ğım şeye nasıl bir bahane bulurum diye hiç düşünmemiştim. Muhtemelen öyle bir bahane olmadığındandı. Bunun bahanesi mi olurdu?

Siyah, mermer lavaboların başında titreyerek dikilirken Hemi'nin bu gece ansızın ortaya çıkışında Ashlyn'in parmağı olabileceği aklıma geldi. Dickey gibi o da bizi barıştırmaya soyunmuş olabilirdi. Bunun doğru olmadığını umdum ama zamanlama manidardı. Özellikle dün gece ettiği o bir insanı bağışlamakla ilgili candan sözlerinden sonra. Ayrıca bu gece nerede olacağımı da biliyordu.

Başka bir tuzak. Ama bu kez onun tam içine düşmüştüm.

Lavabonun üzerindeki aynada yansımamı gördüm. Bu önemli gece için süslenip püslenmiştim, saçlarımı şık bir topuz yapmıştım ve makyajım kusursuzdu. Bu gece balo salonuna girdiğinde hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. Yılların bana zalim mi yoksa nazik mi davrandığını düşünmüştü? Bunun bir önemi varmış gibi. Yine de gece çantamdan rujumu çıkardım, titreyen elimle onu dudaklarıma minik minik dokundurdum. Sonra burnuma biraz pudra sürdüm. Orada bir dakika daha durarak görünüşümü inceledim.

Beni böyle hatırlayacak, diye düşündüm. Sonra şöyle düşündüm: *Hayır... hatırlayacağı şey bu değil. Benim yaptığım şeyle hatırlayacak... Ve yapmadığımla.*

Onu barda buldum, cin toniğini yudumluyordu. Siyah, mermer barın üzerinde bir kadeh beyaz şarap duruyordu ve yanındaki tabure boştu. Gri, kadife tabureye oturdum ve hemen şarap kadehine uzandım. Çevreme bakındım, daha fazla insan olmasını, müzik olmasını isterdim. Ama bar çok tenhaydı, çıt çıkmıyordu.

"Muhteşem görünüyorsun, Belle." Yine usulca, mırıldanır gibi konuşmuştu, nabzımı hızlandıran o ses tonuyla. "Hâlâ güzelsin."

Yapma! diye bağırmak istedim. *Karşıma geçip benimle alay edemezsin.*

"Bana o şekilde hitap etme," dedim bunun yerine. "Uzun zamandır Belle değilim. Ayrıca sandığın kadar çekici değilsin."

"Beni *biraz* çekici bulduğunu hatırlıyorum. Fazla uzun sürmedi, sadece bir ara. Bunu unutmuş olamazsın."

Yüzüm yanmaya başladı. Kadehimi yeniden elime aldım ve barın arkasındaki, askerler gibi omuz omuza dizilmiş mücevher renkli içki şişelerine baktım. "Buraya ne söylemeye geldiysen onu söyle."

"Hiçbir şey *söylemeye* gelmedim. Aksine, seni dinlemeye geldim. Bana söylemek, açıklamak istediğin şeyler olabileceğini düşündüm."

Kadehimin arkasına saklanarak göz ucuyla yüzünü izledim. Böyle bir itirafın nasıl yapılacağına dair hiçbir fikrim yoktu, hangi kelimelerin hangi sırayla söylendiğine. Bunun yerine, bunu neden yaptığımla başlamaya karar verdim. "Sana güvenemedim. Yaptığın şeyden sonra... Bir daha sana güvenemezdim. Yalnız olmamın önemi yoktu. Yapmam gerekeni yaptım. Hayatıma devam ettim."

"O haber yüzünden mi?"

"Her şey yüzünden. Ama evet, en çok o haber yüzünden."

İçkisini başına diktiğinde buzlar tıngırdadı. Boş bardağı bara koydu ve barmene bir tane daha istediğini işaret etti. "Bunca yıl sonra hâlâ beni suçluyorsun demek."

"*Kimi* suçlamalıyım?"

"O kahrolası istasyona ikimizin bavullarıyla birlikte iki saat erken gittim ve gelmeni bekledim. Peronda durup o trenin arkasından bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Ona bakakaldım. Karşıma geçip *bana* acı çekmekten bahsedebildiğine inanamıyordum. Tüm bunlardaki rolünü unutmuş muydu? Bana verdiği sözü ve onu çiğnediğini? Tek kelime

etmeden hayatımdan çıktığını? "Sanırım ertesi gün dairene gidip onu boş bulduğumdaki gibi bir şeydir."

"Sözleştiğimiz gibi o istasyona gittim fakat sen gelmedin."

"Sana bir not yolladım."

"Evet. Mesajın açık ve netti. Bu arada evlilik planlarının suya düşmesine üzüldüm. Gerçi hâlâ o işten ucuz kurtulduğunu düşünüyorum. Teddy senin için yeterince iyi değildi."

Teddy mi?

Eski nişanlımı yıllardır düşünmemiştim ve bu isme hazırlıksız yakalandım. "Teddy nereden çıktı?"

Omzunu silkti. "Madem sordun söyleyeyim, bu benim için bir gurur meselesi. O soytarıyı bana tercih etmene hâlâ şaşırıyorum. Bana yazdıklarına şimdi bile akıl sır erdiremiyorum. O saçmalıkların beni teselli edeceğini düşünmene hayret ediyorum."

Kadehimi bıraktım ve ona dik dik baktım. Ya o bu konuşmanın ucunu kaçırmıştı ya da ben. "Neden bahsediyorsun? Birbirimize bir sürü şey yazdık."

"Dickey'yle evime yolladığın mektubu söylüyorum."

Şu mektup. Bahsettiği oydu. Birden içim rahatladı. Meselenin Zachary'yle hiçbir ilgisi yoktu. Ama söyledikleri hiç mantıklı değildi. "O mektupta Teddy'nin adını anmadım."

Barmen yeni bir cin tonik getirdi ve boş kadehimi aldı. Hemi ona başıyla teşekkür ettikten sonra yine bana döndü. "Hayır, anmadın ama ben mesajı aldım."

"Ne mesajı? Neden söz ediyorsun?"

Bir an beni inceledi, mavi gözleri öyle keskindi ki nihayet konuştuğunda neredeyse rahatladım. "Neden beni kendimden şüpheye düşürmeye çalışıyorsun? O mektupta ne yazdığını ikimiz de biliyorken? Hem zaten artık ne önemi var?"

"Seni şüpheye düşürmeye falan çalışmıyorum," dedim sertçe. Oynadığı oyun her neyse beni sinir etmeyi başarmıştı. Barmenin bize baktığını görünce zoraki gülümsedim ve sesimi alçalttım. "Ben ne yazdığımı biliyorum."

Hemi ceketinin cebine elini soktu. Hesabı ödeyip gideceğini sandım. Oysa o kare şeklinde mavi bir kâğıt çıkardı ve onu nazikçe açıp önüme koydu. "Belki bu hafızanı tazeler."

Kâğıda baktım, pek çok kez açılıp tekrar katlanmış gibi kat yerleri buruşmuştu. Bir ara tamamen buruşturulmuş, sonra tekrar düzeltilmişti. Mektubun özenle korunduğunu fark ettim. Mürekkep solmuştu fakat yazı benimdi.

İnsan böyle bir mektubu nasıl yazar? Sebep olacağı üzüntüyü bile bile. Bunca planlamadan sonra her şeyi böyle kesin bir dille bitirmek bana bile çok zor geliyor. Benim katı ve bencil biri olduğumu düşüneceksin. Belki de doğru. Evet, kesinlikle öyle. Ama sen ve ben asla mutlu olamazdık. Eninde sonunda üzülürdük. Sana değer veriyorum, bu hiçbir zaman değişmeyecek ama ilişkimiz yürümezdi. Hayata dair önemli konularda birbirimize uygun değiliz. O nedenle aslında hiç başlamaması gereken bir şeyi şimdi bitirmek zorundayım. Sen de benim gibi oturup bu konuyu dürüstçe değerlendirirsen en doğrusunun bu olduğunu anlarsın. Aslına bakarsan aklımı başıma topladığım için bir gün bana teşekkür edeceğine inanıyorum. Bunun bu kadar uzamasına izin verdiğim, hatta en başında bir şeyler yapmadığım için elbette suçluyum. Bir kâğıda karalanan birkaç satırın bir şeyleri bitirmenin cesur bir yolu olmadığını kabul ediyorum. Ama bu mektubun incittiği gururun tamir olduğunda ikimizi de büyük bir mutsuzluktan kurtardığımı anlayacaksın. Doğrusunu istersen ben bir başkasına söz verdim ve bu konuda bazı şüphelerim

olmasına rağmen bu sözden dönecek kadar güçlü değilim. Uzaklara gidiyorum, sen bu mektubu okuduğunda çoktan gitmiş olacağım. Ardımda bıraktığım kargaşayla yüzleşemeyecek kadar korkağım. Lütfen, beni bulmaya çalışma. Kararımı verdim. Yalvarırım, bencil ve hercai yüreğimi bağışla.

–Marian

Hayretle başımı kaldırıp ona baktım. Cevabımı bekliyordu ve bir yalanımı ortaya çıkarmış gibi kendinden memnun görünüyordu. Ama bu mektup baştan sona yanlıştı. Evet, tanıdıktı ama *tamamen* yanlıştı. İyi de nasıl... "Hemi, bu neden sende?"

Dudaklarının kenarlarında soğuk bir tebessüm belirdi. "Ne diyebilirim? Ben duygusal bir adamım. Lütfen, onu yazdığını inkâr edeceğini söyleme."

"Hayır. Bu mektubu ben yazdım. Teddy'ye. *Senin* eline nasıl geçti?"

Gülümsemesi kayboldu ve bir anlığına yüzü ifadesizleşti. "Onu sen yolladın. Dickey'yle."

Gözlerimi kırpıştırarak kâğıda baktım, bir türlü anlayamıyordum. "O gece sana getirdiği mektup *bu muydu*?"

"Kahretsin, öyle olduğunu biliyorsun."

"Hayır," dedim üzerine basa basa ve başımı sallayarak. "Bunu sana yollamadım. İki tane mektup yazdım. Biri Teddy'ye, onunla neden evlenemeyeceğimi açıklamak için ve diğeri sana. Sana yazdığım kısaydı. Tam beş kelimelik bir nottu. Elimdekiyse Teddy'nin mektubu."

İçkisini alıp dudaklarına götürdü, sonra içmeden tekrar indirdi. Bir süre sessiz kaldı, ona söylediklerimi düşünürken karşıdaki bir noktaya gözü daldı. "Bana yazdığın mektup," dedi sonunda, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle. "Onda ne yazıyordu?"

O gün, çöpü boylayan veda mektuplarımı düşünerek gözlerimi kaçırdım. Hepsini yırtıp atmıştım. Çünkü en sonunda, ona veda edemeyeceğimi anlamıştım. "*Geleceğim, bekle beni,* yazmıştım."

"Üç kelime. Diğer ikisi neydi?"

"Artık önemi yok."

"Hayır. Yine de bilmek istiyorum."

O zaman bir hata ederek ona baktım. Bir anlığına gözlerimiz buluştu, iki iradenin çarpışması aramızda soğuk rüzgârlar estirdi. "Hatırlamıyorum," dedim sonunda ve şarabıma uzandım. "Ama *bunları* yazmadığımdan eminim. Anlayamıyorum. Teddy'nin mektubunu zarfa koyar koymaz üzerine bir pul yapıştırdım ve Dickey'den onu posta kutusuna atmasını istedim. Seninkiyle karışması *mümkün değildi.*"

"Dickey'nin kapıma bıraktığı zarfta pul yoktu."

Neler olup bittiğini anladığımda yüreğime soğuk bir hançer saplandı. Bu korkunç gerçekten kaçış yoktu. "İki mektup değiştirildi. Teddy'ye yazdığım mektup nasıl olduysa seninkinin zarfına girdi."

Beni kuşkuyla süzdü. "Dickey'nin mektupları açıp okuduğunu ve onları değiştirdiğini mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama bir şey oldu. Bak." Sayfanın sonundaki ismimi işaret ettim, gerçek ismimi. "*Marian* diye imzalamışım." Birden gözlerim dolunca ağlamaktan endişe ederek duraksadım ve yutkundum. "Ben senin için daima *Belle*'dim. Bu mektubu sana yazsaydım onu gerçek adımla imzalamam anlamsız olmaz mıydı?"

İmzaya göz attı ama bundan etkilenmişe benzemiyordu. "Söylediklerinin hiçbir mantıklı yanı yok. Dickey teyzesinin mektuplarını gizlice okuyarak kendini tehlikeye atmazdı. Zavallı çocuğun ödü patlamıştı. Hatta sana bir mesaj iletmesini istediğimde benimle konuşmasının yasak olduğunu söyledi ve kaçıp gitti."

"Zarf eline geçtiğinde yırtık mıydı? Hatırlıyor musun?"

Bana hayretle baktı. *"Hatırlıyor muyum?"*

Gözlerimi indirdim. "Şeyi kastettim..."

"Hayır. Zarf yırtık değildi."

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum..." Aklıma gelen bir düşünceyle cümlemin ortasında duraksadım. "Dickey'yle iletmek istediğin mesaj neydi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Tam cevap vereceğini düşündüğüm sırada bardağına baktı ve dibindeki buzları salladı. "Hatırlayamadım."

Öyle olsun.

Mektubu tekrar elime aldım ve uzun bir zaman önce, başka bir erkeğe yazdığım basmakalıp ifadelere ve titizlikle seçilmiş kelimelere göz gezdirdim. Hemi'yi onları okurken gözümde canlandırdım. Onları ona yazdığıma inanmasının ne kadar kolay olduğunun ve nasıl büyük bir ıstıraba yol açtıklarının farkına vardığımda boğazım düğümlendi. Olan biteni anlamaya çalıştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sonra o mektupları yazarken Corinne'in odama geldiğini hatırladım. Bir ara banyoya gitmiştim ve döndüğümde hâlâ oradaydı, etrafı topluyordu.

"Ablam," dedim birden emin olarak. "Bunu o yaptı."

Daha fazlasını anlatmamı beklerken gözlerini üzerimde dolaştırdığını hissedebiliyordum ama duygularımın yoğunluğu yüzünden nutkum tutulmuştu. Serseme dönmeliydim, kendi kanımdan, canımdan bir insanın beni bu şekilde aldattığını anlamak beni dehşete düşürmeliydi ama hiç şaşırmamıştım. Bu tür bir sabotaj tam da Corrinne'den beklenecek bir şeydi. Yalnızca bunu daha önce fark edemediğim için kendime kızıyordum. Mektuplar konusunda daha dikkatli davranmadığım için.

Ablamın ihaneti bende sert bir yumruk etkisi yaptı. Benden çalınanlar. *Bizden.* Paylaşabileceğimiz koca bir ömür. Birlikte büyüteceğimiz bir oğul. Bunun ıstırabıyla az kalsın iki büklüm oluyordum.

Gözyaşlarım görüş alanımı bulanıklaştırdı. Gözlerimi kurulamak için peçeteme uzandım. Hemi'nin devam etmemi beklediğinin farkındaydım. "O mektupları yazarken Corinne odama geldi. Ben banyoya girdiğimde onları gizlice okumuş olmalı. Teddy'den ayrılacağımı anladı ve nasıl yaptığını bilmiyorum ama bence onları değiştirdi."

Beni ihtiyatla süzdü, bakışları uzak ve ruhsuzdu. Beni dikkatlice incelemesine teslim olarak bende ne gördüğünü ve bunca yıl sonra bunun ne önemi olduğunu merak ettim. Ama önemliydi. Hatta birden büyük bir önem kazanmıştı. Ablamın yaptıklarının nelere mal olduğunu anlamış mıydı, yoksa onunla yaşayabileceklerimin yasını tutan sadece ben miydim? "Bir şey söyle," dedim sonunda.

Barın kenarında yumruk yaptığı ellerine baktı. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Corinne'in mektupları değiştirdiğine inandığını ve bunun anlamını kavradığını söylemeni."

"Bunların üzerinden koca bir ömür geçti, Marian. Bu noktada bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Gerçek adımı kullanması –bunu onun ağzından duymayı ne kadar yadırgamıştım– bende soğuk duş etkisi yarattı. Ama umursamazlığı ondan daha derin bir yara açtı. Hayretle gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Benden bir açıklama istediğin için ta Boston'a kadar geldin ve bir ödül töreninde karşıma çıktın. Ama şimdi bunların bir önemi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Boston'a kadar *gelmedim*. Artık burada yaşıyorum. En azından yarı zamanlı olarak."

Bu haber benim için yeniydi. Bir o kadar da rahatsız edici. "Burada mı *yaşıyorsun*?"

"İki yıldır. Yılın yarısında burada, yarısında Londra'dayım. Son günlerde burada daha fazla vakit geçiriyorum."

"Ödül törenini gazetede gördüğünü söyledin. Bu gece burada olacağımı böyle mi öğrendin?"

"Evet."

"Ashlyn'den değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ashlyn kim?"

"Unut gitsin. Önemi yok."

Bir süre sessiz kaldık. Ben bardaki aynada kendime bakarken Hemi cin toniğini içti. Buraya gelmeyi kabul etmemeliydim. Ama madem gelmiştim, böyle bitmesine izin veremezdim. "Corinne'in mektupları değiştirdiğine inanmıyorsun," dedim sessizliğe daha fazla tahammül edemeyeceğimi anlayınca. "Hâlâ o sözleri sana yazdığımı sanıyorsun."

"Bu saatten sonra neye inanıp inanmadığımın önemi yok. Kahretsin, belki de hiçbir zaman yoktu. İkimiz de birbirimizle ilgili en kötü ihtimale inanmaya hazırdık. Bu bizim hakkımızda çok şey söylemiyor mu? Belki de kendimizi büyük bir gönül yarasından koruduk."

"Kendimizi büyük bir gönül yarasından mı koruduk?" diye yineledim böyle bir şeye bırakın inanmayı, onu dile getirebilmesine bile hayret ederek. "Yıllardır kendine böyle mi söylüyorsun? Hayatımdan çıkarak beni *büyük bir gönül yarasından koruduğunu* mu? Benim kolayca hayatıma devam ettiğimi mi sanıyorsun? Nerede olduğunu ve bir daha senden haber alıp almayacağımı hiç düşünmediğimi mi? Buna gerçekten inanmadığını söyle."

Hemi uzaklara bakarken yüzünde öyle sert bir ifade vardı ki onu zar zor tanıyabildim. "Bazen geçmişte yaşanan şeyleri daha kolay değerlendirirsin. Olaylarla arana mesafe girdiğinde."

Hayır. O gün ne yaşanmış olursa olsun ve şimdi hangi noktada olursak olalım bizi böyle hatırlamasına izin veremezdim. Onunla ortak bir hayat kurmayı gözüm yemediği ve Teddy'nin kollarına koştuğum için bir felaketten kıl payı kurtulan iki sorumsuz âşık olarak. "Birlikte Corinne'le yüzleşelim. Yarın ona gidelim."

Bu düşünce onu eğlendirmiş gibi kaşını kaldırdı. "Kırk küsur yıl sonra, çat kapı evine gidip ona her şeyi itiraf ettirebileceğini mi sanıyorsun?"

"Corinne'i tanımıyorsun. Ayrılığımızdan kendine pay çıkarmaktan ve karşıma geçip bununla övünmekten müthiş zevk alacaktır. Bunu hayattaki en büyük başarılarından biri olarak gördüğünden eminim."

"Öyleyse ta New York'a kadar gidip ona bu tatmini yaşatmanın ne anlamı var?"

"Çünkü doğru söylediğimi bilmeni istiyorum. Ayrıca Corinne'in bunu bildiğimi bilmesini istiyorum. Sekizde çıkarsak öğlene kadar orada oluruz."

İçkisini bitirdi ve kadehini kararlı bir tavırla bara koydu. "Hayır."

İşte o an onu, ayrılmamızdan sonra edindiği o zalim yanını, bir zırh gibi kuşandığı o soğuk kayıtsızlığı en net hâliyle gördüm. "Benden nefret etmeye devam etmeyi tercih ediyorsun. Bütün mesele bu mu?"

Sonraki sözlerini dikkatle tartıyormuş gibi uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda cevap verdiğinde sesi monoton, hatta bitkindi. "Uzun zamandır kırgınım, Marian. *Çok uzun* zamandır. Kırk yıldır sebepsiz yere eziyet çektiğimi öğrenmeye dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Her şeyi yanlış hatırlamayı mı yeğlersin?"

"Hiçbir şey hatırlamamayı yeğlerim, teşekkür ederim. Ama öfke duymak en kolayı. Ayrıca alışkın olduğum bir şey. Artık normalim bu oldu."

Tüyler ürpertici bir *dejavu* hissiyle gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Dün gece Ashlyn'e buna benzer şeyler söylememiş miydim? Ne var ki Hemi'nin soğukkanlı cevabı canımı acıttı. "Yani hâlâ suçlu benim çünkü öylesi daha kolay. Bu nasıl bir adalet anlayışı?"

"Adil olduğunu iddia etmiyorum. Yine de bu gece bir hataydı. Buraya hiç gelmemeliydim."

Devam etmesini bekledim ama çenesini sıkmasına bakarak sözlerinin bittiğini anladım. "Hepsi bu kadar mı? Her şey bitti mi?"

Gözlerini ilerideki bir noktaya dikerek başıyla onayladı. "Her şey bitti."

Barmene işaret ettim, çantamı açıp biraz para bulma umuduyla karıştırdım. Hemi'den uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum ama şarabımın parasını ödemesine izin veremezdim. Gelgelelim yanımda hiç nakit para yoktu, sadece rujum, pudram ve odamın anahtarı vardı.

"Şarabı odama yazabilir misiniz?" diye sordum barmen yanımıza geldiğinde. "Marian Manning. 412."

Bar taburesinden aşağı kayarken Hemi parmaklarını belli belirsiz elime değdirdi. "Senin için hâlâ bir önemi var mı bilmiyorum ama o haberle bir ilgim yok. Goldie'ye notlarımı hiçbir zaman vermedim. Sana söz verdiğim gibi onları kaldırıp attım. Ama yazı masamı alelacele boşaltırken eski bir not defterini orada unutmuşum. Goldie onu bulmuş ve Schwab'a vermiş. Schwab'la yüzleştiğimde bunu bana kendisi itiraf etti. Sana kanıtlayamam. O da Goldie de öldü. Ama gerçek bu."

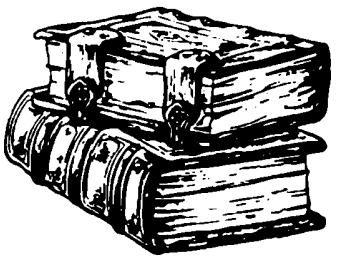
Söylediklerinin doğru olmasını her şeyden çok arzulayarak ona baktım. Sonra haklı olduğunu anladım. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ok yaydan çıkalı kırk yıldan fazla oluyordu.

"Haklısın," dedim ona arkamı dönerken. "Artık hiçbirinin önemi yok."

Bana seslenmesini, beni durdurmasını bekledim. Bunu yapmasını ne kadar istediğimiyse ancak Hemi bunu yapmadığında anladım.

YİRMİ BİR

MARIAN

Çevre daima göz önünde bulundurulmalıdır. İnsanlar gibi kitaplar da etraflarında ne varsa özümserler.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

3 Kasım 1984
Boston, Massachusetts

Saat neredeyse sekiz olmuştu ve eşyalarımı toplamıştım. Makyaj çantam, küçük bavulum ve naylon elbise kılıfım yatağın üzerinde otel görevlisinin onları aşağı götürmesini bekliyordu. Ilese'i arayıp bir işimin çıktığını ve erken dönmem gerektiğini haber vermiştim. Kızlar hayal kırıklığına uğrayacaktı ama nasıl olsa birkaç hafta sonraki Şükran Günü'nde onları görecektim.

Çok az uyumuştum ve beni bekleyen araba yolculuğu gözümde büyüyordu. Marblehead'e dönmek yerine New York'a, Corinne'e gidiyordum. Kırk yıl sonra, bu ânın bir şekilde kaçınılmaz olduğunu hissetmek tuhaf geliyordu, ablamla eskiden beridir bir çarpışma rotasındaymışız gibi. Keder ve öfke arasında sıkışmış bir hâlde gecenin büyük bir kısmında uyanık olmama

rağmen ona ne söyleyeceğime hâlâ karar verememiştim ama yolda bunu düşünmeye vaktim olacaktı.

Portakal suyumun son yudumunu henüz almıştım ki kapı tıklatıldı. Boş bardağı kahvaltı tepsisine bıraktım ve otel görevlisine kapıyı açmaya gittim. Ancak karşımda Hemi'yi buldum. Ödülümü koluna yatırmıştı. "Burada ne işin var?"

Cam küreyi bana verdi. "Sana da günaydın. Bunu dün gece barda unuttun."

Kapı eşiğinde kaskatı dikilmeye devam ettim. Bir savaşa daha hazır değildim. En azından onunla. "Tam çıkıyordum," dedim kaba bir tavırla. "Hatta seni komi sandım."

"Komi gelmeyecek. Ona eşyalarını aşağı bizzat indireceğimi söyledim."

"Ne? Neden?"

"Çünkü seni arabamla New York'a götüreceğim."

Bu fikir değişikliğine hazırlıksız yakalanarak gerildim. "Arabam burada."

"İşimizi bitirdiğimizde seni geri getiririm. Eğer o konuşmayı gerçekten yapacaksan bunu kesinlikle dinlemek isterim."

Arabada Hemi'yle neredeyse hiç konuşmadık. Corinne'le nihayet yüzleştiğimde ona söyleyeceklerimi düşünmekle meşgul olduğum içindi belki de. Ablamı otuz beş yıldır görmemiştim ve bu süre içinde babamın evine adım atmamıştım. İkisini de özlememiştim. Anneme dair anılarım dışında hayatımın o kısmıyla ilgili sevgiyle andığım hiçbir şey yoktu. Ayrıca orayı tekrar ziyaret etmeyi iple çektiğim söylenemezdi. Neyse ki fazla kalmam gerekmeyecekti.

Söylenmeyen sözlerle ağırlaşan sessizlik beni uyuşturmuştu, dolayısıyla sonunda ev göründüğünde neredeyse rahatladım. Heybetli, granit cephesine rağmen hatırladığımdan daha kü-

çüktü. Hemi evin arkasında yer alan, eskiden hizmetkârların kullandığı avluya girip kontağı kapadığında içime bir sıkıntı çöreklendi. Arabadan inip evin önüne gittim ve zile basarken nefesimi tuttum.

Sonunda Corinne yerine beyaz hemşire kıyafeti giymiş orta yaşlı, tombul yüzlü bir kadın kapıyı açtı. Kapıyı yüzümüze kapatmaya hazırlanarak bize şöyle bir göz attı. "Üzgünüm ama satıcıları kabul edemiyoruz."

"Biz satıcı değiliz," diye açıkladı Hemi yalnızca karşı cinsin üzerinde kullandığı o özel gülümsemeyle. "Bu hanımefendi Bayan Hillard'ın kız kardeşi. Boston'dan geldik. Ona sürpriz yapacağız."

Öyle ikna edici konuştu ki içimden gülmek geldi. Corinne'in beni gördüğüne çok şaşıracağını tahmin edebiliyordum.

Kadın hâlâ kazık gibi duruyordu ama hiç olmazsa deminki kadar ihtiyatlı görünmüyordu. "Bayan Hillard'ın sağlığı iyi değil. Doktoru bekliyor. Şu anda rahatsız edilemez."

Bu haberi şaşkınlıkla karşıladım. Corinne'in soğuk algınlığı dışında bir hastalık geçirdiğini hatırlamıyordum. Her zaman dayanıklı biriydi. Asla kendini koyvermezdi. "Fazla kalmayacağız," dedim hemşireye. "Ama derhâl çözmemiz gereken bir aile meselesi var. Sağlığını göz önünde bulundurarak buna mecburuz." Hemi'nin beni süzdüğünü hissettim ve bakışlarında bir hayranlık sezdim. "Ona Marian'ın geldiğini söylerseniz eminim beni görmek ister."

Hemşire isteksizce başını salladı ve bizi içeri aldı. "Ben kendisine haber vereyim. Siz burada bekleyin."

Hemşirenin kalın tabanlı, beyaz ayakkabılarıyla alelacele uzaklaşmasını izledim. Gözden kaybolduğunda salona doğru yürüdüm. Hemi aramızdaki mesafeyi koruyarak beni takip etti.

Ev kendisinin hüzünlü bir yansıması gibiydi. Manninglerin Park Avenue'nün en güzel evlerinden birinde oturmalarıyla övündüğü günlerden kalan eski püskü aile yadigârlarıyla dolu,

iç karartıcı ve solgun bir yere dönüşmüştü. Birkaç antika ve duvarlardaki bazı tablolar dışında neredeyse hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Yeni mobilyalar bile –tabii onlara yeni denebilirse– daha güzel günler görmüş gibiydi. Yorgun görünümlü koltuklar, yastıkları yamulmuş kanepeler, sıklıkla basılan yerleri aşınmış halılar ve bir zamanlar pırıl pırıl parlarken şimdi bakımsızlıktan soluk bir renge bürünmüş parkeler.

Manninglerin feleğin sillesini yediğini, titizlikle çevirdikleri entrikaların başarısızlığa uğradığını ve babamın yasa dışı yollardan kurduğu imparatorluğun çöktüğünü görmek bende sapkın bir zevk uyandırdı. Hemi'ye kaçamak bir bakış attım ve onun yüzünde de bunu gördüm.

Kalın, beyaz, uzun üniformanın ritmik hışırtısı bizi hemşirenin dönüşüne karşı uyardı. Onunla merdivenin dibinde buluştuk. "Yukarı gelmenizi istedi. Kendisi odasında. Sağdan sonuncu kapı."

"Evet, teşekkür ederim. Yerini biliyorum."

Hemşirenin yanından geçtik ve merdiveni çıktık. Uzun sahanlıkta yürürken o talihsiz geceyi hatırladım. Babam annemin taşkınlıkları yüzünden konuklarından özür dilerken Corinne'le ben merdivenin tepesinde gizlice onu dinlemiştik. Eski odamın ve sonra anneminkinin önünden geçerken bu hatırayı unutmaya çalıştım. Sonra Corinne'in kapısına geldim. Kapı açıktı. Hemi'ye baktığımda birkaç adım arkamda durduğunu gördüm. Bana cesaret verircesine başını salladı ve gülümsemesinin ardında bir anlığına eski Hemi'yi görür gibi oldum.

Kapıdan girdiğimde midem bulandı. Oda aşırı sıcaktı, kirli giysiler ve yıkanmayan saçlar gibi küflü bir kokusu vardı. Çevremi çabucak gözden geçirdim. Evin geri kalanı gibi buranın da en iyi günleri geride kalmıştı. Lahana güllü duvar kâğıdı çoktan neşesini yitirmişti, defalarca tamir edilmesine rağmen birkaç yeri soyulmuştu. Perdeler de tanıdıktı ama zamanının en kaliteli brokar kumaşı hem solmuş hem de epeyce yıpranmıştı.

Corinne yatağın yanındaki yüksek arkalıklı bir koltukta oturuyordu. Yatak dağınıktı. Yorganın kenarı Corinne biraz önce altından çıkmış gibi açık duruyordu. Corinne hiçbir zaman kilolu biri olmamıştı ama şimdi en ufak bir esintiyle uçacak kadar zayıftı. Üzerinden düşen sabahlığının yakasından köprücük kemiklerini örten solgun, gevşek ve kuru cildi görünüyordu. Saçları seyrelip beyazlamıştı. Onları başının tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı. Birden *Sunset Bulvarı*'ndaki Norma Desmond aklıma geldi. Köhne malikânesinde ilgi odağı olmaya çalışan eski Hollywood yıldızı. Bu düşünce bende tiksinti uyandırdı ve bir de eğer kök salmasına izin verilirse acımaya dönüşebilecek bir his. Lakin buna izin vermeyecektim.

Bana baktığında gözlerinin ferinin söndüğünü gördüm, bakışları tuhaf bir şekilde donuklaşmıştı. "Vay vay. Kimleri görüyorum! Evini mi özledin, hayatım?" Sert, hırıltılı bir sesle ve kelimeleri hafifçe geveleyerek konuşuyordu. Yalandan surat astı. "Hasretime daha fazla dayanamadın mı?"

"Hemşire iyi olmadığını söyledi," dedim iğnelemesini göz ardı ederek. "Ciddi bir şey mi?"

Surat asmaktan vazgeçtiğinde ondan geriye yorgun ve gergin bir ifade kaldı. "Beyin tümörleri genellikle öyle olur. Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Birazdan doktor gelecek."

Beyin tümörü. Bu haberi sindirmeye çalışırken çocuklarının nerede olduğunu ve onunla neden ilgilenmediklerini merak ettim. Corinne belki onları da kendinden uzaklaştırmıştı ve maaşlı bir hemşireden başka kimsesi yoktu. Bunu düşünmeye zaman bulduğumda belki ona acırdım. Ya da acımazdım, bilmiyordum. Şimdilik buraya geliş nedenime odaklanmalıydım.

"Fazla kalmayacağım."

Corinne'in gözlerinde solgun ışıklar yanıp söndü. "Tabii kalmazsın. Başını kaşıyacak vaktin yok değil mi? Ödülleri ve övgüleri kabul etmekle meşgulsün. Görünüşe bakılırsa yufka

yüreğin sana en iyi şekilde hizmet etmiş. Hatta gazetelerin dediğine göre azizliğe terfi etmek üzeresin."

Hayatımı takip etmesine şaşırmıştım ve başka neler bildiği konusunda hafif bir huzursuzluğa kapılmamak elimde değildi. "Evi elinde tutmayı başarmışsın."

"Şimdilik," dedi yavaşça gözlerini odada gezdirerek. "Ben gittiğim gibi yıkılır. Fazla vaktim kalmadı. Ama ben sağken buraya el sürdürtmem." Birden telaşlanarak bana baktı. "Ne istiyorsun? Para değildir umarım çünkü sıfırı tükettik."

"Hayır. Para için gelmedim. Sana bir misafir getirdim. Eski bir aile dostumuz."

Gözleri boş kapı eşiğine kaydı. Önce telaşlandı, sonra ihtiyatlı bir tavır takındı. "Kimseyi görmek istemiyorum. Hele senin bir arkadaşını görmeyi kesinlikle istemiyorum."

"Ama o senin de arkadaşındı," dedim koridora doğru bakarak. "Bakalım onu hatırlayacak mısın?"

Hemi bunu bekliyormuş gibi kapıdan içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden öylece bekledi.

Corinne kaşlarını çatarak onu cansız bakışlarla süzdü. Sonra birden Hemi'yi tanıdı ve beklediğim gibi bir tepki verdi. "Sen..." diye homurdandı kulak tırmalayan, alçak ve vahşi bir sesle. "Sen!"

"Evet," dedi Hemi tembel bir gülümsemeyle. "Benim."

Corinne başını bana çevirdi. "Onu bu eve getirmeye nasıl cüret edersin? Çıkın dışarı! İkiniz de!"

İstifimi bozmadan ona bakmaya devam ettim. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Dışarı! Derhâl!"

"Mektuplar, Corinne. Onlara ne yaptın?"

Bakışları bulutlandı, sonra gözlerini kaçırdı. "Ne mektubundan bahsediyorsun? Anlamıyorum."

"Onları değiştirdin. Bunu nasıl yaptın?"

Mahsus duygusuz bir ifade takınarak bana dik dik baktı. Hatırladığım kadar kendini beğenmişti, pişmanlık denen şeyden bihaberdi, hâlâ herkesi ve her şeyi kontrol edebileceğine inanıyordu. Ama yanılıyordu. O zaman da yanılmıştı, şimdi de yanılıyordu.

"Buraya bazı cevaplar almaya geldik, Corinne ve onları almadan gitmeyeceğiz. Dolayısıyla bizi buradan yaka paça dışarı atmadıkça bize öğrenmek istediklerimizi söylersen iyi edersin."

Hemi'yi yavaşça, ona bir fiyat biçer gibi süzdü. "Demek artık *biz* oldunuz? Sen ve gazeteci çocuk nihayet birlikte misiniz? Benden onay almaya mı geldiniz?"

"*Biz* diye bir şey yok," dedim soğuk bir tavırla. "Sen o işin icabına baktın. Ama bunu *nasıl* yaptığını çözemedik. Mektuplarını nasıl değiştirdiğini anlat."

Corinne koltuğunda öne eğilerek tehditkâr görünmeye çalıştı. Fakat yalnızca sarsak ve çocuksu göründü. Biraz da sarsılmış gibiydi. "Buraya gelip benden bir şeyler talep etmen arsızlıktan başka bir şey değil. Sanki sana bir borcum varmış gibi. Sana hiçbir borcum yok. Şimdi ikiniz de gidin, aksi hâlde polis çağıracağım."

"Hadi, çağır. Elin değmişken gazeteleri de ara. Bunları duymaya bayılırlar. New Yorklular Manninglerin kirli çamaşırlarına doyamıyor. Öğleden sonram boş, bol bol zamanım var."

Corinne tekrar arkasına yaslandı, kırık dökük tahtındaki yaşlı bir kraliçeye benziyordu. Gözlerini kapadı ve renksiz dudaklarını aralayarak uzun bir nefes aldı. "Beni rahat bırakın."

Hemi bana doğru bir adım attı ve başını iki yana salladı. "Bırak, Marian. Sana hiçbir şey söyleyemez çünkü söylenecek bir şey yok. Ama ölüm döşeğindeki bir kadından bir itiraf koparma girişimini alkışlıyorum. İddia ettiğin gibi bir şeyi ablan bile kıvıramazdı."

Corinne rakiplerini tartar gibi uzun bir süre sessiz kaldı. "*Tam olarak* neyi iddia ediyor? Benim bile kıvıramayacağım şey nedir?"

"New York'tan ayrılmadan önce yazdığı mektupları bir şekilde ele geçirdiğini düşünüyor. Bana ve Teddy'ye yazdıklarını. Sonra el çabukluğuyla onları değiştirdiğini ve Teddy'ye yazdığı mektubun bana geldiğini. Ona çok fazla film izlediğini ve kimsenin söz ettiği gibi bir numara çevirecek kadar akıllı olmadığını söyledim."

Corinne ilgisizce burnunu çekti. "Peki, öz kardeşime *neden* böyle bir kötülük ettiğimi düşünüyor?"

"Kıskançlık yüzünden," dedi Hemi kısaca.

"Kıskançlık mı?" Corinne buna şaşırmış gibiydi. "Ben *onu* mu kıskanıyormuşum?"

Sonra güldü ve tiz kahkahasını duyduğumda birden o alaycı sözlerini hatırladım. Bir eş ve bir ev dolusu çocuğun annesi olmayı asla istemediğini söylemişti. Nabza göre şerbet vermekten ne kadar sıkıldığını. Vazifemi yerine getirme sıramın geldiğini.

"Evet, kıskanıyordun," diye hatırlattım. Üzerime tuhaf bir sakinlik gelmişti, nihayet gerçeği görmenin huzuru içindeydim. "Yaptıklarının babamın istekleriyle ilgili olduğunu sanıyordum. Ona itaat etmenle ilgili. Ama bundan fazlası varmış. Senin George'la evlendiğin gibi benim de Teddy'yle evlenmediğime içerledin. Kendi kararlarımı vermeye layık olduğuma inandığım için benden nefret ettin. Senin kadar mutsuz olmamı istedin. Teddy'yle mutsuz olacağımı biliyordun."

Corinne'in yüzünde kırılgan bir ifade belirdi, itinalı inkârı neredeyse zehirli bir sevinçle yer değiştirdi. "Ne olmuş yani? Sana içerlememden daha doğal bir şey var mı? Bana seçme şansı tanımadılar, sadece başkalarının isteklerini yerine getirmemi beklediler. Akıllı olmaktan bahsediyorsun. Sen, *siz* bundan ne anlarsınız?" Aniden parlayan gözleriyle bize öfkeyle baktı. "Köhne bir apartman dairesine gizlice girip çıkıyordun ve ne

işler çevirdiğini kimsenin fark etmediğini sanıyordun. Ama ben biliyordum! Ve sen, Bay Garret, o iğrenç haberinle bizi alaşağı etmeyi başardın ama *asıl* istediğin bu değildi." Duraksadı ve parmağıyla beni işaret etti. "Asıl peşinde olduğun *oydu*. Küçük, güzel kardeşim. Ama ben senin için o kapıyı kapadım." Sırıttı ve zaferle başını Hemi'ye çevirdi. "Söyle bakalım, en akıllımız kimmiş, gazeteci çocuk?"

Hemi benimle göz göze geldi ve belli belirsiz başını salladı. "Özür dilerim, Corinne. Seni hafife almışım."

"Kesinlikle öyle." İnsanı tedirgin edecek kadar sevecen gülümsemesini bana yöneltti. "Sen de ekmeğime yağ sürdün, budala." Başını arkaya yatırdı ve yine tiz bir kahkaha attı. "Beni mektuplarınla yalnız bırakmamalıydın, canım kardeşim. İngiliz'le kaçmayı planladığını anlamam uzun sürmedi. Ama sanırım ondan önceki gün bir terslik olmuştu. Randevunuza yetişememiştin ya da onun gibi bir durum vardı. Notunda ona seni beklemesini yazmıştın. O notu ona nasıl ulaştırmayı planladığını bilmiyordum. Ama planını çoktan yaptığın açıktı. Yoksa o notu yazmanın bir anlamı kalmazdı. Ben de gözümü dört açıp bekledim. Ve bil bakalım kimi arka merdivenlerde, kolunun altında paltosuyla yakaladım? Küçük, sinsi oğlumu. Şansıma pek beceriksiz bir casus seçmiştin."

Corinne gülümsedi, kendinden memnun olduğu belliydi. "Onu mutfağa kadar takip ettim ve gömleğinin altından çıkardığı iki zarfı paltosunun cebine koyduğunu gördüm. Ona fark ettirmeden arkasından yaklaştığımda neredeyse korkudan ölüyordu. Zavallı, sarsak oğlum. En iyi ayakkabılarını giydiği için onu azarladım. Önceki gün yağmur yağmıştı, sokaklar çamurluydu. Paltosunu elinden aldım ve ona yukarı çıkıp ayakkabılarını değiştirmesini söyledim. Sonra boynuna bir atkı alması için yukarı seslendim. Böylece zarfları açmak için zaman kazandım."

Hikâyenin son kısmını bir bluzdan bir şarap lekesinin nasıl çıkartıldığını tartışır gibi, son derece rahat bir tavırla anlatması

biraz şok ediciydi. "Kapalı zarfları açmayı nereden biliyordun?" diye sordum.

Bundan hoşlanmış gibi beni süzdü. "Ne saçma bir soru. Ama sen hiç evlenmediğin için belki bunu mazur görebilirim. Zarf yeni kapatıldığında –ki o mektuplar öyleydi– açmak çocuk oyuncağıdır. Zarfı birkaç saniye demliğin üzerine doğru tutarsın, sonra bir mektup açacağıyla ya da benim yaptığım gibi, bir tereyağı bıçağıyla dikkatlice açarsın. Önce onları sadece okumaya niyetliydim, planlarını öğrenmek için. Ama Teddy'ye yazdıklarını gördükten sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Gazeteci çocuk bunu okursa senin onu sepetlediğini düşünürdü. Dolayısıyla mektupları değiştirdim ve zarfları tekrar Dickey'nin paltosunun cebine koydum. İşte bu kadar!"

Kusursuz bir soygun planı yapmasıyla övünen bir banka soyguncusu gibi becerikliliğiyle gurur duyuyordu. O hâli midemi bulandırdı ama öğrenmem gereken başka şeyler vardı. "Öteki mektuba ne oldu?"

"*Ona* yazdığına mı?" Gözleri Hemi'ye kaydı ve omzunu silkti. "Onu akşam yemeğinden kalan patates kabuklarıyla birlikte kompost kutusuna attım.

Kompost. Bunu düşünmek midemi bulandırdı. Kelimelerimin, Hemi'ye yazdıklarımın çürüyüp sıvılaşması ve kara toprağa karışması. Hemi'ye baktım, sonunda haklılığım kanıtlanmıştı ama bu mutlu bir an değildi, bir rahatlama ya da aklanmış olmanın huzurunu hissetmedim. Sadece kayıplarımı ve benden, bizden çalınanları hatırlamanın ıstırabını çektim.

"Teddy'nin zarfına ne oldu?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Boş zarfı Dickey'nin cebine geri koydum. Teddy sanırım onu aldı ama kesin konuşamıyorum. Zarfı açtığında kim bilir ne düşündü? Zavallı Dickey'nin hiçbir şeyden haberi yoktu." Corinne'in yüzünde küçük, zalim bir tebessüm vardı. "Şimdi mutlu musun?"

"Mutlu mu?" diye sordum hayretle. Corinne insani duygularını tamamen yitirmiş gibiydi. Onunla kardeş olduğumuza inanamıyordum. "Bir kere daha kalbimi kırdın, Corinne. Bana istediğim hayata ne kadar yaklaştığımı ve onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattın. Ama bittiğine sevindim, seninle ve bu evle hiçbir ilişkim kalmadığına seviniyorum. Sen gittiğinde burayı yıkacaklarını bilmek yüreğime su serpti. Şimdi gidiyorum. Bir daha dönmemek üzere."

Hemi'yle kapıya varmak üzereyken Corinne bana seslendi. Arkama döndüğümde onun koltuğunda iki büklüm olduğunu görerek şaşırdım. Ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibiydi. "Dolabı aç," dedi tekdüze bir sesle. "Orada bir kutu var. Onu al."

İlk tepkim yürümeye devam etmek oldu, ondan mümkün olduğunca süratli adımlarla uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmak. Ama sesinde yeni bir tını vardı, vazgeçmeye ve teslimiyete dair bir şeyler. Bir daha hiç görmeyeceğimi bildiğim ablama karşı istemeyerek bir merhamet hissettim. Gönülsüzce dediğini yaptım.

Gömme dolabın dibinde eski bir şapka kutusu buldum. Onu oracıkta açtım ve kapağını kaldırdığımda nefesimi tuttum. Onun eşyaları. Annemin. Tuvalet masasında duran gümüş saç fırçası, incili ve elmaslı bir broş, bir dizi lal taşı boncuk, Fransa'dan postalanmış bir deste eski mektup ve en altta, üzerinde annemin adının yaldızlı baş harfleri olan kahverengi, deri ciltli bir albüm.

Deri cilt kuruyup yıpranmıştı, sırtı boydan boya yırtılmıştı ve sayfaların dağılmaması için oraya takılan bir çift büyük paket lastiği yıllar içinde gevşemişti. Bu albümü görmek hatıralarımı canlandırdı. Hem güzel hem de buruk anıları. Bir anlığına onu duyabildiğime, koklayabildiğime ve varlığını hissedebildiğime yemin edebilirdim. *Maman.*

Çok sevinçliydim ama bir yandan da kızgındım. Corinne'e ateş püsküren gözlerle baktım. "Sana bu albümü sorduğumda onu attığını söylemiştin. *Her şeyi* attım demiştin. Bunca yıl

bunları benden sakladın. Annemin onları benim almamı isteyeceğini bile bile. Neden?"

"Kendi sorunu kendin cevapladın," dedi buz gibi bir sesle.

"Ölü bir kadından intikam almak için mi?"

"Hayır. Senden intikam almak için."

Bu sözler nefesimi kesti. Annemiz öldüğünde ben çocuktum. Yalnız, kaybolmuş bir çocuk. Ve beni biraz olsun avutabilecek şeyleri bilerek benden saklamıştı. "Ben sana ne yaptım, Corinne? Lütfen, bu nefretin sebebini anlamama yardım et."

Bir süre konuşmadı ve kaşlarını çatarak ellerini inceledi. Sanki bir başkasına aitlermiş gibi bakıyordu onlara. Sonunda ellerini kucağına indirdi ve bana baktı. "Ernest öldüğünde sen daha doğmamıştın. Sadece ben vardım. Annem zor günler geçiriyordu. Çoğu zaman kendini odasına kapatıyordu ama bazen, eğer iyi günündeyse beni odasına çağırırdı. Saçlarımı tarayıp bana şarkılar söylerdi. Ben onun sevgili kızıydım. Sonra sen doğdun ve pabucum dama atıldı. Babam onu evden gönderdiğinde benden senin bakımını üstlenmem beklendi. Görmeye bile tahammül edemediğim kız kardeşimin. On altı yaşındaydım, kendi hayatımı kurmak üzereydim. Ya da ben öyle sanıyordum. Ama benden bekleneni yaptım. Daima benden beklenen şekilde davrandım. Buna tüylerimi diken diken eden George Hillard'la evlenmek de dâhildi. Ama *sen* öyle yapmadın. Babamın senin için seçtiği adamı kendine layık bulmadın. Gazeteci çocuğu istedin."

"Evet," dedim usulca ve Hemi'ye bakmaya cesaret edemeden. "Onu istedim."

"Senin için önemli olan tek şey buydu. *Kendi* isteklerin. Birinin sana haddini bildirmesi gerekiyordu. Sen de benim gibi zorla da olsa vazifeni yapmalıydın. O ayakaltından çekildiğinde bunu yaparsın diye düşündüm. Ama o haber çıktığında sen kaçtın ve pisliği temizlemek yine bana kaldı." Hemi'yi açık bir nefretle süzdü. "Onu sen aramıza soktun. Sırlarımızı eşelemesine

ve babamın şerefini iki paralık etmesine yardım ettin. Babam mahvoldu. *Hepimiz* mahvolduk! Şimdi karşıma geçmiş, sana ne yaptım diye mi soruyorsun? Seni birazcık bile incitebildiysem buna ancak memnun olurum."

Bunları hiç utanmadan, gözünü bile kırpmadan söyledi. Nefretin onu nasıl birine dönüştürdüğünü dehşetle izledim. Kutudakilere yeni bir çerçeveden baktım. Savaş ganimetleri gibi nefretle biriktirilen özel eşyalara. Ama onları neden saklamıştı? Ve bana onlarla ilgili neden yalan söylemişti?

Sonra birden Corinne'in annemin eşyalarını saklamasının bana duyduğu nefretle değil, onun kendine bile itiraf edemediği bir şeyle ilgili olduğunun farkına vardım. "Onların sende kalmasını istedin," dedim yumuşak bir sesle ve nihayet onu anlayarak. "Senin olmalarını istedin çünkü onlar annemindi."

Yüzünü yana çevirdi. "Onları istiyor musun, istemiyor musun?"

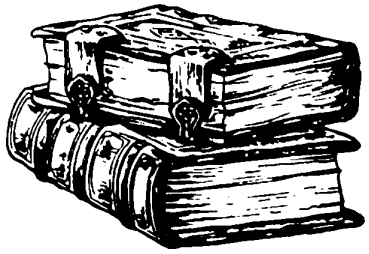
"Evet, istiyorum."

"Öyleyse senin olsunlar. Şimdi git buradan."

Kutuyu kucakladım, sonra fikrimi değiştirmeden önce, saç fırçasını Corinne'in yastığının üzerine koyarak ona aslında hiç hak etmediği bir armağan verdim. O bunu yaptığımı görmedi ama Hemi gördü. Kutuyu benden alırken kısacık bir an göz göze geldik. Çantamı yataktan aldım ve kapıya doğru yürüdüm. Veda etmedim. Arkama bakmadım. Buraya geliş amacımı gerçekleştirmiştim. Şimdi tek isteğim Corinne'den ve babamın evinden uzaklaşmaktı.

YİRMİ İKİ

MARIAN

Kitaplar insanın en sessiz ve sadık dostlarıdır; onlar en kolay ulaşılır ve en akıllı rehberlerdir ve en sabırlı öğretmenlerdir.

—Charles W. Eliot

Hemi'nin arabasına bindiğimizde bir devrin kapanmasının, yarım kalan bir şeyin nihayet sonuçlanmasının yarattığı kasvetli bir hafifleme duygusu içindeydim. Manninglerin çöküşü tamamlanmıştı. Ama bizim hikâyemiz, Hemi'yle benimki henüz bitmemişti.

Dönüş yolunun büyük bir kısmında sessizdik. Yanımızdan geçen arabaları ve değişen manzaraları izleyerek son birkaç haftada yaşananları düşündüm. Ethan'la Ashlyn'in kitapları bulmasını. Hemi'nin cebindeki kırk senelik mektupla ansızın ortaya çıkmasını. Corinne'in mutluluğuma bilerek engel olduğunu itiraf etmesini. Tabii bir de yapbozun son parçasını. Benim sakladığım sırrı.

Kırk yıllık sırların bu kadar kısa bir sürede açığa çıkması bana hem inanılmaz hem de kaçınılmaz geliyordu. Bilincimin küçücük bir kısmı bunların yaşanacağını eskiden beridir bili-

yordu. Ne zamandır kendimi bugüne hazırlamıyor muydum? Hemi'nin kitabı geldiğinde ve ne yazdığını gördüğümde –*Nasıl, Belle?*– bu kaçınılmaz sona zaten hazır değil miydim? Öyleydim. Elbette öyleydim.

Ashlyn'in sözleri gün boyunca bir yara gibi kanamıştı.

Bir bitiş.

Böyle bir şey mümkün müydü? Öfke ve yas kadim dostların olduğunda onların artık yüreğini yakmadığı bir sabaha uyanmayı hayal edebilir miydin? Senelerdir peşini bırakmayan bir yüzü ansızın karşında gördüğünde ve kapandığını sandığın yaraların yeniden sızlamaya başlamışken bir bitişi ümit edebilir miydin? Ashlyn buna inanıyor gibiydi. Bunu hiç dile getirmemesine rağmen Ashlyn'in kendi tecrübelerinden yola çıkarak böyle konuştuğunu hissetmiştim. Bütün meselenin bir karar vermek olduğunu söylemişti. Dolayısıyla bir karar vermiştim. Ama her şey bitmeden önce bir hesaplaşma yaşanması kaçınılmazdı.

Benim hesaplaşmam.

Her hâlükârda, bütün suçu üstlenmeye hazır değildim.

İş çıkışı trafiğinde arabayı dikkatle süren Hemi düşüncelere dalmıştı. Bakışlarının bana kaydığını fark edince bir şey söyleyeceğini sandım ama ona baktığımda başını çevirdi.

"Bunları konuşmayacak mıyız?" diye sordum sessizliğe tahammülüm kalmadığında. "Corinne'in söylediklerini ve sözlerinin ne anlama geldiğini?"

Yoldan gözünü ayırmadan direksiyonu daha sıkı kavradı. "Konuşacak ne var?"

Cevabı beni afallattı. "Belki de yıllardır her konuda yanıldığımızla söze başlayabiliriz. Ayrıca dün gece bana gösterdiğin mektubu sana değil de Teddy'ye yazdığımı söylerken yalan söylemediğimi konuşabiliriz. Hiç olmazsa bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

Bir süre konuşmadı ve dikiz aynasında gördüğü bir şeyle ilgilenir gibi yaptı. Onu izleyerek bekledim. Eskiden yüzünü

çok iyi tanırdım, her girintisini ve çıkıntısını. Ama yıllar onu sertleştirmişti, yüzünü okumakta güçlük çektim.

"Sonra ne olacak?" diye sordu sonunda. "Kırk üç yıl sonra, ikimiz de üzgünüz. Ya sonra?"

Sesindeki öfke beni can evimden vurdu. "Sonra... Birbirimizi affedeceğiz, Hemi. Birbirimizi suçlamaktan ve ilk kim kimi incitti diye düşünmekten vazgeçeceğiz. Kaybettiklerimiz değişmeyecek. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama belki bu işi sonuçlandırmanın yolunu açacağız. İkimiz de nihayet bunu ardımızda bırakabileceğiz."

Nefesimi tutup cevabını bekledim. Hiç olmazsa beni duyduğuna dair bir tepki vermesini bekledim ama sessiz ve ulaşılmaz olmaya devam etti. Yüzümü cama dönerek yanımdan akıp geçen otoyolu izledim. Affetmek. Bir meseleyi çözümleyip bitirmek. Bunlar güzel sözlerdi. Fakat yüksek sesle dile getirdiğimde hiç samimi gelmemişlerdi. Çünkü bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Çok daha fazlası. Çok daha kötüsü. Belki de affı mümkün olmayan bir şey. Yine de ona söylemeliydim. İtirafların ruha iyi geldiğini söylerler. Ancak bunu burada yapamazdım, kornalar çalarken ve arabalar vızır vızır yanımızdan geçerken olmazdı. Ona gerçeği kendi ortamımda söylemeliydim.

"Hemi," dedim ansızın, cesaretimi kaybetmeden önce. "Benimle eve gelmelisin. Otelden arabamı alalım ve beni takip et, olur mu?"

Sonunda bana baktı, yüzündeki ifade hafifçe yumuşamıştı. "İyi hissetmiyor musun?"

"İyiyim ama konuşmamız gereken bir şey var."

"Neredeyse üç saattir yoldayız ve Boston'a daha bir saat var. Bunu şimdi konuşamaz mıyız?"

"Sana bir şey göstermeliyim," dedim sakince.

"Evinde mi?"

"Evet."

Birden ihtiyatlı bir ifade takındı. "Nedir?"

"Burada olmaz." Tekrar cama döndüm. "Henüz olmaz."

Evimin bahçe yoluna girdiğimde avuçlarım terlemişti. Hemi arkama park edip arabadan indi. Bavulumu ve annemin eşyalarının olduğu şapka kutusunu zar zor bagajdan çıkardım. Gerisini daha sonra alabilirdim. Sonra Hemi birden yanımda bitti ve bavulla kutuyu taşımaktan beni kurtardı. Birkaç teşekkür sözcüğü mırıldandım ve öne geçerek eve doğru yürüdüm.

Holde paltomu çıkarırken ona hiç bakmadım. Bavulla şapka kutusunu yere koyduktan sonra omzumun üzerinden içeriye göz attı.

"Burada kimse yok," dedim paltosunu almak için elimi uzatırken. "Yalnızız."

Bir adım geriledi ve başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim."

Salona girdiğimizde sanat eserlerine, mobilyalara ve üzerinde aile fotoğraflarının durduğu piyanoya göz gezdirdi. Nefesimi tutarak onu görmesini bekledim ama görmedi.

"Çok hoş," dedi kuru bir sesle. "Umduğum gibi değil ama güzel."

Pencerelere yaklaştı. Perdeler açıktı, çakıl taşlı sahil görünüyordu. Güneş batmak üzereydi ve su kurşuni bir tona bürünmüştü. Onu manzarayla baş başa bırakarak buz almak üzere mutfağa gittim. Salona döndüğümde Hemi pencerenin önünde durmaya devam ediyordu ama paltosunu çıkarıp kanepenin koluna koymuştu. İkimize de birkaç parmak cin koydum ve toniğe uzandım. Şişeyi açtığımı duyunca bana döndü.

"Kendine ait bir plajın var. Tahmin etmeliydim."

Sözlerinde bir serzeniş vardı ve bu bana ilk günlerimizi hatırlattı. Ayrıcalıklı çocukluğumu ve lüks yaşamımı tenkit ederek beni nasıl kızdırdığını. Ona Back Bay'deki şehir evini hatırlatmak istedim ama sonra bundan vazgeçtim. "Aslında

orayı komşumla ortak kullanıyoruz. Ama diğer aile çoğunlukla burada olmadığından genellikle bana kalıyor."

Göz göze geldik ve bu ânın uzaması beni huzursuz etti. "Seninle deniz kenarında yaşamaktan söz ederdik."

Birçok şeyden söz ederdik, demek istedim ama yapamadım. Bunu düşünmem bile hata olurdu. Yoksa söylemem *gerekenleri* söyleyemezdim. Ona içkisini verdim. "Cin toniği misket limonuyla sevdiğini biliyorum ama korkarım onsuz idare etmen gerek. Misafir beklemiyordum."

Omzunu silkti. "Bir sürü şey olmadan idare etmeyi öğrendim."

"Hemi..."

"Neyin şerefine içeceğiz?"

Yere baktım, bardağıma baktım, ondan başka her yere baktım. "Senin başarına," dedim boğuk bir sesle. "Kaç kitabın oldu?"

"Son saydığımda yirmi birdi."

"Çoğu çoksatan oldu. Tebrikler."

Övgümden rahatsız olarak omuzlarını kulaklarına doğru çekti. Kırık üç yıllık bir mesafeden birbirimize bakarken aramızdaki sessizlik uzayıp gitti. "Hepsinde sen varsın," dedi sonunda.

Bu cümleye hazırlıksız yakalandım. Hafifçe çatallanıp duygusallaşan sesi uzun zamandır farkında olmadığım hassas bir yerime dokunmuştu. "Anlamadım."

"Tüm ana karakterlerim sendin. Onlara ne isim takarsam takayım hepsi Belle'di. Hepsi *sendin*."

"Hemi..."

"Herhangi birini okudun mu?"

"Hayır."

"Her şey *Belle'e Dair Pişmanlığım*'la başladı. İlk kez iyi bir şey yazmıştım. Belki de yazdığım en iyi kitap odur." İçkisini yudumladı ve yutkunurken yüzünü buruşturdu. "Ne oldu ona? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bende," dedim usulca. "İkisi de bende."

Bu onu şaşırtmışa benziyordu ve belki de sevindirmişti. "Onları sakladın mı?"

"Hayır. Dickey saklamış. Onun ölümünden sonra oğlu ikisini de çalışma odasında bulmuş."

"Bir oğlu olduğunu bilmiyordum."

"Ethan," dedim. "Bir hafta öncesine kadar onu hiç görmemiştim ama tıpkı Dickey'ye benziyor."

"Onun kitapları okuduğunu varsayıyorum, doğru mu?"

"Evet," dedim gözlerimi indirerek. "Rose Hollow'u tanımış ve gerisini tahmin etmiş."

"Aşk hayatını bir yabancının okuması enteresan olmalı."

"Senin de aşk hayatın," diye hatırlattım soğuk bir sesle. "Evet, gayet enteresandı."

"Onun ben olduğumu biliyor mu? Yani Hemi olduğumu? Bizim..."

Sol gözünün hemen altında, yanağının en tepesinde yeni bir yara izi vardı. Onu şimdiye kadar fark etmemiştim. Birden nerede ve nasıl olduğunu merak ettim. O ize, *ona* dokunmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. "Her şeyi biliyor," diye yanıtladım. "Hatta senin bile bilmediklerini."

"Belle..." Bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha attı ve aramızdaki mesafenin kapanmasıyla sert tavrı yumuşadı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Dün gece... Sonra bu öğleden sonra... Kırk yıl boyunca bu ıstırabın yükünü taşıdım, hep seni suçladım ve bir yalana inandım. Bunca zamandır... Ben çok üzgünüm. Çok. Sana güvenmediğim için. Sana *inanmadığım* için. En çok da o kahrolası haber yüzünden. Üzerinde çalıştığım haber dosyasını seninle paylaşmalıydım. Bunu yapsaydım bunların hiçbiri olmazdı. Büyük aptallık ettim. Bencilce davrandım. Suçumu kabul ediyorum. Ama sana yemin ederim, Belle, *Review*'daki haberle hiçbir ilgim yok. O iş Goldie'yle Schwab'ın başının altından çıktı."

"Sabotajcılar," dedim usulca.

"Efendim?"

"Sabotajcılar yaşamamız gereken hayatı elimizden aldı. Ablam. Goldie. İkisinin de kendilerine göre bir gündemleri vardı ve amaçlarına ulaştılar. *Bizim* ne istediğimizi umursamadılar."

"Mutlu musun, Belle? Yani şimdi. Hayatında biri var mı?"

İçkimi yudumladım, sonra bardağımı barın üzerine koydum. "Bunlar çok farklı sorular. Cevapları da apayrı. Evet, mutluyum. Bir hayat kurdum. Dört elle sarıldığım şeyler var. Eminim senin de vardır. Ama hayır, hayatımda biri yok."

Bardağını bıraktı ve sonraki sözlerini tartarken düşüncelerimi okumak ister gibi beni uzun uzun süzdü. "Bunları hiçbir zaman söylemem sanıyordum ama Tanrı yardımcım olsun ki şimdi tam da o noktadayım. Nihayet karşımdasın. Benim için senden başka kimse olmadı, Belle. Ne senden önce ne de senden sonra. O gün sen gelmeyince, peronda öyle tek başıma kaldığımda tam anlamıyla yıkıldım. Sonra o kahrolası mektup geldi. Onu okuduğumda Teddy'ye döndüğünü düşündüm ve içimde bir şeyler öldü. Hiçbir şeyi umursamamaya başladım. Uzun zamandır korktuğum şey başıma gelmişti ve bunun kanıtını ellerimde tutuyordum. Meğer ne kadar yanılmışım. O kadar çok zaman kaybettik ki. Ama seni hiç unutmadım, Belle. Umut etmekten hiç vazgeçmedim..."

Bana elini uzattığında ona karşı koymam gerekirdi, bu işin daha ileri gitmesine engel olmam gerekirdi. Ama o sözleri duymayı çok uzun bir süre beklemiştim. Kolumu tutan elinin ağırlığı içimi acıtacak kadar tanıdıktı. Ardına gizlendiği taş maske birden düşmüştü. Yıllar öncesinden tanıdığım ve sevmekten hiç vazgeçmediğim Hemi karşımda duruyordu. Bunun farkına vardığımda boğazım düğümlendi. Bu ânın manasını inkâr edemezdim, ansızın yıllar öncesine geri dönmüş gibiydik, onunla olmanın, birlikte olmamızın nasıl bir şey olduğunu anımsamıştım.

Dudaklarını benimkilere değdirdiğinde sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi, birbirimizi hiç kaybetmemişiz gibi hissettim. Onu öpmek yuvama geri dönmek gibiydi ve Hemi'nin tadını, beni sarmalayan kollarını ne kadar özlediğimi hayretle fark ettim. Ama bu mümkün olabilir miydi? Bu cenneti unutabilir miydim? Kapalı gözlerimin önünde bir hayal canlandı. Birbirine dolanmış kollar ve bacaklar, buruşuk, mavi bir çarşaf, ahenkle devinen, terli vücutlar. Hepsi çok uzun bir zaman önceydi. Üzerinden bir ömür geçmişti. Buna rağmen her şey daha dün gibi capcanlıydı.

O tanıdık duyguya teslim olarak kendimi Hemi'nin kollarına bıraktım. Bunun bir hata olduğunu, birazdan her şeyin paramparça olacağını bile bile. Tekrar. Ve bu kez hatanın kimde olduğuyla ilgili bir kafa karışıklığı yaşanmayacaktı. Bu düşünceyle suratıma buz gibi bir su çarpılmış gibi hissettim ve onu iterek kendimden uzaklaştım.

"Hemi... Dur."

Beceriksizce bir adım geriledi. "Üzgünüm."

Başımı iki yana salladım. "Lütfen, böyle söyleme. Üzülmeni istemiyorum. Ama korkarım bundan kaçış yok. Sana bir şey söylemeliyim. Uzun zaman önce söylemem gereken bir şey."

Bir yorum yapmadı, ihtiyatlı bir ifadeyle devam etmemi bekledi.

"Hani az önce Ethan'ın bizi bilip bilmediğini sordun ya? Ben de her şeyi, hatta *senin bile* bilmediklerini bildiğini söyledim? Bana senin bilmeyip onun bildiği şeyin ne olduğunu sormadın."

İçki bardağını alıp ona geri verdim ve piyanoya doğru yürüdüm. Zachary ağır, siyah çerçevenin içinden bana bakıyordu. Oğluma bunu önceden söylemek isterdim ama kendim de bilmiyordum. Beni affedeceğine güvenmekten başka çarem yoktu.

Hemi yanıma gelmişti, fotoğrafla birlikte ona döndüğümde merakla bana baktı. Az sonra duyacağı şeye onu hazırlamak için

doğru sözleri aradım ama böyle bir durumda ne denebilirdi? Dolayısıyla çerçeveyi eline tutuşturdum ve bekledim.

Hemi fotoğrafa baktı, önce yüzü ifadesizdi, hiçbir şey anlamadı. "Kim bu?.. Şey mi..."

"Adı Zachary," diye mırıldandım.

"Zachary." Bu ismi yuvarlayarak, âdeta tanıdık gelip gelmediğini test eder gibi söyledi.

"Oğlumuz," dedim sonunda. "Senin ve benim."

Uzun bir uykudan yeni uyanır gibi bir anda gerçeğin farkına vardı. "Yani..."

"Evet, Hemi. Bizim bir oğlumuz var ve bunu senden sakladım. Herkese onun evlatlık olduğunu söyledim ama o benim öz oğlum. Senin de."

Geleceğini bildiğim öfke dalgasına hazırlandım. Fakat Hemi'nin yüzü ifadesizleşti, söylediklerimi kavrayamadığına dair korkunç bir ruhsuzluk diğer tüm ifadelerin yerini aldı. Hiçbir şey söylemedi, olan bitene bir anlam vermeye çalışırken bana bakmayı sürdürdü. Omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerimi ondan ayırmadan devam ettim. "Kaliforniya'ya varana kadar hamile olduğumu bilmiyordum. O zaman nerede olduğuna ve seni nasıl bulacağıma dair de hiçbir fikrim yoktu."

Yüzü sertleşti, vurdumduymaz bir ifade takındı. "Bunun için hiç çaba gösterdin mi?"

"Nasıl gösterecektim? Sen savaş muhabirliğine soyunmuştun." Ağzımdan öyle çıkıverdi, kendimce hakkım olmayan bir bahane uydurmaya çalıştım. Hemi haksız değildi. İsteseydim onu bulurdum. Ama ben aramamayı tercih etmiştim.

"Ya sonra? Savaş bittiğinde?" Dikenlerini çıkarmaya başlamıştı, ne kadar büyük bir günah işlediğimi yeni yeni anlıyordu ve sözleri giderek sertleşiyordu. "Dickey beni nasıl bulacağını biliyordu. Onun aracılığıyla bana bir kitap yolladığını unuttun mu? Oğlumdan hiç bahsetmediğin bir kitap."

Başımı salladım. Gözyaşlarımı zor tutuyordum; boğazım düğümlenmişti, konuşamıyordum.

"Sonra Dickey'yle öğle yemeği için sözleştiğiniz gün. Benim de restoranda olduğumu öğrendiğinde onu neden ektiğini ikimiz de biliyoruz. Üstüne üstlük, neredeyse yirmi yıldır bu ülkedeki tüm kitabevlerinin vitrinlerinde yüzüme rastlayabilirsin. Lütfen, beni nasıl bulacağını bilmediğini söyleme, Marian. Beni bulmak için kırk üç yılın vardı. Telefonu eline alman yeterliydi."

Öfkesine hazırlıklıydım ama sesindeki derin ıstıraba ve gözlerinin dolmasına kendimi hazırlamamıştım. "Hemi..."

Arkasını dönüp odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Sonra yine bana döndü. "Benden gerçekten bu kadar çok mu nefret ettin?"

"Senden asla nefret etmedim. Bunu istedim. Senden nefret etmek için uğraştım ama beceremedim."

"*Çocuğumu* benden sakladın. *Oğlumuzu!* Bunu nasıl yapabildin?"

İşte sormuştu. Yıllar evvel, *Belle'e Dair Pişmanlığım*'ın baş sayfasına yazdığı soruydu bu. Ama şimdi bambaşka, akıllalmaz derecede korkunç bir anlamı vardı. "Kalbimi kırdın," diye yanıtladım çatallı bir sesle ama bunun yeterli olmadığını biliyordum. Bunu düzeltmeye kelimeler yetmezdi. "Sen gittiğinde ve *Review*'daki haber çıktığında bunu gerçekten yaptığına inanamadım."

"Yapmadım zaten."

"O zaman bunu bilmiyordum. Nereden bilebilirdim?"

"Sen de bu yüzden beni çocuğumdan mahrum etme hakkını kendinde buldun." Parmaklarını saçlarının arasına daldırdı, bu jesti öyle tanıdıktı ki yüreğim sıkıştı. "Tanrım. Kırk iki yaşında. Koca adam olmuş. Ben her şeyi kaçırdım."

Yaşlı gözlerimi kırpıştırarak söyleyecek bir şeyler aradım. "Özür dilerim, Hemi. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Zachary doğduğu andan itibaren, şu kırk iki yıldır onun yü-

züne baktığım her an seni görür gibi oldum. Beni sonsuza dek seveceğine söz verdikten sonra sırra kadem basan adamın. Kendime dedim ki bunu yapabilen bir adam..." Sesim boğuklaştı ve hıçkırıklara boğulmamak için yutkundum. "Bana geri dönerdin, Hemi. Ama bundan pişman olurdun. Beni suçlardın ve sonunda ikimizi de terk ederdin. Yetişkin bir kadını terk etmek başka şey, bir çocuğu terk etmek başka şey. Zachary'nin başına böyle bir şey gelmesini göze alamazdım."

"Beni öyle biri mi sandın? Öz çocuğuna sırt çevirebilecek bir adam mı?"

"*Nasıl* biri olduğunu ve *neler* yapabileceğini bilmiyordum. Seni tanıdığım kadarıyla güvenimi sarsmıştın ve sözünden dönmüştün. Yine de bunların *hepsini* affedebilirdim. Benim affedemediğim şey, tek kelime etmeden hayatımdan çıkıp gitmen oldu. Senin için hiçbir değerim yokmuş gibi. Bir adamın karısına ilgisini kaybettiğinde neler olduğunu gördüm. Ve böyle bir durumda çocukların neler yaşadığını biliyorum." Tekrar gözlerim dolunca onları sıkıca yumdum. "Sana bir daha nasıl güvenirdim bilmiyordum."

Bu sözlerden sonraki sessizlik dayanılmazdı, sanki diğer tüm anılarımız silinmişti ve geriye bu korkunç, yeni gerçeklik kalmıştı. Hemi gerginlikten katılaşan omuzları, keskin hatlar ve gölgelerden oluşan yüzüyle oğlumuzun fotoğrafına bakıyordu. Sonunda başını kaldırdı ve masmavi gözlerini bana dikti.

"Dün gece, barda yapman gerekeni yapıp hayatına devam ettiğini söylemiştin. Kastettiğin buydu. Oğlumuzu büyütmen. Ben olmadan."

Gözlerine bakmak için kendimi zorladım ve orada gördüğüm büyük ıstırap içimi parçaladı. "Çok üzgünüm, Hemi."

"Dickey biliyor muydu?"

Başımla onayladım. "Zachary her zaman sana çok benziyordu. Bu konuda durmadan tartışıyorduk. Dickey senin bilmen gerektiğini düşünüyordu. Ben de bu konunun onu ilgilendir-

mediğini söylüyordum. Şu öğle yemeği hadisesinden sonra açık açık konuştuk ve bir daha hiç görüşmedik."

"Onu benden saklamaya öyle kararlıydın ki en sevdiğin yeğeninle ilişkini mi kopardın? Dickey oğlumun hayatının bir parçası olmayı hak ettiğime inandığı için mi?"

Bunu anlamasını nasıl sağlayabilirdim? Ne hissettiğimi. Neden korktuğumu. Sadece kendimi değil, çocuklarım için itinayla kurduğum hayatı da düşündüğümü. "Yeniden hayatımıza girmene izin veremezdim, Hemi. Böyle olmazdı. Hafta sonları, tatiller ve yaz tatilleri. Parası ortaklaşa ödenen müzik kampları, ara sıra karşılaşılan resitaller. Bir oğlu paylaşan iki nazik yabancı. Ayrıca Ilese'i düşünmeliydim. Olacaklar onu nasıl etkilerdi?"

Hemi bana boş boş baktı. "Ilese mi?"

"Kızım. Onu evlat edindiğimde Zachary iki yaşındaydı. Kardeş gibi büyüdüler ve herkesin buna inanmasına izin verdim. Zachary'nin birdenbire bir babası olması garip olurdu."

"Kırk iki yaşında bir oğlum olduğunu öğrenmem kadar garip mi?"

Kendimi savunmaya hakkım olmadığını biliyordum. Yaptığım şeyden sonra karşısında durup bana ağzına geleni söylemesine göz yummalıydım ama tüm bunların benim için kolay olduğunu düşünmesine katlanamazdım. Zachary büyürken seçimlerimi sorgulamadığım bir tek günüm bile olmadığını.

"Onu kastetmedim, Hemi. Seni nasıl bulacağımı öğrenene kadar aradan çok zaman geçmişti. Uzun bir süredir sadece üçümüz vardık. Şeyden korktum..."

Ellerini kaldırarak sözümü kesti. "Mazeretlerini dinlemek istemiyorum. Bunun bir mazereti olamaz."

"Öyle bir niyetim yok. Hatamı kabul ediyorum. Senin her ne yaptığına inanırsam inanayım, Zachary'yi senden gizlemeye hakkım yoktu." Gözlerim doldu. Dökmeye hakkım olmayan

gözyaşlarıydı bunlar. "Başka ne diyebilirim ya da ne yapabilirim bilmiyorum."

Hemi kollarını kavuşturmuştu, bacaklarını yana açmıştı; sert ve kararlı görünüyordu. "Ne istiyorsun?"

Ona dik dik baktım. "*Ne* mi istiyorum?"

"Bundan sonraki beklentilerin nedir? Buraya gelmemi istediğinde mutlaka bir planın vardı. Nedir o?"

"Aramızı düzeltmek istedim. Hatamı bildiğimi sana söylemek istedim. Affedilmez bir kabahat işlediğimi biliyorum. Yine de senden af diliyorum." Ondan bir yanıt bekledim, sözlerimin etkili olup olmadığını anlayamadım. Ama Hemi'nin donuk ifadesi bozulmadı. "Bir şey söyle. Lütfen."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ne söylememi isterdin?"

"Ne olursa. Bilmiyorum. Bundan sonra ne olacağını söyle."

"*Hiçbir şey* olmayacak, Marian. Henüz değil."

Gözlerimi kapayıp başımı salladım. "Anladım. Peki. Belki bilmek istersin diye söylüyorum, Zachary Şikago Senfoni Orkestrası'nda keman virtüözü ve haziranda evleniyor."

"Hiç olmazsa *her şeyi* kaçırmamışım."

Biraz önce taştan yapılmış bir maskeyi andıran yüzü sanki gözlerimin önünde un ufak oldu ve onunla birlikte yüreğimin de parçalandığını hissettim. "Daha kaç defa senden özür dileyebilirim bilmiyorum, Hemi ama sen istediğin sürece buna devam edebilirim. Hatta sonsuza dek."

Başını iki yana salladı, bakışları donuk ve kasvetliydi. "Yıllarca her şey başka türlü olabilir miydi diye düşünüp durdum. Seninle yaşadıklarımızı hiç unutmadım, birlikte olsaydık daha neler görürdük, neler yapardık diye uzun uzun düşündüm. Hatta belki o günlere dönmek mümkün olur diye umut ettim. Dün gece de o yüzden geldim. Bir şansımız olur mu diye anlamak için. Sonra bugün, seni öptüğüm ve bana karşılık verdiğin o kısacık çılgınlık ânında, belki bizim için hâlâ bir şans vardır diye düşündüm. Ama şimdi anlıyorum ki biz o fırsatı çoktan

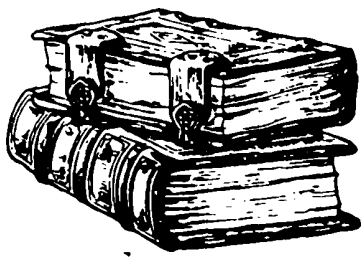
kaçırmışız. Zachary bizim şansımızdı. Tüm varsayımlardan ve ayrı geçen yıllarımızdan sonra, eski günlerimize dönmek için tek şansımız vardı. Birlikte planladığımız hayatın bir kısmını kurtarabilirdik. Ama artık olmaz. En kötüsü de ne biliyor musun? Bu sefer başkalarını suçlayamayız. O mektup, ailen hakkındaki haber... Onları başkaları yaptı. Senin deyiminle *sabotajcılar.* Ama bunu *sen* yaptın. Bu kez sabotajcı *sendin.*"

Kanepenin kolundaki paltosunu alıp arkasına bakmadan hole doğru yürüdü. Keşke ona engel olmanın bir yolunu bilseydim ama af dilemeye çalışırken tüm sözcüklerimi tüketmiştim. Zaten Hemi de onları duymak istemiyordu.

Sokak kapısı arkasından kapandığında eve bir sessizlik çöktü ve hiçliğin yankısının bana kontrolümü kaybettirmesinden endişe ettim. Bitmişti işte. Her şey sonlanmıştı. Tam bir finaldi. Zachary'nin fotoğrafını Hemi'nin onu bıraktığı barın üzerinden aldım ve oğlumuzun yüzüne baktım. Babasının yüzü. Bir bitiş ümit etmiştim ama eski yaraların tekrar açılmasından başka bir şey hissetmedim.

YİRMİ ÜÇ

MARIAN

Her zaman, bir kitabı kapamanın bir filmi ortasında durdurmaya benzediğini hayal ettim: Karakterlerin duraklatılan dünyalarında donduklarını, nefeslerini tutarak okuyucunun geri dönüp onları hayata döndürmesini beklediklerini. Masallardaki prensin öpücüğü gibi.

–Ashlyn Greer, Eski Kitapların Beslenmesi ve Bakımı

Veranda daima bu evin en sevdiğim yeri oldu, burası geceleri bile denizin kıyısındaki sığınağımdı. Hemi gittiğinden beri orada oturuyordum, ışıklar kapalıydı ve denizin sesiyle çevrelenmiştim. Bu gece fazla ay ışığı yoktu ve karanlık insana ağır ve boş gelmesine karşın geçmişle dopdoluydu.

Zachary'yi arayıp babasıyla olanları anlatmıştım. Hepsini. Veya bir annenin yetişkin oğluna rahatlıkla anlatabildiği kadarını. Gerçeklere, isimlere ve yerlere bağlı kalarak. Zachary bunu umduğum gibi, yani her zamanki gibi karşılayarak bana iyi misin diye sormuştu. Ona iyi olduğumu söyledim. Külliyen yalandı ama bazen yalan söylemek daha kolaydı.

Ilese'i de aramıştım ama açmamıştı. Sabah tekrar deneyecektim denemesine fakat o zamana kadar abisi ona her şeyi

anlatmış olurdu zaten. Onların her zaman özel bir bağı olmuştu, diğerinin yaslanacak bir omza ihtiyaç duyduğunu daima hissedebilmişlerdi. Her şey bitmişti. Tüm gerçekler ortaya çıkmıştı. Gün yüzüne çıkmayı bekleyen irinli sırlar yoktu artık.

Aramızda yaşananlar gerçek anlamda son bulmasa da tuhaf bir şekilde sona geldiğimizi hissediyordum. Bir şeyler bitmişti.

Önümdeki masada kitaplar duruyordu, Hemi'ninki ve benimki. Onları buraya neden getirdiğimi bilmiyordum. Okumak için olmadığı muhakkaktı. Belki de onları son bir defa görmek içindi. Yarın salondaki şömineyi yakmayı ve Dickey'ye yıllar önce söylediğim şeyi yapmayı planlıyordum. Onları yakacaktım. Hemi'yle geçmişimiz kül olacaktı. Bir zamanlar cayır cayır, hatta belki de gereğinden daha harlı yanan bir ateşin nihayet sönmesini mantıklı buluyordum. Her anlamda bir bitişti.

Peki gerçekten bitecek miydi?

Kırk küsur yıl boyunca zaten bittiğini varsaymıştım; hayatımın o dönemine, o anılara kendimi kapamıştım. Çok dikkatliydim. Sonra yirmi dört saat boyunca –hatta o kadar bile sürmemişti– dikkatli olmayı *unutmuştum*. Onun yüzünü görmüştüm ve kendime hatırlama izni vermiştim. Kollarını, dudaklarını hissetmiştim ve ümit etmiştim.

Yıllar boyunca öfkeme dört elle sarılmış, vicdan azabına ve acı hatıralara bulanmıştım. Hepsi onların altında yatan duyguyu göz ardı etmek içindi. Onu özlemenin bastırılamaz sızısı, yalnızken ve ev sessizken onu hissetmek artık benim bir parçam hâline gelmişti. Kaybolan yıllarımızın içimde oyduğu o boşluk. Olabileceklerin, gerçekleşmesine ramak kalanların matemi.

Belki de bunları ona anlatmalıydım. Onu kaybetmenin beni ne kadar incittiğini. Yıllarca ve hâlâ onun için acı çektiğimi. Ama hayır. Zachary'yi ondan saklamaya karar vermemle tüm kapıların kapandığını açıkça söylemişti. Haklıydı, sabotajcı bendim.

Kıyıya doğru bakarak ilerisindeki ufku hayal ettim. Bunun üstesinden gelebilir miyim, tekrar unutabilir miyim diye merak ettim. Unutamayacağımdan emindim. Bundan sonra dört gözle beklediğim şey bu olacaktı. Başka türlü bir seçim yapsaydım olabileceğimiz aileyi hatırlamak.

Şimdi içeri girip hayatıma devam etmeliydim. Akşam yemeği. Yatak. Yarın. Ama yarını düşünmek istemiyordum. Henüz değil. Aşağıdaki çakıl taşlı kumsala baktım, karayı denizle buluşturan hilal şeklindeki küçük kumsala. Ilese'le Zachary'nin çocukken orada kumdan kaleler yaptığını ve mavi, plastik bir kovayla pürüzsüz ve parlak taşları topladığını anımsadım. Burada güzel anılar biriktirmiştim. *Onlar bana yeter*, dedim içimden. Yetmek zorundaydılar.

Su alçalmıştı ve cılız ay ışığında, kıyıdan solgun, âdeta ilahi bir ışık yayılıyordu. Gözlerimi yumdum, taşları yalayan dalgaların ritmik hışırtısını, nefes alıp verir gibi usulca kıyıya çarpıp geri çekilmelerini dinledim. Kendi nefesimi de bu sese uydurdum. Nefes aldım ve verdim. Bir daha nefes aldım ve verdim. Daha iyiydim. Evet, biraz daha iyiydim. Artık içeri girebilirdim.

Henüz gözlerimi açmıştım ki kumsalda bir kıpırtı görür gibi oldum. Solgun aydınlığın içinde bir karaltı. Sadece bir an görünüp kayboldu ama orada olduğundan emindim. İzlemeye devam ettim, bekledim ama şimdi her şey kıpırtısızdı. *Ay ışığı gözümü yanılttı*, diye düşündüm. Sonra o kıpırtıyı yine gördüm.

Karanlığa doğru bakarak gözlerimin ona alışmasını bekledim. Önce bir şey göremedim fakat sonunda kumsalı yoldan ayıran kayalıklara dayanmış, yabancı şekli seçebildim. Belki de komşularım gelmiş, evlerini açmıştı. Gerçi senenin bu zamanında Marblehead'deki çoğu kumsal evi kapalı olurdu. Ayrıca hava da birinin geceyi kumsalda geçiremeyeceği kadar soğuktu.

Meraklanarak verandanın kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı hafifçe itip açtım. Tuzlu havayla birlikte denizin sesi içeri

doldu. O şekil her neyse hâlâ oradaydı ama şimdi daha net görünüyordu. Bahçenin bir kısmını kaplayan ahşap zeminde yürüdüm. Rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savurdu. Onları kenara çektim ve kayalara doğru baktım. Bu sefer onu gördüm, ay ışığı kısa bir an için parlak bir kavis çizerek üzerine vurdu. Sonra kayboldu ama nedense o karaltı bana tanıdık geldi.

Gözümde bir hatıra canlandı. Koyu kumral, asi ve dalgalı saçları arkaya tarayan uzun ve ince parmaklar. Mum ışığını yakalayarak parlayan bir kol saati. Kalp atışlarım hızlandı. Tabii ki çılgınlıktan başka bir şey değildi. Özlemle kurulan bir hayalin ürünüydü. Yine de merdivenin ahşap tırabzanına tutunarak karanlıkta dikkatle kumsala indim.

Gölge hâlâ oradaydı, kayalıklarda duruyordu. Sonra o esrarengiz silüeti kesin surette tanıdım ve baş döndürücü bir heyecana kapıldım. Yürümeye başladığımda topuklarım kumlara gömüldü, duraksayarak ve beceriksizce ona doğru ilerledim. Bana bakmak için başını çevirdiğini görmekten ziyade hissettim. Ay ışığı yeniden parladı, silüet kısa bir tereddüdün ardından tünediği yerden indi. Ellerini yanlara düşürdü, bacaklarını açtı ve beni izledi. Karanlığa rağmen onu nerede olsa tanırdım.

"Merhaba," dedi nihayet karşısında durduğumda. Bu kelime rüzgârda kayboldu ve gece karanlığında sanki gaipten gelen bir sese dönüştü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burası benim kumsalım. Evden çıktığından beri burada mıydın?"

"Hayır. Bir süre arabada oturdum."

"Neden?"

Omuzlarını kulaklarına doğru çekti, sonra birden onları serbest bıraktı. "Bir türlü gidemedim."

Bunun benim düşündüğüm gibi, daha doğrusu, umduğum gibi bir anlamı olmadığını söyledim kendime. Ama hızlanan nabzım ve denizin uğultusu tüm düşüncelerimi bastırdı. "Hava buz gibi. Palton nerede?"

"Arabada."

"Hemi, burada duramazsın."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Ama dışarıda kalamazsın. İçeri gir."

Sessizce ve aramıza belirli bir mesafe koymaya gayret ederek basamakları çıktık. İçeri girer girmez bir lambayı yaktım ve ona bakmak için arkamı döndüm. Dudakları morarmıştı, sanki soğuk üzerine yapışmıştı. Giysilerinden tuzlu bir serinlik yayılıyordu. Hiç düşünmeden yüzüne dokundum, elimin tersiyle yanağını okşadım.

"Çok üşümüşsün."

Dokunuşumla hafifçe gerildi. "İyiyim."

"Dudakların mosmor."

"Kumsalda ne yapıyordun?"

Onu kayalıklarda otururken bulduktan hemen sonra bu soru biraz tuhaf kaçmıştı. "Kumsalda değildim. Yukarıda oturuyordum. Kumsalı izlerken kayalıklarda bir kıpırtı gördüm. Meğer senmişsin."

"Karanlıkta mı oturuyordun?"

Omzumu silktim. "Sen de öyle."

Bir cevap verecekken masada yan yana duran kitapları fark etti. Onlara dokunmak için bir hamle yaptı ama o sırada, bana kaçamak bir bakış attı ve ne sormak istediğini anladım.

"Kitapları sen gittikten sonra çıkardım. Onları ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum."

"Bir karar verdin mi?"

"Sen almak ister misin?" diye sordum sorusunu geçiştirerek.

"Hayır."

Bunu o kadar çabuk ve kati bir şekilde söyledi ki irkildim. Başımla onayladım ve geri çekildim. "Çay getireyim."

Hemi peşimden mutfağa geldi, su ısıtıcıyı çalıştırmamı ve iki kupa hazırlamamı sessizce izledi. Bir an onun New York'taki ufacık mutfağında, o gazete okurken veya bir haberi irdelerken

yemek hazırladığım zamanlarda gibi hissettim kendimi. Aradan hiç zaman geçmemiş gibi. Ama tezgâhın diğer tarafından ona baktığımda, eskiden olduğumuz iki genç âşıktan bu yana çok yol katettiğimizi hatırladım.

Hemi'nin yüzünde yeni çizgiler belirmişti ama Tanrı yardımcım olsun ki hâlâ çok yakışıklıydı. Ona bakarken eski Hemi'yi görmemeyi dilerdim fakat hâlâ oradaydı. Mavi gözlerinde ihtiyatlı bir ifadeyle beni izliyordu, o kahrolası saç tutamı alnına düşmüştü, rengi eskisi kadar koyu olmasa da öylesine tanıdıktı ki.

Poşet çayları çıkardıktan sonra Hemi'ninkine eskiden yaptığım gibi birkaç damla süt ekledim. "Bu içini ısıtır," dedim kupayı ona uzatarak.

Kupayı aldı ama hemen elinden bıraktı. Ondan uzaklaşmaya hazırlanırken bileğimi yakaladı. "Çay istemiyorum, Belle."

"Pekâlâ. Çayı boş ver. Ne istiyorsun?"

Bakışları bulutlandı ve bileğimi bıraktı. "1941'e geri dönmek istiyorum. New York'tan ayrılmadan önceki güne, senin o haberle ilgili notlarımı bulmandan önceki güne. Tüm bunlardan *öncesine* dönmek istiyorum."

"Bu mümkün değil, Hemi."

"Haklısın. Değil. Bu anı yaşamaktan başka çaremiz yok. Ama bana ne istediğimi sordun. İki buçuk saattir bunu anlamaya çalışıyorum."

"Bir karar verdin mi?"

"Biz hiçbir zaman vedalaşmadık."

Ona baktığımda boğazım düğümlendi. "İstediğin bu mu? Veda etmek mi?"

"Seninle vedalaşmayı hiç istemedim."

"Öyleyse... Ne?"

"Artık kızgın olmak istemiyorum, Belle. Çok uzun zamandır kızgınım. Çünkü ancak öfkeme tutunursam anılardan uzak durabilirim diye düşündüm. Gerçi hiç işe yaramadı. Sadece

uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapamayacak kadar gururlu birine dönüşmeme neden oldu."

Marian değil, Belle. Umut etmekten çekinerek gözlerimi indirdim. "Neydi o?"

"Kahrolası gururumu bir kenara bırakıp seni bulmak. Eğer bunu yapsaydım Zachary'yi öğrenirdim. Onun hayatının bir parçası olurdum. *Seninkinin* de. Ama ben bir buhrana kapıldım, çok içtim ve *bizim* olmasını istediğim bir hikâyeyi anlattığım kitaplar yazdım." Ellerini ceplerine sokarak biraz uzaklaştı.

"Hemi..."

Tekrar bana döndüğünde gözleri kızarmıştı. "Çok zaman kaybettik, başkalarının yaptığı şeyler yüzünden birbirimizi suçladık. Bizden çaldıkları için hâlâ çok kızgınım, geri alamayacağımız zaman için. Bu beni daima kızdıracak. Ama artık sana kızgın değilim. Kendime de öyle. Öte yandan, bundan sonra olacaklardan ödüm patlıyor. Bunu sadece benim istememden..." Duraksadı ve boğazını temizledi. "Her neyse. Dün gece oraya gelmemin nedeni buydu. Bir şansımız olup olmadığını öğrenmek zorundaydım. Yeniden birlikte olabileceğimizi ümit etmiştim. Sonra balo salonunda seni gördüm. Beni ne zaman gördüğünü dakikası dakikasına biliyorum. Bir dakika önce gülümsüyordun, sonra miden bozulmuş gibi bir ifade takındın. İşte o an hata ettiğimi anladım."

Sesindeki ıstırap gözlerimin yaşarmasına sebep oldu. "Korktum," dedim usulca. "Zachary yüzünden. O konuşmayı yapmaya henüz hazır değildim. Ama dün gece gelmen bir hata değildi, Hemi. Hata yapan benim. Yaptığım şeyin bir affı yok ve söylediğin her şeyi hak ettim."

"Hayır, bu affedilmez bir şey değil. Ben yalnızca... Bana Zachary'yi söylediğinde karnıma yumruk yemiş gibi oldum. O gün gelmemenden daha kötü bir şey olamaz sanıyordum ama yanılmışım. Bana Zachary'yi söylediğinde sadece kaybettiklerimi düşünebildim. Kazandıklarımı değil. Hâlbuki bir oğul ve belki

ikinci bir şans kazandım. Böyle bir sonu hiç hayal etmemiştim ama seninle geldiğimiz nokta bu, Belle. İşte buradayız."

Biz.

Birden kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki düşüncelerimi bile zar zor duyabildim. Yine de umut etmeye korktum. "Zachary'den mi söz ediyorsun? Onun hayatının bir parçası olmaktan?"

"Her şeyden söz ediyorum, Belle. Zachary, sen, ben. Sonunda birlikte bir *hayat kurmaktan* söz ediyorum. Çünkü şimdiye kadar bir hayatım olmadı. Her şey, savaşla ilgili şeyler, kitaplar, ödüller... Hepsini vakit öldürmek için yaptım. Sana geri dönene kadar. Artık başka insanlarız. Büyüdük. Değiştik. Ama bazı şeyler hiç değişmedi. En azından benim için. Ve düşündüm ki... *Umdum ki...* Belki hayatında bana da bir yer vardır."

Sesindeki yakarışı fark etmemem imkânsızdı ve ansızın korkuya kapıldım. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Şu an hissettiklerimiz yeterli değildi. Hiçbir şey kaybettiklerimizi telafi etmeye yetmezdi. "Artık birbirimizi tanımıyoruz, Hemi. Kendin söyledin. Şimdi başka insanlarız. Büyük bir hata ediyor olabiliriz."

Başını onaylar gibi salladı. "Haklısın. Öyle olabilir. Ama bu fırsatı değerlendirmek istiyorum. Sen ne kadar istersen o kadar ağırdan alabiliriz. O zamanlar Belle'din ve her zaman Belle olarak kalacaksın ama şimdi onun yanı sıra başka birisin. İkimiz de öyleyiz. Bugünkü Belle'i tanımak için bir şans istiyorum. Bunu biraz ertelediğimizi biliyorum ama birlikte bir geleceğimiz olup olmadığını öğrenmek için bence her şeye değer." Elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Çok mu şey istiyorum?"

Birbirine kenetlenen ellerimize, Hemi'nin sıcak ve aşina gelen parmaklarına bakarken yıllar önce Dickey'ye verdiğim öğüdü hatırladım. *Kimsenin aranıza girmesine izin vermeyin.* Bunu yapabilir miydim? Kalbimi yeniden tehlikeye atabilir miydim? Kendime güzel bir hayat kurmuştum, hemen her türlü kıstasa göre dolu dolu bir yaşam. Çocuklarımı iyi yetiştirmiştim, faydalı

işler yapmıştım. Bunlar yeterli olmalıydı. Oysa bir parçamın eksik olduğunu hep biliyordum. Ve o eksik parça Hemi'ydi.

"Hayır," dedim sonunda. "Çok şey istemiyorsun. Tam olarak gerektiği kadarını istiyorsun."

Bir şişe şarap açtım, birkaç meyve ve biraz peynirle hafif bir akşam yemeği hazırladım ve hepsini salona götürdüm. Hemi şömineyi yaktı, kanepeye oturduk ve hayatlarımızdaki pürüzleri giderme işine koyulduk.

Ara sıra gerçek olduğuma ikna olmaya çalışır gibi elime dokunuyordu. Tıpkı aynı sebeple benim onun yanağına dokunmam gibi. Bir zamanlar hissettiğimiz o güçlü bağ hâlâ oradaydı, sanki aramızda bir akım vardı ve her bir dokunuş hikâyelerimizi yarım bırakıp yatağa atlamamız için bizi baştan çıkarıyor gibiydi. Bu dürtülere boyun eğmek ne kadar da kolay olurdu. Kelimelerin olmadığı güvenli bir karanlıkta kavuşmamızı tamamına erdirmek. Ama aramızda uzun yıllar vardı, doldurulması gereken çok fazla boşluk vardı. Bu yüzden konuşmayı sürdürdük.

Hemi bana savaşı ve şahit olduklarını anlattı, bazıları yazılamayacak kadar korkunç şeylerdi. Annesinin ölümünden söz etti. Eve döndüğünde onu hasta bulmuştu ve otuz üçüncü evlilik yıldönümlerinde annesini babasının yanına gömmüştü. Hemi annesinin matemini tutarken ona beni hatırlatan bir kadınla evlenmişti ama düğün gecesinde korkunç bir hata yaptığını anlamıştı.

Hemi'ye Kaliforniya'yı, orada onsuz olmanın bana ne kadar zor geldiğini ve bir bebeğim olacağını öğrendiğimde ne kadar korktuğumu anlattım. Ona Johanna'nın fotoğrafını gösterip hikâyesini anlattım ve onunla önce arkadaş, sonra kız kardeş olduğumuzu söyledim. Johanna'nın öleceğini hissederek bana Ilese'i ve evlilik dışı dünyaya gelen oğluma yeni bir isim armağan edişini anlattım.

Saatler akıp geçti, kadehlerimiz boşaldı ve ateş sönmeye yüz tuttu. İkinci şişeyi açtığımızda ona Ethan'la Ashlyn'den bahsettim. Yazdığımız kitaplar aracılığıyla hayatımıza girdiklerini ve daha şimdiden bir aile gibi olduğumuzu söyledim. "Ethan hık demiş Dickey'nin burnundan düşmüş," dedim. "Ayrıca tıpkı babası gibi çok iyi niyetli bir çocuk." Sonra Ashlyn'in bir sona ihtiyacım olduğuyla ilgili sözlerini tekrarladım ve nihayet Zachary'den söz açıldı.

Sonra birdenbire ve her nedense sanki sözlerimiz tükendi. İkimizin de anlatacakları bitmemişti. Kırk üç yıl koca bir ömür ederdi, hatta bizim durumumuzda, iki ömür. Ama şimdilik yeterince konuşmuştuk. Odama gittim, yatağıma serili yorganı aldım ve Hemi'nin yanına geri döndüm. Hiçbir şey söylemeden elimi uzattım. O da hiçbir şey söylemedi, sadece elimi tuttu. Verandaya çıktık ve arkadaki basamakları kullanarak kumsala indik.

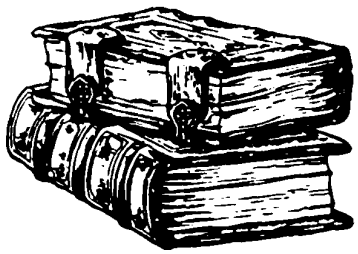
Kayalıklara tünedik, güneşin denizin üzerinde doğuşunu sessizce izledik. Sabah havası serindi, yanaklarımız buz kesmişti ama yorganın altında birbirimize sokulmuştuk, omuzlarımızla kollarımız birbirine değiyordu ve âdeta birbirimizin sığınağı olmuştuk. Güneş yükselene kadar orada kaldık. Denizin yüzeyi gümüşi bir maviye dönerken ayaklarımızın altındaki kumlar altın sarısına boyandı. Sonunda kayalardan inip karşılıklı durduk.

Bir sona, bir kapanışa ihtiyacım olduğuna ikna olmuştum, karmaşık geçmişimin düzene girmesini istemiştim ama Hemi beni kollarına aldığında bu bana bir son gibi gelmedi. Yeni bir başlangıç yaptığımızı hissettim ve ansızın başka bir öpücüğü hatırladım. Bir ömür evvel, yağmurlu bir günde, bir ahırda ilk kez öpüşmemizi. O da bir başlangıçtı. Hemi aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümsedi ve bana sarıldı. *Olması gereken bu işte,* diye düşündüm dudaklarımız buluşurken.

Bu. Bu. Bu.

SON SÖZ

ASHLYN

7 Aralık 1985
Marblehead, Massachusetts

Saat üçü epeyce geçmişti, jaluzilerden sızan akşamüzeri güneşi duvarları açık bir kehribar rengine boyamıştı. Ashlyn yaptığı işi dikkatlice gözden geçirdi. Mavi paket kâğıdına sarıp gümüş rengi kıvrımlı süsler ve beyaz kurdelelerle dekore ettiği hediye paketlerini antika yorganın üzerine yaymıştı. Bunlar Hanuka Bayramı'nın ilk gecesinde vereceği hediyelerdi.

Ethan'ın yeni ailesiyle ikinci Hanuka Bayramı'nı kutlayacaktı ama hediye alıp verme faslına ilk kez katıldığı için biraz heyecanlıydı. Hepsi çok sıcak insanlardı, ona aileden biri gibi davranıyorlardı, ki zaten yakında öyle olacaktı. Şükran Günü'nün hemen sonrasından bu yana bu sırrı saklamışlardı çünkü Ethan güzel haberi tüm aile bir aradayken vermek istemişti.

Ashlyn bir buçuk yılda hayatının bu kadar değiştiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Üstelik hepsi tesadüfen eline geçen bir çift kitap sayesinde olmuştu. Görünürde bu bir tesadüftü ama gerçekten öyle miydi? *Belle'e Dair Pişmanlığım* ve *Sonsuza Dek ve Diğer Yalanlar* New England'daki onca dükkânın arasından bula bula Kevin'ın dükkânını bulmuştu. Ve sırf onlar orada

ortaya çıktığı için her şey değişmişti. Sadece o ve Ethan, hatta Hemi ve Belle için bile değil, onlarca yıllık bir sır yüzünden parçalanan koca bir aile için de.

Ashlyn şimdi Marian'ın çalışma odasındaki kitaplıkta yan yana duran kitapları düşündü ve son kez onların üzerinde ellerini gezdirdiği zamanı hatırladı. Önce Hemi'ninkine, sonra Belle'inkine ve en son ikisine birlikte dokunmuştu. İki kitabın yaydığı merak uyandıran enerjinin titreşimini bir kez daha parmak uçlarında hissetmişti. Serin, sessiz ve muhteşem denecek kadar uyumluydular, olağanüstü bir ahenkle tınlayan notalar gibi.

Kitapların yankısı değişmişti.

Ashlyn o an bir aydınlanma yaşamıştı, bir insanın ardında bıraktığı yankıların o kişinin yaptığı seçimlerin yan ürünleri olduğunu anlamıştı. Daha da önemlisi, o yankıları değiştirmek *daima* mümkündü. Şimdi yatağın kenarında oturuyordu. Avucunu açıp yaşam çizgisini ortasından kesen yara izinde parmağını gezdirdi. Önce ve sonra. Bu da başka bir hatırlatıcıydı. Ashlyn'in hiçbir zaman unutmayacağına söz verdiği bir meselenin hatırlatıcısı. İnsanların hayatları aldıkları yaralarla değil, o yaraların ardındakilerle ve sonraki hayatlarında ne yaptıklarıyla tanımlanırdı. Ashlyn'e aşkta ikinci bir şans tanınmıştı ve yeni bir ailesi olmuştu. Bundan sonra ikisinin de tadını sonuna kadar çıkarmaya kararlıydı.

Şöminenin rafındaki saat dördü vurduğunda ayağa kalktı. Ethan'la ve ailenin geri kalanıyla buluşma vakti gelmişti. Yakında güneş batacaktı, menorayı yakma zamanı gelmek üzereydi. Yataktaki hediyeleri kucakladıktan sonra onlara bir tane daha ekledi. Marian'a özel bir armağanı vardı.

MARIAN

Güneş neredeyse batmıştı ve yakılmayı bekleyen menora pırıl pırıl parlıyordu. Salona göz gezdirdim, yıllar içinde giderek

genişleyen ailemizi bir arada görünce yüreğim sevinçle dolup taştı. Birlikte ikinci Hanuka'mızdı fakat bu seferki bambaşkaydı, nihayet tamamlandığımızı hissediyordum.

İştah açıcı bayram yemeklerinin kokusu bütün evi doldurmuştu. Dana döş, patatesli gözleme ve reçel dolgulu *sufganiyot*. Ilese'le Jeffrey'nin çevresinde fır dönen kızlara gülümsedim. Birörnek mavi süveterleriyle bir Hanuka kartına benziyorlardı. Hediyelerin açılmasını ve yemekten sonraki oyunları dört gözle bekliyorlardı.

Zachary ve Rochelle birkaç günlüğüne Boston'dan gelmişti. Yakına taşınmaları iyi olmuştu. İkizler martta doğacaktı ve henüz bunu bilmeseler de onlar için oldukça yoğun bir dönem başlamak üzereydi. Zachary ve Hemi beşikleri kurmak ve çocuk odasının duvar kâğıtlarını yenilemek için plan yapıyordu. Hemi dede olmayı hiç beklemiyordu ama onu İbranice *büyükbaba* anlamına gelen *Saba* diye çağırmaları şaşılacak kadar hoşuna gitmişti.

Ağustosta evlenmiştik. Zachary'nin düğününü bekledikten sonra iki genç sevgili gibi, kimseye haber vermeden adliye sarayının yolunu tutmuştuk. Planladığımızdan kırk üç yıl sonra da olsa nihayet başarmıştık. Şimdi odanın karşısından onu izliyordum, oğluna çok benziyordu. Saçlarını arkaya atarken ona baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırdı. Bana göz kırptığında yüreğim hopladı. Bunca zaman sonra bile başımı döndürüyordu.

Ethan'la Ashlyn odanın karşısında sarmaş dolaş oturuyordu. Tahminimde yanılmıyorsam yakında onlara bir balayı hediye etmem gerekecekti. Belki kuzenleriyle tanışmak için Fransa'ya giderlerdi.

Zachary hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve menorayı yakma vaktinin geldiğini duyurdu. Hemi gelip sandalyemin yanında durdu ve sıcacık elini omzuma koydu. Ayağa kalktık, herkes sessizleşti ve Zachary'nin menoranın en sağındaki koluna bir mum koymasını ve sonra şamaşı, yani diğer mumların

yakılmasına yardım eden mumu yakmasını izledik. Şamaş ilk mumun fitiline yaklaştırıldığında kızlar nefeslerini tuttu. Fitil tutuştuğunda koro hâlinde iç çektik.

Sonrasında ilahiler okundu. İlk gece için üç ilahi vardı. Seslerimizin birbirine karışması beni gülümsetti. Gözlerim Ethan'a kaydı, ödünç kipasıyla son derece ağırbaşlı ve saygılı görünüyordu. O ve Ashlyn bu yıl tüm sözleri biliyordu ve ailemizin bir parçası olmaları göğsümü kabarttı.

Sonunda yemek vakti geldi. Ilese ellerini yıkamaları için kızları küçük misafir tuvaletine koşturdu. Salonda kimse kalmadı ama ben bu nadir sessizliğin tadını çıkarmak için biraz daha oyalandım. Yorgun ama mutlu bakışlarla çevremi süzdüm. Karanlık pencereye menoranın aksi vurmuştu, cicili bicili kâğıtlara sarılmış hediyeler açılmayı bekliyordu ve kızların Barbie bebekleriyle boyama kitapları halıya saçılmıştı.

Ansızın Hemi çıkageldi. Bana parlak gümüş rengi kâğıda sarılmış bir paket uzattı. "*Hanukkah sameach.*"

Kutuyu alırken hediyemi neden yemekten önce verdiğini merak ederek kaşlarımı çattım. Gümüş rengi kâğıdı yırtmamı merakla izledi, heyecanını hissettiğim için çekingenliğim tuttu. Kutunun kapağını kaldırıp birkaç kat pelür kâğıdı açtım. Gördüğüm şeyin ne olduğundan önce emin olamadım. Kahverengi, pürüzsüz bir cildi olan bir kitaptı. Önündeki altın yaldızlı harflere baktım. *H.L.T.*

Helene Louise Treves.

Buna inanamıyordum. Ama onu kucağıma koyduğumda emin oldum. Annemin albümü ustalıkla ve şaşılacak kadar güzel bir şekilde onarılmıştı. Hayretle ellerimi üzerinde gezdirdim. Deri esnek ve yağ gibi yumuşacıktı, yırtılan sırtı kusursuzca onarılmıştı, sayfalar sapasağlamdı ve o çirkin paket lastiklerine dair hiçbir iz kalmamıştı. Muhakkak Ashlyn'in marifetiydi. Albüm mucizevi bir dönüşüm geçirmişti.

Kapağını açarken nefesimi tuttum, boğazım düğümlendi. Sonra o özel öğleden sonralarından hatırladığım kadın birdenbire karşımda belirdi. Genç, taze ve güzeldi. Anılarımdaki *Maman*. Sayfaları yavaşça, merakla çevirirken ellerim titredi.

Diğerlerinin yemek odasındaki masanın etrafında buluştuğunu duyabiliyordum. Küçük kızların heyecan dolu kıkırtıları ve büyüklerin sohbetleri çatal bıçak seslerine karışıyordu. Bir ailenin sesleri. Nereye kaybolduğumuzu merak ederek bizi çağırmaları an meselesiydi. Albümü isteksizce kapayıp kutusuna koydum. Nasıl olsa daha sonra hediyemin keyfini sürmek için bol bol zamanım olurdu. Şimdi aile soframız bizi bekliyordu.

Ayağa kalktım ve yaşlı gözlerle Hemi'ye gülümsedim. Bana hatıralarımı geri verdiği için ona minnettardım. Birlikte biriktireceğimiz yeni anılar için de.

TEŞEKKÜRLER

Şimdi, bir ev inşa ederken ve ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşınmayı organize ederken bu kitabın yazılmasını mümkün kılan herkese teşekkür etme zamanı. Bir çocuğu büyütmek için koca bir köy gerekir atasözünden yola çıkarak her bir kitabın yazılması için de bir köye ihtiyaç olduğunu söyleyebilirim (bu kitap için *özellikle* büyük bir köy gerekti). Yaratıcılık ateşinin etrafında seninle halka olmaya istekli ve kendilerini bu işe adamış, sana ve projene inanıp güvenen –hem de sen güvenmediğinde bile– ve öyle ya da böyle doğru dürüst düşünebilmene yardımcı olan bir grup insandan söz ediyorum. Hepsine teşekkür etme imkânım yok ama hiç olmazsa bunu yapmaya çalışacağım.

İlk teşekkürüm olağanüstü temsilcim Nalini Akolekar'a: Muhteşem bir yolculuktu. Her adımı için minnettarım. Bundan sonrakileri iple çekiyorum! Ve tabii ki tüm Spencerhill ekibine büyük bir alkış. İşlerin her zaman yolunda gitmesinin arka planında onların özverili çalışmaları var.

İlk editörüm Jodi Warshaw bu kitaba en başından beri inandı ve onunla çalışmak benim için daima büyük bir zevktir. Bana güvendiğin ve inandığın için sana milyonlarca kez teşekkür ederim. Sevgili Chris Werner, projeye ortasında dâhil oldu ve en son aşamasına dek desteği ve projeye adanmışlığıyla tek kelimeyle muhteşem bir iş başardı. Ve Danielle Marshall'la çalışmak benim için bir zevkti. Daha iyi ellerde olamazdım! Bir büyük alkış da Gabe Dumpit'e, Alex Levenberg'e, Hannah

Hughes'a ve Lake Union / Amazon Publishing ekibinin her bir üyesine gelsin. Pazarlamadan tasarıma bu sektörün hiç şüphesiz en iyisisiniz.

Geliştirici editörüm Charlotte Herscher olmasaydı tamamen kaybolurdum. (Ciddiyim!) Nazik dürtmelerin, harika iç görülerin ve tüm bunları büyük bir zarafetle yaptığın için teşekkür ederim. Hemi'nin deyimiyle sen her bir kitabın nabzını bulmama yardım ettin.

Okurlarda merak uyandıran yazıları için kitap bloggerlarına teşekkürler. Susan "Queenie" Peterson, Kathy Murphy (namıdiğer Pulpwood Queen), Kate Rock, Annie McDowell, Denise Birt, Linda Gagnon ve Susan Leopold'a özel olarak teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız.

Blue Sky Book Chat'teki muhteşem çalışma arkadaşlarım Patricia Sands, Alison Ragsdale, Marilyn Simon Rothstein, Bette Lee Crosby, Soraya Lane, Lainey Cameron, Aimie K. Runyan ve Christine Nolfi: Bu zor yılımda birlikte gülüp eğlendiğimiz, beni sonuna kadar desteklediğiniz ve benden dostluğunuzu esirgemediğiniz için teşekkür ederim!

Çok sevgili ve yetenekli Kerry Schafer: Çalışma arkadaşım, yöneticim ve en çok da dostum. Her şey için teşekkür ederim. Beyin fırtınalarımız için, elimi sıkı sıkı tuttuğun için, yaratıcı tavsiyelerin, iyimserliğin ve ihtiyacım olduğunda beni nazikçe dürttüğün için teşekkür ederim. Kendine bir süper kahraman pelerini diktirmelisin. (Gerçekten.)

Florida'ya taşındığım için ayrılmak zorunda kaldığım Glitter Girls Kitap Kulübü'ndeki hanımlar: Birlikte gülüp eğlendiğimiz tüm zamanlar için teşekkürler. Özleneceksiniz ama unutulmayacaksınız!

Annem Patricia Crawford en büyük ve en coşkulu destekçim. Daima arkamda olduğun için ve akşam altı sohbetlerimiz için teşekkürler. Seni dünyalar kadar seviyorum!

Son teşekkürüm yeni emekli olan kocam Tom'a (gerçi işi bıraktığından beri sadece koli yapıp açıyor). Hayatımız geçici bir süreliğine altüst olduğunda bütün yükü sırtlanıp bana yazacak alan tanıdığın için teşekkür ederim. Aslında sana minnetimi anlatmaya kelimeler yetmez ama bunu her gün gösterdiğimi umuyorum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

TARTIŞMA SORULARI

1. Psikometri bir insan ya da bir hadiseyle ilgili gerçekleri onlarla bağlantısı olan eşyalara dokunarak keşfedebilme yeteneği olarak tanımlanır. Siz bu tür bir yeteneği bir lütuf mu yoksa bir yük olarak mı görürdünüz? Böyle bir beceriniz olsaydı ama bu yalnızca tek bir objeyle sınırlı olsaydı hangi objeyi seçerdiniz ve bunun nedeni ne olurdu?

2. Ashlyn mücellithanedeki çalışmalarını bir misyon, ona verilen ilahi bir görev gibi görüyor. Hikâyede yeniden ciltleme ve kitap onarımı duygusal yaraları iyileştirmekle ilgili mecaz anlamda nasıl kullanılıyor?

3. Ashlyn ve Marian görünürde çok farklı kadınlar ama duygusal anlamda bazı benzerlikleri var. Ashlyn ve Marian'ın karakterleri hangi bakımlardan birbirini yansıtıyor?

4. Ashlyn'in aşkla ve romantik ilişkilerle ilgili geçmişi Belle'le Hemi'nin ilişkisinin içine çekilme ihtiyacını nasıl etkiliyor? Ashlyn'in kişisel tecrübeleri Belle'le içgüdüsel ve duygusal seviyede bağ kurmasına nasıl yardımcı oldu?

5. Bağışlamanın bize ıstırap çektiren ya da zarar veren birine artık aldırmamaktan daha fazla kendi yaralarımızı iyileştirmekle ilgili olduğu söylenir. Bu görüşe katılıyor musunuz? Katılıyorsanız affetmenin mümkün olmadığı durumlar olduğuna inanıyor musunuz, yoksa ihlal ne kadar büyük olursa olsun daima bağışlamaya mı gayret etmeliyiz?

6. Kitap boyunca Ashlyn sağ avucundaki yara izi yüzünden bir türlü huzura kavuşamıyor. Romanın başında, o yara izi onun için neyi simgeliyor? Romanın sonunda, yara izinin önemi onun için ne bakımdan değişti?

7. Hem Hemi hem de Belle birbirlerini kaybettiklerinde hissettikleri derin acının yerine öfkeye tutunmayı seçtiklerini kabul ediyor. Kendi hayatınızda daha derin duygusal yaraları maskelemek için öfkeye tutunduğunuz zamanlar oldu mu? Eğer olduysa bu seçiminizden pişmanlık duyuyor musunuz?

8. Güven konusu veya onun eksikliği Ashlyn'le Ethan'ın ve Belle'le Hemi'nin ilişkilerini nasıl etkiliyor? Her iki kadının hayatlarındaki hangi olaylar onlardaki bu güvensizlik duygusuna katkıda bulunmuş olabilir?

9. Marian ve Corinne'in son derece çatışmalı bir ilişkisi var. Marian reddedilmenin ve ihanete uğramanın kederiyle yıllar sonra bile baş etmeye çalışıyor. Corinne babasının bir uzantısı gibi; soğuk ve kontrolcü biri. Ne var ki kitabın sonunda, güç dinamikleri değişti ve Marian, Corinne'e karşı üstünlük sağladı. Ama Marian Corinne'in itiraflarına rağmen ona bir zeytin dalı uzattı. Öfkesine tutunmak yerine sizce neden böyle bir tercih yaptı ve siz aynısını yapabilir miydiniz?

10. Ashlyn en başta Ethan'a hayatında hiç cesurca bir şey yapmadığını söylüyor fakat kitabın sonunda, bu kelimenin anlamına dair yeni bir fikir oluşturmuş gibi görünüyor. Ashlyn'in cesareti konusundaki fikrinin nasıl ve neden değiştiğini tartışabilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Barbara Davis *The Keeper of Happy Endings* ve *The Last of the Moon Girls* de dâhil olmak üzere sekiz romanıyla Amazon Charts çoksatanlar listelerinde yer aldı. Kendini bildi bileli tutkusu olan yazarlığa başlamak için kurumsal hayatı bırakmadan önce on küsur yıl mücevher işinde idarecilik yaptı. Aslen bir Jersey kızı olan Barbara Florida'da, Kuzey ve Güney Carolina'da ve New Hampshire'da yaşadı. Yeni emekli kocası Tom'la yakın bir zamanda Florida'ya geri döndü ve orada yeni kitabı üzerinde çalışıyor. Daha fazla bilgi için www.barbaradavis-author.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP